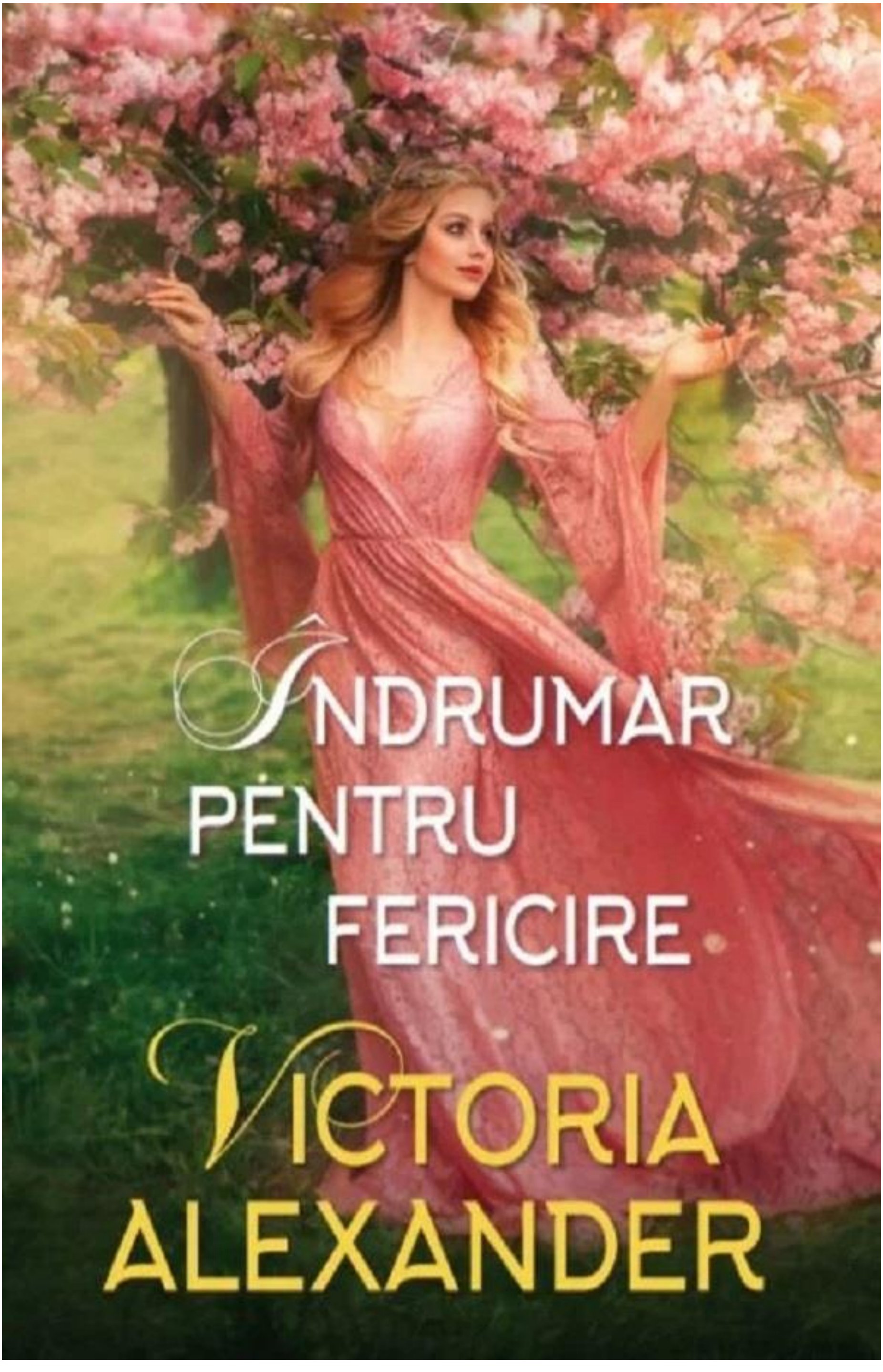


ÎNDRUMAR
PENTRU
FERICIRE
VICTORIA
ALEXANDER

VICTORIA ALEXANDER
ÎNDRUMAR PENTRU FERICIRE
SERIA SOCIETATEA DOAMNELOR CĂLĂTOARE 4

The Lady* Traveler's *Guide to Happily Ever After
Victoria Alexander

Editor: Vidraşcu ți fiii
Redactor: Gabriela Cojocaru
Conector: Păunița Ana
Copertă: Mariana Manolache
Tehnoredactare şi prepress: Laura Carîp
Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ALEXANDER, VICTORIA
Îndrumar pentru fericire / Victoria Alexander
trad. din limba engleză: Oana Stan. –
Bucureşti: Litera, 2022
ISBN 978-606-33-8522-3
I. Stan, Oana (trad.)
821.111
Victoria Alexander
Traducere din limba engleza Oana Stan
LITERA
Bucureşți

Prolog

Londra, 1882

Richard Branham, conte de Ellsworth, stătea la fereastra bibliotecii şi privea grădinile, cu mâinile împreunate la spate. După poziția umerilor lui, se putea spune că urma una dintre discuțiile legate de comportamentul nepotului şi moştenitorului său, comportament care lăsa de dorit, era lipsit de responsabilitate şi prevestea un viitor îndoielnic. Deşi James Branham credea că viitorul îi fusese deja stabilit cu o zi înainte.

— Unchiule Richard? îndrăzni James, pregătindu-se pentru ce urma. Ai cerut să mă vezi?

Unchiul Richard se întoarse cu fața spre el, lumina de dimineață târzie subliniindu-i ridurile. Bărbatul era trecut de şaptezeci şi cinci de ani.

— M-am gândit că ar trebui să vorbim.

— Mi se pare că în ultimele zile nu am făcut altceva decât să vorbim. Unchiul său îl privi cu atenție pentru un timp.

— Sunt mândru de tine.

— Poftim?

Nu asta se aşteptase să audă.

— Ai făcut ceea ce trebuia. Unchiul Richard traversă camera şi se aşeză pe locul lui obişnuit în spatele biroului vechi, de mahon. Nu a fost uşor.

James ridică din umeri şi luă loc pe scaunul cu spătar la fel de vechi din fața biroului. Se certaseră de nenumărate ori în jurul acelui birou de când James venise să locuiască împreună cu unchiul său la vârsta de nouă ani, când părinții lui muriseră. Cincisprezece ani mai târziu însă, comportamentul lui James era încă o chestiune care dădea naştere la discuții.

— Nu prea am avut de ales.

Părea că totul avea legătură cu viitorul lui sau al ei. El ar supraviețui unui scandal. Cei cu bani şi titluri o făcuseră dintotdeauna. În schimb, Violet ar fi fost distrusă. Şi ar fi fost

vina lui în totalitate.

— Ai salvat-o pe fata aceea de la scandal şi probabil de la o viață în singurătate. Soarta unei tinere se bazează pe reputația ei.

— Sunt foarte conştient de asta. Nu ar fi fost deloc corect ca Violet să fie nevoită să sufere pentru greşeala altuia. La ce s-a gândit el oare? Sau s-a gândit la ceva? Se pare că a fost vorba despre multă vinovăție şi erori egoiste de judecată, chiar şi atunci când, în cele din urmă, s-a făcut ce era mai bine.

— Indiscrețiile publice, chiar şi cele pe care le-am putea considera minore, sunt rareori iertate de societate. Să fii sărutată de un bărbat a cărui logodnă cu o altă femeie este pe cale să fie anunțată nu este ceva uşor de uitat.

— Mi-a dat o palmă, sublinie James. Cu putere.

— Da, am văzut asta. Atât eu, cât şi toți ceilalți. Buzele unchiului Richard zvâcniră de parcă s-ar fi abținut să zâmbească. Întâlni privirea nepotului său. A fost o greşeală, nu-i aşa?

— Da, desigur.

James dădu din cap aprobator, poate puțin prea vehement. Nu era nevoie să-şi schimbe povestea. O sărutase pe Violet Hagen pe o terasă întunecată, la balul unde urma să fie anunțată logodna lui cu Marie Fredericks. Desigur, la lumina zilei, nimeni nu le-ar fi confundat vreodată pe cele două, Violet şi Marie, dar atunci nu era lumină. Şi probabil ca băuse mai mult decât ar fi fost înțelept. Şi… căsătoria cu Marie arăta din ce în ce mai mult ca o soartă mai rea decât moartea. Ar fi trebuit să găsească o modalitate mai bună de a scăpa de căsătoria aceea, dar încercase să se convingă singur că pur şi simplu trăia genul de teamă pe care o simțeau majoritatea bărbaților când se întâlneau față în față cu eternitatea legată de aceeaşi femeie. În acea noapte, când logodna lui urma să fie anunțată public, James simți un laț strângându-se în jurul gâtului său. Un om mai înțelept sau *mai bun* ar fi anulat logodna pur şi simplu. Numai un idiot în adevăratul sens al cuvântului ar fi văzut provocarea stupidă a prietenilor săi de a o săruta pe cea care aproape că-i devenise logodnică ca o şansă de evadare. Doar un prost – sau un laş – ar fi permis

lumii să creadă că sărutase din greşeală o altă femeie decât logodnica lui, ştiind foarte bine că o greşeală publică ducea la anularea oricărei logodne. Ideea păruse genială.

Nu se gândise nicio clipă însă că asta va duce şi la o căsătorie rapidă, chiar cu greşeala în cauză.

— Îți place de ea? îl întrebă unchiul Richard pe nepregătite.

James se încruntă confuz.

— De cine?

— De soția ta. Un ton dur se auzi în vocea lui Richard. Cea cu care te-ai căsătorit ieri?

— A, Violet. James dădu din cap aprobator. Ei bine, da, cu siguranță. E foarte plăcută, tăcută, mai degrabă timidă aş spune, dar plină de duh sub aerul acela rezervat. Nu se poate spune că nu e atractivă.

Într-adevăr, în timp ce o curta pe Marie, ajunsese să o cunoască pe Violet. Ideea de a o săruta nu fusese una cu totul nouă. Îi trecuse prin minte cu majoritatea femeilor pe care le cunoscuse.

— Acum ce ai de gând să faci?

— Acum? Sincer, unchiule Richard – James clătină din cap –, nu am nicio idee. Nu cred că sunt pregătit pentru căsătorie.

*

Violet îşi ținu respirația pentru un moment. Era pe cale să intre în bibliotecă pentru a-i saluta pe proaspătul ei soț şi pe unchiul acestuia. Evident, James habar n-avea că ea se trezise la ora aceea, deşi era totuşi destul de târziu, iar ea bănuia acelaşi lucru despre James şi anume că se trezea rareori înainte de ora prânzului.

— Şi totuşi, eşti un bărbat căsătorit, spuse lordul Ellsworth.

Cum ar fi trebuit cineva să reacționeze auzindu-şi soțul la o zi de la căsătorie proclamând că nu era pregătit pentru căsnicie? În circumstanțe obişnuite, Violet Hagen – devenită Branham – nu era obişnuită să tragă cu urechea. Acelea însă

nu erau circumstanțe obişnuite.

— Ei bine, da, dar…

— Dar?

Tonul vocii unchiului Richard deveni mai aspru.

— Violet nu e de vină pentru toate astea. Nu ar trebui să sufere consecințele. James făcu o pauză. Am făcut-o în mod legitim soția mea, i-am dat numele meu. Mă gândeam că eu şi Violet vom avea una dintre acele căsătorii moderne. Ştii, genul în care, în cea mai mare parte, fiecare merge pe drumul lui.

Violet se abținu să nu tragă aer în piept. Inima i se strânse. Nu! Douăzeci şi unu de ani de comportament liniştit, rezervat, adecvat, în care nu îşi apărase punctul de vedere, în care se ridicase la nivelul aşteptărilor celorlalți, chiar şi căsătorindu-se cu un bărbat care nu îşi dorea să se însoare cu ea, lucru rostit chiar de el însuşi.

— Eu şi ea am putea…

— Tu şi eu am putea ce?

Violet intră în cameră. Amândoi bărbații săriră în picioare.

— Bună dimineața, Violet, spuse lordul Ellsworth pe un ton plăcut. Presupun că ai dormit bine.

— Da, mulțumesc, milord. Se apropie de cei doi. Nu am putut să nu aud conversația. În timp ce discutați cu James despre căsătoria şi viitorul meu, nu credeți că ar fi trebuit să fiu şi eu prezentă?

— Desigur.

James îi oferi un scaun.

— Aş prefera să stau în picioare. Se înarmă cu calm. Corectează-mă dacă greşesc, dar sugerezi să ne continuăm viața ca şi cum nu am fi căsătoriți? Tu mergi pe drumul tău şi eu pe al meu?

— Ei bine, da, aşa ceva.

— Înțeleg.

Dumnezeule! Bărbatul acela chiar nu o dorea. Un nod i se înfipse în gât. Încercă să ignore sentimentul acela neplăcut. Nu era momentul să-şi plângă de milă. Crezuse, sperase, că el o plăcea îndeajuns pentru ca mariajul lor să funcționeze. Ea îl plăcea mai mult decât o plăcea el, se îndrăgostise de el

aproape de când se cunoscuseră. Ce idioată fusese!

— Atunci noaptea trecută a fost… își adună toate forțele, nesigură dacă își dorea să știe răspunsul. Totuși, doar o persoană lașă nu ar fi pus întrebarea și vremea lașității trecuse de mult. Din obligație? Din simțul datoriei?

— Nu, nu în totalitate. James făcu o pauză pentru a-și alege cuvintele. Noaptea trecută șterge orice îndoială privind legalitatea uniunii noastre. Ești asigurată în caz că mi se întâmplă ceva. Moarte sau ceva asemănător.

— E cu siguranță cel mai bun lucru pe care l-am auzit azi, se răsti ea.

Lordul Ellsworth își drese glasul.

— Violet, nu era nevoie să spui asta, se încruntă James.

— Serios? Eu cred că exact asta trebuia să spun!

— Nu spuneai că e timidă și rezervată? îl întrebă lordul Ellsworth pe James.

— Era.

— Timiditatea și rezervarea nu-mi sunt de folos în acest moment, milord.

Fata strânse din pumni, atât pentru a-și potoli tremurul mâinilor, cât și de furie.

O privire ciudată de admirație strălucea în ochii bărbatului în vârstă. Îi plăceau scenele astea. Fata lupta pentru viitorul ei. Soțul ei – proaspătul ei soț – era pe cale să o transforme în cea mai jalnică creatură: o soție doar cu numele. *Inadmisibil!*

Violet își îndreptă umerii.

— Nu mă voi întoarce în casa familiei mele.

— Îți vom găsi o casă, spuse James repede.

— Va rămâne aici. Lordul Ellsworth îi aruncă o privire dură. Asta e casa ei acum.

— Da, desigur.

Neliniștea umbri cuvintele lui James. Fără îndoială că se gândea exact la ce se gândea și ea, și anume că ideea de a locui sub același acoperiș ar fi extrem de incomodă, dacă într-adevăr urmau să trăiască vieți separate.

— Nu sunt sigură că îmi doresc asta. Violet își încrucișă brațele pe piept. În căsnicia pe care o propui, tu ești liber să-ți

continui viața nesăbuită şi scandaloasă?

— Da, presupun, deşi când le numeşti aşa, sună dur.

Fata îl ignoră.

— Şi eu pot să fac ce vreau?

— Nu m-am gândit cu adevărat la asta. James se încruntă, confuz. Evident, bărbatului nu-i plăcea ideea. Bine. Cred că da.

Violet zâmbi uşor. Nici lui nu părea să-i placă asta.

— Acum că am stabilit regulile, spuse Violet şi se întoarse spre lordul Ellsworth, urăsc să fiu nedelicată, dar aş vrea să discutăm despre bani.

Bătrânul dădu din cap aprobator.

— James îți va oferi o indemnizație potrivită pentru poziția ta. O vei putea cheltui după bunul-plac.

James încuviință din cap.

Violet se uită lung la soțul ei. Era o prostie din partea ei să creadă că doar pentru că avea sentimente pentru el, pentru că împărtăşeau o anumită prietenie, acea falsă căsătorie va funcționa. Îşi mută privirea înapoi spre unchiul lui.

— Având în vedere aranjamentul nostru, Londra va fi incomodă pentru amândoi. Mi-am dorit dintotdeauna să călătoresc. Putem aranja asta?

— Da, desigur. Lordul Ellsworth îi aruncă o privire nepotului său. Doar dacă nu ai vreo obiecție.

— Orice îşi doreşte ea, spuse James pe un ton scăzut.

Era într-adevăr puținul pe care putea să-l facă şi o ştia bine. El îi distrusese viața, precum şi orice şansă reală la un partener de viață adecvat. De asemenea, o pusese în centrul scandalului. Acum era vremea să îşi repare greşelile finanțându-i libertatea.

— Foarte bine atunci. Fata întâlni privirea soțului ei. Sunt de acord cu tine, James. Nu cred că eşti pregătit pentru o căsnicie. De altfel, mă îndoiesc că eşti pregătit pentru orice fel de responsabilitate.

— O, haide, Violet. Chiar avu tupeul să pară indignat. Ar trebui să mi se acorde ceva credit. M-am căsătorit cu tine şi astfel te-am salvat de la ruină. S-ar putea spune că te-am apărat.

— După ce tu ai fost cel care m-a pus într-o situație scandaloasă în primul rând. Ignoră faptul că îl sărutase înapoi cu entuziasmul unei iubiri neîmpărtăşite. Mi-ai distrus viața.

— Nu în mod deliberat, spuse James de parcă asta ar fi făcut vreo diferență. Nu a fost niciodată intenția mea.

— Voi aranja o întâlnire cu avocatul meu. Lordul Ellsworth zâmbi noii sale nepoate. Ştiu că e dificil în momentul acesta, dar indiferent de locurile unde te vor duce călătoriile tale, sper că vei considera casa Ellsworth căminul tău.

Fata se forță să zâmbească.

— Mulțumesc, milord. Îşi îndreptă atenția înapoi spre James. Cât despre tine, nu vreau să te mai văd niciodată, i se putu auzi hotărârea în voce.

— Vor fi ocazii…

— Nu! Aproape că scuipă cuvântul, ignorând durerea care-i strângea inima. Aparent, aşa se simțea să ai inima frântă. Cu atât mai mult cu cât noaptea trecută sperase… Lăsă gândul deoparte. Vorbesc foarte serios, James. Niciodată.

El o fixă cu o privire uluită pe chipul lui frumos, ca şi cum abia atunci îşi dădea seama de consecințele a ceea ce făcuse, de felul în care îi zdrobise speranțele şi inima.

— Foarte bine, niciodată.

— Acum, vă rog să mă scuzați… dădu din cap Violet şi se îndreptă către uşă.

Era tot ce putuse să facă pentru a-şi menține mersul calm şi liniştit. Ceea ce şi-ar fi dorit cu adevărat era să o ia la fugă şi să plângă. Poate pentru totdeauna.

— Se pare că s-a rezolvat, spuse lordul în spatele ei. Trebuie să recunosc că sunt destul de dezamăgit.

Cu ochii încețoşați de lacrimi, fata porni spre camerele ei. Nu acela era viitorul pe care şi-l imaginase ieri când spusese jurămintele pe care doar ea le rostise din convingere.

— E cel mai bine aşa, unchiule, se auzi în urma ei vocea lui James.

Poate că, cel puțin în legătură cu acel lucru, James avea dreptate.

PARTEA ÎNTÂI

Londra

Capitolul 1

Aproape şase ani mai târziu…

— Ți-am spus cât de norocos sunt să dansez cu cea mai frumoasă femeie de aici? zise lordul Westmont în cel mai şarmant mod posibil, menit să convingă orice doamnă cu care vorbea că nu mai spusese niciodată asemenea cuvinte – nici altele asemănătoare – vreunei alte femei.

— O, milord, nu cred că ai făcut-o. Violet Branham se lăsă condusă de bărbat. Westmont era un dansator excelent, dar nici ea nu era mai prejos. Îi aruncă un zâmbet cu subînțeles. Cel puțin nu în seara aceea. Deşi poate ai menționat asta anul trecut când am dansat chiar la acest bal. Cred că şi acum doi ani.

Lordul făcu ochii mari de surprindere. Sărmanul Evan nu se aştepta ca o femeie – o simplă femeie – să fie atât de sinceră. Nu acelea erau regulile jocului. Dar Violet se săturase să joace după regulile altora. O clipă mai târziu, bărbatul râse.

— Lady Ellsworth, eşti la fel de sinceră ca întotdeauna. Nu ştiu de ce nu am observat cu ani în urmă cât eşti de încântătoare.

— Pe atunci nu eram deosebit de încântătoare. Dar nu îți aminteşti că m-ai întâlnit cu ani în urmă? Cea mai fermecătoare expresie de panică străbătu chipul bărbatului. Doamne, Evan, ne-am întâlnit acum vreo nouă ani la debutul meu, şi din nou în timpul celei de-a doua şi celei de-a treia ieşiri. Deşi nu erai conştient de existența mea.

— Este o acuzație îngrozitoare, se încruntă el.

— Scuzele mele, făcu ea ochii mari într-un mod inocent,

ar fi trebuit să fiu amabilă?

— Încep să bănuiesc că nu merit bunătatea ta, spuse el încet.

— Nu în acest sens. A fost într-adevăr un lucru îngrozitor venit din partea mea. Cel puțin aşa părea la acea vreme. Deşi nu erai singurul care nu avea cunoştință de existența mea, ridică ea din umeri.

— Scuzele mele, Violet, tresări el. Tot ce pot spune în apărarea mea este că eram mult mai tânăr, mai degrabă plin de mine şi oarecum prost. Bine, extrem de prost, se opri pentru o clipă. Poți obiecta, dacă simți nevoia.

— O, nu, te rog să continui.

Era destul de distractiv să-l facă pe Evan să plătească pentru grosolănia tinereții sale. Fusese o vreme când nu ar fi îndrăznit să-i arunce în față asemenea vorbe. Dar nu mai era aceeaşi fată pe care el o ignorase cu ani în urmă. Nu era atât de mult faptul că înflorise, ci pur şi simplu se maturizase. Când ieşise pentru prima oară în societate, fusese una dintre fetele care nu erau atât de frumoase încât să atragă atenția domnilor disponibili, dar nici atât de plictisitoare încât să fie considerată o fată nedorită de nimeni. Desigur, asta se schimbase cu fiecare sezon care trecea, pe măsură ce şansele ei să se căsătorească deveneau din ce în ce mai slabe. Exista însă speranță pentru Violet, spunea adesea mama ei, dacă fata ar fi acordat mai multă atenție înfățişării sale şi măcar ar pretinde că se bucură de flirt şi de evenimentele sociale, chiar dacă ea credea că astfel de lucruri erau de-a dreptul stupide. Spre supărarea mamei, Violet prefera propria ei companie şi singurătatea pentru a scrie poezie de proastă calitate sau pentru a citi lucrările lordului Byron sau a călări singură. Nu era de mirare că bărbații precum lordul Westmont aveau tendința să nu o observe.

Zilele acelea erau de mult apuse. Anii petrecuți în străinătate, întâlnirea cu oameni fascinanți şi aventurile o schimbaseră şi îi oferiseră încrederea pe care o putuse dobândi doar trăindu-şi viața. Şi ea ştia asta. Nu mai era fata de odinioară. Aproape şase ani de căsătorie separată fuseseră suficienți pentru a schimba pe cineva, precum să o forțeze să

se maturizeze şi să renunţe la gândurile prosteşti, cum ar fi dragoste şi romantism, şi altele asemenea.

— Se pare că am fost destul de superficial, zise, şi regretul autentic străluci în ochii lui. Poate că nu era singura care se schimbase. Încă o dată, îmi cer scuze pentru comportamentul meu necugetat. Dar în seara asta, cred ca eşti cea mai frumoasă, precum şi cea mai interesantă femeie din încăpere.

— Iar în seara asta, milord, spuse ea şi zâmbi, te voi crede.

— Sunt iertat atunci?

— Poate.

— De ce nu vii mai des în Anglia? râse el, apoi îşi reveni în simţuri. Dă-mi voie să mă revanşez.

— Mă voi gândi la asta.

— În regulă, se uită în ochii ei şi-i zâmbi.

Ea îi întoarse zâmbetul, dar nu-l crezu.

Era strigător la cer cât de mult flirta Evan. Violet nu avea de gând să devină victima lui. În ciuda nenumăratelor îngrijorări nejustificate, lui Violet îi părea bine că se întorsese la Londra. Era întotdeauna plăcut să o facă, deşi casa din Mayfair în care locuia când se afla în oraş abia dacă putea fi considerată *acasă*. Însă era casa soţului ei şi a ei. Refuzase să rămână cu părinţii ei. Revenirea în casa în care copilărise ar fi însemnat eşecul îngrozitor al căsniciei sale. Era adevărat, desigur, şi toată lumea din Londra ştia asta, dar nu avea nicio dorinţă să-şi asculte mama spunându-i exact ce şi unde greşise.

Violet ştia prea bine că permisese năzuinţei adolescentine şi unui sărut remarcabil să îndepărteze orice pic de raţiune, depăşind bunul-simţ şi orice fel de instinct de autoconservare.

Muzica se opri şi fata se îndepărtă din braţele lui Evan, iar el o conduse în afara ringului de dans.

— În ciuda candorii dumitale dureroase, Evan îi ridică mâna la buzele lui, aş dori foarte mult să te vizitez. Aş fi onorat dacă mi-ai da şansa de a mă revanşa pentru greşeala din trecut, zâmbi el. Îmi plac provocările.

— Îți dai seama că sunt o femeie căsătorită.

El suspină într-o manieră dramatică. Se îndoia că exista cineva în Londra care nu era la curent cu falsa ei căsnicie, având în vedere că ea şi James se căsătoriseră şi apoi se separaseră. Asta se întâmplase cu mult timp în urmă, dar lucrurile acelea nu se uitau.

— Violet, m-ai înțeles greşit. Vreau doar să continuăm prietenia noastră.

— Nu eşti decât la un punct distanță de a deveni un bădăran în toată regula, nu-i aşa?

El zâmbi, apoi văzu ceva peste umărul ei şi încremeni ca un iepure speriat. Ea ştiu de ce.

— Lord Westmont, răsună în spatele ei vocea care nu ar fi trebuit să fie deloc familiară şi pe care totuşi o recunoscu undeva în vecinătatea sufletului ei.

Inima i se strânse.

— Ellsworth, spune Evan cu mult mai mult calm decât ar fi crezut ea că avusese cu o clipă în urmă.

Violet se strădui să pară cât mai hotărâtă. Anticipase acel moment, se pregătise încă de când acceptase lipsa lui de interes pentru ea. Se întoarse şi zâmbi politicos, ignorând nodul din gât. Întotdeauna fusese cel mai frumos bărbat din cameră, cu părul întunecat şi ochii de un albastru-închis. Fără îndoială, dacă ea ar fi rămas cu el, i-ar fi frânt inima. Din nou. Bărbatului îi era imposibil să fie fidel.

— Lord Ellsworth.

Privirea lui se îndreptă către a ei. Ea refuză să tresară când privirile li se întâlniră.

— Lady Ellsworth.

Îi luă mâna şi o ridică la buze, privirea lui fixându-se pe a ei. Dacă ea ar fi fost genul fantezist, ar fi crezut că liniştea căzuse peste întreaga sală de bal, cu toate privirile pe lordul înstrăinat şi pe Lady Ellsworth. Cândva gândul acela ar fi îngrozit-o. Acum însă nu-i mai păsa.

— Pentru totdeauna e un timp prea îndelungat.

— Aparent, nu suficient de îndelungat.

Privirea din ochii lui era un amestec interesant de prudență, curiozitate şi provocare. Nu se mai văzuseră față în

față de aproape șase ani. Dumnezeu știa ce îi spuneau ochii ei.

— Cred că ăsta este dansul nostru.

— Este? își înclină ea capul.

El se prezenta exact așa cum și-l amintea ea. Umerii lui erau la fel de lați, privirea lui era la fel de nesfârșită, părul lui era la fel de des și închis la culoare și doar un pic dezordonat – de parcă era ultima fortăreață a naturii rebele a tinereții sale.

Cu siguranță că, de-a lungul anilor, îl văzuse uneori de la fereastra camerei ei în timp ce el ieșea din casa londoneză, plecând la țară sau altundeva, pentru a o evita în timpul vizitelor ei acasă, păstrând astfel promisiunea pe care i-o făcuse cu mult timp în urmă. Atunci erau cel mai aproape unul de celălalt de la a doua zi de după nuntă. După o analiză amănunțită, nu era complet neschimbat. Avea câteva cute în jurul ochilor, dar dincolo de asta, ceva se schimbase. Poate că se maturizase. Privirea din ochii lui cândva lipsită de griji, cochetă și amuzată, acum era directă, fermă, convingătoare. Maniera lui degajată din urmă cu șase ani, cea a unui tânăr fără griji sau responsabilități, aerul acela de siguranță și de încredere era acum cel al unui om care nu avea nicio îndoială cu privire la locul lui în lume. Nu mai era tânărul fericit cu care fusese forțată să se căsătorească atunci când împlinise douăzeci și unu de ani, iar el, douăzeci și patru. Însă nici ea nu mai era ființa tăcută și palidă de atunci.

— Ești sigur că nu te înșeli?

— Violet, o întrerupse Evan. Ai nevoie de ajutorul meu?

Ce lucru surprinzător de galant spusese! Poate că îl judecase greșit.

— Nu, Evan, dar apreciez oferta ta, zâmbi ea cu demitere politicoasă, apoi făcu o pauză. Aș putea totuși să-ți cer o favoare?

— Orice, spuse el zâmbind.

— Le vezi pe domnișoarele de acolo? făcu ea semn din cap spre un grup de tinere care stăteau împreună, încercând cu disperare să pară ca și cum s-ar distra de minune și că nu numărau minutele până când vor putea pleca, iar fiecare se va putea întoarce la casa ei. Fără îndoială că sunt rezervate și liniștite, dar probabil sunt destul de interesante și foarte

drăguțe. I-ai putea cere măcar uneia dintre ele să danseze?

— Voi face mai mult decât atât, spuse Evan galant. Îi voi ruga pe fratele meu şi pe câțiva dintre prieteni să danseze cu ele.

— În acest caz, eşti cu siguranță iertat, îi aruncă un zâmbet strălucitor.

Evan zâmbi şi el şi se îndepărtă.

Violet îşi îndreptă atenția spre James, care, în urmă cu două luni, când dragul unchi Richard murise, devenise conte de Ellsworth. James, bărbatul care îi distrusese viața. Soțul ei.

— Sunt o mulțime de lucruri în legătură cu care s-ar putea să mă înşel. Cu toate astea, ăsta este dansul nostru, se aplecă James şi-i şopti. Se uită lumea la noi.

— Desigur, James. Ea râse de parcă el tocmai îi spusese ceva amuzant. Nu am mai fost văzuți împreună în public până acum. Fără îndoială, toată lumea se aşteaptă să facem ceva despre care să poată vorbi zile întregi. Acum întrebarea este: o vom face?

— Ar trebui să îi dezamăgim? Îi întinse brațul. Dansează cu mine, Violet.

— Nu mi-aş putea dori nimic mai mult.

De fapt, erau multe lucruri pe care îşi dorea să le facă, inclusiv să meargă pe cărbuni încinşi sau să fie aruncată în cuşca cu lei. Nu era prea mare diferența şi nici nu avea de unde alege. Îşi puse mâna pe brațul lui şi îi permise să o conducă pe ringul de dans.

Indiferent de cât de des repetase ceea ce va spune în acel moment, nu putu să vină cu cuvintele potrivite. Poate pentru că era profund neliniştitor să fie din nou în brațele lui, unde nu ar fi trebuit să fie niciodată.

În urmă cu şase ani, în noaptea în care logodna lui cu Marie Fredericks urma să fie anunțată, el o sărutase pe Violet Hagen pe terasa umbrită, susținând mai târziu că o confundase cu Marie, deoarece amândouă erau roşcate şi purtau rochii albastre. Deşi, în realitate, una dintre rochii era de un albastru-deschis, iar cealaltă aducea mai mult cu spuma mării, iar părul lui Marie era mai mult blond decât roşcat. În afară de asta, Violet era categoric mai înaltă şi nu

avea formele lui Marie. Prietenii săi recunoscuseră, de asemenea, că îl provocaseră să-i dea logodnicei lui un sărut adevărat – genul de sărut pe care un bărbat îl oferă femeii cu care intenționează să se căsătorească – şi că îl îndrumaseră către terasa unde mai târziu juraseră că se afla Marie. De asemenea, se adunaseră mai mulți participanți decât fusese poate înțelept.

Din nefericire, în zelul lor de a asista la acel sărut adevărat, se încurcară în draperiile care acopereau ferestrele cu vedere la terasă, smulgându-le şi îndreptând atenția tuturor către sărutul adevărat care se desfăşura afară.

Nu era rău că o sărutase, ci că ea îl sărutase înapoi cu un entuziasm şocant pentru o fată care până în acel moment nu mai fusese sărutată. Şi, într-adevăr, trecerea şovăielnică a buzelor pe care o experimentase cu doi tineri precauți puteau oare să fie considerate săruturi? Desigur, Violet le crezuse destul de palpitante până când o sărutase James. Fusese şocată când el o luase în brațe. Apoi, fără mai mult de o clipă de ezitare, îl cuprinsese cu brațele, crezând că el îşi dăduse seama că nu Marie era partenera potrivită pentru el, ci Violet. Când buzele lor se întâlniseră şi corpul lui se lipise de al ei, descoperise o pasiune pe care nu şi-o imaginase niciodată. Fusese un sărut adevărat sau cel puțin aşa crezuse ea. Violet nu se îndoise de motivele lui. Mai târziu se dovedise însă că fusese doar o mişcare proastă. Habar n-avusese că o confundase cu Marie până când el ridicase capul şi îşi dăduse seama ce făcuse. Aceea fusese prima fisură din inima ei. A doua fusese şocul de pe fața lui când rostise cuvintele: „La naiba, tu eşti aleasa". Ce putea face altceva decât să-l plesnească peste față?

Totuşi, faptul era consumat. Ceea ce aparent, în mințile predispuse la scandal ale societății, era în intensitatea îmbrățişării – doar pentru a adăuga încă un strat de umilire – şi nu în palmă. Una peste alta, fusese Sfântul Graal al bârfei. Un bărbat a cărui logodnă era pe cale să fie anunțată se găsea într-o situație compromițătoare cu prietena viitoarei logodnice.

Părinții ei insistaseră atunci să se căsătorească,

deoarece scandalul fusese aşa de mare încât mama ei o avertizase că nu va mai avea niciodată parte de vreun pretendent decent. Unchiul lui James, Richard, contele de Ellsworth, lăsase decizia în seama lui James, dar întrebările legate de onoare şi responsabilitate rămăseseră nepuse. În ciuda reputaţiei lui James, nimeni nu-i pusese vreodată la îndoială cuvântul.

Violet protestase – evident că James nu dorea să se căsătorească cu ea. Nici ea, nici James nu aveau însă de ales. James făcuse ce era de aşteptat din partea lui şi două zile mai târziu se căsătoriseră.

De-a lungul anilor, Violet se întrebase ce s-ar fi putut întâmpla dacă ar fi refuzat să se căsătorească cu el. Dacă s-ar fi aparat de una singură.

Cu siguranţă o făcuse în dimineaţa de după noaptea nunţii când aflase că el intenţiona ca această căsătorie să fie puţin mai mult decât o prefăcătorie. Asta îi sfărâmase inima. Până în acel moment, Violet crezuse cu adevărat că exista posibilitatea ca ei să se bucure de căsătoria lor. Fuseseră prieteni, într-un fel. Dar nu voia să rămână cu un bărbat care nu o dorea.

O săptămână mai târziu, Violet se întâlnise cu o tovarăşă de drum – doamna Cleo Ryland, o văduvă încântătoare cu doar câţiva ani mai mare decât Violet. Îşi făcuse bagajele şi plecase spre Paris. James îi oferise resursele de care avea nevoie pentru a vizita toate locurile despre care citise, tot ceea ce visase să vadă. Dacă el nu intenţiona să-i fie soţ, ea intenţiona să profite din plin de generozitatea lui. O merita.

*

— A trecut mult timp de când am dansat împreună, spuse James cu blândeţe.

Dansase cu Violet de multe ori înainte de căsătoria lor, deoarece nu putea dansa exclusiv cu Marie. Existau reguli despre aşa ceva. Violet, împreună cu alţi prieteni şi cunoştinţe fuseseră mereu cu James şi Marie. Marie îşi dorise un soţ

elegant, chipeş, cu un titlu respectabil şi o mică avere care să-i ofere o poziție nepătată în societate. Nu lăsase nici măcar o urmă de indecență să pericliteze asta. În ochii lui Marie, James fusese partida perfectă.

— A trecut mult timp de când nu am vorbit, zâmbi Violet indescifrabil.

— Mândria este o amantă crudă, Violet.

— Una dintre multele, fără îndoială, spuse ea uşor.

Oricât de rar se afla la Londra, bârfele despre relațiile lui ajunseseră în mod inevitabil la urechile ei, datorită mamei ei şi a unui cerc de prieteni bine intenționați. Ea le ignorase în cea mai mare parte. El avea viața lui şi ea o avea pe a ei.

— Indiferent de ce ai crede despre mine, vreau să spun asta cu toată sinceritatea cuvenită. Se opri. Încerc să-mi recunosc greşelile din trecut.

— De ce?

— Să plătesc pentru ele, îi întâlni privirea.

— Nu sunt sigură ce încerci să spui, James, se încruntă ea, dar sunt sigură că ringul de dans în toiul balului anual al lui Lady Brockwell nu este cel mai bun loc pentru asta.

— Dimpotrivă, draga mea. El îi zâmbi şi pentru o clipă îl văzu pe bărbatul cu care se căsătorise. Am face din balul lui Lady Brockwell subiectul de discuție al Londrei.

— Aş prefera să nu facem asta. Nu mi-a plăcut niciodată în mod deosebit de ea.

— Stai la Ellsworth House? o întrebă el.

— Ca întotdeauna, făcu ea o pauză. Am trimis o telegrama de la Lisabona pentru a te avertiza că vin.

Ori de câte ori se îndrepta spre Londra, îi trimitea o telegramă lui Andrews, majordomul lui James, pentru a-l anunța cu privire la sosirea ei şi pentru a-i oferi lui James timpul de care avea nevoie pentru a pleca.

— Grijulie ca întotdeauna! îi aruncă el cel mai fermecător zâmbet al său. Acum, pot să te însoțesc acasă?

— Nu sunt sigură că sunt gata să plec.

— Iartă-mă dacă a sunat ca o întrebare. Nu a fost.

— Atunci e un ordin? ridică ea o sprânceană.

— Desigur că nu, ezită el, apoi făcu o grimasă. Îmi pare

rău, nu am avut niciodată de-a face cu o soție până acum.

— Nu a ta, vrei să spui

Ochii lui se îngustară uşor, de parcă fata mersese prea departe cu asta. Perfect.

— Nici eu nu am mai avut niciodată de-a face cu un soț. Un dans şi apoi am terminat? Clătină din cap. Asta nu-i va face pe oameni să vorbească? De ce pleacă lordul şi Lady Ellsworth atât de devreme? Ce crezi că fac? Genul acesta de discuții

— Probabil, dar numai până când apare următoarea informație interesantă. Nu ar trebui să dureze mai mult de o zi sau două.

Chiar era inutil să se certe cu el. Şi într-adevăr aveau lucruri de discutat în privat. Totuşi, nu era sigură că era pregătită s-o facă în seara asta. Muzica se termină şi el îi băgă mâna în curba brațului său şi o conduse într-o manieră relaxată către uşă, oprindu-se ici şi colo pentru a schimba o vorbă cu cei cunoscuți. De parcă nu ar fi fost nimic ieşit din comun ca Lord şi Lady Ellsworth să fie împreună în aceeaşi cameră, cu atât mai puțin să plece în cuplu.

Odată instalați în trăsură, Violet scoase un oftat resemnat.

— Îți dai seama că mama va auzi de asta şi probabil că ne va vizita în seara aceasta.

— Scuzele mele.

— Nu sunt sigură că aş fi participat la bal dacă aş fi ştiut că vei fi acolo.

Îşi alese ea cuvintele cu grijă.

— În timp ce eu am ştiut că vei fi acolo şi m-am gândit că ar fi mai bine să te salut în public.

— Aşa?

— Nu eram sigur că vei veni, spuse el brusc. La Londra, vreau să spun.

— Sunt aici din cauza unchiului Richard, desigur, spuse ea cu răceală, ignorând nodul din gât. M-am întristat atât de mult să aud de moartea lui. Mi-aş fi dorit să-l văd din nou.

Unchiul Richard nu crezuse că era necesar să părăsească proprietatea ori de câte ori ea venea acasă în vizită.

El şi Violet petrecuseră ore în şir împreună în timpul şederii ei, jucând cărţi sau şah, asistând la piese de teatru sau prelegeri şi discutând despre ce le trecea prin minte. Fusese bolnav de ceva vreme, dar la ultima ei vizită în urmă cu un an, ea crezuse că starea lui se îmbunătăţise. Era singura persoană care o acceptase vreodată pentru ceea ce era, mai degrabă decât pentru cine era sau cine ar fi trebuit să fie. Mâhnirea o înjunghia la gândul că nu-l va mai vedea vreodată.

— Nu ai venit acum două luni când a murit.

— Părea inutil.

— Presupun că ai primit o notificare de la avocatul lui despre întâlnirea de mâine?

Ea încuviinţă din cap. Scrisoarea insista să se întoarcă la Londra cât mai curând posibil, conform instrucţiunilor unchiului Richard. Era însoţită de o telegramă care confirma prezenţa ei la întâlnirea de a doua zi.

— Ştii despre ce e vorba?

— Ultimele dorinţe ale unchiului Richard. Ridică el din umeri. Mai mult de atât nu ştiu.

— Atunci vom fi amândoi surprinşi, spuse ea respirând neregulat.

Deşi conversaţia era una obişnuită, amândoi erau foarte tensionaţi. Banalităţile păreau de-a dreptul absurde. Erau atâtea lucruri importante de spus, probleme care trebuiau rezolvate. Şi totuşi, ea nu se putea decide să spună ceva. Ce putea să-i spună unui soţ cu care nu mai vorbise de aproape şase ani? Tăcerea era cea mai înţeleaptă decizie în acel moment. Timpul însă trecea, iar unul dintre ei trebuia să fie suficient de sincer pentru a face ceea ce trebuia. Cel mai probabil ea avea să fie acea persoană. Doamne, nu-şi făcuse curaj de atâţia ani? Totuşi, era mai bine să audă ce avea de spus avocatul mai întâi. Încă o zi sau două nu ar face o diferenţă reală.

James o ajută să coboare din trăsură şi o concluse în casa măreaţă de lângă Grosvenor Square. Andrews îi întâmpină, îi întinse bagajul unui lacheu şi se făcu nevăzut. Fără îndoială, era încă prin apropiere în caz că era nevoie de asistenţa sa. Majordomul era întruchiparea discreţiei. Oricum,

Violet bănuia că el şi mulți alți servitori îi observau dintr-un cotlon necunoscut.

— De obicei beau un pahar de coniac în bibliotecă înainte de culcare, spuse James într-o manieră dezinvoltă. Ai vrea să mi te alături?

— Mi-e teamă că am avut o zi foarte lungă. Aş prefera să mă retrag.

Îi zâmbi politicos şi se îndreptă spre scări. „Laşo”, îi şopti o voce în ceafă. Un coniac în confortul bibliotecii unchiului Richard ar fi fost ocazia perfectă pentru o discuție calmă şi rațională. Chiar şi aşa, ea pur şi simplu nu era pregătită. Presupuse că nu îl va vedea până nu se vor întâlni în biroul avocatului Nu îşi imaginase niciodată că îl va vedea şi că va dansa cu el.

— Speram că putem vorbi.

— Acum? Se întoarse spre el şi miji ochii De ce?

— Mi se pare momentul oportun. Asta e tot. Se opri. Nu am purtat niciodată o conversație adevărată.

— Aşa e. Şi a cui e vina? Îşi înghiți cuvintele şi scoase un oftat obosit. Au trecut aproape şase ani, James. Cu siguranță orice ai de spus poate aştepta încă o zi.

El o privi timp de o clipă, apoi încuviință din cap.

— Desigur. A fost foarte drăguț din partea ta să-l încurajezi pe Westmont să danseze cu fetele acelea.

— Eu sunt foarte drăguță. Privirea ei o întâlni pe a lui. Ştiu cum se simt fetele acelea.

— Da, presupun că da. Părea de parcă ar fi vrut să spună altceva, apoi se gândi mai bine. Noapte bună, Violet!

— Noapte bună, James!

Dădu din cap şi porni pe scara mare, refuzând să se uite înapoi la el. Ştia că el o privea, îi simțea privirea de parcă o ardea pe spate.

Camera ei se afla în cel mai îndepărtat capăt al holului față de a lui. În afară de o singură noapte, ea şi James nu dormiseră niciodată sub acelaşi acoperiş. Numai acel gând fu suficient pentru a o împiedica să închidă un ochi toată noaptea. Unde mai pui şi ultimele dorințe misterioase ale unchiului Richard şi propria ei dorință de a rezolva în cele din

urmă lucrurile între ei şi de a merge mai departe cu viața lor. Orice semăna cu odihna era imposibil de realizat.

Dincolo de orice altceva, nu putea să-şi scoată din cap cuvintele lui James. Era el cu adevărat pregătit să-şi înfrunte greşelile din trecut? Acele greşeli o includeau şi pe ea?

Şi cum oare intenționa să plătească pentru ele?

Capitolul 2

— S-a întors, spuse Ophelia Higginbotham cu jumătate de gură. Rezistând impulsului de a se băga în pat şi de a-şi trage pătura pe cap.

— Effie, cum te simți? Persephone Fitzhew-Wellmore intră în cameră ca o rază de soare necruțătoare. Îşi aruncă privirea spre Lady Guinevere Blodgett, aşezată în dormitorul lui Effie cu *Times* în mână, citind secțiunea necrologului, aşa cum făcea în fiecare zi în ultimii ani. Cum se simte?

Gwen nu-şi ridică privirea din ziar. La urma urmei, nu era ca cum nu i s-ar fi pus întrebarea aceea de fiecare dată când Poppy intra în cameră.

— Cred că e mult mai bine.

— Mă simt mult mai bine, Effie dădu din cap aprobator în cea mai sănătoasă manieră posibilă. O, chiar sunt. Mă simt mult, cu mult mai bine. Îndrăznesc să spun că mă voi da jos din pat în cei mai scurt timp.

— Mă îndoiesc de asta. Poppy se încruntă şi o privi atent pe cealaltă femeie. Cred că arăți extrem de palidă. Nu-i aşa, Gwen?

— O, da, murmură Gwen.

— Vezi? Gwen e de acord cu mine, spuse Poppy cu fermitate. Nu vor mai fi discuții despre asta. Ai putea citi scrisorile de astăzi dacă te simți în stare.

Puse un mic teanc de corespondențe pe tava din poala lui Effie.

— O voi face, nerăbdarea răsună în vocea lui Effie.

Până şi facturile ar fi un pretext bun pentru a lua o

pauză de la nesfârşita plictiseală. Totuşi, nu era nimic de făcut.

— Vom vedea cum te simți mâine, Poppy clătină din cap într-o manieră mustrătoare. E a treia oară când boala asta necunoscută recidivează. Făcu o pauză. Poate că ar trebui să-l chemăm pe doctorul Wrenfield…

— Nu, spuseră Gwen şi Effie la unison.

— Ştii cât de mult urăşte Effie să deranjeze, spuse Gwen repede. În plus, doctorul a venit deja o dată şi nu a putut identifica adevărata natură a bolii.

— Da, dar nu eram aici când a sunat, spuse Poppy. Poate că, dacă i-aş împărtăşi observațiile mele, l-ar ajuta să stabilească exact unde e problema.

— Chiar nu mai suport încă o vizită, adăugă Effie.

Era singurul lucru despre care Poppy nu se putea certa.

Finanțele erau din ce în ce mai supărătoare pentru cele trei văduve. Soții lor muriseră toți în ultimii ani. Sir Charles al lui Gwen şi Malcomb al lui Poppy cu trei ani în urmă, urmați în anul următor de dragul de William al lui Effie. Bărbații, care duseseră vieți pline de aventură şi distracții, fuseseră doborâți în cele mai obişnuite împrejurări – Sir Charles cedase la un atac recurent de malarie, Malcomb murise pe scaunul său în fața focului, într-un fel atât de paşnic încât lui Poppy îi trebuiseră câteva ore să-şi dea seama că părăsise această viață şi dragul de William al lui Effie, după o carieră lungă şi ilustră în armata Majestății Sale, fără nicio zgârietură, căzuse de pe scară. Pentru Effie alinarea era neîndestulătoare, întrucât ea îi spusese să nu se urce pe scara aceea nenorocită.

Deşi cu toții fuseseră soți excelenți – chiar dacă nu fuseseră niciodată prezenți, ceea ce, din anumite puncte de vedere, ar fi putut contribui la o căsnicie lungă şi fericită –, nu se gândiseră suficient la asigurarea viitorului financiar al soțiilor lor, în cazul în care ei nu vor mai fi. Gwen bănuia că, întrucât supravieţuiseră multor aventuri periculoase, nu îşi imaginaseră că îşi vor găsi sfârşitul în relativa siguranță a casei. Rezultatul final al lipsei lor de previziune fusese că văduvele lor rămăseseră, încet şi inevitabil, fără fonduri. Cele trei prietene economisiseră fiecare ceva de-a lungul anilor, iar

Effie avea o mică pensie militară, dar estimau că nu mai dura mult până vor rămâne fără bani. Să rămâi fără bani la vârsta de şaptezeci de ani nu era o perspectivă plăcută.

— Desigur, oftă Poppy. Trebuie să facem ceva în privința asta. Îşi îndreptă umerii. Deocamdată mă duc să verific dacă e gata supa.

— Bine, se forță Effie să zâmbească, supa.

— Eşti norocoasă că bucătarul tău e atât de priceput la supă.

Poppy îi aruncă lui Effie un zâmbet încurajator şi părăsi încăperea.

— Mm-mm, mai multă supă, spuse Gwen încet, cu colțurile gurii zvâcnindu-i în efortul de a nu râde.

— Urăsc supa. Effie scoase un oftat în semn de resemnare. Lucrul ăsta nu va fi nici pe departe la fel de amuzant săptămâna viitoare când tu vei fi cea care va sta la pat.

— O nu, spuse Gwen, lăsând ziarul. Am convenit că ar trebui să existe cel puțin două-trei săptămâni între boli, pentru a nu trezi suspiciuni.

— Nu sunt sigură că pot face asta din nou. Effie îşi trecea mâna prin plicurile de pe tavă. Nu e nimic mai rău decât să fii forțată să stai în pat atunci când nu e nimic în neregulă cu tine.

— Cine ştie mai bine decât mine?

Fusese o răceală persistentă a lui Gwen care le dăduse ideea de a pretinde că erau bolnave. Păruse o idee genială la acea vreme. Niciuna dintre ele nu-şi imaginase cât de îngrozitor ar fi putut fi pentru Gwen să se prefacă bolnavă. Însă era singura idee pe care o aveau şi căzuseră de acord că trebuie făcut ceva cu privire la starea de melancolie a lui Poppy.

Cele trei erau prietene – nu, surori – de mai bine de patruzeci de ani, unite de absența soților care rătăceau prin lume în căutare de aventuri. În afară de nepoata şi strănepotul lui Gwen, niciuna dintre ele nu avea o familie adevărată şi niciuna nu fusese binecuvântată cu copii. Dar, pentru cea mai mare parte a vieții lor, contaseră una pe cealaltă, atât la bine,

cât şi la greu. Atunci, Poppy avea nevoie de ele chiar dacă nu ar fi recunoscut asta niciodată.

Ea era mai tânără cu doi ani decât celelalte şi fusese întotdeauna cea mai veselă din grup. În opinia lui Poppy, nimic nu era atât de îngrozitor încât, în cele din urmă, să nu iasă bine. Gwen era cea mai practică şi Effie acceptase de mult că ea era cea mai predispusă la sarcasm, comentarii şmechere şi un vocabular adesea prea colorat. Odată hotărâse că semănau cu zeițele greceşti antice. Poppy era zeița păcii şi a iubirii şi a tuturor lucrurilor strălucitoare şi fericite, Gwen era zeița înțelepciunii şi a practicii, iar Effie era zeița războiului. I-a plăcut mai degrabă asta.

Dar lumina strălucitoare care era Poppy se diminuase de la moartea lui Malcomb.

Effie şi Gwen plânseseră la fel de mult pierderea soților lor. S-ar fi putut crede că, trăind o mare parte din viață fără soții lor, trecerea acestora în neființă ar fi trebuit să fie mai uşoară. Dar una era să te temi că bărbatul pe care îl iubeai nu va mai veni acasă şi altceva să ştii sigur că nu va mai veni. Poate pentru că Effie şi Gwen nu vedeau lumea în roz, aşa cum făcea Poppy, le ajutase să treacă peste ceea ce viața le arunca în cale.

Gwen credea, iar Effie fusese de acord, că nu doar moartea lui Malcomb o deprimase pe Poppy. Moartea soțului ei fusese urmată în acelaşi an de moartea lui Sir Charles şi apoi de moartea lui William în anul următor. Gwen o asemănase cu o ciumă, dar fără lăcuste. Ea şi Effie fuseseră de acord că, spre deosebire de atâtea alte văduve cunoscute, ele cel puțin ştiau să-şi poarte de grijă. Desigur» nu-şi dădeau seama de starea primejdioasă a finanțelor lor şi nu se aşteptau ca melancolia lui Poppy să dureze.

Din pură întâmplare descoperiseră că Poppy redevenea ea însăşi când era ocupată. Apoi o ghidaseră cu viclenie să se ofere voluntară la reorganizarea bibliotecii şi a colecțiilor Clubului Exploratorilor. Asta durase aproape un an, mai mult decât plănuiseră. Cine ar fi bănuit vreodată că Poppy avea talentul unui general pentru a da ordine şi a delega sarcini. Effie o considerase dintotdeauna puțin împrăştiată. Când una

dintre doamnele din consiliul comitetului clubului îşi dăduse demisia pentru a se muta la York cu familia fiicei ei, o încurajase pe Poppy să candideze pentru poziția ei. Era plăcută de toată lumea şi nimeni nu candidase împotriva ei, dar poziția nu îi ocupa atât de mult din timp pe cât speraseră Effie şi Gwen. Apoi Gwen suferise o răceală urâtă, iar Poppy se oferise să o îngrijească, moment în care prietenele ei îşi dăduseră seama că lucru acela îi oferea într-adevăr o activitate cu care să-şi umple timpul. Cel puțin până vor găsi o idee mai bună.

— Va trebui să ne gândim la altceva în curând. Ceva care să-i ocupe zilele şi mintea.

Effie îşi sorta corespondența în două teancuri – datoriile pe care, din fericire, încă le putea plăti şi celelalte scrisori. Din păcate, al doilea teanc era compus dintr-un singur plic de culoare crem.

— Încerc să mă gândesc la ceva. Nu am chef să mă duc din nou în pat, zise Gwen şi se întoarse la studiul necrologului. O, uite, doamna aceea drăguță, Hackett, a murit. Ce păcat!

— Credeam că o deteşti pe doamna Hackett. Effie luă plicul şi-l examină. Era de o calitate excelentă, scrisul de mână necunoscut şi puțin instabil. Îl întoarse. Pe clapă era un fel de sigiliu. Cât de interesant, într-adevăr!

— Aşa e, dar acum e moartă, se gândi Gwen pentru o clipă. Una peste alta, s-ar putea spune că am câştigat.

— Cine rămâne în picioare câştigă?

Effie tăie plicul cu un deschizător de scrisori, o replică a unei săbii pe care o deținuse soțul ei.

— Ceva de genul. Gwen se aşeză înapoi pe scaun. Nu ştiu de ce insist să citesc aceste notificări de deces. Se pare că există cel puțin o cunoştință listată aproape în fiecare zi. Toți cei pe care îi cunoaştem mor.

— Aceste lucruri tind să se întâmple când cineva atinge o anumită vârstă.

Effie scoase câteva foi din plic şi începu să citească.

Draga mea Ophelia,

Iartă-mă că mi-am luat libertatea de a-ți spune „draga

mea". În inima mea, ai fost întotdeauna draga mea Ophelia. Însă din momentul în care te-am prezentat bunului meu prieten, William, în acea noapte de vară cu mulți ani în urmă, am ştiut că n-aş avea niciodată ocazia să te strig aşa cu voce tare.

Lui Effie i se tăie respirația. *Richard.*

— Totuşi, nimănui nu-i place să rămână pe dinafară, continuă Gwen. Imaginează-ți dacă ar fi să dau o petrecere. Ar fi îngrozitor de incomod dacă aş invita pe cineva care e deja mort. Făcu o pauză. Desigur, nu ar veni, aşa că poate nu ar fi chiar atât de incomod.

Sper că ai primit scrisoarea mea de la moartea lui William. Mi-a fost un prieten bun, un prieten adevărat şi mi-e tare dor de el. Este unul dintre multele regrete ale vieții mele că ne-am îndepărtat.

Ce păcat este să-ți recunoşti regretele când e prea târziu să faci ceva în privința lor. De departe cel mai mare regret al meu a fost să nu lupt pentru tine. Însă felul în care tu şi William v-ați privit la acea primă întâlnire a fost ca şi cum nu ar fi existat nimeni altcineva pe lume. Ştiam că orice speranță pe care o aveam era zadarnică. Aşa că am decis să mă dau la o parte, şi, deşi încă mai cred că a fost lucrul corect de făcut, am descoperit că dacă cineva este bântuit de un singur cuvânt în viață, acela este „poate".

Uimirea puse stăpânire pe ea. Cu siguranță nu citise corect.

— Deşi o şedință de spiritism ar fi interesantă, gândi Gwen cu voce tare. Mă întreb dacă există cineva care trimite invitații morților.

Sunt bolnav de ceva vreme şi ştiu că zilele care mi-au rămas sunt puține. Mă tem că dacă citeşti asta, mi-am dat deja ultima suflare. Această scrisoare vine sub forma cererii mele finale, pe care o las în mâinile tale capabile.

— Ar fi foarte distractiv, spuse Gwen gânditoare. Deşi

îndrăznesc să spun că nu ne-am putea permite un spiritist adevărat. Parcă doamna Addison are un văr care se străduieşte să contacteze spiritele de dincolo. Din ce-am auzit, e foarte priceput şi mă îndoiesc că ar percepe o taxă.

Nu pot schimba trecutul, dar, din mormânt, aş putea influența viitorul. În viața mea am fost martor la trei mari iubiri. Prima a fost între tine şi William. A doua a fost dragostea mea pentru tine. Se pare că, abia după moarte, pot să-ți mărturisesc ceea ce nu am reuşit cât am fost în viață. Te rog să nu laşi revelația mea să te tulbure. Am refuzat să mă amestec în fericirea ta şi a fost suficient pentru mine să te ştiu fericită.

— Totuşi, continuă Gwen, ultimul lucru de care are nevoie Poppy e să-l revadă pe Malcomb. Nu cred că ar ajuta-o în vreun fel.

Sunt convins că am mai asistat şi la a treia mare dragoste, chiar dacă cei implicați refuză să o recunoască.

— Gwen, spuse Effie pe un ton tăios. Ai văzut ceva despre moartea contelui de Ellsworth în vreunul dintre anunțurile pe care le-ai citit?

— Ellsworth? Nu sunt sigură. Sună cunoscut, se gândi Gwen pentru o clipă. Da, cred că am văzut numele ăsta. Acum câteva săptămâni, poate? Sau mai mult. Sigur în ultimele luni. Îl cunoştea!?

— Am crezut cândva că ar fi putut fi bărbatul cu care mă voi căsători, dar apoi l-am cunoscut pe William, spuse Effie încuviințând din cap.

— O! făcu Gwen ochii mari.

Effie scană restul scrisorii. Bunule Dumnezeu! Sigur bărbatul nu vorbea serios.

— Citeşte-o, îi întinse scrisoarea lui Gwen.

— Eşti sigură că vrei să citesc asta? Gwen începu să citească, apoi se uită la Effie. Pare mai degrabă personal

— Oricum ți-aş spune tot ce scrie acolo.

— Aşa e, Gwen îşi întoarse atenția asupra scrisorii.

Cu siguranță că Gwen nu se grăbea citind scrisoarea. Totuşi, Effie era atât de şocată încât nu făcea nimic altceva decât să parcurgă restul scrisorii. Bătea cu degetele pe tavă, nerăbdătoare. În cele din urmă, Gwen îşi ridică privirea.

— Bărbatul acesta a fost îndrăgostit de tine toată viața.

— N-am ştiut, tresări Effie.

— Nu ți-a dat niciodată vreun indiciu în legătură cu sentimentele lui?

— Desigur că nu. În plus, William era ca un frate pentru el, cel puțin în tinerețe. Au mers pe drumuri separate pe măsură ce au trecut anii. Armata l-a trimis pe William în toată lumea şi, când a părăsit armata, a păşit pe urmele soțului tău. Ştii la fel de bine ca mine că nu a fost aproape niciodată aici. L-am văzut rar pe Richard după ce eu şi William ne-am căsătorit. Deşi Effie presupunea că era posibil ca lui Richard să-i fi fost greu să-l vadă pe William, având în vedere sentimentele lui pentru ea. Când mă întâlneam cu el, era cordial şi plăcut, aşa cum ar fi orice vechi prieten, dar nimic mai mult de atât.

— Cât de nobil din partea lui să nu-ți vorbească despre sentimentele lui, dădu Gwen din cap aprobator.

— Da, presupun că a fost. Şi dacă ar fi ştiut despre sentimentele lui Richard? Ar fi fost teribil de inconfortabil dacă mi s-ar fi confesat.

— Ai fi făcut ceva diferit dacă ai fi ştiut de sentimentele lui?

— Nu, clătină Effie din cap.

— L-ai făcut vreodată să creadă că ar putea exista ceva între voi după ce l-ai cunoscut pe William?

— Desigur că nu.

— Atunci nu ai de ce să te simți vinovată.

— Nu mă simt vinovată, spuse Effie. Nu am avut nimic de-a face cu asta. Doar îmi pare rău pentru el. E foarte trist, nu crezi?

— De obicei dragostea neîmpărtăşită e tristă.

— Era un om minunat, fermecător şi foarte drăguț. Presupun că era aproape perfect. William nu a fost deloc perfect, zâmbi Effie.

— Ai de gând să accepți provocarea pe care ți-a propus-o?

— Se pare că e mult efort.

— A fost ultima lui dorință. Chiar nu poți spune nu. Gwen făcu o pauză, după care continuă. În plus, el spune că vei fi plătită pentru cheltuielile pe care le vei face şi că vei primi o bursă, deoarece anticipează că îți va lua o mare parte din timp. Gwen făcu o grimasă. Crezi că ştia de problemele tale financiare?

— Nu m-am gândit la asta. Effie clătină din cap. Nu aş putea să-i accept banii în aceste circumstanțe. Ar trebui să-i returnez.

— Nu poți să-i returnezi – e mort.

— Atunci îi voi dona unei organizații de caritate, spuse Effie hotărâtă.

— Noi înşine vom avea nevoie de un act de caritate în cel mult un an, sublinie Gwen.

— Asta o pune într-o altă lumină.

Pentru câteva minute, Effie uitase de problemele lor financiare.

— De asemenea, mi se pare că, Gwen îşi alese cuvintele cu grijă, ultimele gânduri ale acestui bărbat nu au fost pentru el însuşi, ci pentru cei pe care i-a iubit, care se pare că te-au inclus şi pe tine.

— Dacă sunt de acord să fac asta, mă voi întâlni mâine cu avocatul său şi cu părțile implicate.

— Şi?

— Şi presupun că atunci când un bărbat care nu mai este printre noi vrea să facă ceva destul de frumos, ar fi de rău augur ca viii să refuze.

— Atunci o vei face? adoptă Gwen un ton lejer.

— Da, presupun că da, dar nu de una singură.

— Nici nu mă aşteptam.

— Totuşi, este o chestiune de dragoste, se încruntă Effie. Nu pare a fi genul de lucru pe care să-l faci pentru bani.

— Nu o faci pentru bani. O faci pentru că un bărbat care ținea profund la tine ți-a cerut ajutorul. Este singurul lucru pe care ți l-a cerut vreodată. Banii sunt pur şi simplu un bonus

încântător. Nu mai are nevoie de ei, dar cu puțin noroc, îți vor ajunge până când vom găsi o modalitate de a evita sărăcia.

— *Ne* vor ajunge, spuse Effie hotărâtă.

— Şi mai bine, Gwen rânji.

— Ce este şi mai bine?

Poppy păşi în cameră, purtând o tavă cu supa de temut, aburind într-un castron mare.

Effie şi Gwen făcură un schimb de priviri.

— Cred, draga meu prietenă – Effie zâmbi într-un mod despre care i se spusese că era mai mult decât viclean – că avem un nou proiect.

Capitolul 3

— Ai înnebunit? izbucni James, fără să se gândească de doua ori.

Totuşi, dacă ceva părea să justifice punerea sub semnul întrebării a sănătății mintale, era vestea pe care avocatul tocmai ce i-o dăduse, şi care venise ca o bombă neaşteptată şi extrem de neplăcută.

— James, nu a fost ideea mea, spuse Marcus Davies pe un ton calm şi răbdător.

Fără îndoială că exersase dinainte întâlnirea aceea. El şi James făcuseră şcoala împreună, dar nu deveniseră prieteni decât după căsătoria lui James, reuniți inițial prin afinitatea lor comună pentru viața zgomotoasă şi distracție din plin. Cu câțiva ani în urmă, amândoi îşi lăsaseră trecutul în urmă. Marcus se alăturase firmei tatălui său – firma care se ocupa de mult de treburile unchiului Richard –, iar James se implicase în interesele de afaceri ale unchiului Richard şi în gestionarea proprietății. Pe scurt, se maturizaseră. În timp ce odată fuseseră complici în bufonerii rău famate, descoperiseră în cele din urmă avantajul unui comportament respectabil. Şi mai mult, compătimirea.

— A fost în totalitate ideea unchiului tău.

— Nu ar face niciodată ceva atât de absurd.

— Nu fi ridicol. Violet îi aruncă o privire menită să-l pedepsească, o privire plină de supărare ori de exasperare, o combinație feminină întortocheată a celor menționate şi multe altele.

De-a lungul vieții, femeile îi aruncaseră tot felul de priviri, dar de obicei erau mult mai plăcute şi mai primitoare. Este exact genul de lucru pe care l-ar face. Nu a existat o singură vizită în care să nu spună ca a venit timpul să ne reconciliem diferențele. Într-adevăr, era subiectul lui preferat. Aruncă o privire spre doamna în vârstă care stătea pe un scaun plasat strategic pe o parte a biroului lui Marcus.

— Doamnă Higginbotham? continuă Violet. Ce credeți?

— Cu siguranță nu cred că Richard a fost supărat, dacă asta sugerați, milord. Doamna Higginbotham aruncă o privire şocant de asemănătoare cu a lui Violet. Conform scrisorii pe care mi-a trimis-o, el a vrut să corecteze o greşeală sau să îndrepte o greşeală sau să prevină o mare pierdere, ceva de genul acesta. Văduva fusese cândva o bună prietenă a unchiului Richard, deşi James nu-şi amintea să fi auzit vreodată numele ei. Oricum, unchiul său avusese o părere destul de bună despre Ophelia Higginbotham pentru a pune soarta lui James în mâinile doamnei. Femeia făcu un semn din cap spre Marcus. Sugerez să continuați, deoarece fără îndoială vor mai fi întreruperi. Ambele doamne îi aruncară din nou lui James acea privire tulburătoare. Îndrăznesc să spun că nu vrem ca asta să dureze mai mult decât e necesar.

— Foarte bine. Marcus se uită scurt la James, un avertisment să-şi țină gura. În timp ce firma sa se ocupa de treburile unchiului Richard, Marcus gestiona personal toate nevoile legale ale lui James. Era prietenul lui James, consilierul juridic şi, uneori, protectorul. Avocatul îşi drese glasul. După cum spuneam, tu moşteneşti titlul unchiului tău, proprietățile lui – inclusiv moşia de la țară şi casa din Londra, precum şi averea lui – erau ale lui să facă ce doreşte după bunul-plac.

— Ştim toate astea. Continuă, spuse James, ignorând vorbele avocatului.

— Vreau pur şi simplu să mă asigur că tu şi Lady

Ellsworth nu aveți nelămuriri cu privire la diferitele aspecte ale testamentului unchiului vostru, astfel încât să nu existe neînțelegeri.

Era posibil ca toți ceilalți să nu-şi dea seama, dar lui James îi era clar că vechiul său prieten era oarecum amuzat de dorința unchiului Richard. Trebuiau să discute mai târziu că nu era deloc amuzant.

— Fiind singurul său moştenitor, se poate argumenta că ai cu siguranță dreptul la proprietatea şi averea lui, dar Excelența Sa a fost foarte specific în ceea ce priveşte condițiile în care vei primi totul. În primul rând, aşa cum sigur îți aminteşti spusele mele cu un minut în urmă…

— Sunt întipărite în memorie, mormăi James.

— …tu şi Lady Ellsworth trebuie să locuiți împreună pentru o perioadă de doi ani, unsprezece luni, o săptămână şi trei zile. Această perioadă de timp începe de la data întâlnirii de astăzi, conform instrucțiunilor unchiului tău. El a dorit ca această întâlnire să aibă loc cât mai curând posibil după moartea sa. Dar, întrucât Lady Ellsworth era în străinătate, a durat ceva timp pentru a o contacta.

— Unchiul Richard a ştiut întotdeauna exact unde mă aflu, sublinie Violet. Am corespondat în mod regulat.

— Vina pentru orice întârziere cade în întregime asupra noastră. Marcus i-a aruncat lui Violet un zâmbet în semn de scuze. După cum spuneam, timp de doi ani, unsprezece…

— Trei ani, spuse James. Poți la fel de bine să spui trei ani.

— De dragul comodității, foarte bine, sunt trei ani. Cu cel mult un total de paisprezece zile petrecute separat pe parcursul unui an, continuă Marcus.

— Şi începe… Violet îşi ținu respirația, când anume?

— Azi, spuse Marcus, din acest moment.

— Înțeleg, spuse ea pe ton scăzut.

— În al doilea rând, trebuie să arătați ca un cuplu – un cuplu cordial – de câteva ori pe săptămână…

— Trei, spuse doamna Higginbotham.

Marcus dădu din cap aprobator şi continuă.

— Prezențele menționate trebuie să aibă loc într-un

cadru public sau în prezența martorilor.

— La ce te referi mai exact prin prezența martorilor? se încruntă James.

— Acest lucru este la latitudinea doamnei Higginbotham, Marcus zâmbi.

— Şi trebuie să părem fericiți? întrebă Violet.

— Cu siguranță nu ar trebui să păreți nefericiți. Nefericirea flagrantă unul față de celălalt în public ar face lumea să vorbească, fără niciun dubiu. Veți dori să evitați acest lucru, deoarece a treia prevedere cere să nu fie niciun scandal. Nici o fărâmă de indecență, nici cea mai vagă bârfă. Fără zvonuri, fără aluzii şi fără insinuări. Privirea i se îndreptă spre Violet. În ceea ce vă priveşte pe oricare dintre voi. Apoi privirea i se mută înapoi la James. Ați înțeles?

— În totalitate. James ridică din umeri. Nu va fi deloc dificil. Trei perechi de ochi sceptici se fixară asupra lui. Numele meu nu a fost nici măcar şoptit cu privire la ceva neplăcut de ceva vreme.

De ceva vreme fiind definit destul de vag, cel puțin pentru el.

— Încă un lucru. Marcus se uită în jos la hârtiile din fața lui pentru a-şi ascunde zâmbetul. Vă este interzis să plângeți sau să purtați negru.

— Ura negrul, spuseră Violet şi James la unison.

El îi aruncă o privire, dar ea îl ignoră.

— Doamna Higginbotham reprezintă autoritatea şi în ceea ce priveşte definirea scandalului? întrebă Violet, făcând un semn din cap spre doamna în vârstă, care zâmbi.

— Doamna Higginbotham este singurul judecător şi arbitru în orice dispută sau întrebare. În această chestiune, puterea dumneaei este absolută şi ştim că este foarte discretă. Dumneaei poate face exact ce crede că este mai bine, chiar să permită o derogare de la oricare dintre prevederi, dacă consideră că este necesar. În cazul unor urgențe neprevăzute şi altele asemenea, Marcus îl privi pe James, cu o notă împăciuitoare în voce. Excelența Sa a fost destul de clar în privința acestei chestiuni.

Nu avea nicio îndoială că doamna Higginbotham va

exercita autoritatea pe care i-a dat-o într-o manieră înțeleaptă şi competentă, aşa cum se i potriveşte mănuşă văduvei unui colonel şi unei femei pe care o admira de mult timp.

— Lasă-mă să mă asigur că am înțeles, spuse Violet gânditoare. Pentru ca James să-şi primească moştenirea, trebuie să trăim împreună, să arătăm ca un cuplu simpatic şi să evităm orice lucru scandalos timp de doi ani, unsprezece luni, o săptămână şi trei zile?

— Trei ani, spuse James cu jumătate de gură, la care Marcus dădu din cap aprobator.

— Şi dacă reuşim? întrebă Violet.

— James va moşteni totul, cu excepția câtorva cadouri pentru instituțiile caritabile şi slujitorii Excelenței Sale răposate, spuse Marcus, iar dumneata, Lady Ellsworth, vei primi dublul indemnizației dumitale actuale, precum şi o bursă anuală pentru cheltuieli pentru tot restul vieții. Independența financiară îți va fi asigurată. Amândoi veți fi, de asemenea, liberi să vă reluați viața aşa cum a fost până acum.

— Înțeleg, Violet se gândi pentru o clipă la cuvintele lui Marcus. Şi dacă nu reuşim asta?

— Atunci aproape totul se duce către caritate, spuse Marcus, ridicând din umeri, scuzându-se.

Violet se uită în direcția lui James pentru o secundă.

— Ce se întâmplă dacă unul dintre noi refuză să respecte condițiile unchiului lui Richard?

— Din nou, organizațiile caritabile vor fi principalul beneficiar.

— În concluzie, nu avem de ales, spuse James răspicat.

Situația nu era deloc corectă. Nu făcuse el tot ce îi stătuse în puteri pentru a-i dovedi unchiului Richard că era demn să-i fie succesor? Învățase cum să gestioneze proprietatea, strategiile de investiții şi toate detaliile afacerii şi managementului. Nu crescuse oare averea lui Richard datorită lui James?

Totuşi, James ar fi trebuit să se aştepte la aşa ceva. Unchiul Richard nu ascunsese niciodată faptul că îl considera pe James un pic idiot când venea vorba de Violet. Şi bineînțeles că avea dreptate. Dar unchiul Richard era un om

bun, care nu făcuse niciodată nimic ruşinos. Nu putuse niciodată să înțeleagă cum povara vinovăției l-ar putea încătuşa pe om şi să-l țină imobil.

— Am făcut o copie a condițiilor Excelenței Sale pentru fiecare dintre voi. Mai sunt câteva detalii minore pe care nu le-am discutat, dar vă asigur că sunt nesemnificative. Pe parcursul următorilor trei ani, fondul vostru financiar comun se va reduce substanțial, deoarece veți îngriji o singură gospodărie. În afară de asta, veniturile şi cheltuielile voastre vor rămâne aşa cum au fost şi până acum. Marcus le aruncă o privire. Aveți întrebări?

Violet clătină uşor din cap, în timp ce James aproape că putea vedea rotițele creierului ei, triind detaliile termenilor unchiului Richard. Violet fusese întotdeauna inteligentă. Era unul dintre lucrurile pe care James le aprecia la ea. O fărâmă de vinovăție, cu care era deja familiar, îl înjunghia, aşa cum se întâmpla ori de câte ori se gândea la Violet.

— Îndrăznesc să spun că vor fi întrebări, domnule Davies. Doamna Higginbotham se uită la Violet, apoi la James. În acest moment, este clar că lordul şi Lady Ellsworth sunt încă puțin uimiți. Se ridică în picioare, domnii ridicându-se şi ei imediat în picioare, şi îl țintui pe James cu o privire fermă. Aş putea să vă sugerez să cinăm mâine-seară la reşedința dumneavoastră? Vom discuta toate astea şi voi putea răspunde la orice întrebare. Îmi voi aduce prietenii care mă vor ajuta în acest demers, spuse doamna Higginbotham, apoi se întoarse spre Marcus, poate ar trebui să ni te alaiuri şi dumneata, domnule Davies? Nu a fost o întrebare.

Marcus zâmbi slab.

— Nu aş rata această ocazie pentru nimic în lume.

— Excelent, dădu din cap spre James. Când vă întoarceți la Ellsworth House, veți descoperi că personalul a pregătit aripa principală – cu dormitoare separate, desigur – pentru voi doi, conform instrucțiunilor unchiului dumneavoastră.

Dacă scopul final al unchiului său era pus la îndoială, cu siguranță nu era atunci.

— S-a gândit la toate, doamnă Higginbotham?

— Aşa sper, milord, dar vom vedea. Zâmbi plăcut. Atunci rămâne pe mâine-seară. O zi bună!

Dădu din cap în semn de salut şi părăsi încăperea. James aşteptă până se închise uşa în urma ei.

— Unde naiba a găsit-o unchiul Richard?

— Se pare că a cunoscut-o cu mulți ani în urmă, spuse Marcus gânditor. Înainte de a se căsători.

— Nu avem nevoie de guvernantă, Marcus, spuse James şi se aşeză din nou pe scaun.

— Nu ai de ales.

— Nu-mi place să-mi pun soarta în mâinile unei femei pe care nu o cunosc.

— Din nou, nu ai de ales.

— De ce nu m-ai avertizat despre asta?

— Îmi pare rău, bătrâne, ridică Marcus din umeri. Există reguli privind confidențialitatea pe care ezit să le încalc. Unchiul tău mi-a cerut în mod expres să nu-ți spun nimic. Îmi era drag, ştii asta.

— Toată lumea îl plăcea pe unchiul Richard, oftă James frustrat. Există vreo cale de scăpare din asta? Contestarea testamentului sau ceva de genul acesta?

— Mă tem că nu. L-am redactat conform specificațiilor unchiului tău şi ne-am asigurat că fiecare detaliu este în regulă. Tatăl meu şi unul dintre frații lui au lucrat luni de-a rândul cu unchiul tău pentru a se asigura că este exact aşa cum şi-a dorit el şi pentru a se asigura că nu poate fi contestat. Se pricep foarte bine la asta. Chiar şi aşa, am verificat fiecare aspect în parte.

— Dacă noi…

— Îmi cer scuze, Violet îl fixă cu privirea pe James, poate ai uitat, dar sunt chiar aici. Deoarece această schemă nu poate reuşi fără mine, îți sugerez fie să mă incluzi şi pe mine în conversație, fie să taci.

Amândoi o privir ă mirați. Nu era femeia tăcută, mai degrabă blândă cu care se căsătorise James în urmă cu câțiva ani. Mintea lui se duse cu gândul la ultima dată când o văzuse, şi anume în dimineața de după nunta lor. Nu fusese deloc blândă când îl informase că nu voia să-l mai vadă

niciodată.

James nu o mai auzise ridicând vocea. Nu ştia că e capabilă de aşa ceva. Gândurile lui se întorceau uneori la acea dimineață. Violet fusese un turn înalt, cu părul de foc, al indignării şi al furiei. Exista o notă distinctă de măreție la ea. Unchiul Richard observase asta. Păcat că James nu o făcuse.

Comportamentul ei fusese atunci atribuit furiei justificate. Cu o seară în urmă devenise evident că ea nu mai era aceeaşi fată pe care o cunoscuse cu ceva timp în urmă. Diferența era evidentă în poziția bărbiei şi în privire. Se comporta ca o femeie încrezătoare în propria ei valoare. Ştia să-şi expună punctul de vedere. Se schimbase şi în alte privințe. El nu-şi amintea ca părul ei roşcat să fi fost atât de glorios sau ca ochii ei verzi să fi fost atât de captivanți sau ca silueta ei să fi fost atât de ispititoare. Exista ceva *mai mult* la ea acum, de parcă cândva fusese un desen în creion care devenise un tablou în ulei. Era vibrantă. Vie. Remarcabilă. Şi mult mai frumoasă decât îşi amintea el.

— Se pare că nu eşti singurul care nu are de ales, spuse ea pe un ton tăios, cu ochii strălucind de supărare. Dacă nu îmi accept rolul în această mică farsă, practic nu voi avea din ce trăi. Nu-i aşa, domnule Davies?

— Da. În plus, nu vor mai fi bani pentru călătorii…

— Da, da, înțeleg, se ridică în picioare. Doamna Higginbotham are dreptate. Vor fi întrebări. Îl fixă pe Marcus cu o privire dură. Veniți pregătit să răspundeți.

Dădu scurt din cap şi ieşi din birou. James continuă să privească în direcția ei, chiar şi după ce fata plecase.

— Credeam că ai spus că e timidă.

În vocea lui Marcus se simți un vag indiciu de uimire.

— S-a schimbat.

— Aşa se pare, Marcus chicoti, după care se opri. Dacă vrei să reuşeşti, va trebui să-i intri în grații.

— Da, ştiu. Nu mă îndrăgeşte prea mult.

— Din ceea ce mi-ai spus, are motive întemeiate să n-o facă. Marcus se aşeză. Acest lucru va necesita cu siguranță mult efort din partea ta. Nu va fi uşor.

— Încrederea ta în mine este încurajatoare, îşi reluă

James locul pe scaun.

Marcus deschise un sertar al biroului şi scoase o sticlă de whisky scoţian fin şi două pahare. Umplu unul dintre pahare şi i-l întinse lui James.

— Nu ar trebui. Probabil că mă aşteaptă în trăsură.

— Sau a luat trăsura şi te-a lăsat să te descurci singur, chicoti Marcus. Nu m-ar surprinde.

— Nici pe mine. James sorbi din whisky. Nimic nu punea lucrurile în perspectivă mai bună decât un whisky. Deşi poate nu astăzi. Ce urmează să fac?

— Nu poți face nimic altceva decât să respecți termenii testamentului. Te asigur că l-am studiat temeinic. După cum am spus, tatăl meu şi frații lui sunt foarte pricepuți la asta. Marcus se gândi pentru o clipă la prietenul său. E destul de drăguță şi tu ai avut întotdeauna un farmec inexplicabil pentru femei. La urma urmei, încă e soția ta. Există vreo posibilitate ca tu şi ea…

— Nu. Poate. James clătină din cap. Nu ştiu. A trecut mult timp. Chiar şi aşa, amintirea nopții nunții lor – amintirile cu Violet – se afla constant în mintea lui. Fără îndoială acela era motivul pentru care nu mai fusese cu o altă femeie de foarte mult timp. Unchiul Richard credea că eu şi Violet suntem destinați să fim împreună şi ea, evitând căsătoria cu femeia greşită, am ajuns cumva cu femeia potrivită. Acesta era modul lui de a ne forța să fim împreună.

— Era un bărbat hotărât. Marcus făcu o pauză. Pot să te întreb ceva?

— De ce nu?

James se sprijini pe spătarul scaunului.

— Dacă îmi amintesc bine, cu ceva timp în urmă, într-o stare de ebrietate şi de autocompătimire, mi-ai spus că Lady Ellsworth a fost cel mai mare regret al vieții tale.

— Şi?

— Şi ai spus asta de mai multe ori.

— Trebuie să recunoşti, a fost un regret destul de semnificativ. Ridică din umeri. I-am distrus viața.

— Da, ai spus şi asta. Marcus îl privi gânditor. Ai mai spus că eşti tânăr, prost şi pe cale să fii logodit cu femeia

greşită.

— De aici regretul.

— De înțeles, încuviință Marcus din cap. Dar dintre toate acele lucruri pe care le-ai spus despre căsnicia ta nenorocită, există un lucru pe care nu l-ai spus niciodată.

— Şi care este acela?

— Nu ai spus niciodată că a fost o greşeală, spuse Marcus, întâlnindu-i privirea.

*

James îl instrui pe vizitiul său, apoi se urcă în trăsură.

— Nu credeam că mă vei aştepta.

— Ar fi fost nepoliticos, îi zâmbi Violet plăcut. Nu sunt nepoliticoasă niciodată.

— N-aş fi crezut că eşti, spuse el încet.

— Avem de luat o decizie.

— Nu cred că avem de ales.

— Bineînțeles că avem, spuse ea. Întotdeauna există opțiuni, unele mai bune decât altele. Din ceea ce a spus unchiul Richard despre tine în ultimii ani, se pare că deții un talent pentru afaceri. Dacă vreunul dintre noi decide să nu respecte termenii testamentului, va trebui să-ți cauți un loc de muncă.

El nu avea nicio îndoială că putea găsi un loc de muncă, dar dacă învățase ceva despre lumea afacerilor, era că cine eşti în societate era la fel de important ca abilitățile sau inteligența ta. Un conte dezmoştenit nu ar fi fost apreciat în mod special.

— Aşa este, zise el şi îşi schimbă poziția pe scaun. Nu era vorba doar de avere – deşi pierderea ei ar fi fost dureroasă –, ci de pierderea proprietăților care fuseseră în familia lui de generații. Moşia de la țară unde tatăl său îl învățase să călărească şi să înoate aşa cum fusese învățat şi el la rândul lui. Casa din Londra, din care unchiul Richard făcuse refugiul lui James. Locurile pe care James le numea mereu acasă. Viața mea s-ar schimba cu siguranță. La fel ca şi a ta.

— Da, desigur, ezită ea.

James avea un sentiment ciudat că ea nu voia să spună

ceva.

— Deşi, în calitate de soț al tău, ar fi responsabilitatea mea să-ți asigur traiul.

— Ar trebui să-ți găseşti un loc de muncă bun, îl privi gânditoare. Ai fost foarte generos de-a lungul anilor.

El ridică din umeri la comentariul ei. Generozitatea părea că merge mână în mână cu vinovăția.

— A fost la îndemnul unchiului Richard? Îl desconsidera atât de mult? Nu că ar putea-o învinovăți pentru asta, dar era totuşi enervant.

— Contează?

— Poate că nu, făcu o pauză, dar e ceva ce m-am întrebat întotdeauna.

— Ai fi putut să-l întrebi pe unchiul meu.

— Nu sunt sigură că mi-ar fi spus, zise ea oftând, îl iubeai foarte mult şi era foarte mândru de bărbatul care ai devenit.

Era bine de ştiut.

— Nu, sprijinul tău financiar nu a avut nimic de-a face cu unchiul Richard.

— Înțeleg. Violet tăcu pentru o clipă, după care continuă. Îmi ceri încă trei ani din viață. Este foarte mult timp.

— Poate că este mai bine să ne gândim la asta ca fiind doi ani, unsprezece luni, o săptămână şi trei zile.

— Nu chiar, ea îl fixă cu o privire aspră. Îți dai seama ce înseamnă doi ani, unsprezece luni, o săptămână şi trei zile, nu-i aşa?

— Bineînțeles că da, spuse el pe un ton batjocoritor.

Despre ce vorbea ea, oare?

— O! ea îl studie îndeaproape. Poți să-mi spui de ce unchiul Richard a stipulat o perioadă de doi ani, unsprezece luni, o săptămână şi trei zile?

— Bineînțeles că pot. Imediat răspunsul îl izbi şi se întrebă dacă unchiul Richard avea grijă de el de sus. Se aplecă şi îi întâlni privirea cu fermitate. Cinci ani, zece luni, două săptămâni şi şase zile reprezintă, de astăzi, de cât timp suntem căsătoriți. Doi ani, unsprezece luni, o săptămână şi trei zile este exact jumătate. Clauza a fost ca perioada să

înceapă de la data întâlnirii de astăzi, ridică el din umeri. Dacă te-ai fi întors la Londra mai devreme, perioada ar fi fost mai scurtă.

— Foarte bine, James, încuviință ea din cap cu răceală. Având în vedere reacția ta din biroul lui Davies, nu aş fi crezut că ți-ai dat seama de asta.

— Te-ai înşelat, spuse el cu superioritate şi trimise o rugăciune tăcută de mulțumire unchiului său. Totuşi, pare excesiv.

— Unchiul Richard probabil a considerat că aşa se cuvine. Un fel de penitență potrivită.

— Sau o sentință?

— De asemenea, potrivit, presupun, clătină ea din cap. Unchiul Richard nu a omis niciodată să-mi țină lecții despre absurditatea circumstanțelor noastre. De fiecare dată când l-am văzut, a spus că toată treaba asta a durat destul şi că ar trebui să mă întorc definitiv în Anglia. Îi întâlni privirea şi provocarea străluci în ochii ei. I-am spus că nu am fost întrebată.

— Te-ai fi întors dacă aş fi făcut-o? Nu mai conta, dar părea important.

— Este mai degrabă o întrebare fără rost. Nu m-ai întrebat.

— Dar dacă aş fi făcut-o? insistă el. Ea se uită lung la el.

— Nu ştiu, spuse în cele din urmă şi ridică din umeri. E de domeniul trecutului. Nu-l putem schimba.

— Atunci e mai bine să trecem peste asta, spuse el. Cu toate astea, o mare parte din trecut a rămas nerezolvată. Ar fi trebuit să ne aşteptăm la ceva de genul ăsta. Şi, într-adevăr, nu-l avertizase deja unchiul Richard? Nu spusese el de mai multe ori că dacă James nu va face ceva în privința căsătoriei lui, cineva trebuia s-o facă?

— El încearcă să ne demonstreze ceva, chiar şi după moarte, zâmbi ea ironic, iar James chicoti.

— Sunt conştient de asta.

— Se pare că nu avem de ales, oftă ea. Va trebui să iau în considerare acest lucru. Dacă sunt de acord să respect termenii testamentului, ei bine, viața mea va fi extrem de

diferită.

— Se pare că soarta mea este acum în mâinile tale.

— Da, presupun că este, zise ea şi se lăsă pe spătarul scaunului. E mai degrabă ironic când te gândeşti la asta, spuse cu jumătate de gură, după care se întoarse cu fața către fereastră.

Violet continuă să privească în tăcere străzile, aparent pierdută în gânduri. El habar n-avea la ce se gândea ea. Din când în când îi zărea expresia de pe față, senină, dar în acelaşi timp şi hotărâtă.

Bănuia că nu era de bun augur. Dincolo de asta, era ceva ce ea nu-i spunea. Violet nu era prea preocupată de posibila pierdere a moştenirii lui James. La urma urmei, dacă el pierdea totul, la fel şi ea.

În momentul în care intrară în casă, fură întâmpinați de o femeie blondă, pe care Violet i-o prezentase drept doamna Ryland, însoțitoarea şi secretara ei. Cu câțiva ani mai în vârstă decât Violet, era destul de drăguță, sau ar fi fost dacă nu l-ar fi privit pe James ca şi cum ar fi fost diavolul întrupat. Violet o anunță că au treburi de făcut şi că se vor întoarce după-amiaza târziu.

— Vrei să luăm cina împreună diseară? o întrebă el.

Violet aruncă o privire spre cealaltă femeie.

— Cred că vom lua cina în camerele noastre în seara asta.

— Nu avem despre ce să vorbim? ridică el o sprânceană.

— Am multe la care să mă gândesc, îi zâmbi ea politicos, apoi făcu un semn din cap spre doamna Ryland şi plecară.

James le privi cum plecau. Aceasta nu era Violet pe care şi-o amintea el. Nu era fata pe care o cunoscuse. Îi plăcuse vechea Violet. Această nouă Violet îi era necunoscută, iar asta îl intriga.

Violet Branham era o femeie pe care orice bărbat ar fi fost mândru să o aibă alături. Era puternică şi încrezătoare, independentă şi elegantă – o femeie a lumii –, precum şi o provocare. În urmă cu şase ani, nu-i plăcuseră în mod deosebit provocările, dar nu mai era bărbatul de atunci. Momentan ea nu părea să-l placă. Era cu totul posibil ca ea să

nu fi fost de acord cu termenii testamentului. Dar dacă... s-ar fi putut întâmpla multe în următorii doi ani, unsprezece luni, o săptămână şi trei zile.

Violet Branham. Contesa de Ellsworth, soţia sa, ar fi putut fi într-adevăr femeia potrivită pentru el. Cu şase ani în urmă, fusese prea tânăr, sau prea prost, sau prea speriat pentru a-şi da seama sau de a accepta. Acum însă...

Pentru o clipă, James ar fi putut jura că îl auzea pe unchiul Richard chicotind în depărtare.

Capitolul 4

— Se pare că James are un birou adevărat şi respectă orele de program.

Violet îşi adăugă puţină frişca în cafeaua turcească preferată pe care Richard – bucătarul lui James, devenit şi al ei, presupuse ea – o avea mereu la îndemână pentru vizitele ei. Din cauza nopţii neliniştite, Violet dormi până mai târziu şi era aproape amiază când coborâse să i se alăture lui Cleo în sala confortabilă de mic dejun unde văduva sorta corespondenţa lui Violet.

— Cine ar fi crezut?

Cleo îi zâmbi înapoi. Părea că femeia înţelesese că comentariile unchiului Richard din ultimii ani despre cât de mult se schimbase James şi că îşi asuma responsabilităţi, despre abilităţile lui pentru management şi afaceri, precum şi maturizarea nepotului său, aveau un sâmbure de adevăr, nu erau doar divagaţiile unui unchi iubitor care se amuza.

Cleo Ryland fusese însoţitoarea, secretara şi prietena dragă a lui Violet aproape din ziua în care Violet o angajase. Cu mai puţin de trei ani mai în vârstă decât Violet, frumoasa tânără văduvă fusese prima persoană care răspunsese la anunţul lui Violet, când aceasta decisese să se folosească de sprijinul financiar al lui James pentru a călători. Violet o plăcuse imediat pe Cleo, iar sentimentul fusese reciproc. Cleo era educată, inteligentă, cu un spirit de observaţie şi dorinţa

de a face ceva cu viața ei, în afară de a se căsători cu primul bărbat care îi ieşea în cale şi doar pentru stabilitatea financiară. Se săturase de insistențele familiei, în special de cele ale mamei ei, la adresa găsirii unui nou soț înainte de a fi prea bătrână pentru asta. Ea şi Violet aveau multe în comun când era vorba de mame. În decursul câtorva zile, Violet verificase referințele lui Cleo şi cele două femei plecară în lume.

— Este într-adevăr foarte convenabil. Aş prefera să nu fiu în preajma lui în fiecare clipă. Mai ales că deocamdată Violet nu dorea să continue discuția de ieri. Totuşi, îi rămăsese în minte că fusese o noapte lungă. Oricât de mult ura să recunoască, James avea dreptate. Nu le rămânea decât să respecte termenii testamentului unchiului Richard. Când nu era la club, tatăl meu era acasă. De obicei, în biblioteca lui.

Violet aruncase o privire prin cameră încă de dimineață. Ce-i drept, nu strica o schimbare. De fapt, întreaga casă avea nevoie de o schimbare. Fusese locuința unui burlac pentru prea mult timp. Acela ar fi putut fi proiectul ei pentru următorii trei ani. Ea nu fusese niciodată stăpâna unei case şi asta suna provocator. Până la urmă, era pregătită pentru rolul acela. Era lucrul la care ceilalți se aşteptau să-l facă cu viața ei.

— În ciuda circumstanțelor, sunt fericită să fiu înapoi la Londra. Violet sorbi din cafea, savurând aroma consistentă şi profundă, ameliorată de crema bogată. De data asta mă simt diferit, de parcă m-aş fi întors într-adevăr definitiv.

— Presupun că până şi atracția pentru aventură şi călătorii păleşte în timp.

— Poate. Fusese într-adevăr cea mai grozavă dintre aventurile ei. Din când în când, o pauză e bine-venită. Trebuie să ne mai şi tragem sufletul.

— Trei ani sunt suficienți pentru a-ți trage sufletul. Cleo o studie curioasă. O să o faci, nu-i aşa?

— Da. Violet întâlni privirea prietenei ei. Cleo se uită spre uşă de parcă ar fi vrut să se asigure că erau singure, apoi îşi coborî vocea.

— Ce ai de gând să faci cu…? Ştii tu cu cine.

— Sincer, tresări Violet, nu m-am gândit la asta.

— Asta spune multe, nu-i aşa? Cleo făcu ochii mari. Am crezut că tu şi el sunteți...

— Nu suntem, spuse Violet, hotărâtă. Desigur, am discutat despre posibilitatea asta, precum şi despre cea a divorțului, dar nu a existat niciodată nimic mai mult între noi. Am fost mereu foarte sinceră în legătură cu sentimentele mele. Este un prieten bun şi un om foarte drăguț. Dacă aş fi liberă, ei bine... clătină din cap. Nu pot să-i cer să aştepte trei ani în speranța că sentimentele mele vor deveni altele decât cele de până acum.

— Înțeleg. Cleo se gândi la cele spuse de prietena ei. Dar vei petrece trei ani cu un bărbat cu care nu ai vorbit de aproape şase ani?

Violet ştia că Cleo nu putea înțelege. Cleo credea că James îi distrusese viața lui Violet şi, prin urmare, era cauza tuturor relelor din lume.

— Ştiu că nu-ți place James, dar îi datorez foarte multe.

— Prostii, pufni Cleo, nu îi datorezi nimic.

— Dimpotrivă, Cleo, Violet respiră adânc. Mi-ar fi putut face viața mizerabilă. Amândoi cunoaştem femei ai căror soți s-au săturat de ele sau, de la bun început, nu le-au dorit în mod deosebit. Viețile lor arată bine la suprafață, dar toată lumea ştie cât de îngrozitor de nefericite sunt de fapt. Ele sunt subiectul batjocurii discrete şi al milei flagrante. James m-a salvat de asta, clătină din cap. S-a căsătorit cu mine din cauza unei greşeli stupide care mi-ar fi distrus viața. Merită un oarecare credit pentru că a făcut ceea ce trebuia.

— S-a căsătorit cu tine şi apoi şi-a urmat propriul drum. Conform celor auzite, s-a comportat exact ca înainte de căsătorie. Cleo o fixă cu o privire fermă. Cred că ar trebui să-i spui să plece.

— Eşti o prietenă bună, dar te înşeli. Violet râse, după care se gândi pentru o clipa. Oferindu-mi un sprijin financiar generos, precum şi libertate şi independență, James mi-a oferit lumea. Nu aş fi devenit cine sunt şi cu siguranță nu te-aş fi întâlnit niciodată, Cleo, dacă James ar fi insistat să fiu soția la care se aşteptau toți. Gândeşte-te la locurile pe care le-am

văzut, la lucrurile pe care le-am făcut, la oamenii pe care i-am întâlnit şi la cei pe care i-am ajutat. James a făcut ca totul să fie posibil şi pentru asta îi sunt recunoscătoare, ridică ea din umeri. Nu am spus că va fi uşor şi nu sunt extrem de încântată de asta. Şi da, trei ani este mult, dar James m-a salvat o dată. Acum este rândul meu să-l salvez pe el.

— Ai de gând să-i spui ce simți?

— Nu fi absurdă. Îi voi spune că am decis să respect termenii testamentului, dar cu siguranță nu-i voi spune că îi sunt recunoscătoare, adoptă un zâmbet răutăcios. I s-ar urca la cap, şi nu ar fi deloc distractiv. Nici nu intenționez să-i fac munca uşoară.

— Sună a răzbunare.

— Prefer să mă gândesc la asta mai mult ca la o răsplată. Dacă îşi doreşte moştenirea, intenționez să-l fac să lucreze pentru ea. Încă nu ştiu cum, dar sunt sigură că vor apărea oportunități. Făcu o pauză. În plus, îmi place ideea ca el să-mi fie dator.

— Nu m-am gândit la asta, încuviință Cleo din cap. Foarte isteț.

— În afară de orice altceva, asta a fost ultima dorință a Unchiului Richard. Îi datorez măcar atât, zise Violet şi sorbi din cafea.

Totuşi, oricât de recunoscătoare era pentru viața pe care i-o oferise James, erau câteva lucruri pe care nu le putea ignora. El nu luptase niciodată pentru căsnicia lor, nu încercase niciodată să o vadă, nu vorbise niciodată cu ea. Ce-i drept, ea îi spusese că nu voia să-l mai vadă vreodată, dar lucrurile de genul ăsta se domoleau odată cu trecerea anilor. Existaseră multe ocazii – mai ales în primii câțiva ani – când ar fi fost receptivă la schimbări, chiar la reconciliere. Când ar fi putut să se întoarcă pentru a fi cu adevărat soția lui, dar el nu făcuse niciun efort în acest sens. Şi cu siguranță nu îi ceruse niciodată să se întoarcă acasă. Ar fi putut face ea primul pas spre el. Fie că era o chestiune de mândrie sau de simplă încăpățânare, sau de teamă, Violet refuzase acest lucru. James luase decizia cu privire la tipul de căsătorie pe care şi-o dorea, el hotărâse calea vieții lor şi era în mâinile lui James să

schimbe lucrurile.

Poate că era dispusă să-i acorde trei ani, dar să-l ierte era cu totul altceva. Nu conta cât de mult îi schimbase timpul petrecut la distanță. În momentul în care se revăzuseră, știuse undeva în adâncul ei că trebuia să păstreze distanța și să se ferească de reapariția sentimentelor pe care le avusese pentru el cândva. Nu putea să i se încredințeze cu nimic, cel puțin nu cu inima ei. Indiferent de intențiile lui, indiferent dacă își dăduse seama sau nu, el îi frânsese inima. Nu avea să-i permită să facă asta din nou.

— Ar putea fi chiar distractiv, rânji Violet, să fiu Lady Ellsworth.

— Putem doar spera, zâmbi Cleo. Ești căutată deja. Există aici o serie de invitații de luat în considerare.

— Atât de repede?

— Potrivit secretarului Excelenței Sale, contele era invitat în mod frecvent la aproape toate evenimentele importante, deși rareori era prezent. Chiar dacă nu ați fost aici, invitațiile au fost întotdeauna adresate domnului și doamnei Branham și acum, desigur, lordului și lui Lady Ellsworth. Făcu o pauză. Toată lumea din societate va vorbi despre reconcilierea voastră, să știi. Atenția asupra voastră va fi necruțătoare.

— Mulțumesc că mi-ai adus aminte.

Violet aproape uitase despre condiția cu privire la a apărea un cuplu fericit. Știa foarte bine că nu era posibil ca ei doi să apară în public fără să provoace un val de bârfe. Violet Branham era inteligentă, încrezătoare și sofisticată când se afla în alt colț al lumii, dar acolo, la Londra, se temea că s-ar putea întoarce la vechea Violet, la ființa docilă care fusese odinioară. Se temea că, în fața societății neiertătoare și neînduplecate, a mamei ei și a oamenilor ca ea – timpul va fi dat înapoi și ea va fi din nou fata cu care nu dansa nimeni la baluri care fusese cândva. Tocmai de aceea nu petrecuse niciodată mult timp în Anglia. Asta era provocarea următorilor trei ani.

— Propun să așteptăm întâlnirea cu doamna Higginbotham și cu prietenii ei din această seară pentru a

decide ce invitații acceptăm. Sunt sigură că vor avea câteva sugestii.

— Lady Ellsworth. Andrews apăru la uşă. Lady Cranton este aici.

Cleo tresări.

— Spune-i că nu sunt acasă, zise Violet.

O expresie distinctă de suferință apăru pe chipul majordomului. Violet făcu o grimasă.

— Ştie că sunt aici, nu-i aşa?

— Mi-e teamă că da, doamnă.

— Presupun că nu e nimic de făcut atunci, oftă Violet. Te rog să o conduci în salon. Apoi cere din bucătărie ceai şi o tavă cu biscuiți. Violet aruncă o privire spre Cleo. Ştii cum va fi dacă nu-i ofer ceva. Cleo se cutremură.

— Altceva, doamnă? întrebă Andrews.

— Şi o cafea, cred. Violet încuviință din cap. E de ajuns. Mulțumesc, Andrews.

Majordomul dădu din cap şi ieşi în grabă.

— Îți dai seama că, trăind în Anglia în următorii trei ani, inevitabil o vei întâlni.

— Nu m-am gândit la asta. Deşi este suficient pentru a mă face să mă răzgândesc cu privire la şederea mea aici, adăugă Violet şi se ridică în picioare.

— Eşti sigură că vrei să fii singură când vorbeşti cu ea?

— Nu chiar, dar asta este casa mea şi nu-i voi suporta prostiile în propria mea casă, spuse Violet şi porni către salon. Cleo, spune o mică rugăciune pentru mine.

— Îndrăznesc să spun că o singură rugăciune nu va fi suficientă, o ajunseră din urmă cuvintele lui Cleo.

Violet se opri în fața uşilor salonului, adoptând un zâmbet plăcut şi împinse uşile.

— Bună dimineața, mamă.

Margaret, vicontesa Cranton, era la fel de înaltă ca fiica ei, cu părul cu câteva nuanțe mai închis. Acolo, se gândise mereu Violei, era locul în care se terminau asemănările. Deşi mama era încă o femeie frumoasă, era o ființă severă şi necruțătoare în căutarea a ceea ce ea considera a fi necesar şi potrivit. Natura neînduplecată a mamei era evidentă în felul ei

de a fi, de a vorbi şi se vedea pe chipul ei. Mama ei, Violet bănuise de mult, nu fusese niciodată foarte fericită. I-ar fi părut rău pentru tatăl ei, dar lui nu părea să-i pese.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Violet, ți-ai venit în sfârşit în fire?

— Mă bucur să te revăd, mamă. Violet îi zâmbi cu răceală. Am crezut că te voi revedea mai curând, la urma urmei, balul lui Lady Brockwell a fost alaltăieri.

— Am fost plecați prin țară. Aseară ne-am întors. Vreau să ştiu ce se întâmplă, mama ei o fixă cu privirea.

— Ia un loc, mamă, făcu Violet semn către canapea, apoi se aşeză pe un scaun din apropiere.

Mama aruncă o privire prin salon, evaluând fără îndoială calitatea şi costul fiecărui articol din cameră. Probabil că nu mai călcase în Ellsworth House de la petrecerea nefericită de logodnă a lui James cu atâția ani în urmă.

— Ei bine, continuă.

— Nu sunt sigură ce anume vrei să ştii.

— Nu fi evazivă, se încruntă, ştii exact la ce mă refer.

Se auzi o bătaie discretă la uşile salonului înainte ca acestea să se deschidă şi Andrews să împingă un cărucior pe care era aşezat setul de ceai. Mama, nerăbdătoare, îşi încleştă fălcile. Nu se cuvenea să discute chestiuni private în prezența servitorilor.

— Doriți să vă torn în ceşti, doamnă? întrebă Andrews.

— Mă descurc. Mulțumesc, Andrews.

Violet îi zâmbi majordomului şi dădu din cap în semn că se putea retrage. Andrews părăsi încăperea, fără îndoială recunoscător că scăpase de acea povară.

— Vrei o ceaşcă de ceai? întrebă Violet, chiar în timp ce turna în ceaşcă.

— Cel puțin nu ai uitat tot ce te-am învățat.

Mama acceptă ceaşca şi adăugă zahăr.

— Te asigur, mamă, că n-am uitat absolut nimic.

Violet îşi turnă o ceaşcă de cafea.

— Asta e cafea? se încruntă mama.

— Da. Violet făcu ochii mari, nevinovată. O, îmi cer scuze. Preferai ceai?

— Nu fi absurdă! Mama lui Violet considerase dintotdeauna cafeaua ca fiind o băutură a claselor inferioare şi, prin urmare, inferioară ei. Fără îndoială că ai deprins gustul cafelei în vreo țară îndepărtată, uitată de Dumnezeu.

— Fără îndoială.

Mama alese cu grijă doi biscuiți, de parcă ar fi vrut să se asigure de calitatea lor înainte de a se delecta cu ei. Violet strânse din dinți.

— De ce eşti aici, mamă?

— În loc să aştept să mă *vizitezi?* Mama ei ridică din sprâncene. Cine ştie când s-ar întâmpla asta.

— O, mamă. Am luat cina împreună cu tine, cu tata şi cu Carolina ori de câte ori am fost la Londra.

Oricât de mult nu-i plăcea nici lui Violet, nici mamei ei, Violet îşi vizita familia deseori, de obicei la cină. Era un calvar pentru toți. Conversația se concentra inevitabil în jurul fiicei perfecte, Caroline, în vârstă de douăzeci de ani, a perspectivelor ei pentru un partener şi starea dezastruoasă a căsniciei lui Violet. Un eşec care era, evident, vina ei. Adevărul nu fusese niciodată deosebit de important pentru mama ei. De fapt, mama nu o iertase niciodată pe Violet pentru că devenise subiect de scandal şi nu doamna perfectă la care se aştepta toată lumea să fie. Fata ar fi trebuit să fie renumită în societate, mamă a unui număr respectabil de urmaşi, o fiică de care o mamă ambițioasă să fie mândră. Violet, pe cealaltă parte, nu o iertase niciodată pe mama ei pentru că profitase de şansa de a o căsători. Nu doar din cauza unui scandal relativ minor, ci pentru că crezuse că era singura şansă a lui Violet pentru o căsătorie acceptabilă, ceea ce ar fi putut fi adevărat, dar nu despre asta era vorba.

Nimeni nu spusese niciodată cu voce tare care era adevărata problemă dintre cele două femei. Soluția divergențelor apăruse însă a doua zi după nuntă, pentru prima dată în douăzeci şi unu de ani, când Violet Branham îşi găsise în sfârşit curajul, vocea şi – mulțumită lui James – independența. Mama ei nu ura nimic mai mult decât o fiică pe care nu o putea controla.

— Cum e tata? Dar Caroline?

— Tatăl tău nu se schimbă, spuse mama ei ridicând din umeri.

Tatăl ei era un om bun, credea Violet, deşi abia îl cunoştea. Ar fi fost mai implicat în educaţia copiilor săi dacă ar fi fost băieţi, dar fiind fete, renunţase la toate deciziile referitoare la Violet şi la sora ei îi favoarea mamei lor.

— Caroline e pe cale să se logodească cu fiul unui duce, mama făcu o pauză, nu cu moştenitorul, ci cu mezinul familiei. Totuşi, el are un venit semnificativ şi nu se ştie niciodată ce se poate întâmpla în viitor. Sora ta ar putea fi ducesă într-o zi.

— Nu putem decât să sperăm, murmură Violet. Se întreba dacă familia logodnicului lui Caroline ar fi trebuit să fie avertizată, dat fiind că mama ar fi eliminat cu bucurie o întreagă linie de succesiune pentru a-şi atinge scopul. Dacă nu putea fi ea însăşi ducesă, o fiică ducesa era următoarea opţiune.

— Logodna va fi anunţată oficial la un bal luna viitoare, demn de un astfel de cuplu în luna august. Mă aştept să participi. Vei mai fi aici? o întrebă mama, fixând-o cu o privire fermă.

— Planurile mele sunt incerte în acest moment.

Violet nu avea de gând să-i spună mamei ei că va rămâne în Anglia înainte să-i spună lui James.

— Planurile tale sunt întotdeauna incerte, dezaprobarea răsună în vocea mamei. Rătăceşti fără scop prin lume şi rareori te întorci în Anglia, unde ar trebui să fii.

— Dimpotrivă, mamă. Nu este deloc fără scop.

— Nu aşa ar trebui să se comporte o soţie potrivită, se subţiară buzele mamei, au existat zvonuri pe care le-ai aflat deja.

— Da, mamă, ştiu. Nu renunţi să mă ţii la curent cu zvonurile sau bârfele despre soţul meu, lucru pentru care îţi sunt recunoscătoare.

— Zvonurile nu sunt doar despre el, se auzi avertismentul din vocea mamei.

— O, desigur. Nu aş vrea să aibă doar el parte de toată distracţia.

Pentru o clipă îndelungă, mama o fixă pe Violet cu privirea, iar Violet făcu la fel. Fusese o vreme când Violet ar fi dat înapoi, ar fi spus ceva liniştitor şi şi-ar fi cerut scuze. Ar fi făcut ca lucrurile să pară mult mai uşoare, iar pacea ar fi fost restabilită. Încetase să aibă astfel de gânduri cu ani în urmă, când îşi dăduse seama că capitularea în fața mamei ei nu făcea nicio diferență în relația lor, dar făcea o mare diferență în ceea ce simțea Violet despre ea însăşi.

— Te asigur că orice zvon despre mine este exagerat. În cel mai rău caz, doar cu o fărâmă de adevăr în el.

— Sper să fie aşa! Mama o studie atent. Ai fost văzută dansând cu lordul Ellsworth.

— E un dansator excelent şi e soțul meu.

— Nu a părut niciodată să conteze înainte.

— Ai vrut să am un soț şi am unul, ridică Violet din umeri. Nu ți-a păsat niciodată ce sentimente aveam unul pentru celălalt.

— Şi ați părăsit balul împreună, o ignoră mama ei.

— Suntem căsătoriți şi locuim în aceeaşi casă.

— Nimeni nu v-a văzut împreună până acum. Ochii mamei se îngustară de parcă ar fi încercat să vadă în sufletul fiicei ei. Te-ai împăcat cu soțul tău?

— Nu te priveşte, spuse Violet veselă.

— Ba bine că nu, este preocuparea mea principală. Sunt mama ta. Am cele mai bune intenții când vine vorba de tine.

„Cele mai bune intenții?” Violet se abținu să nu răbufnească.

— Serios, mamă? De când?

— Întotdeauna v-am pus pe tine şi pe sora ta mai presus de orice, spuse mama cu mândrie, ceea ce ar fi fost de înțeles dacă ar fi fost ceva de care Violet să-şi amintească în acel sens.

— Mi-ai pus binele mai presus de orice când m-ai forțat să mă căsătoresc cu un bărbat care nu a vrut să se căsătorească cu mine.

Evitase acuzația aceea timp de aproape şase ani.

— Ai fi fost distrusă! Ochii mamei se măriră de indignare. Insistența mea asupra căsătoriei te-a salvat de la o viață de singurătate.

— Şi ce crezi că a fost viața mea până acum?

Cuvintele ieşiră din gura lui Violet înainte ca fata să le poată opri. Nu era sigură de ce spusese asta. Nu fusese singură în ultimii ani. Ba chiar contrariul. O avusese pe Cleo şi o mulțime de prieteni în străinătate. Fusese cea mai puțin singură persoană pe care o cunoştea. Dacă nu avea un soț care să aibă grijă de ea, ei bine, acela era prețul care trebuia plătit pentru independența ei.

— Viața ta ar fi fost perfectă dacă nu erai atât de încăpățânată.

— Nu ştii nimic despre viața mea, mamă.

— Îndrăznesc să spun că ştiu mai multe decât bănuieşti. Mama se ridică în picioare. Soțul tău a pus în cele din urmă piciorul în prag şi ți-a cerut să te întorci acasă să-ți asumi responsabilitățile de soție?

— Soțul meu nu a pus niciodată piciorul în prag şi nici nu i-aş permite să facă asta, ridică Violet din umeri.

— Asta ar putea fi una dintre probleme, pufni mama ei.

— Pur şi simplu nu vei accepta că, atunci când m-ai forțat să mă căsătoresc, ți-ai pierdut dreptul de a mă întreba orice.

— Cu toate astea, te întreb dacă tu şi soțul tău…

— De ce îți pasă? Ce contează pentru tine?

— Oamenii vorbesc, Violet, şi vorbesc despre tine de aproape şase ani. Este o umilință constantă pentru întreaga familie. Avem noroc că viața ta scandaloasă nu a afectat logodna lui Caroline!

— Ei bine, el e doar mezinul familiei, mamă.

— Dacă tu şi soțul tău v-ați veni în fire! gâfâi femeia. Doamne, ai venit să ceri divorțul, nu-i aşa?

— Nu e treaba ta.

— Nu a existat niciodată un divorț în familie, trase mama aer în piept. Scandalul ne va distruge pe toți. Insist…

— Pentru numele lui Dumnezeu, mamă, se răsti Violet, ajunge! Nu cer divorțul şi da, m-am întors ca să rămân. Violet respiră adânc. Mama era experta în arta bârfei şi ar fi putut foarte bine să fie utilă pentru a risipi orice zvon neplăcut despre aparenta împăcare a lui Violet cu James. După toți

aceşti ani despărțiți, eu şi James am recunoscut în sfârşit că împărtăşim o dragoste nebună şi pasională! Eşti fericită?

— Deloc, pentru că e o mare prostie şi nu cred o iotă din ce spui, pufni mama. Nu stai plecată ani la rând, apoi te trezeşti într-o dimineață şi îți dai seama că dragostea adevărată a existat tot timpul.

— De fapt, mamă, îşi ridică Violet bărbia, ba da.

— Draga mea soție. Ca la un semnal, James intră cu paşi mari în cameră, o trase pe Violet în brațele lui şi o privi în ochi. Au trecut doar câteva ore şi totuşi mi se pare o veşnicie de când am plecat de lângă tine.

— Da?

Ce naiba făcea? Violet se uită în ochii lui albaştri, întunecați şi adânci şi... zâmbitori.

— Când ne despărțim, număr minutele până când suntem din nou împreună, continuă el şi îşi lăsă capul spre al ei de parcă ar fi vrut s-o sărute.

Violet îşi ținu respirația, iar mama ei îşi drese glasul.

— O, îmi parc rău. Nu ştiam că mai e cineva aici.

O eliberă pe Violet, dar îşi trecu un braț în jurul taliei ei într-o manifestare de afecțiune. Manifestările flagrante de afecțiune erau la fel de prost văzute de mama ei pe cât erau soțiile de indecente.

— James, ți-o aminteşti pe mama mea.

— Da, desigur, strânse şi mai mult brațul în jurul ei într-un mod posesiv.

Era ciudat de satisfăcător.

— Lord Ellsworth, mama îl privi cu suspiciune. A venit timpul să plec.

— Încântat să vă revăd, făcu el semn din cap către uşă, Andrews vă va conduce.

— Violet, mă aştept să fii prezentă la balul surorii tale.

— La revedere, mamă.

— La revedere, Lady Cranton, spuse James şi îşi frecă uşor nasul de-a lungul gâtului lui Violet, de parcă mama ei nu ar fi fost acolo.

Un fior îi străbătu şira spinării. Trebuia să protesteze, dar cum?

— Oh, Doamne, mormăi mama şi se îndreptă spre uşă.

Violet nu se lăsă copleşită de senzaţia pe care i-o provocaseră buzele lui James acolo unde gâtul ei se întâlnea cu umărul. Aşteptă până când uşa salonului se închise în spatele mamei ei. Chiar şi atunci fu mult mai greu să spună cuvintele cu voce tare decât se aşteptase. Trase adânc aer în piept.

— Ce crezi că faci?

Capitolul 5

— O conving pe mama ta cu privire la împăcarea noastră. James sărută joncţiunea delicioasă a gâtului cu umărul ei. Mirosul ei – un amestec provocator de iasomie şi alte arome – îl învălui. Abia se abţinea să nu o strângă şi mai tare în braţe. Dumneaei fiind una dintre cele mai notorii bârfitoare din Londra, mi s-a părut o idee excelentă.

— Ei bine, acum a plecat, Violet se trase din braţele lui, aşa că poţi să te opreşti.

— Chiar mi-a plăcut, zâmbi el.

— Bineînţeles.

Având în vedere roşeaţa fermecătoare din obraji şi privirea din ochii ei, şi ei îi plăcuse, deşi nu ar fi recunoscut-o niciodată. Totuşi, zâmbetul i se lărgi.

— Cu toate astea, a fost complet nepotrivit. E o farsă, James. Nimic mai mult. Nu uita asta, spuse Violet cu fermitate, deşi părea să fi rămas fără suflare pentru moment. Interesant…

— Ai spus asta doar s-o enervezi pe mama ta?

— Poate. Violet se încruntă. Ce am spus mai exact?

— Că ne-am împăcat şi că, după toţi aceşti ani despărţiţi, împărtăşim o dragoste nebună şi pasională.

— Cu siguranţă nu am spus nimic de genul. Violet se îmbujoră şi mai tare. O, lui James îi plăcu ce vedea. Am spus eu asta?

— Cuvintele tale întru totul.

— Spunem tot felul de lucruri când nu primim atenția cuvenită, oftă ea lung. Da, recunosc că am spus o parte din cuvintele astea pentru a o enerva. Dar sincer, ce spunem în vâltoarea…

— Pasiunii?

Iritarea ei era de necontestat. Îi aruncă o privire întrebătoare.

— Deci ți-o aminteşti pe mama?

— Continuă să-mi bântuie visele, tremură James.

Nu putuse uita cât de neclintită fusese Lady Cranton cu privire la căsătoria lor, cât de supărată fusese pe el – pe bună dreptate –, dar cât de supărată fusese şi pe Violet. Nu fusese corect. De parcă totul ar fi fost din vina lui Violet.

— Mama mea nu găseşte nimic mai scandalos sau mai nepotrivit decât dragostea nebună şi pasională.

— De fapt, mă întrebam dacă restul e adevărat, adoptă un ton lejer, despre mutarea la Londra, despre soțul tău. Ai spus asta tot ca s-o enervezi?

— Nu, deja luasem această decizie, ea îşi îndreptă umerii. Îmi place viața mea, James. Să rămân aici pentru trei ani pare un preț mic pentru a-mi câştiga independența şi libertatea.

— Deci o vei face pentru bani? spuse el încet, un sentiment de uşurare amestecat cu dezamăgire cuprinzându-l.

Cu siguranță nu se putea aştepta ca ea să o facă din oricare alt motiv. Avusese parte de o noapte lungă şi se gândise mult la ea, sau mai bine zis, la ei, deşi de-a lungul anilor nu se gândise niciodată la ea într-un fel sau altul.

La început, el îşi continuase viața de parcă nu s-ar fi căsătorit. De fapt, alcoolul, petrecerile şi întâlnirile fără sens cu femeile deveniseră mai dese după plecarea lui Violet. James blamase sentimentul de vinovăție. Când era în stare de ebrietate sau avea o femeie străină în patul lui, îi venea uşor să uite ce nemernic fusese şi cum îi distrusese fetei viața. După cea de-a doua aniversare a căsniciei lor, atracția pentru un stil de viața dezordonat, a femeilor alese la întâmplare şi a bețiilor începuse să se diminueze. Tot în acea perioadă unchiul

Richard fusese lovit de o boală violentă, dar care din fericire nu durase mult, iar James începuse să învețe ce trebuia să ştie pentru a călca pe urmele unchiului său. După o reflecție ulterioară, recunoscuse că acela fusese adevăratul început al maturizării sale.

Violet ridică din umeri cu un aer degajat, de parcă banii ar fi fost un motiv la fel de bun ca oricare altul.

— Nu trebuie să te comporți ca şi cum mi-ai face o mare favoare, spuse el, ridicând o sprânceană.

— O, dar îți fac o mare favoare.

— Ai la fel de mult de pierdut ca şi mine.

— Nu, nu am, spuse ea întâlnindu-i privirea lui James. Ezită, apoi ridică din umeri. Nu e important în momentul acesta, se întoarse şi se îndreptă spre scări.

— Părea important, a spus James, mergând din urma ei.

— Nu voi discuta despre asta acum, ajunse la scara mare şi porni în sus. Dar sunt de acord cu asta pentru că nu am altă opțiune.

— Da, am auzit despre alegerile tale, strigă el după ea.

Violet Branham, Lady Ellsworth, soția lui, putea să nu fie conştientă de acel lucru, dar existau aproape la fel de multe bârfe despre ea în ultimii şase ani precum existau despre el. El ştia adevărul despre comportamentul său, dar habar nu avea dacă poveştile pe care le auzise despre ea erau adevărate. Bineînțeles, pe unele le auzise de la Duncan, viconte de Welles, care menționase o întâlnire cu Violet undeva în Europa. Welles era un prieten vechi, precum şi unul dintre cei care lansaseră nefericita provocare de a-şi săruta logodnica în noaptea aceea în urmă cu şase ani. Chiar şi aşa, informațiile nu erau de primă mână. Oricum, ceea ce auzise James despre comportamentul lui Violet devenise cu atât mai deranjant cu cât propria sa conduită devenea mai respectabilă.

— *Alegerile mele?* Se întoarse şi-l fixă cu privirea. Ce vrei să spui cu asta?

— Nu mai contează. A discuta despre asta acum e o greşeală. Până la urmă, avem trei ani înainte. Nu contează.

— Ba contează, se răsti ea.

Aparent, ea nu avea de gând să renunțe la subiect.

Foarte bine să înceapă jocul.

— Nu ai fost foarte discretă în ultimii şase ani. Au existat zvonuri, bârfe.

— Ce ai auzit mai exact?

Ochii ei se îngustară.

— Ai spus că nu se poate face nimic în privința trecutului. Era rândul lui şi adopte o atitudine dezinvoltă, de parcă nimic din toate astea nu ar fi contat. Ce-a fost a fost.

— Cu toate astea, aş dori să ştiu ce ai auzit despre mine.

— Mă îndoiesc că vrei să ştii, se întoarse şi se îndreptă către bibliotecă. Nu era genul de discuție pe care un bărbat o avea cu soția lui, fără ajutorul unui pahar de tărie.

— Nu poți face acuzații vagi, nefondate şi apoi să pleci, strigă Violet după el.

— De fapt, pot. Intră în bibliotecă, închise uşa în urma lui şi traversă camera către dulapul unde unchiul Richard ținea sticlele de coniac, whisky şi băuturi spirtoase asortate.

O clipă mai târziu, uşa se deschise şi el încercă să nu zâmbească. Bănuise că noua Violet nu putea rezista continuării conversației.

— Dacă ai vrut să începi această discuție, ai curajul de a o încheia!

James luă o sticlă de whisky şi turnă în pahar.

— Bei?

— Doamne, James, abia e trecut de prânz.

— Dacă vom începe prima zi a următorilor trei ani retrăind trecutul nostru sordid, eu, unul, o să am nevoie de un întăritor.

— Fără îndoială, ea se apropie de el. Şi smulse paharul din mână şi luă o înghițitură. Trecutul meu nu e deloc sordid, mulțumesc foarte mult.

— Cred că al meu e, spuse din timp ce se uita la pahar.

— Nu mai e, zâmbi ea şi mai luă o înghițitură. Prefer să mă gândesc la asta ca la un prilej de a lămuri lucrurile. Dacă vom petrece următorii trei ani împreună ca un cuplu fericit, îndrăznesc să spun că cel mai bine este să scoatem totul la iveală, pentru a reduce riscul de a avea surprize neplăcute.

— Nu ne-am dori asta, zise James şi mai turnă un

pahar.

— Aş prefera şi nu par şocată când o cunoştinţă bine intenţionată decide că e timpul să fiu informată în legătură cu toate aventurile soţului meu.

James sorbi din pahar şi o studie pe Violet îndeaproape. Oricât de curios era despre zvonurile cu privire la comportamentul ei, nu era deloc sigur că mărturisirea propriilor lui greşeli ar fi fost o mişcare înţeleaptă. Ar fi însemnat să pună paie pe foc.

— Mi se pare că avem multe de discutat cu privire la cele întâmplate în ultimii şase ani. Eşti sigură că vrei să începem cu acest subiect?

— De ce nu? Ochii ei străluciră cu o oarecare sfidare. Trebuie să mărturisesc că sunt surprinsă că ai avut timp să fii atent la zvonurile care circulă despre mine, când au fost atâtea despre tine.

— Avem tendinţa de a auzi zvonurile despre partenerul nostru de viaţă, spuse el pe un ton serios.

— Aşa cum fac şi eu, răspunse Violet pe acelaşi ton. Precum cochetatul cu o cântăreaţă de operă.

— Sau aventura ei cu un conte francez.

— Aventura lui cu o actriţă americană, îşi încleştă ea dinţii.

— A ei cu un sculptor italian, spuse el pe un ton tăios.

Informaţia aceea o avea direct de la Wells.

— Ale lui cu văduve vesele!

— A ei cu un poet grec fără talent!

Ochii ei se măriră. Părea că atinsese un subiect sensibil. Nu că i-ar fi dat vreo satisfacţie. Până atunci, nu era sigur că crezuse vreun zvon. La urma urmei, era vorba despre Violet. Ea se abţinu să nu râdă. Cu siguranţă că se schimbase.

— Ţi se pare amuzant?

— Da, chiar da, zâmbi ea. Ţie nu?

— Nu! se răsti el. Nu găsesc nimic amuzant.

— Obişnuiai să găseşti o mare parte din viaţă amuzantă.

— Nu mai sunt acelaşi bărbat.

Ea pufni neîncrezătoare.

— Voi face un târg cu tine, Violet, spuse el calm. Nu îţi

voi reproşa nimic din toate astea, dacă nici tu nu o vei face. Nu vom răscoli trecutul.

— Nu ştiu. Îmi place ideea de a-ți reproşa lucruri.

Ea sorbi din whisky şi se gândi la cele spuse de el. Aparent, nu avea de gând să renunțe la a-i îngreuna situația.

— Ceea ce propun este un armistițiu.

— Nu ştiam că ne luptăm.

— Suntem într-un război continuu încă din noaptea în care te-am sărutat pe terasa întunecată, privirea lui o întâlni pe a ei.

— Prostii, spuse ea pe un ton batjocoritor, nici nu ne-am văzut.

— M-am înşelat?

— Presupun că a fost un fel de bătălie, deşi una tăcută.

— Poate că am putea fi, ei bine, din nou prieteni, sorbi el din pahar.

— Parteneri, poate, dar prieteni? Ea dădu peste cap restul băuturii într-un mod în care orice bărbat ar fi fost mândru. Nu cred că îți pot fi prietenă.

— Cu toate astea, eşti soția mea.

— Acum şase ani, nu ai vrut o soție.

„Acum şase ani eram un idiot”, se gândi el.

— Şi totuşi, am una care se pare că trebuie să se comporte ca atare, trase aer în piept, pentru că intenționez să mă comport ca un soț.

— Serios? ridică ea o sprânceană.

— Este ceea ce şi-a dorit unchiul Richard, se opri. Am fost prieteni odată, Violet, tu şi cu mine.

— Asta a fost cu mult timp în urmă, James, puse paharul pe o masă din apropiere şi se îndreptă spre uşă. Lady Higginbotham şi prietenii ei vor fi aici pentru cină la şapte şi jumătate. Nu întârzia, îmbracă-te corespunzător.

— Ai vorbit exact ca o soție, strigă el după ea.

— O, dragul meu James, acesta este doar începutul, spuse ea şi-i aruncă o privire peste umăr.

*

— O cină de pomină, Lord Ellsworth, spuse Lady Blodgett cu un zâmbet plăcut. Complimentele mele bucătarului.

— Doamna Clarke va fi încântată să audă că v-a plăcut, zâmbi James.

Lady Blodgett şi doamna Fitzhew-Wellmore erau prietenele doamnei Higginbotham, despre care spusese că o vor ajuta să asigure îndeplinirea condiţiilor testamentului. Toate cele trei doamne erau înaintate în vârstă, deşi se putea vedea clar că trebuie să fi fost foarte frumoase în tinereţe. Marcus şi doamna Ryland li se alăturaseră. În privat, Marcus remarcase mai devreme că el şi James erau depăşiţi numeric şi că trebuia să fie cu băgare de seamă. Dacă acela era într-adevăr un joc, existau trei facţiuni distincte, evidenţiate prin locul fiecăruia la masă. James era aşezat în capul mesei, cu Violet vizavi la celălalt capăt al mesei. Doamna Ryland stătea lângă Violet şi lângă Marcus, care se afla în dreapta lui James, iar cele trei doamne mai în vârstă stăteau de cealaltă parte.

Doamna Higginbotham proclamase înainte de a se aşeza la masă că nu va exista nicio discuţie despre testamentul unchiului Richard înainte de cină. Atât James, cât şi Marcus petrecuseră cea mai bună parte a timpului făcând tot posibilul să le farmece pe doamnele de la masă. Ceea ce părea să meargă bine, cu excepţia lui Violet, care chiar şi în timp ce purta conversaţia de la celălalt capăt al mesei, era rece şi distantă, cel puţin faţă de James – şi a doamnei Ryland, care nu se temea să-şi arate repulsia faţă de James. Totuşi, nu părea pe deplin imună la farmecele lui Marcus, chiar dacă părea că văduva încerca să reziste avocatului. Aparent, era reticentă în a fraterniza cu inamicul.

În general, cina fusese destul de plăcută, dacă se ignorau natura superficială a conversaţiei şi spiritele încinse.

— Aşadar, zise doamna Higginbotham privind în jur, începem?

— Poate că ar trebui să ne retragem în salon, spuse Violet în maniera celei mai bune gazde.

Mama ei ar fi fost mândră, pe când James se abţinu să

nu râdă.

— O, cred că aici, la masă, ar fi mai bine. Suntem cu toții pe picior de egalitate, spuse doamna Higginbotham şi se uită la James. Doar dacă nu sunteți de altă părere.

— Deloc, doamnă Higginbotham.

James îi zâmbi doamnei mai în vârstă.

Fără îndoială, următorii trei ani vor fi plini de probleme legate de interpretarea prevederilor testamentului unchiului Richard. Nu era prea devreme să încerce să o aducă de partea lui.

— Excelent, ochii ei se îngustară uşor, de parcă ar fi ştiut exact la ce se gândea el.

Violet îi făcu semn lui Andrews, care dădu din cap aprobator şi părăsi camera, întorcându-se aproape imediat cu carafe de coniac, de vin de Porto şi de Xeres. În mod evident, Andrews anticipase că vizitatorii vor rămâne la masă, iar James se întreba dacă Violet şi unchiul Richard făcuseră la fel în timpul vizitelor ei.

Odată ce masa fu curățată, toți oaspeții aveau paharele umplute cu coniac sau cu vin de Porto, doamnele mai în vârstă insistând că preferă varianta mai tradițională de vin de Xeres recomandată de gazdă.

— Îmi dau seama că voi doi ați convenit să respectați termenii testamentului, începu doamna Higginbotham.

James întâlni privirea lui Violet şi amândoi dădură din cap aprobator.

— Excelent, doamna Higginbotham se uită apoi la Marcus. Să luăm pe rând prevederile lui Richard, nu?

— Cum doriți, spuse Marcus, dând din cap aprobator.

— Foarte bine. Doamna Higginbotham se gândi pentru o clipă. În primul rând, trebuie să locuiți împreună în următorii doi ani, unsprezece luni, o săptămână şi trei zile sau mai degrabă două zile, fără paisprezece zile petrecute separat pe parcursul unui an. Privirea doamnei Higginbotham înconjură masa. Mi se pare destul de simplu. Întrebări?

— Există vreo specificație cu privire la locul în care locuim? Suntem limitați la Anglia? întrebă Violet.

— Atâta timp cât locuiți împreună, sub acelaşi acoperiş,

nu. Doamna Higginbotham făcu o pauză. Deşi ar fi foarte dificil pentru Lady Blodgett, doamna Filzhew-Wellmore şi pentru mine să ne asigurăm că respectați termenii testamentului dacă ați alege să locuiți în străinătate. De exemplu, la Roma.

— În acest caz, eu, Effie şi Poppy am simți că este necesar să locuim cu voi.

Lady Blodgett zâmbi într-o manieră plăcută, care nu nega în niciun fel amenințarea ei.

— Întotdeauna mi-am dorit să trăiesc în străinătate, răsună emoția în vocea doamnei Fitzhew-Wellmore.

— Nu intenționez să locuiesc în afara Angliei. Tonul lui James fu mai mult decât pompos. De unde naiba a venit asta? Niciodată nu fusese înfumurat. Şi nu o consider izolare.

— Nu am sugerat să locuim altundeva. Pur şi simplu mă întrebam dacă este posibil să călătoresc, strânse Violet din dinți, dar tonul ei era cordial.

— Sigur că este, dragă. Doamna Fitzhew-Wellmore, care părea cea mai drăguță dintre doamnele mai în vârstă, îi zâmbi lui Violet. Doar că va trebui să ne iei cu tine.

— Eu nu vreau să călătoresc, spuse James într-o manieră dezinvoltă.

Reticența lui de a călători avea mai mult de-a face cu reacția violentă a stomacului său doar la gândul de a fi pe vas. Chiar şi mişcarea legănată a călătoriilor lungi cu trenul, în special a celor prin zonele muntoase, îi provoca o stare de rău insuportabilă. Când descoperise că are rău de mişcare, pusese asta pe seama alcoolului consumat în exces. Nu-i păsa să afle dacă avea sau nu dreptate.

— Călătoria este cea mai grozavă dintre aventuri, James, spuse Violet. Există o lume întreagă dincolo de țărmurile Angliei.

— Am călătorit pe continent după ce am terminat şcoala şi am găsit asta ca fiind mai mult decât suficient.

— A, da, marele turneu pe care tinerii privilegiați îl fac pentru a se răsfăța cu tot felul de activități scandaloase sub forma culturalizării.

Violet zâmbi plăcut, îndepărtându-şi privirea care indica

în mod clar ce credea despre acei tineri.

— În plus, am prea multe responsabilități aici pentru a pleca, spuse el, ignorându-i comentariul.

Deodată cinci perechi de ochi sceptici se fixară asupra lui. Marcus dădu din cap încurajator. James zâmbi şi sorbi din paharul cu coniac. Violet deschise gura să spună ceva, dar apoi se gândi mai bine şi se răzgândi.

— A doua condiție, începu Lady Blodgett, impune să fiți văzuți împreună de trei ori pe săptămână.

— Pare destul de mult, spuse Violet.

— Nu vrei să fii văzută cu mine?

James se aplecă şi-i întâlni privirea.

— Nu neapărat.

— Nu prea ai de ales, zâmbi el uşor.

— Ce constituie o apariție de cuplu?

Violet îl ignoră pe James şi îşi întoarse privirea spre doamna Higginbotham. Doamnele schimbară priviri.

— Am discutat despre asta, începu Lady Blodgett. Nu credem că este necesar să participați la baluri, serate sau la altceva de acest fel de trei ori pe săptămână.

— Ar fi foarte obositor, adăugă doamna Fitzhew-Wellmore.

— Să treceți drept un cuplu nu este deloc complicat, spuse doamna Higginbotham. Cina din această seară este cu siguranță un exemplu bun.

— Poate că ar trebui să luați cina cu noi în fiecare seară, spuse James ironic.

— Sunteți sarcastic, milord?

Lady Blodgett îl fixă cu o privire aspră, iar James rezistă impulsului de a se zvârcoli pe scaunul lui.

— Îmi pare rău, murmură el.

— Din păcate, n-am putea veni aici în fiecare seară, spuse doamna Fitzhew-Wellmore, apoi oftă. Deşi mâncarea a fost excelentă.

— Suntem de părere că ceva simplu precum a avea oaspeți la cină ar fi acceptabil pentru a îndeplini această condiție, spuse doamna Higginbotham, mai ales la început. Vă propunem să cinăm împreună o dată pe săptămână, deşi cu

siguranță puteți invita şi alte persoane. Aceasta va reprezenta o apariție în public săptămânală şi, de asemenea, vă va permite să ne țineți la curent cu privire la celelalte două apariții.

— Ne-am permis să-l rugăm pe secretarul dumneavoastră, milord, spuse Lady Blodgett, precum şi pe doamna Ryland…

Violet îi aruncă o privire şocată prietenei ei, care tresări.

— Să adune invitațiile pe care le-ați primit în ultimul timp. Vom întocmi o listă cu cele care ar fi potrivite pentru primele voastre apariții publice.

— Cred că suntem mai mult decât capabili să ne gestionăm propriile angajamente sociale, se încruntă James.

— Are dreptate. Violet aruncă femeii în vârstă o privire admirativă. După ce am ținut pasul cu moda societății londoneze, există, fără îndoială, lucruri pe care le-am ratat. Cel mai bine ar fi să pornim cu dreptul în noua viață decât să ne aruncăm cu capul înainte.

— Dintotdeauna mi-a plăcut să m-arunc cu capul înainte, zâmbi James.

Marcus îi întoarse zâmbetul.

— Şi a mers de minune, spuse Violet pe un ton prea dulce.

— De asemenea, vă sugerăm plimbări în Hyde Park, fie călare, fie cu trăsura, vizite la galerii, prezența la prelegeri, teatru, expoziții, concerte, lucruri de genul acesta, zâmbi Lady Blodgett. S-ar putea să vă placă.

— Ar însemna patru sute douăzeci şi patru de apariții în cuplu. Am calculat. Doamna Fitzhew-Wellmore făcu o pauză. Ei bine, patru sute douăzeci şi trei. Cea din această seară se pune în calcul.

— Nu sunt sigură că a fost necesar să calculăm numărul de apariții, Poppy. Privirea doamnei Higginbotham se muta de la Violet la James şi înapoi. Cred că i-ai speriat

— Sună destul de copleşitor, remarcă Lady Blodgett.

— Prostii, ignoră doamna Fitzhew-Wellmore comentariul. Nu îmi pot imagina ceva care să îi sperie pe vreunul dintre ei.

— Cu siguranță nu mi-e frică să petrec timp cu soția mea. James întâlni privirea lui Violet. Totuşi, nu pot vorbi în numele lui Lady Ellsworth.

— Doamne, James, spuse Violet cu răceală. Ultimul lucru de care mi-e frică eşti tu.

— Excelent, doamna Fitzhew-Wellmore radia de fericire. Atunci, ultima condiție interzice scandalul sau zvonuri. Făcu o pauză. Deşi zvonurile cum că lordul şi Lady Ellsworth s-au împăcat şi aparent sunt foarte fericiți ar fi cu siguranță acceptabile. Zvonurile agreabile, în detrimentul celor scandaloase. Înțelegeți.

Privirea doamnei Higginbotham înconjură masa.

— Deşi nici Lady Blodgett, nici doamna Fitzhew-Wellmore, nici eu nu suntem predispuse la bârfă... Doamna Fitzhew-Wellmore se înecă, iar Lady Blodgett le zâmbi senină. Avem relații. Suntem la curent cu zvonurile din trecut care v-au implicat pe fiecare din voi. Acesta este sfârşitul lor.

— Nu am nici o problemă cu asta, zâmbi Violet.

— Nici eu, dădu James din cap aprobator.

— Pentru toți cei din afara cercului nostru de aici, voi doi veți părea că sunteți fericiți acum că v-ați împăcat. Cred că ar fi înțelept, de asemenea, să păstrăm clauzele testamentului private – pentru a evita eventualele zvonuri. Acum că eşti Lady Ellsworth, va trebui să te ocupi de gospodărie, se întoarse doamna Higginbotham spre Violet.

— M-am gândit că va trebui să-mi asum acest rol. Violet încuviință din cap, apoi aruncă o privire către James. Voi avea mână liberă să conduc personalul aşa cum cred de cuviință? Şi în ceea ce priveşte chestiunile legate de reşedințe?

— Desigur, spuse James. Chiar nu se gândise că acum exista o doamnă a casei. Era mai degrabă o idee bună. Indiferent cât de puțin timp ai petrecut aici, aceasta este casa ta, aşa cum este şi conacul Ellsworth. La urma urmei eşti Lady Ellsworth.

— Prima doamnă Ellsworth de ceva vreme, având în vedere că Richard nu s-a căsătorit niciodată, sublinie doamna Higginbotham.

Violet zâmbi cu satisfacție, cu puțin prea multă

satisfacție într-adevăr.

— Să ştii totuşi, chiar şi cei mai loiali servitori bârfesc, adăugă Lady Blodgett, ceea ce înseamnă că şi aici va trebui să vă comportați într-un mod cordial unul față de celălalt.

— Asta mi se pare o glumă ieftină.

— Atunci poate că trebuie să faci ceva s-o schimbi, dragă.

Doamna Fitzhew-Wellmore zâmbi plăcut.

— Nu vreau să pierd proprietatea care a fost în familia mea de generații, dar mai presus de toate… James îşi alese cuvintele cu grijă. Asta a vrut unchiul Richard. Nu sunt încântat de felul în care ne obligă să-i respectăm dorințele, dar dacă Violet este dispusă să facă acest lucru, atunci sunt şi eu.

— I-am spus Excelenței Sale mai devreme că voi respecta termenii testamentului. Pentru unchiul Richard, adăugă Violet şi-i zâmbi doamnei Higginbotham. A fost într-adevăr un om minunat.

— Atunci permiteți-mi să propun un toast. Marcus se ridică în picioare. Pentru Excelența Sa, Richard Branham, regretatul conte de Ellsworth!

Clinchetul paharelor răsună în jurul mesei, iar James înghiți în sec, cu un nod în gât. Oricât de mult ar fi vrut ca unchiul Richard să fi găsit o altă modalitate de a încuraja o împăcare cu Violet, James ştia că bătrânul făcuse doar ceea ce crezuse că era mai bine. Metodele lui erau discutabile, dar inima lui nu.

— Pentru Lord şi Lady Ellsworth şi pentru următorii trei ani, adăugă Marcus. Adunarea răspunse cu diferite grade de entuziasm. James era destul de sigur că doar el auzise restul cuvintelor lui Marcus. Aşa să vă ajute Dumnezeu!

*

— A fost frumos din partea Excelenței Sale să ne trimită acasă cu trăsura lui.

Poppy se ghemui pe bancheta din piele.

— Aş spune că măcar atât a putut face şi el, spuse Effie. La urma urmei, suntem singura lui salvare.

— Desigur, scopul principal al testamentului unchiului său, sublinie Gwen.

— Scrisoarea lui Richard a fost foarte clară din această perspectivă, spuse Effie. Nu a existat nici o îndoială în mintea lui că aceşti doi oameni pot împărtăşi o mare dragoste şi sunt destinați să fie împreună. Eu nu îi văd împreună, dar vom merge pe încredere. Richard ne-a însărcinat să ne asigurăm că acest lucru se întâmplă şi ne-a dat trei ani pentru a realiza asta.

— Trei ani s-ar putea să nu fie suficienți. Va fi mai greu decât am crezut, se încruntă Gwen. Nu-mi amintesc ultima dată când am participat la o cină mai incomodă.

— Dar mâncarea a fost excelentă, murmură Poppy.

— Sigur n-ai crezut că Richard îi va aduce unul lângă altul şi totul va fi bine? spuse Effie pe un ton batjocoritor.

— Am sperat că aşa va fi, răspunse Poppy, întrucât Excelența Sa a crezut că erau destinați să fie împreună. Am crezut că soarta va fi de partea lor.

— Nu e ca şi cum se poate conta pe soartă, spuse Gwen. Soarta, însă, poate conta pe noi.

— Nimeni nu a spus că va fi uşor. Effie se încruntă. Sunt de acord că a fost o seară ciudată şi că tensiunea s-a simțit în aer.

— Multe au rămas nespuse, încuviință Gwen din cap.

— Cel puțin nu se duşmănesc, sublinie Poppy.

— Contează, oftă Gwen.

— De fapt, Effie se gândi la cum decursese seara. Lipseşte ceva… Nu ştiu, parcă nu există nicio scânteie între ei. Au fost momente desigur, dar una peste alta, el a fost plăcut, iar ea politicoasă. Cel puțin dacă s-ar fi certat, dacă ar fi fiert sângele în ei, asta ar fi indicat vreun fel de pasiune.

— Pasiune? Poppy ridică vocea. La ce te gândeşti?

— E de părere că există o linie fină între pasiunea care se naşte din furie şi orice alt fel de pasiune, rânji Gwen. Trebuie să spun că e genial.

— Nu există nimic mai satisfăcător decât să te scarpini unde te mănâncă pielea, zâmbi Effie.

— Nu înțeleg, clătină din cap Poppy. O să-i facem să se

scarpine?

— Oarecum, spuse Gwen. Din câte am observat în seara asta, bănuiesc că James este mai predispus la reconciliere decât Violet. În timp ce amândoi par destul de încăpățânați, Violet este extrem de precaută. Poate următorul nostru pas ar trebui să fie să stabilim ce simt cu adevărat unul față de celălalt.

— Cu cât avem mai multe informații, cu atât mai repede putem face asta, încuviință Effie. N-am suporta ca ei să locuiască împreună din obligație. Nu, trebuie să lovim cât e fierul cald.

— Nimănui nu i-ar plăcea s-o facă pe mercenarul, spuse Poppy încet, dar cu cât durează mai mult, cu atât Effie va fi plătită mai mult.

— Merită să ne gândim la asta, adăugă Gwen, avem nevoie de bani.

— Banii lui Richard nu sunt altceva decât o soluție temporară, încercă Effie să pară încrezătoare, dar nici măcar ea nu credea ce spune. Pur şi simplu ne oferă un răgaz pentru a găsi o modalitate de a ne salva de la faliment. Cu toate astea, nu ne vom lăsa influențate de considerente financiare şi nici nu voi lăsa ca ultima dorință a unui bărbat mort să ne țină în loc pentru următorii trei ani. Richard a crezut că James şi Violet sunt meniți să fie împreună, şi împreună vor fi, Effie ridică hotărâtă bărbia. Fie că le place sau nu.

Capitolul 6

Violet îşi nota idei de renovare a casei în caietul pe care îl ținea lângă farfurie, ignorându-l pe James care intră în încăperea unde se lua micul dejun. Noaptea trecută, după plecarea oaspeților se retrăsese în camera ei, refuzând politicos încă o dată invitația lui James de a i se alătura în bibliotecă.

— Bună dimineața, spuse el într-o manieră plăcută, trecând pe lângă masă în drum către bufet.

— Bună dimineața, murmură ea, cu privirea încă pe foaia din fața ei.

— Sper că ai dormit bine.

— Destul de bine, mulțumesc.

În realitate, abia dacă închisese un ochi toată noaptea. Cina cu doamna Higginbotham şi prietenele ei o făcuseră să îşi dea seama cât de dificili şi solicitanți aveau să fie următorii trei ani. Dincolo de asta, nu putea să-şi scoată din cap sugestia lui James de a fi din nou prieteni. Prietenia lor fusese primul pas către inima ei frânta. Nu dorea să repete greşeala. Cordialitatea, menținând în acelaşi timp distanța, era calea corectă de urmat dacă Violet voia să supraviețuiască următorii trei ani cu inima intactă.

Chiar nu se gândise la toate detaliile jocului, cum ei urmau să fie împreună tot timpul şi să pretindă că formează un cuplu fericit. De-a lungul orelor lungi ale nopții, îşi revizuise de mai multe ori decizia de a respecta la condițiile testamentului unchiului Richard, şi tot de atâtea ori trimisese comentarii nemulțumite la adresa unchiului Richard în viața de apoi.

Cel mai enervant aspect era faptul că unchiul său pusese viitorul lui James chiar în mâinile lui Violet. Ceea ce, la urma urmei, părea corect, dar nu schimba cu nimic neplăcuta povară cu care o însărcinase. Dacă Violet nu se înşela, James nu ştia că Violet dispunea de resurse financiare proprii.

Înainte de nunta lor, unchiul Richard deschisese un fond privat pentru Violet, care, conform condițiilor contractului de căsătorie şi a nenumăratelor acte pe care ea şi James le semnaseră, urma să fie al ei şi doar al ei. Cu câțiva ani în urmă, Violet îl întrebase pe Richard dacă îi asigurase securitatea financiară pentru că nu avea încredere în nepotul său. Richard spusese pur şi simplu că James era un om bun pe care, într-o zi, se va putea baza, era de încredere şi responsabil Până atunci, finanțele private ale lui Violet erau de rezervă. Richard fusese încrezător că Violet nu va avea niciodată nevoie de rezerva aceea. Într-adevăr, Violet nu se atinsese niciodată de bani, ajungând la o avere frumuşică datorită investițiilor inteligente şi a sfaturilor înțelepte, ceea ce

făcea testamentul lui Richard şi mai misterios. El ştiuse din totdeauna că Violet se putea descurca fără banii lui. Amenințarea că nu-i va da lui James averea nu ar fi afectat-o cu adevărat. Se părea că Richard conta pe ea să respecte prevederile pentru a-şi salva nepotul. Fie contele crezuse că va face asta pentru că încă mai avea sentimente pentru soțul ei, sau pentru că James îi oferea oportunități pe care altfel nu le-ar fi avut niciodată. Sau pur şi simplu era o persoană suficient de decentă. Ea nu avea cum să afle niciodată adevărul.

— Tu ai dormit bine?

James îşi umplu farfuria şi se aşeză la masă.

— Am dormit excelent, spuse el într-o manieră sinceră, în care ea nu crezu.

Ştia ea de ce. Garderobele din suita principală care separau dormitorul lui de al ei nu erau suficient de largi pentru a înăbuşi sunetele, iar patul lui James scârțâia. Tare şi îngrozitor precum urletele câinilor din iad.

Violet dormise pe o mulțime de saltele de hotel, dar nu-şi amintea nici măcar una care să fi fost mai de proastă calitate. Judecând după scârțâitul neîncetat al patului său, soțul ei se răsucise şi se întorsese toată noaptea şi nu dormise mai mult decât ea. Dacă exista un lucru care o înnebunea, acela era să nu poată dormi.

— Unde este doamna Ryland în dimineața asta?

— Are o problemă de familie de care trebuie să se ocupe.

După vizita de ieri a mamei lui Violet, Cleo decisese că trebuia să-şi viziteze familia din proprie inițiativă, înainte ca ei să afle că se întorsese la Londra. Familia lui Cleo nu se afla în aceleaşi cercuri ale societății ca Lady Cranton, dar una dintre surorile ei se căsătorise cu fratele unui viconte şi era de obicei bine informată în legătură cu ultimele bârfe.

— Te duci azi la birou?

— Mă duc la birou în fiecare zi, chicoti James.

— În fiecare zi? Violet întoarse o filă în caietul ei. Este impresionant.

— Da?

— Înseamnă că eşti serios cu privire la responsabilitățile

pe care ți le-ai asumat.

— Credeai că biroul meu e o escrocherie? Un truc pentru a păcăli lumea că mi-am acceptat obligațiile? Că acum sunt bărbatul la care a sperat unchiul meu?

— Nu ştiu ce să cred. Violet îşi ridică privirea din caiet şi îl privi pe James în ochi. În ultimii ani, Richard nu a pierdut nicio ocazie să-mi vorbească despre faptul că te-ai maturizat, că ți-ai acceptat poziția, renunțând la felul tău rebel de a fi sau ceva de genul.

— Ei bine, nu am renunțat chiar la tot, zâmbi el şmechereşte, iar inima ei tresări, pe cât de neaşteptat, pe atât de enervant. Ea o ignoră. Se pare că trebuie să îți dovedesc asta, zise el, iar tonul lui fu unul sobru.

Nu încăpea îndoială cu privire la sinceritatea din ochii lui. Totuşi, asocierea noului James cu bărbatul cu care se căsătorise era dificilă şi poate chiar imposibilă.

— Nu este nevoie să-mi demonstrezi nimic.

— O, ba da, alese o felie de pâine prăjită de pe grătarul de pe masă şi o unse cu gem. Dacă vrem să supraviețuim în următorii trei ani, trebuie să înțelegi că nu mai sunt acelaşi bărbat de acum câțiva ani.

— Rămâne de văzut, murmură ea şi-şi întoarse privarea la pagina goală de caiet.

Mâzgăli primul lucru care-i veni în minte, ignorând faptul că scrisese exact acelaşi rând pe pagina anterioară.

Timp de câteva minute el nu spuse niciun cuvânt, dar Violet îi simțea privirea țintuită asupra ei.

— Îmi place să am biroul meu, spuse el în cele din urmă, şi recunosc că este un fel de statut, îmi oferă mai multă independență decât orice altceva. Unchiul Richard obişnuia să se ocupe de toate treburile lui aici, în bibliotecă, aşa cum o fac majoritatea bărbaților. Când am început să învăț cum să-i gestionez afacerile, am lucrat la o masă lângă biroul lui, dar pe măsură ce-am început să mă ocup din ce în ce mai mult de treburile lui şi am angajat o secretară, o masă în biblioteca lui nu îmi mai era suficientă. În acelaşi timp, contribuția lui la supravegherea demersurilor afacerilor şi gestionarea proprietăților, precum şi restul, s-a rărit considerabil. În unele

zile nu făcea nimic altceva decât să citească ziarul *The Times.* Biroul din bibliotecă este în familie de generații. A fost al tatălui său şi al bunicului său, cu cel puțin un secol în urmă. Unchiul mi-a spus odată că una dintre cele mai memorabile amintiri ale lui era despre bunicul său care stătea în spatele acelei bestii sculptate din mahon. Este într-adevăr o piesă de mobilier destul de intimidantă.

— Da, ştiu, zâmbi Violet amuzată.

— Fii recunoscătoare că nu a trebuit să stai în fața lui pentru a ți se cere socoteală pentru greşelile tale, se cutremură el.

— Îmi pot imagina cât de intimidant era.

Deşi stătuse în fața biroului în timpul vizitelor ei când ea şi unchiul James discutau despre conturi şi investiții, el nu o pedepsise niciodată pentru nimic. Dar apoi, în ciuda zvonurilor, nu existase vreodată ceva pentru care să o pedepsească.

— Intimidant? întrebă el pe un ton batjocoritor. Mai degrabă terifiant.

Pentru o clipă, şi-l imagină pe James copil, aşezat pe unul dintre scaunele din fața biroului, aşteptând verdictul unchiului Richard asupra greşelilor pe care le-ar fi comis James.

— Biroul a fost întotdeauna un simbol, altarul sacru al autorității, A fost folosit întotdeauna de capul familiei, se opri, chiar dacă unchiul Richard mi l-a dat spre folosință, acceptându-l, a fost ca şi cum am admis că timpul lui s-a sfârşit, că nu mai era util sau dorit. James scutură din cap. N-aş fi putut face una ca asta niciodată.

— Aşa că ți-ai luat unul, spuse ca încet.

Nu se îndoise niciodată de afecțiunea lui James pentru Richard, dar asta se baza doar pe comentariile lui Richard. În acel moment era evident cât de mult ținuse soțul ei la bătrân.

— Aşa e, încuviință el din cap. În afară de casa asta şi de conacul Ellsworth de la țară, unchiul meu deține... se încruntă, presupun că eu le dețin acum, cel puțin pentru moment, mai multe clădiri de birouri în Londra. Am folosit un apartament într-una dintre acele clădiri. Acum că unchiul

meu nu mai e, presupun că aş putea renunța la ele, dar îmi face plăcere să ies din casă în fiecare zi, să admir lumea şi să fac parte din ea. Zâmbi stânjenit.

— Serios?

— Ştiu că sună destul de ciudat pentru cineva din anturajul meu, dar lumea – lumea unchiului Richard şi lumea tuturor acelor conți care au fost înaintea lui – se schimbă rapid, spuse el dând din cap. Averile familiei erau condiționate de pământ, dar în curând nu va mai fi cazul. Trebuie să fim în pas cu schimbările sau, cu timpul, vom rămâne în urmă. Ne apropiem de începutul unui nou secol.

James înțepă cu furculița o bucată de cârnat şi o duse la gură.

Violet habar n-avea ce să spună. James continua să mănânce micul dejun de parcă nu ar fi spus ceva destul de inteligent, de profund şi de perspicace. Şi pe deasupra, al naibii de impresionant.

— Încă un lucru, luă o înghițitură de cafea. În ciuda moştenirii familiei, mereu am urât acel birou.

— Într-adevăr?

— Dumnezeule, Violet, te-ai uitat măcar la el?

— Este destul de impunător.

— Picioarele sunt sculptate cu bestii mitologice care se zvârcolesc şi devorează păcătoşii.

— Nu am observat acest detaliu.

— Poate pentru că nu ai fost niciodată un băiețel de zece ani care îşi aştepta propria soartă, în timp ce avea în fața ochilor un dragon ori un şarpe care devora un sătean țipând.

— Da, ei bine, pot să înțeleg de ce ar putea asta fi descurajant.

— Pe puțin, scutură el din cap. Nu vreau să-mi pun copiii să treacă prin ce-am trecut eu.

— Vrei să ai copii? spuse ea fără să gândească.

— Tu nu vrei? ridică el din sprânceană.

— Ei bine, da, dar…

— Asta este o discuție pentru altă dată, mai luă o înghițitură de cafea şi îşi aşeză şervețelul lângă farfurie. Care sunt planurile tale pentru ziua de azi?

— O, una, alta. Nimic important, îşi îndreptă ea umerii. Probabil e timpul ca Lady Ellsworth să-şi facă apariția în public. Doamna Higginbotham şi prietenele ei m-au invitat să mă alătur la ceai.

— Sunt un grup periculos, o avertiză el zâmbind. Dacă aş fi în locul tău, aş fi cu băgare de seamă.

— Voi fi atentă tot timpul.

— Aşa să faci, zâmbi el şi se ridică în picioare. Ar trebui să plec. Îți doresc o zi bună, Violet.

— Mulțumesc la fel, James, şi cu asta James plecă.

Violet bătu absentă cu degetul pe caiet. Nu se aşteptase la asta. Discutaseră de nenumărate ori înainte de a se căsători, când el o curta pe Marie, dar o făcuseră întotdeauna în joacă şi oarecum în spirit de flirt, fără vreo consecință serioasă. Nu vorbiseră niciodată despre ceva atât de serios înainte.

O surprindea faptul că nu ştia nimic despre bărbatul cu care se căsătorise şi bănuia că nu-l cunoscuse vreodată. Se îndrăgostise de el până peste cap pentru un flirt şi un zâmbet viclean. Cât de îngrozitor de superficial din partea ei. Şi cât de prostesc. În mod evident, James era mai mult decât crezuse ea atât atunci, ceea ce nu însemna că putea exista vreodată ceva între ei.

Desigur, o voce îi şopti că nici posibilitatea aceea nu putea fi exclusă.

*

— ...şi credem că balul primăverii de săptămâna viitoare, organizat la Clubul Exploratorilor, este evenimentul perfect pentru prima ta apariție în public. Effie puse degetul pe primul rând dintr-o lungă listă de angajamente sociale pe care Violet o avea în față. Doamna Higginbotham şi celelalte doamne preferau ca Violet să le strige pe nume, deoarece urmau să petreacă o bună perioadă de timp împreună în următorii trei ani şi cu siguranță vor deveni prietene. Va fi un eveniment splendid dat cu ocazia aniversării reginei. Ea nu va participa, dar balul este dat în onoarea ei.

— Nu sunt sigură că suntem invitați, murmură Violet, uitându-se la listă. Era mai lungă decât se aşteptase şi plină de nume pe care nu le mai văzuse de ani de zile, oameni pe care nu era deloc sigură că voia să-i revadă.

— Bineînțeles că sunteți, zâmbi Gwen. Şi dacă nu erați, ne ocupam noi.

Doamnele îi cerură lui Violet să se întâlnească la Fenwick and Sons, în sala de lectură pentru doamne, să bea ceva răcoritor şi să stea la o şuetă.

— De ce balul Clubului Exploratorilor? întrebă Violet în timp ce se uita pe listă. Habar n-aveam că James e membru.

— Într-adevăr, este, aşa cum a fost şi unchiul său înaintea lui. Poppy coborî vocea. Majoritatea membrilor Clubului Exploratorilor e formată din bărbați care nu fac nimic mai mult decât să-şi mențină calitatea de membru. Însă le place apartenența la acest club şi oferă sprijin financiar şi un anumit statut de elită. Înțelegi.

Violei dădu din cap aprobator.

— Ne-am gândit că acest eveniment ar fi potrivit pentru a reintra în societate, să spunem aşa, adăugă Gwen. În timp ce chiar faptul că lordul şi Lady Ellsworth locuiesc în sfârşit împreună va fi subiect de discuție oriunde te vei duce. Clubul Exploratorilor nu e de mare anvergură aşa cum e balul anual dat de Lady Scarsdale sau balul de caritate pentru văduvele şi orfanii cadrelor militare, ori petrecerea din grădina reginei sau alte evenimente la care ați fost invitați.

— Deşi mai devreme sau mai târziu va trebui să participi la unele dintre ele, o avertiză Effie.

— Dincolo de asta, continuă Poppy, vom fi la bal dacă ai nevoie de noi.

— Este foarte amabil din partea voastră. La bine sau la rău, femeile acelea urmau să facă parte din viața ei în următorii trei ani. Cel mai bine era să fie onestă cu ele. Ştiți cum am ajuns să ne căsătorim?

Doamnele schimbară priviri.

— După cum bine ştii, începu Gwen, societatea londoneză este o lume în care există diviziuni subtile. Soții noştri erau oameni de acțiune. Soțul lui Effie, William, a fost în

armată o mare parte din viața lui. Dragul meu Charles şi Malcomb al lui Poppy…

— Dumnezeu să le odihnească sufletele, spuse Poppy mai mult şoptit.

— ...au fost exploratori. Niciuna dintre noi nu s-a căsătorit pentru avere sau titluri. Soțul meu a fost numit cavaler mult timp după ce ne-am căsătorit. Prietenii şi cunoştințele noastre nu erau chiar la fel cu ale Excelenței Sale defuncte, deşi contele, William şi Effie au fost prieteni buni în tinerețe.

— Spune-i odată, pufni Effie şi-i întâlni privirea lui Violet. Deşi nu facem parte din aceleaşi cercuri sociale, avem multe cunoştințe comune. Pe deasupra, povestea unui sărut pasional între un bărbat pe cale de a se logodi…

— Nu uita de palmă, rânji Poppy. Am crezut că palma a fost cea mai bună parte.

— ...este o bârfă suculentă care tinde să se răspândească. Simpatia străluci în ochii lui Effie. Aşa că da, ştim totul despre circumstanțele căsătoriei tale, cu mult înainte de a primi instrucțiunile lui Richard cu privire la testamentul săli.

— Îndrăznesc să spun că probabil nu există nimeni în Londra care să nu ştie, Poppy tresări, deşi s-a întâmplat cu mult timp în urmă, adăugă ca, sperând că asta va ajuta.

— Am presupus asta, zâmbi Violet uşor. Cel puțin mă scuteşte să vă spun toată povestea.

— Îl urăşti?

Poppy se aplecă spre ea.

Violet făcu ochii mari, surprinsă de întrebare.

— Pe cine?

— Pe James, desigur, se încruntă Effie, deşi presupun că acum s-ar putea să-l urăşti şi pe Richard pentru că te-a pus în situația asta.

— Nu sunt deosebit de încântată de asta, dar nu, Violet clătină din cap. L-am iubit pe unchiul Richard. Nu l-aş putea urî vreodată.

— Dar pe James?

Privirile celor două se întâlniră.

— James a făcut o mare greşeală în urmă cu şase ani, îşi alese Violet cuvintele cu grijă, deşi dat fiind că nu a vrut să se căsătorească cu mine, acesta era lucrul onorabil de făcut. Violet se gândi pentru o clipă, apoi continuă: Credeam că mi-a distrus viața, dar recent mi-am dat seama că, de fapt, mi-a salvat-o. Mi-a dat libertatea şi resursele necesare care m-au făcut femeia de astăzi. Şi îmi place de ea. Îmi place de mine. Nu l-aş putea urî niciodată, clătină ea din cap.

— Excelent, zise Poppy radiind.

— Cu toate astea, adăugă Violet, iar expresia lui Poppy se schimbă, nu şi-a dorit deloc o soție şi cu siguranță nu m-a vrut pe mine. Trase adânc aer în piept. Este destul de supărător să descoperi că bărbatul cu care tocmai te-ai căsătorit nu te vrea. Doamnele încuviințară din cap în acelaşi timp. Nu am uitat şi nici nu l-am iertat pentru asta. Deşi se pare că James este categoric diferit de bărbatul care a fost cândva, aşa cum nici eu nu sunt aceeaşi femeie care eram acum şase ani. Nu ştiu însă dacă pot avea încredere în el.

— De înțeles, Effie ridică bărbia. Încrederea trebuie câştigată.

Celelalte doamne dădură din cap aprobator.

— Dar nu-ți displace, nu? o întrebă Poppy.

— Astăzi mi-am dat seama că abia îl cunosc, Violet clătină din cap. Nu-mi displace, dar nici nu pot spune că îmi place.

— Încredere, încuviință Poppy din cap. Totul ține de încredere.

— Intenționez să-l țin la distanță pentru următorii trei ani, Violet îşi îndreptă umerii. Voi fi cordială şi politicoasă.

— Cu siguranță este un început, spuse Gwen, dar noi credeam că ai fost un pic docilă aseară.

— Docilă? Violet se încruntă. Eu?

— Bărbații te vor călca în picioare dacă îi laşi, o avertiză Effie.

— Am crezut că sunt distantă într-un mod adecvat.

Trecuseră şase ani de când Violet se comportase într-o manieră docilă.

— Ei bine, asta e o discuție pentru altă dată, încercă

Effie să schimbe subiectul. Ne întrebam ce părere ai despre poziția ta ca Lady Ellsworth.

— Ei bine, consider că este necesară renovarea casei. În afară de asta, chiar nu m-am gândit prea mult.

În acel moment, Violet nu se putea gândi decât la docilitate. O, Doamne, dacă deja se comporta într-o manieră docilă după doar trei zile, ce se va întâmpla după trei ani? Nu avea de gând să redevină femeia de altădată.

— O, ar trebui s-o faci, chiar ar trebui. Acum ai un loc în societate şi societatea se va aştepta la multe de la tine, spuse Gwen. Fiecare acțiune va fi observată şi comentată.

— Nu este nimic nou, ridică Violet din umeri. Îndrăznesc să spun că am fost analizată de fiecare dată când m-am întors la Londra.

— Atunci, cu siguranță eşti la înălțime, zâmbi Poppy. Nu am auzit decât lucruri minunate despre tine.

— E bine de ştiut.

Violet sorbi din ceai, încercând în continuare să-şi scoată ideea de docilitate din cap.

— Nu avem nicio îndoială că vei fi o Lady Ellsworth genială, cel puțin public, făcu Effie o pauză. În privat este o altă chestiune.

Violet ridică o sprânceană.

— Aşa?

— James este obişnuit cu o gospodărie formată numai din bărbați, clătină Gwen din cap. Fără îndoială, el crede că viața lui nu se va schimba. Bărbații dezvoltă tabieturi. Pentru cea mai mare parte a vieții lui James, el şi Richard au trăit în calitate de burlaci, lipsiți de griji, fără vreo prezență feminină semnificativă.

— Tu eşti pe cale să schimbi asta, adăugă Poppy cu fermitate. Este important să începi cu dreptul.

— M-am gândit că…

— Bărbaților le place să creadă că sunt la conducere, dar noi ştim mai bine, încuviință Effie din cap. Trebuie să-ți creezi poziția de la început. Prinde taurul de coarne cum se spune. Ia frâiele în mână, draga mea.

— Bărbații trebuie să fie… Care e cuvântul?

Poppy se uită la prietenele ei.

— Gestionați, spuse Gwen. Aşa cum ai gestiona o gospodărie. Ştii cum să gestionezi o gospodărie, nu?

— Nu am făcut-o niciodată până acum, dar sunt încrezătoare că mă voi descurca.

Cel puțin pentru asta putea să-i fie recunoscătoare mamei ei.

— Deşi cel mai bine este dacă bărbații nu ştiu că sunt gestionați. Effie îşi umplu din nou ceaşca cu ceai. Ştii şi tu, mândria masculină şi toate astea.

— Nu m-am gândit niciodată cu adevărat.

— Majoritatea bărbaților se aşteaptă ca femeile să fie supuse şi dedicate să le facă viețile confortabile.

— Îndrăznesc să spun…

— Eşti o femeie inteligentă, independentă, care a petrecut ani întregi călătorind prin lume, spuse Gwen.

— Afirmă-te, draga mea, dădu Effie din cap aprobator. Fii femeia care ai devenit.

— Intenționez să fiu, se încruntă Violet.

— Nu este niciodată prea devreme să începi.

Poppy alese un biscuit din tava cu etaje de pe masă.

— În bine sau în rău, James ți-a schimbat cursul vieții, spuse Effie. Acum, el depinde de tine pentru a-l salva.

— Şi ți-a dat mână liberă s-o faci. Poppy zâmbi dulce, dar în ochi avea o privire hotărâtă. Îți sugerăm să profiți de asta.

— La urma urmei, zise Effie şi îi întâlni privirea lui Violet, eşti Lady Ellsworth, prima Lady Ellsworth de ceva timp.

— Ştim că te vei descurca, răsună încrederea în vocea lui Gwen.

— Mă voi descurca.

Violet ridică bărbia. Docilă, într-adevăr!

— Excelent. Poppy radia. Acum, trebuie să ne povesteşti despre călătoriile tale.

— Soții noştri călătoreau mereu, dar noi niciodată. Effie făcu semn din cap spre Poppy. A, Poppy a vizitat Parisul în tinerețe.

— Odată am petrecut câteva săptămâni în Ținutul

Lacurilor, spuse Gwen, iar Poppy încuviință.

— Nu ne putem imagina o aventură mai mare decât să vedem locurile despre care citim. Şi vrem să auzim totul despre aventurile tale.

— *Totul* despre aventurile mele? Sunteți sigure? le întrebă Violet zâmbind. Călătoresc de ceva vreme.

— O, Doamne, da, Gwen dădu din cap aprobator. Va fi ca şi cum am fost acolo cu tine.

— Ei bine, se gândi Violet pentru o clipă, de unde ați vrea să încep?

— Întotdeauna mi-am dorit să călătoresc în Italia. Ochii lui Poppy străluceau de entuziasm. Şi în Elveția.

— În India, spuse Effie. Cu siguranță în India. Şi poate...

Se părea că nu exista vreun loc în lume pe care cele trei să nu dorească să-l vadă.

— Foarte bine atunci. Voi începe cu începutul, se gândi pentru o clipă. După ce m-am căsătorit, primul loc în care am plecat a fost Paris, începu ea şi se uită la Poppy, dar cum ai fost deja acolo, poate că ar trebui să încep cu alt loc?

— O, nu, Poppy clătină din cap. A trecut atât timp de când am fost acolo încât abia îmi amintesc ceva.

— Fotografiile Parisului, chiar şi picturile nu arată adevărata frumusețe, începu Violet. Parisul este o stare de spirit. Primul lucru pe care cineva îl observă...

În următoarea oră, Violet îşi răsfață noile prietene cu poveşti despre Oraşul Luminilor, despre priveliştile fascinante pe care le văzuse şi despre oamenii la fel de fascinanți pe care îi întâlnise.

Doamnele aveau dreptate. Dacă ea nu s-ar fi luptat pentru ea însăşi, nimeni altcineva nu ar fi făcut-o. Era dispusă să îşi asume rolul de soție în următorii trei ani, dar nu să devină femeia cu care se căsătorise el în urmă cu câțiva ani. Docilă era ultimul lucru care intenționa să fie.

Capitolul 7

— O, da, James, da, da, da...

Buclele roşcate ale lui Violet erau răspândite peste perne. Fata îşi înfipse unghiile în umerii lui, în timp ce se zvârcolea sub greutatea trupului său. El se împinse în ea din ce în ce mai mult, din ce în ce mai repede. Gemete de plăcere răsunau din adâncul gâtului ei, potrivindu-se cu ale lui, stimulându-l să continue. El se pierdu în trupul ei delicios pe care îl simțea sub al lui, în căldura cărnii ei, în apăsarea puternică a sânilor de pieptul lui, în mirosul ei delicios, înfăşurându-se în jurul sufletului lui. Tăblia patului se lovea de perete, din ce în ce mai tare de fiecare dată când se înfigea puternic în ea. În sfârşit, era a lui, iar el al ei. Fusese bine, chiar foarte bine, aşa cum trebuia – aşa cum le fusese menit. Plăcerea şi nevoia se întorceau în spirală în interiorul lui, şi fata îşi ridica corpul pentru a-l întâlni pe al lui. Bătăile inimii deveneau din ce mai puternice, răsunându-i prin sânge, prin trup, prin suflet. Mai tare şi mai rapid şi...

James se ridică brusc din pat. Visul lui cu Violet gemând şi strigându-i numele se spulberase.

— La dracu'! Îşi veni în fire, trase halatul pe el şi se îndreptă spre uşă deschizând-o. Pentru numele lui Dumnezeu, ce se întâmplă?

Violet stătea în fața lui, îmbrăcată în haine de călărie de nuanța smaraldului, exact ca aceea a ochilor ei, cu mâna ridicată pentru a bate din nou în uşă.

— Te-am trezit? întrebă cu un aer nevinovat. Îl privi din cap până în picioare, oprindu-se la dovada evidentă a excitării lui de sub halat. Sau poate am întrerupt ceva?

Probabil că nu era cel mai bun moment pentru a-i mărturisi că îl trezise dintr-un vis cu ea - cu el - şi nici nu era primul vis erotic pe care îl avusese.

— Dormeam.

— Scuzele mele, privirea i se întoarse către a lui, o nuanță de roşu aprins cuprinzându-i obrajii, lucru uşor de observat. Nu ar trebui să faci ceva... îşi flutură degetele în direcția erecției lui, cu asta?

În alte împrejurări, s-ar fi ascuns în spatele uşii într-o încercare de a părea modest, dar ea fusese cea care bătuse la

uşa lui şi nu era deloc încântat de asta. Chiar şi atunci, dorința de a o trage în brațele lui şi de a termina ceea ce începuse în vis era al naibii de irezistibilă.

— Ce mi-ai sugera să fac? Îşi încrucişa brațele la piept.

— Nu ştiu.

— Te oferi să mă ajuți?

— Nu fi bădăran, James, spuse ea cu o voce slabă, apoi îşi drese glasul. M-am gândit că putem face o plimbare în parc. Ar fi una dintre aparițiile noastre obligatorii.

— Acum?

— Cu excepția cazului în care lucrurile s-au schimbat dramatic în anii în care am fost plecată. Nimeni nu iese în parc mai devreme de zece. Prin urmare, vom avea parcul numai pentru noi.

— E încă întuneric, clătină el din cap în efortul de a se trezi.

— Soarele va răsări în câteva minute, ceea ce îți oferă suficient timp să te îmbraci.

— Deci m-ai trezit înainte de zorii zilei să ne plimbăm în parc?

— O, întotdeauna mi-au plăcut plimbările revigorante, mai ales dimineața devreme. Mi se pare cel mai bun stimulent, spuse ea, apoi păru să-şi dea seama ce altceva mai puteau însemna cuvintele ei. Roşeața din obraji deveni şi mai evidentă.

— Nu mi-aş dori să te privez de stimulentul acesta, spuse el ironic.

— Excelent, zâmbi ea plăcut, dar roşeața din obraji nu-i dispăruse. Atunci ne vedem jos. Se întoarse şi se îndreptă spre hol, legănându-şi şoldurile în timp ce mergea.

James refuză să se grăbească să se îmbrace, luându-i puțin mai mult timp decât era necesar. Trebuia să-şi atenueze starea actuală de excitare. Cu siguranță nu putea să călărească aşa. În plus, era mult prea devreme pentru a-şi începe ziua.

Visele cu Violet deveniseră din ce în ce mai frecvente în ultimii ani. Pentru asta învinuia campania neîncetată a unchiului Richard de a-i aduce împreună – precum şi propriul

său sentiment de vinovăție şi faptul că nu-şi mai amintea când fusese ultima dată cu o femeie. Cu siguranță şi celibatul jucase un rol în aventurile sale amoroase, dar visele pe care le avea de când ea îşi stabilise reşedința în camera de alături erau mult mai intense, mai intime şi mai pasionale. Ultimul fusese cel mai rău dintre toate. Sau poate cel mai bun. Poate fusese declanşat de conversația lor despre dorința lui de a avea copii. La urma urmei, exista un singur mod prin care se puteau face copii.

Şi-o dorea înapoi, deşi în realitate nu o avusese niciodată. Acum, datorită unchiului Richard, era timpul să facă ceva în privința asta. Violet era dispusă să fie soția lui, măcar cu numele. Totuşi, nu era suficient, James îşi dorea mai mult. Nu era sigur când anume îşi dăduse seama de asta, dar o făcuse. O voia în viața lui de mai bine de trei ani. O voia în patul lui. Îşi dorea inima ei, pe când ea deja o revendicase pe al lui cu acel prim sărut pe terasă, chiar dacă el pierduse ani de zile refuzând să accepte. Ce idiot fusese. Nu-şi propusese niciodată să facă o femeie să se îndrăgostească de el, dar Violet era soția lui.

Coborî unde stabiliseră să se întâlnească, dar nu găsi pe nimeni. Jonas, lacheul singuratic, care nu părea foarte treaz, deschisese uşa cu o fracțiune de secundă înainte ca James să ajungă la ea. Violet era deja călare, frâiele unui al doilea cal fiind ținute de un grăjdar adormit.

— Sunt atât de încântată că ai putut, în *sfârşit,* să mi te alături, milord. Şi se mai spune că femeilor le ia mult timp să se îmbrace, spuse Violet şi îşi direcționă calul către parc.

James urcă pe cal şi ghidă animalul să meargă pe lângă al ei.

— O, nu aş fi ratat asta pentru nimic în lume. Nu poți începe niciodată ziua cu prea mult avânt.

Ea îi aruncă o privire ageră, pe care el o ignoră.

Mânară caii în jurul celor câtorva vehicule pe care le întâlniră dimineața devreme şi în cel mai scurt timp intrară în Hyde Park şi se îndreptară către Rotten Row.

— Ai avut dreptate, trase el aer în piept. Este un moment excelent pentru o plimbare rapidă. Ar trebui să o fac mai des.

— Ştii că pentru asta trebuie să te dai jos din pat dimineața devreme. Un indiciu de ceea ce părea amuzament îi apăru în colțurile gurii. Nu pare să ai inițiativă în acest sens.

— Aş fi preferat să stau în pat, dar pentru că nu era nimic care să mă țină acolo… se abținu să nu zâmbească. Şi pentru că ai fost insistentă, iată-mă aici. Văd că ai rămas o călăreață la fel de bună.

— Cum poți spune una ca asta? Nu-mi amintesc să fi călărit vreodată împreună.

— Atunci trebuie să-mi fi spus cineva.

— Fără îndoială că a fost Marie, deşi îndrăznesc să spun că nu a fost un compliment, spuse ea cu răceală. Nu a fost niciodată impresionată în mod deosebit de nimic care nu era despre haine, petreceri sau poziție socială.

Îi venea greu să nege. Într-adevăr, îşi dăduse seama că natura superficială şi egoistă a lui Marie nu era ceva cu care şi-ar fi dorit să trăiască tot restul vieții.

— Prietenia voastră mi s-a părut întotdeauna ciudată. Voi două nu aveați nimic în comun.

— Mamele noastre au fost prietene şi au insistat să fim şi noi la rândul nostru, ridică Violet din umeri. Lui Marie îi plăcea să mă aibă în preajmă. Nu eram o amenințare pentru ea.

— Nu îmi amintesc să fi fost aşa, chicoti el

— Atunci ai probleme cu memoria.

— Poate, se opri. Îmi amintesc de tine ca fiind foarte tăcută şi rezervată. Mi-a rămas întipărit în memorie faptul că nu voiai să ieşi în evidență cu nimic.

— Da, presupun că ai dreptate, tăcu pentru o clipă, era mai uşor să-mi țin gura şi să-mi țin părerile pentru mine, decât să risc să fiu criticată sau marginalizată.

— Erai destul de citită şi informată în legătură cu multe.

— Nu era ceva de încurajat la o fată.

Expresia ei se schimbă.

— Era foarte uşor de vorbit cu tine.

— Nimic important, dacă îmi amintesc bine.

— La acea vreme, foarte rar vorbeam despre lucruri într-adevăr importante, chicoti el. Dar îmi amintesc că noi

discutam despre multe.

— Nu, James. Tu vorbeai, erai fermecător, cochetai într-un mod neruşinat, iar eu ascultam cu atenție şi aprobam, fie că eram sau nu de acord. S-ar fi putut crede că ne cunoşteam atunci, dar ne-am înşelat.

— Şi totuşi, credeam că ne cunoşteam. Am şi dansat destul de mult. Erai o dansatoare excelentă.

— Mulțumesc. Am avut profesori excelenți. Mama s-a asigurat de asta, tăcu pentru o clipă. Regreți vreodată că nu te-ai căsătorit cu ea?

— Cu Marie? Regret modul în care s-a terminat, spuse el simplu, dar să nu mă căsătoresc cu Marie a fost al doilea cel mai inteligent lucru pe care l-am făcut vreodată.

— Doar al doilea? ridică ea din sprânceană. Şi care a fost primul?

— Să mă căsătoresc cu tine.

— Doamne, James, trase calul de hamuri şi se uită la el. Chiar te aştepți să cred asta?

— Sunt sincer cu tine.

— Face parte din încercarea ta de a-ți îndrepta greşelile?

— Nu în întregime. Are mai mult de-a face cu acceptarea responsabilităților mele, să înfrunt viitorul, îi întâlni privirea, să înțeleg ce anume vreau de la viață.

— Şi ai aflat ce vrei? provocarea răsuna în vocea ei şi străluci în ochii ei.

— Mi-a luat şase ani, dar da, am aflat, se uită lung la ea.

— Un nonsens absolut, spuse ea pe un ton batjocoritor îndemnându-şi calul la trap vioi.

El îşi îndrumă calul să țină pasul cu al ei pentru o vreme, până când ea dădu pinteni calului. În loc să o ia şi el la galop, încetini, hipnotizat de ea, imaginea însăşi a libertății şi a independenței. Nu-şi putea imagina că trebuie să stea lateral pe un cal, dar trebuia să recunoască că frumusețea şi grația femeii, precum şi a calului, care se mişcau la unison, erau izbitoare. Violet era o femeie de admirat. Oare unchiul Richard nu-i spusese asta timp de ațâți ani? Stomacul i se strânse. Era a lui. Legal, în orice caz.

Abia vorbiră la întoarcerea acasă. El se dădu jos de pe

cal în clipa în care ajunseră în fața casei şi se întoarse să o ajute înainte ca ea să poată protesta.

— Nu pe mine mă înşală memoria. O cuprinse de talie şi o privi în ochi. Ai făcut mult mai mult decât să asculți şi să dai din cap aprobator. Mi-ai spus că îți plac scrierile lui Jane Austen, pentru că eroinele din poveştile ei erau femei puternice şi sfidătoare. De asemenea, că scrierile lui Lord Byron sunt cele mai romantice. Îți place Charles Dickens şi, deşi eşti de acord cu el în ceea ce priveşte reformele sociale, nu-ți place ca astfel de prelegeri să fie scrise sub formă de divertisment. Ochii ei se măriră, iar el continuă fără ca ea să poată spune un cuvânt. Îți plac lucrările lui Gilbert şi Sullivan, dar nu îți place opera prea serioasă şi profundă. Crezi că femeile ar trebui şi vor avea dreptul să voteze într-o bună zi şi crezi că ciocolata este un dar al zeilor. Brusc, încuviință din cap. Nu doar ai ascultat şi ai aprobat, Violet. Şi nu doar am vorbit şi am cochetat, deşi recunosc că am făcut şi asta, în nenumărate rânduri, însă şi eu te-am ascultat. O fixă cu privirea. Fie că ne place sau nu, unchiul Richard ne-a oferit o şansă. Eu, unul, intenționez să profit de ea.

— Nu crezi că e prea târziu pentru asta?

— Nu, nu cred că e prea târziu. Am luat nişte decizii neinspirate şi am comis greşeli îngrozitoare.

— Şi acum intenționezi să plăteşti pentru ele?

— Da, o eliberă şi porni către treptele din față. Mă schimb de haine şi apoi cobor pentru micul dejun.

— Când ai de gând să începi acest demers? îi strigă ea.

— Am început deja.

Îl cuprinse un sentiment distinct de satisfacție. Plănuia să îi câştige afecțiunea, chiar dacă era ultimul lucru pe care îi mai făcea vreodată. Desigur, în momentul de față habar n-avea cum să o facă.

Nu mai făcuse curte unei femei după Marie. Marie căzuse practic în brațele lui fără vreun efort din partea lui, în afară de natura lui seducătoare şi de faptul că avea bani şi era moştenitorul unui titlu respectabil. Nu fusese nevoie de efort pentru a-i câştiga inima lui Marie. Privind în urmă, îşi dădea seama că de fapt nu o câştigase niciodată. Marie îl dorise

pentru ceea ce avea, nu pentru cine era.

Cu Violet avea să fie mult mai greu şi merita pe deplin. Bărbatul care fusese în urmă cu şase ani nu era la înălţime, iar cel care devenise refuza să eşueze. Nu atunci. Rămânea de văzut dacă ea va muşca momeala sau nu. În multe privinţe, jocul abia începuse.

*

Uşa bibliotecii se deschise cu mult mai multă forţă decât era necesar. Un sentiment de triumf îl cuprinse pe James. Violet era cea care stătea în pragul uşii.

— Trebuie să vorbim.

James se lăsă pe spătarul scaunului din spatele biroului unchiului Richard şi o privi.

— Nu ai vrui să vorbeşti la micul dejun, după plimbare. Şi în timp ce tu şi doamna Ryland vorbeaţi la cină, nu aţi considerat să mă includeţi în conversaţie.

— S-ar putea să fi fost nepoliticos din partea mea.

James ridică o sprânceană.

— S-ar putea?

— De obicei nu sunt nepoliticoasă. Îţi cer scuze.

— Se acceptă, se ridică şi înconjură biroul. Coniac?

— O, Doamne, da.

El chicoti, îi turnă un pahar, apoi traversă încăperea şi i-l întinse. Degetele lor se atinseră, iar ea trase aer în piept.

— Mulţumesc, îşi trase mâna şi luă o înghiţitură menită să o revigoreze.

— Vrei să stai jos?

James făcu semn din cap către scaunul din faţa şemineului.

— Nu. Da. Nu ştiu, pufni ea după care se uită la el. De ce ai spus asta tocmai astăzi?

— Am spus o mulţime de lucruri astăzi, se întoarse la birou şi luă paharul de coniac în mână.

— Să începem cu deciziile tale neinspirate şi greşelile îngrozitoare, ochii ei se îngustară.

— Va fi o noapte lungă, zâmbi el.

— Nu e amuzant, spuse ea pe un ton tăios.

— O, haide. Trebuie să recunoşti că este puțin amuzant. Doi oameni care s-au căsătorit pentru a evita scandalul, au trăit vieți separate, iar acum sunt forțați să trăiască împreună timp de trei ani şi să pară un cuplu fericit. Toate în timp ce evităm încă un scandal? Sorbi din băutură. Are tot ce îi trebuie pentru a trece drept o comedie shakespeariană.

— Nu fi ridicol, spuse ea, dar o mică sclipire de amuzament îi străluci în ochi.

— Tu eşti cea care a spus că e o glumă proastă.

— S-ar putea să ai dreptate, dar nu are nicio importanță. Acum, discutăm despre deciziile tale neinspirate şi despre greşelile îngrozitoare. Despre care ai vrea să vorbim mai întâi?

— De unde ar trebui să încep?

— O, de ce nu alegi chiar tu?

— Nu ai de gând să faci treaba asta uşoară, nu-i aşa?

— Nu, zâmbi ea, chiar deloc.

— Foarte bine atunci, el se gândi la greşelile comise, A fost o greşeală să mergem pe drumuri separate şi să nu dăm o şansă căsniciei noastre.

— Sunt de acord cu asta.

— În orice caz, se opri el, am fi fost amândoi nefericiți. Eram tânăr, prost şi arogant. Aş fi fost un soț oribil.

— Continuă, pufni ea.

— Ți-aş fi rănit sentimentele, ridică el din umeri. Singurul lucru pe care l-am făcut bine a fost să recunosc că nu sunt pregătit pentru căsătorie.

— În cele din urmă, îl studie Violet pentru o clipă.

— Următoarea mea greşeală a fost să accept să nu te mai văd niciodată.

— Aceasta a fost condiția impusă de mine.

— Şi am respectat-o, scutură din cap. Nu ar fi trebuit s-o fac. Cel puțin nu pentru atât de mult timp.

— Ai fi putut oricând să-mi ceri să mă întorc acasă.

— Încă o greşeală de adăugat pe listă.

— Notat, se înmuie ea, dar nu fățiş. În schimb, James putu vedea asta în ochii ei. Mai ai ceva de adăugat?

— Categoric, făcu el o grimasă, dar nu îmi vine nimic altceva în minte în acest moment. James ridică paharul spre ea. Te voi anunța odată ce îmi aduc aminte.

— Ai mai spus că intenționezi să profiți de a doua şansă pe care ți-a oferit-o unchiul Richard, Violet nu putu să nu devină puțin suspicioasă.

— Şansa *noastră*.

— Şansa noastră, în vocea ei se simți reticența. Ce ai vrut să spui cu asta?

— Vreau să spun, draga mea Lady Ellsworth, că am trei ani să-ți demonstrez că m-am schimbat. Paşi spre ea, iar ea făcu un pas înapoi. Trei ani să îți schimbi părerea despre mine.

— Să îmi schimb părerea despre tine?

— Este evident că nu mă placi, făcu încă un pas spre ea.

Din nou, ea făcu un pas înapoi, cu privirea din ochi precaută. Cât de interesant!

— Nu îmi displaci întru totul.

— M-ai plăcut cândva.

El se apropie mai mult. La rândul ei, se îndepărtă, făcând ochii mari când se lovi de birou.

— Ca pe un prieten.

— Ai spus că nu vrei să fim prieteni, învârti coniacul în pahar şi o privi în ochi.

— Nu. Am spus că nu cred că putem fi prieteni, făcu ea un pas într-o parte şi evadă.

— De ce nu?

— Nu ne-am văzut de şase ani. Îndrăznesc să spun că nu avem nimic în comun.

— Cu excepția faptului că suntem căsătoriți.

— Da, ei bine, cu excepția căsătoriei, însă toată această idee a unei a doua şanse… dădu paharul pe gât şi clătină din cap. Nu ştiu. Poate că am putea fi prieteni.

El se gândi pentru o clipă.

— Mă tem că prietenia nu mai este o posibilitate.

— Poftim?

— Vreau mai mult.

— Nu înțeleg, se încruntă ea.

— Îmi vreau soția, spuse el simplu.

— Te referi la mine?

— Eşti singura soție pe care o am, se îndreptă către carafa de coniac, apoi se întoarse. Ea îi întinse paharul gol. Şi singura pe care o vreau.

El îi umplu paharul, puse carafa jos şi se îndreptă din nou spre ea.

— Stai, întinse ea mâna pentru a-l opri. Vrei să fiu soția ta cu orice implică asta?

— Da, încuviință el.

— Inclusiv aspectele intime ale căsătoriei?

— Cu siguranță nu aş exclude asta, zâmbi el.

— Înțeleg. Asta e interesant, îl privi ea gânditoare, cu o expresie intrigantă pe chip.

Nu era sigur dacă înfățişarea ei era de bine sau de rău, dar părea că aerul – atmosfera – din cameră se schimbase treptat.

— Ai dreptate, James. Probabil că prietenia nu ar funcționa pentru noi, zâmbi ea, dar ideea de a fi soția ta merită luată în considerare.

— Serios?

Sentimentul de prudență răsună în vocea lui. Ce avea Violet de gând?

— Cu siguranță îi voi acorda atenția cuvenită, se gândi pentru o clipă. În ciuda instinctelor tale înnăscute, nu este o chestiune în care să ne avântăm.

— Probabil că nu, spuse el încet.

— Voi respecta termenii testamentului cu interes. Şi, poate că la sfârşitul celor trei ani, aş putea să îmbrățişez părțile intime ale căsătoriei. Când aleg eu să se întâmple, fără amenințarea că îți vei pierde moştenirea, ea se apleacă spre el şi-i zâmbi dulce. Când hotărăsc eu. Se întoarse şi porni către uşă. Până atunci, voi fi cea mai bună Lady Ellsworth pe care a văzut-o lumea vreodată. Ai vrut o soție şi asta o să ai. Aruncă o privire înapoi spre el. Ai vorbit serios când mi-ai spus că îmi dai mână liberă, nu-i aşa?

— Eşti Lady Ellsworth.

— Excelent. Noapte bună, James, făcu o pauză, somn

uşor!

Uşa se închise în urma ei. Ce naiba se întâmplase? El avea puterea, dar ea tocmai preluase controlul. De asemenea, ea recunoscuse că nu-l displace, ceea ce lăsa uşa deschisă pentru ceva mai mult în viitor. Zâmbi. Pentru moment, era suficient.

Capitolul 8

— Mă înnebuneşte. Sunt nebun de legat.

James îi făcu semn chelnerului pentru un alt whisky. El şi Marcus se aşezaseră pe scaunele obişnuite, în secțiunea lor preferată din Prichard's, clubul pentru domni. Nu era un club atât de conservator precum clubul preferat al unchiului Richard, membrii lui fiind în general mai tineri. Totuşi, era respectabil, venerabil şi exista încă de dinainte ca Victoria să fie încoronată regină. Era un sanctuar pentru bărbați, exact ceea ce avea James nevoie.

— Nu pari nebun, spuse Marcus.

— Uită-te mai atent, mormăi James.

— Acum că ai menționat asta, arăți puțin nebun. Marcus îi aruncă o privire atentă prietenului său. În jurul ochilor exista un indiciu clar de nebunie. Îşi privi curios prietenul. Lucrurile nu merg bine cu adorabila Lady Ellsworth?

— Presupun că nu merg rău, recunoscu James, dar nici nu pot spune că merg bine. Se opri. Sau poate merg prea bine.

— Se pare că m-am înşelat, rânji Marcus, ai înnebunit.

— Ea spune că intenționează să fie cea mai bună Lady Ellsworth din toate câte au existat, se aplecă James spre prietenul lui. Nu sunt pe deplin sigur ce înseamnă asta, dar cred că intenția ei este să mă…

— Da, da, ştiu, nu-l lăsă Marcus să termine. De ce naiba ar face asta?

— Răzbunare, spuse James pe un ton întunecat.

— Îți amintesc că a fost de acord cu prevederile

testamentului unchiului tău, deşi nu era obligată.

— Are la fel de mult de pierdut ca mine.

— Nu sunt sigur de asta, spuse Marcus gânditor. Zilele trecute am dat peste o notă în dosarul unchiului tău, despre care intenționez să mă interesez.

— O notă despre ce?

— Nu ştiu încă, aşa că nu vreau să spun nimic în acest moment.

James se încruntă.

— Îți place să fii în acelaşi timp vag şi sugestiv.

— Într-adevăr. E o binecuvântare, Marcus rânji. Deci, cum te înnebuneşte mai exact?

— Femeia asta a preluat complet controlul în viața şi în casa mea. Spune că locuința a fost domeniul burlacilor de mult prea mult timp şi că are nevoie de renovare. Suntem invadați de o mulțime de meseriaşi înarmați cu vopsele, tapet şi țesături. Biblioteca este singurul loc încă sigur, încă al meu.

— Ei bine, ea este Lady Ellsworth. Marcus făcu o pauză. Şi e posibil să aibă dreptate.

— Nu este nimic în neregulă cu casa, spuse James cu fermitate. Dincolo de asta, este neclintit de politicoasă, veselă, voioasă şi are pe față un zâmbet care nu se stinge niciodată. Nu e unul dulce şi plăcut, ci mai degrabă un zâmbet aştept-momentul-potrivit sau vei-vedea-tu, ridică paharul spre prietenul său. Zâmbetul ăsta nu e de bun augur.

— Eşti speriat? chicoti Marcus.

— Chiar deloc. Sunt foarte prudent, dar... zâmbi James fără tragere de inimă.

— Ei bine, asta e ceva, nu? Marcus făcu o pauză. Am crezut că te vei folosi de farmecul tău pentru a-i câştiga afecțiunea.

— Sunt fermecător. La naiba, sunt la fel de fermecător ca oricare alt bărbat. Acceptă un nou pahar de whisky de la chelner şi luă o înghițitură atât de necesară. Abia dacă vorbeşte mai mult decât e nevoie. Cu excepția cazului în care apărem împreună în public, o văd rar. Maxilarul i strânse. Chiar şi atunci când mi se alătură la micul dejun sau la cină, acel câine de pază al ei este aproape întotdeauna prezent.

— A, încântătoarea doamnă Ryland. James pufni. Nu o găseşti încântătoare? Cu părul ei blond şi ochii albaştri minunați?

— Tind să nu apreciez femeile care mă disprețuiesc, spuse James sec.

— Înțeleg ce spui, chicoti Marcus. Pe mine nu mă disprețuieşte.

— Atunci ar trebui să te căsătoreşti cu ea şi să mi-o iei de pe cap. James se îndreptă în scaun. E o idee excelentă.

— Poate pentru tine, pufni Marcus. Nu mă voi căsători cu o femeie doar pentru a-ți face ție viața mai uşoară.

— Ai spus că e încântătoare.

— Chiar şi aşa…

— Eu aş face-o pentru tine.

James se lăsă pe spătarul scaunului.

— Nu, nu ai face-o, râse Marcus.

— Mă aştept la mai mult de la tine, spuse James mândru.

— Îmi pare rău că te-am dezamăgit, rânji Marcus. Nu poate fi atât de jalnic.

— Cred că Violet intenționează să mă tortureze în următorii trei ani.

— În cazul în care nu te înnebuneşte.

— Este un atac din două direcții.

— Nu v-ați văzut de aproape şase ani. E de aşteptat să dureze până vă obişnuiți unul cu celălalt. La urma urmei, au trecut puțin mai mult de două săptămâni.

— Două săptămâni lungi şi nesfârşite.

Două săptămâni în care dormise foarte puțin. Cum putea să doarmă când era atât de conştient de prezența ei în camera de alături? Conştientizare care ducea la tot felul de gânduri şi de dorințe. Şi visele lui! Dumnezeule! Dacă le-ar scrie undeva, ar fi interzise. Şi pe bună dreptate. În fiecare seară trebuia să se ocupe de nevoia aceea dureroasă.

— Nu am primit nici o veste de la doamna Higginbotham, aşa că presupun că respectați termenii testamentului cu privire la aparițiile publice.

— Doamna Higginbotham ne-a dat o mare libertate în

acest sens, James îşi îndreptă atenția spre prietenul său şi dădu din cap aprobator. Se pare că o plimbare dimineața devreme în parc – mult prea devreme apropo – se pune ca apariție publică, deşi încă nu am întâlnit pe cineva cunoscut. Aşa că ne bucurăm de o plimbare călare în fiecare dimineață.

— Cât de devreme? ridică Marcus o sprânceană.

— În zori, se cutremură. Prima dată când Violet a venit să-mi bată la uşă, abia răsărea soarele. Am crezut că a luat foc casa.

— Nu ți-a făcut niciodată plăcere să începi ziua atât de devreme, decât dacă era o continuare a nopții, se abținu Marcus să nu râdă.

— Acele zile sunt de mult apuse.

Desigur, plimbările lor de dimineață erau surprinzător de plăcute şi un mod revigorant de a începe ziua. Din experiență, o plimbare în parc cu o doamnă era un lucru demn, o întâlnire liniştită, relativ plictisitoare şi o ocazie bună pentru a purta o conversație. Cu Violet era cu totul altă chestiune. Întrucât erau puțini oameni în parc la acea oră, se simțea liberă să alterneze între galopuri rapide şi galopuri vioaie. Ieri, chiar îl provocase la o cursă. Mai rău, îl bătuse, ceea ce el susținea că se datora doar simțului său de cavaler. Ochii ei străluciseră de încântare şi spusese că era destul de drăguț în încercarea de a se amăgi singur.

— Aşadar, lordul şi Lady Ellsworth nu au apărut încă la un eveniment social?

— Doamna Higginbotham a sugerat că ar fi înțelept să începem cu paşi mărunți. Violet nu pare să se grăbească în mod special.

— Poate că îi este frică, ridică Marcus din umeri.

— Lui Violet? James păru mirat şi sceptic. N-aş crede că există ceva de care să-i fie frică. Poate în trecut, dar clar nu acum.

— O, haide, James, dădu Marcus ochii peste cap. Gândeşte-te la asta. A părăsit Anglia imediat după un scandal emoționant. În plus, puține au fost ocaziile când a petrecut mai mult de câteva săptămâni aici. Nu-mi pot imagina pe nimeni care să nu se teamă să reintre în lumea asta.

— Mă îndoiesc. Unchiul Richard a fost mereu bucuros să-mi spună că Violet participa în mod obişnuit la evenimente sociale în timpul vizitelor ei.

— O şedere temporară este departe de una permanentă.

— Presupun că există o posibilitate. Doamnele ne-au sugerat ca prima noastră ieşire să fie la balul Clubului Exploratorilor de mâine-seară. Îşi privi prietenul cu speranță. Vrei să ni te alături?

— Balul Clubului Exploratorilor? Marcus făcu o grimasă. Nu mă pot gândi la ceva mai puțin interesant.

— Poate dacă ar veni şi doamna Ryland…

— Pentru ce sunt prietenii? rânji Marcus. Aş fi încântat să vă însoțesc.

— Bine, sorbi din băutură. Dacă dansez cu Violet, măcar aşa nu va putea scăpa. În toți aceşti ani, am crezut că o cunosc, însă acum înțeleg că nu era aşa.

— Aşa cum?!

— Nu ieşea în evidență. Era mult mai interesată de cărți şi de poezie decât de orice altceva. Dar avea o inteligență anume, chiar dacă rareori ieşea la suprafață. Ciudat, amândoi ne amintim conversațiile pe care le-am avut în moduri total diferite, zâmbi el, dar îmi amintesc clar că o surprindeam privindu-mă de parcă aş fi fost un tip remarcabil.

— Şi apoi i-ai frânt inima.

— Prostii. Nu era singura care mă privea aşa. Multe mă considerau o partidă bună. Poate că i-am distrus viața lui Violet, dar nu i-am frânt inima.

— Eşti sigur de asta?

— Da, desigur.

Oare să fi fost aşa? Ideea nu-i trecuse niciodată prin minte până atunci. Avusese Violet sentimente pentru el în urmă cu şase ani? Sigur ar fi observat. Dar, într-adevăr, nu fusese el la fel de egocentric ca Marie?

— Doamne Dumnezeule, dacă ai dreptate?

— Cu siguranță ar explica de ce este atât de distantă acum.

— Asta schimbă lucrurile, nu-i aşa? Imediat se gândi la dimineața de după nunta lor. Crezuse că fusese jignită – lucru

de înțeles dar văzuse ceva mai profund în ochii ei. Şi când insistase că nu vrea să-l mai vadă niciodată… Cum am putut fi atât de orb? La dracu’! Ce măgar sunt! Am *fost,* adăugă el repede. Am fost un măgar arogant. Sper că sunt un om mai bun acum.

— Cu toții sperăm asta. Marcus zâmbi, apoi adăugă repede: Poate că o parte din reticența ei de a rămâne singură cu tine se datorează faptului că nu are încredere în tine. Dacă într-adevăr a avut odinioară sentimente pentru tine, dacă a fost rănită de respingerea ta, ei bine, a căsniciei voastre, este foarte posibil să se teamă să treacă din nou prin asta.

— Nu mi-am imaginat niciodată… clătină el din cap. Va trebui să-i câştig încrederea, nu-i aşa?

— Cel puțin. Marcus se gândi pentru o clipă. Ce simți pentru Violet?

— Am ținut la ea.

— Şi acum?

— Acum, o găsesc… interesantă, fascinantă, captivantă, se gândi puțin. E hotărâtă. Şi deşteaptă. Într-un fel e terifiantă. Nu ezită să-şi spună părerea. E o provocare.

— Nu ai avut niciodată parte de o provocare adevărată, nu-i aşa?

— Deloc. James ridică din umeri. Pentru mine, totul vine cu uşurință. Nu cer scuze pentru asta în fața nimănui.

— Îți dai seama că aroganța nu îți va fi de folos.

— Încă o provocare.

— Am încredere în tine, ridică Marcus paharul.

— Măcar tu să ai, se îmbărbătă el şi-i întâlni privirea prietenului său. Vreau mai mult de trei ani. Îmi doresc tot restul vieții cu ea.

— Cum?

— Cum ai auzit.

— Chiar şi aşa, e greu de crezut.

— Te asigur că nu eşti mai surprins decât mine, făcu James o grimasă. Acum că ea e aici, văd ce am ratat şi ce vreau.

Marcus îl fixă cu privirea.

— Eşti îndrăgostit de ea?

— Nu ştiu. Nu sunt sigur că aş numi-o dragoste, dar... poate că am fost mereu îndrăgostit de ea. James făcu o pauză pentru a-şi aduna gândurile. Poate că eram prea tânăr, prost şi arogant ca să-mi dau seama. Sau poate că ştia asta din momentul în care buzele lui le atinseseră pe ale ei. Poate că am fost un prost în ultimii şase ani, trase aer în piept. Cred că unchiul Richard a avut dreptate.

— Încă o nouă întorsătură a lucrurilor la care nimeni nu se aştepta.

— Nu-i aşa? James nu era foarte sigur că o credea el însuşi. Cine ar fi crezut că singura femeie pe care aş vrea să o seduc este chiar soția mea?

*

James, absent, îi întinse lui Jonas pălăria şi mănuşile şi porni către bibliotecă. Discuția lui cu Marcus îl pusese pe gânduri. Ideea că Violet ar fi putut simți ceva dincolo de prietenie pentru el nu-i trecuse niciodată prin minte. Cu siguranță explica hotărârea ei neînduplecată de a păstra distanța.

Aruncă o privire în salon şi oftă. Rulouri de țesătură şi de tapet împânzeau locul. Oriunde se uita, muncitorii măsurau podelele, ferestrele şi pereții, în timp ce alții acopereau mobila cu cearşafuri şi strângeau covoarele. Făcu un pas înapoi pentru a evita doi bărbați care cărau o bucată mare de mobilier afară din încăpere. Doamna Ryland era în mijlocul tuturor, dirijând activitatea.

— Unde e Violet? întrebă James.

Doamna Ryland îi aruncă o privire.

— Bună ziua, milord.

— Bună ziua, spuse el nemulțumit. Unde este soția mea?

— Cred că se află în bibliotecă.

— În biblioteca mea?

Ea zâmbi politicos, dar o licărire răutăcioasă îi străluci în ochi.

— La dracu', se îndreptă spre bibliotecă, apoi se opri

brusc. Nu prea vă place de mine, nu-i aşa?

— Nu ştiam că trebuie, spuse ea într-o manieră plăcută, apoi se întoarse pentru a termina discuția cu un bărbat scund şi chel, care ținea un carnețel în mână.

— Presupun că nu, mormăi el şi se îndreptă către singura cameră din casă pe care o considera sanctuarul său.

Lucrările din salon se auzeau până în sala în care se lua cina, în sala de mic dejun şi în orice altă cameră pe lângă care trecea. Ajunse în fața bibliotecii şi deschise uşa.

— Ce cauți la mine în bibliotecă?

Violet îşi ridică fruntea de după birou – biroul lui – şi zâmbi în acel mod înşelător de plăcut.

— Biblioteca *noastră,* James. Mâzgăli ceva în caietul ei mereu prezent. James începea să urască caietele. Nu mă aşteptam să te întorci acasă atât de devreme.

— Eu îmi fac programul, închise uşa în urma lui şi se apropie de birou.

— Cât de încântător!

— Violet, în vocea lui se auzi un avertisment distinct.

— Da, James?

Cu un oftat exagerat, Violet puse pixul jos şi îşi încrucişă mâinile, punându-le deasupra caietului.

— Răspunde-mi la întrebare.

— De ce nu iei loc?

— Prefer să stau în picioare.

— Îmi stai în cap, James, zise ea şi se lăsă pe spătarul scaunului, privind către el. Chiar nu-mi place.

— Chiar nu-mi pasă.

— Mă aflu în bibliotecă pentru că este multă harababură în casă şi aveam nevoie de un loc unde să îmi pot auzi gândurile, privi ea în jur gânditoare, să pot nota idei, să scriu, lucruri de genul acesta.

— Despre bibliotecă? Ochii lui se măriră instant. Biblioteca *mea?*

— Biblioteca *noastră.*

— Nu vei atinge nici măcar un taburet din această cameră, spuse el după ce trase aer în piept.

— Pentru început, draperiile trebuie înlocuite, îl ignoră

ea.

— Asta a fost camera preferată a unchiului Richard. James își puse mâinile pe marginea biroului și se aplecă, cu privirea ațintită asupra ei. Vei lăsa această cameră fix așa cum este.

Ea se ridică în picioare și-i imită poziția, aplecându-se deasupra biroului până când nasul ei ajunse la câțiva centimetri de al lui. Decolteul rochiei ei se adânci, nedezvăluind nimic în mod special, în afară de o umbră subtilă. Totuşi, fu suficient să îl distragă.

— Ai spus că pot face ce vreau.

— Da, dar nu am spus…

— Ce ai vrut să spui?

— Nu sunt sigur. Ce naiba îi făcuse? Nu am spus că ai putea să-mi schimbi toată casa.

— Casa noastră. Renovarea abia a început. Violet se aşeză înapoi pe scaun. Odată ce etajul acesta e terminat, voi trece la dormitoarele şi saloanele de sus.

— Nu cred că e necesar. Maxilarul îi zvâcni. Nimic din toate astea nu e necesar.

— Eu cred că da. Şi nu sunt singura care crede asta. Un zâmbet răutăcios îi curbă buzele. Unchiul Richard ar fi fost de acord cu mine.

— Unchiul Richard nu ar fi niciodată de acord cu perturbarea haotică a gospodăriei sale, o fixă James cu privirea.

— Și totuşi, a făcut-o, îi aruncă o privire plină de milă. De mai multe ori, chiar aici, chiar în această cameră.

— Atunci de ce nu a făcut nimic până acum?

O notă de aroganță răsună în vocea lui. Aici avea dreptate.

— Pentru că unchiul Richard a vrut să mă ocup eu de tot. Violet nu sesiză schimbarea din vocea lui James, având în vedere privirea din ochii ei. A spus că nu se poate încrede în nimeni altcineva în afară de mine în ceea ce priveşte proprietatea. Se ridică în picioare. A venit timpul pentru o schimbare, James. Îl privi un moment, apoi continuă; Şi, sincer, casa nu este singurul lucru care are nevoie de

schimbare. Îl studie cu un ochi evaluator. Când a fost ultima oară când ți-ai cumpărat un costum?

— Ăsta e nou, îi răsună indignarea în voce. Croitorul mi l-a terminat cu nu mai mult de două luni în urmă.

Violet ridică o sprânceană.

— Croitorul tău?

— Şi al unchiului Richard, de asemenea.

Las-o să nu fie de acord cu asta.

— Unchiul Richard trecuse de optzeci de ani, pe când tu ai abia treizeci. Îşi aținti privirea asupra lui. Stilul tău de îmbrăcăminte se potrivea unui bărbat de vârsta lui. Poate ai vrea să reconsideri ideea unui croitor nou.

Nu era suficient că încerca să-i schimbe casa, acum voia să-l schimbe şi pe el.

— Croitorul meu este cel mai potrivit atât cu stilul unchiului Richard, cât şi cu al meu.

— Bineînțeles, dacă vrei să pari încordat, rigid, demodat şi mult mai bătrân decât eşti, ridică ea din umeri. În orice caz, continuă tot aşa.

— Îți cer scuze.

— Sunt doar sinceră cu tine, James. Consider că onestitatea dintre soț şi soție este esențială pentru un parteneriat de succes.

— Un ce?

— Un parteneriat, zâmbi ea. Un parteneriat egal.

— Un parteneriat egal?

Nu avea deloc sens.

— Nu ajungem nicăieri dacă continui să repeți ceea ce spun.

— Nu am mai auzit aşa ceva până acum.

— Atunci vom fi unici, spuse ea, ca şi cum subiectul s-ar fi încheiat.

— Dacă vrem să fim parteneri egali… îşi alese cuvintele cu grijă, ar trebui să am un cuvânt de spus cu privire la modul în care sunt gestionate lucrurile din această casă.

— Doamne, James, conducerea gospodăriei a revenit întotdeauna doamnei casei. Este de fapt ceea ce am fost instruită să fac.

— Cu toate astea...

— Cu toate astea, întinse mâna pentru a-l opri din vorbit, în interesul cooperării şi al parteneriatului, voi limita orice modificări aduse bibliotecii la cele pe care le consider absolut necesare. Îi zâmbi. Bănuiesc că nu vei comenta.

— Bănuiesc că o voi face, se răsti el.

— Ai spus că am mână liberă.

O licărire distinctă de triumf străluci în ochii ei.

— Ai dreptate, aşa am spus, pufni el şi porni spre uşă. Violet credea că era în avantaj. James se opri brusc. Ei bine, nu pentru mult timp. Se întoarse spre ea. Mă întreb cât timp va sta doamna Ryland cu noi.

— Chiar nu m-am gândit deloc la asta, străluci suspiciunea în ochii ei. De ce?

— Acum că locuieşti aici permanent, nu mai ai nevoie de însoțitoare. Prefer să nu am o femeie care mă detestă sub acelaşi acoperiş. Îți sugerez să o dai afară.

— Nu voi face asta! Ochii ei se măriră. Am nevoie de ajutorul ei. În plus, e prietena mea.

— Şi va rămâne prietena ta în continuare. James încercă să nu zâmbească. Nu era nevoie ca el să-şi exprime triumful. Nu mai ai nevoie de însoțitoare şi o vreau afară din casa mea.

— E şi secretara mea.

— Dacă vrei, îşi poate păstra această poziție. Totuşi, secretarul meu nu locuieşte la noi, aşa că nici a ta nu va locui.

Observă în ochii ei o oarecare înflăcărare, aşa că se pregăti pentru ce era mai rău.

— Foarte bine, spuse ea scurt. În interesul parteneriatului nostru, îți voi respecta dorințele. Recunosc că ai dreptate. El pufni. Cleo nu te place, dar nu o voi scoate în stradă. Va avea nevoie de ceva timp pentru a-şi găsi un loc unde să locuiască.

— Cred că o săptămână e suficient.

James putea să fie generos. Până la urmă, câştigase această rundă. Un triumf minor, totuşi, un triumf.

— Mai este ceva despre care vrei să discutăm?

Violet se ridică în picioare şi-i aruncă o privire tăioasă.

— Încă nu văd de ce trebuie să schimbi ceva, se încruntă

James.

— Ai vrut o soție, James, şi acum ai una.

Zâmbi din nou în acea manieră înfricoşător de plăcută a ei.

— Nu asta am avut în minte.

— A, cu bune şi cu rele, îşi luă caietul, apoi făcu o pauză şi un semn din cap către birou. O, şi am de gând să vând biroul.

— Pentru numele lui Dumnezeu, de ce ai face asta?

— În primul rând, nu-ți place, şi conform înregistrărilor familiei, deşi a fost un cadou de la un membru al familiei regale cu generații în urmă, nimănui din această familie nu i-a plăcut vreodată cu adevărat.

— Dar…

— În plus, vânzarea lui va acoperi unele dintre cheltuielile de renovare, zise ea în timp ce se îndrepta spre uşă.

— Cheltuieli?

Cu siguranță lui James nu-i plăcu deloc cum suna asta.

— Cu siguranță nu pot face ceea ce trebuie fără bani.

— Cât?

— Habar n-am, zise ea veselă.

— Violet, spuse James răspicat.

— Nu vrei ca prietena meu cea mai dragă să locuiască în casa ta, iar eu nu vreau acea monstruozitate în casa mea, spuse Violet, ignorându-l.

— Chiar şi aşa…

— Parteneriat, James, spuse ea, uitându-se peste umăr. Egalitate, iei şi dai.

— Tot ce fac e să dau!

— Mână liberă, îți aminteşti? flutură o mână peste cap şi deschise uşa. O, asta va fi distractiv.

— Nu aşa aş descrie această situație, strigă el după ea, chiar dacă uşa deja se închisese în urma ei.

La naiba, femeia era frustrantă şi enervantă şi, mai rău încă – în acest joc al lor, ea câştiga. Era la fel de interesantă şi de inteligentă ca şi el. Nu şi-ar fi imaginat vreodată că se va bucura să lupte cu o femeie, şi totuşi aşa era. În plus, era

evident că şi ea îi plăcea. Un zâmbet îi curbă buzele.

James putea să recunoască când greşea. Era deja distractiv.

Capitolul 9

Cele trei doamne avuseseră dreptate. Balul Clubului Exploratorilor era o modalitate relativ nedureroasă de a te aventura în societate. Violet stătea întinsă în pat, privind în sus la tavanul întunecat, încercând din răsputeri să-şi ignore stomacul. Era al naibii de greu să adormi când stomacul insista că nu fusese hrănit corespunzător. Ofertele de băuturi răcoritoare de la Clubul Exploratorilor fuseseră, din păcate, neatractive, iar Violet fusese mult prea îngrijorată înainte de bal pentru a mânca atât cât trebuia, ceea ce se dovedise prostesc din partea ei.

Desigur, Violet navigase cu succes prin saloanele din Europa şi prin sălile de bal de la Bruxelles, Viena şi Copenhaga şi, desigur, Clubul Exploratorilor nu se afla la cele mai înalte standarde ale societății. Chiar şi aşa însă, Londra fusese martoră la anii ei de tinerețe, precum şi la scandalul căsătoriei ei, aşa că era normal să se teamă.

În afară de câteva momente incomode asupra cărora refuzase să se oprească, seara decursese remarcabil de bine. Întâlnise mai multe persoane pe care le cunoştea, cu toții o salutaseră cordial. Nimeni nu se comportase de parcă ea nu ar fi existat sau, mai rău, de parcă ar fi fost demnă de scandal. Desigur, ea era acum Lady Ellsworth, o femeie rafinată, experimentată în călătorii, nu domnişoara Violet Hagen, care prefera să citească şi să scrie poezie proastă la ocazii speciale. Acum se pricepea destul de bine la a purta conversații cu oameni pe care nu îi cunoştea şi îi plăcea destul de mult să flirteze. Habar n-avea de ce fusese câtuşi de puțin preocupată cu privire la acel eveniment.

James, aşa cum se cuvenea, dansase cu fiecare dintre

prietenele doamnei Higginbotham şi, judecând după expresiile de pe fețele lor, le fermecase la fiecare pas. Cu siguranță că bărbatul era fermecător. Majoritatea dansurilor însă le păstrase pentru ea.

Plutind pe ringul de dans pe ritmurile unui vals de Strauss, cu mâna lui James aşezată pe partea inferioară a spatelui ei şi cu celălalt braț strâns în jurul taliei, cu căldura corpului său aproape de al ei, era greu să nu simtă ca şi cum ar fi călătorit înapoi în timp, când avea douăzeci şi unu de ani şi dansa cu cel mai arătos şi cel mai atrăgător bărbat din sala de bal. Bărbatul care, fără să ştie, îi ținea inima la fel de sigur precum o ținea în brațe.

Dansaseră mereu foarte bine împreună, de parcă ar fi fost făcuți să danseze unul cu celălalt, destinați să fie împreună pentru totdeauna. Ea învățase că un partener de dans excelent nu avea nimic de-a face cu soarta. Şi nici nu era pentru totdeauna.

Însuşi faptul că îşi amintea de discuțiile de pe vremea când o curta pe Marie era o revelație. Într-adevăr, el nu mai era bărbatul cu care se căsătorise. Nu ştia exact ce era diferit la el, dar era ceva *mai mult* decât fusese înainte, ca şi cum înainte fusese lipsit de formă, iar atunci era căpătase forma care trebuia. Nu era sigură dacă asta se datora maturității sau acceptării responsabilităților sau chiar morții lui Richard. Cel mai probabil era o combinație a tuturor acelor lucruri şi poate chiar mai mult. Oricum, noul James era intrigant şi incontestabil foarte atrăgător, precum şi puțin terifiant. Afirmația ridicolă despre cum căsătoria cu ea fusese cel mai deştept lucru pe care îl făcuse vreodată, precum şi că intenționa să-şi ispăşească toate deciziile greşite pe care le luase sau declarația lui că o dorea ca soție cu tot ceea ce însemna a fi soție, toate astea păreau prostii. Tot ceea ce-i spusese şi faptul că în acelaşi timp îi era greu să se îndoiască de sinceritatea lui – era terifiant.

James susținea că încerca să fie soțul perfect şi, într-adevăr, era imposibil să-i găseşti vreun cusur. Cu siguranță că Violet nu avea de gând să se arunce în brațele lui sau, Doamne fereşte, în patul lui, dar petrecuseră o seară

surprinzător de plăcută. Până la finalul serii, Violet hotărâse că nu era nevoie să păstreze distanța față de James. Putea să-şi păzească inima şi să se bucure de compania lui în acelaşi timp. În ciuda declarației lui că îşi dorea o soție mai degrabă decât o prietenă, poate că puteau fi prieteni până la urmă. Poate că James decisese deja ce voia, dar tot ce-şi dorea Violet era să supraviețuiască următorilor trei ani cu inima intactă.

Îşi mai dorea şi ceva de mâncare. Foamea nu o ajuta. Ignorase acea voce din cap care suna suspect de mult ca a mamei ei şi care îi amintea că o doamnă în adevăratul sens al cuvântului nu căuta mâncare în miezul nopții în – Doamne fereşte – bucătărie. Se strecură afară din pat, îşi puse chimonoul de mătase roşie pe care îl cumpărase de la o fascinantă piață stradală de pe coasta Mediteranei şi coborî scările.

Deschise uşa bucătăriei şi intră repede. James stătea la masa mare de lucru, îmbrăcat în halat, cu o carte într-o mână şi o felie de pâine în cealaltă. În fața lui era o bucată de brânză, unt, pâine şi pui rece. Ridică privirea spre ea şi-i făcu semn din cap către scaunul de vizavi.

— Eşti bine-venită să mi te alături.

— Întotdeauna mănânci la miezul nopții? întrebă ea.

— Nu întotdeauna, zâmbi el, dar nici nu e ceva neobişnuit.

— Pe doamna Clarke nu o deranjează?

Violet se aşeză pe scaunul din fața lui.

— Cine crezi că lasă farfuriile? făcu el din nou semn din cap, de data asta către o stivă de farfurii în centrul mesei. Se pare că am moştenit de la unchiul Richard nevoia de a mânca atunci când nu pot dormi. Am descoperit asta într-o noapte, la scurt timp după ce m-am mutat aici. Un zâmbet îi curbă buzele. Am avut unele dintre cele mai bune discuții la această masă, la orele târzii ale nopții.

Ea se întinse după o farfurie.

— Despre ce vorbeați?

— Despre tot, şi totuşi despre nimic. Se gândi pentru o clipă. Despre orice ne trecea prin minte.

— Richard era bun la asta, chicoti ea. Alese o bucată de

brânză şi una de pui. Purtam discuţii similare în bibliotecă atunci când veneam în vizită, de obicei după cină.

— Şi despre ce vorbeaţi?

— Despre tot, şi totuşi despre nimic, zâmbi ea. Despre situaţia din lume, despre călătoriile mele. Despre tine.

— Înţeleg, se gândi el pentru un moment la ceea ce tocmai îi spusese. Şi despre cum ne irosim noi vieţile fără a fi împreună, fără îndoială.

— Aborda frecvent acest subiect.

— Era una dintre temele lui preferate. Dar ea nu voia să vorbească despre asta atunci. Ce citeşti?

— *Mândrie şi prejudecată.*

— De ce? întrebă Violet în timp ce muşca din pui.

— Pentru că ai spus odată că e lucrarea ta preferată dintre cele scrise de domnişoara Austen. Am crezut că poate fi un subiect de discuţie. Că ne putem împărtăşi ideile, dacă vrei.

— De ce?

— Vor fi trei ani foarte lungi dacă tu şi cu mine suntem mereu în contradicţie, oftă James.

— Citind o carte care îmi place nu va împiedica asta.

— Nu, dar ne va da ceva despre care să vorbim, în afară de distrugerea casei şi de greşelile mele.

— Nu uita de deciziile tale groaznice, zâmbi ea.

— Îndrăznesc să spun că nu mă vei lăsa vreodată să uit.

— Ar trebui?

Privirile lor se întâlniră şi Violet simţi o senzaţie ciudată pe şina spinării.

— Te asigur că nu am de gând să uit chiar dacă aş vrea.

— Chiar te-ai schimbat, nu-i aşa? îl fixă ea cu privirea.

— Aşa s-ar părea, chicoti el. Cine şi-ar fi imaginat? scutură din cap. Vine un moment în viaţa fiecărui bărbat când trebuie să-şi asume responsabilitatea acţiunilor sale, bune sau rele. Precum şi drumul pe care va continua. Momentul meu a venit acum câţiva ani, când unchiul Richard s-a îmbolnăvit şi mi-a fost teamă că l-aş putea pierde.

— Nu am auzit niciodată despre asta, făcu Violet ochii

mari.

— Nu e genul de lucruri despre care ți-ar fi scris. Mai ales că unchiul Richard îşi revenise. De fapt, destul de repede, adăugă el. Bănuiesc că boala lui nu a fost altceva decât un truc care să mă facă să-mi accept responsabilitățile. Şi a funcționat.

— Încep să cred că Richard a fost mai viclean decât am bănuit noi vreodată.

De fapt, fusese dintotdeauna hotărât să facă ceea ce credea că era mai bine. Rupse o bucata de brânză şi o băgă în gură. Nimic nu se compara cu brânza cheddar englezească. Savură aroma bogată şi îi scăpă un mic oftat de satisfacție. Privirea lui James îşi croi drum spre gura ei şi încremeni. În final, bărbatul îşi drese glasul.

— Ți-a plăcut prima noastră incursiune în societate?

— Mai mult decât m-am aşteptat, clătină ea din cap. Nu ştiu de ce am ezitat în privința asta. Nu e ca şi cum nu am mai participat la evenimente sociale.

— Înseamnă că putem opri plimbările noastre de dimineață?

— Categoric nu, spuse ea pe un ton mai înțepat. Este un mod revigorant de a începe ziua. Am crezut că începe să îți placă.

— Oricât de mult urăsc să recunosc asta, presupun că îmi face plăcere. Se opri. Am bănuit că reintrarea în societatea londoneză va fi dificilă pentru tine.

— Balul de la Clubul Exploratorilor abia dacă s-a putut numi ieşire în societare, dar da, recunosc că am fost puțin îngrijorată.

— Îmi pare rău că te-am pus în poziția asta.

— Nu tu ai făcut-o. Unchiul Richard a făcut-o.

— Nu chiar, clătină din cap. La baza tuturor acestor lucruri sunt acțiunile mele. Te-am pus în centrul scandalului. Ți-am schimbat cursul vieții.

— Ei bine, nu a fost deloc rău, recunoscu ea. Nu a fost viața la care m-am aşteptat, dar sunt multe de spus despre faptul că sunt o femeie independentă care călătoreşte. A fost o aventură remarcabilă.

— Nu mă urăşti pentru asta? stărui întrebarea în ochii lui.

— Nu te urăsc. Îi stătea pe vârful limbii să recunoască că îi era mai degrabă recunoscătoare, dar se abținu şi schimbă subiectul. Deci intenționezi să citeşti cărți care îmi plac în efortul de a avea despre ce să vorbim? întrebă Violet arătând spre carte.

— După estimarea mea, în următorii trei ani, pot citi între treizeci şi şaizeci de cărți, încuviință el din cap.

— Vom avea multe de vorbit, zise ea şi întinse mâna după o felie de pâine.

— Nu am fost niciodată predispus la lectură. James împinse untul mai aproape de ea. În ultima vreme lectura mea s-a limitat la *Times,* rapoarte financiare, prospecte de investiții, conosament şi aşa mai departe.

— Ei bine, vom face din tine un om educat.

— Sunt un om educat. Cel puțin am fost la şcoală. La Cambridge, de fapt. Am absolvit, făcu o grimasă. Mă tem că am fost mai degrabă la coada clasei.

— Nu mai spune, zise ea, încercând să pară surprinsă.

— Nu am acordat atât de multă atenție, zâmbi el cu mâhnire. Aşa că, spune-mi, ce părere ai despre domnişoara Bennet?

— Vrei să începem discuția acum?

— De ce nu?

— Foarte bine, se gândi pentru o clipă. Elizabeth Bennet e puternică, independentă. Ştie să-şi susțină punctul de vedere când ar fi fost mai uşor să facă ceea ce se aşteptau ceilalți de la ea. A avui un tată care şi-a dorit să fie fericită, indiferent de consecințe.

— Şi tatăl tău îşi doreşte ca tu să fii fericită?

— Sincer, James, habar n-am. Întinse pe felia de pâine mai mult unt decât era necesar. Nu-mi cunosc bine tatăl. Nu a fost deosebit de interesat de copiii săi. Fără îndoială pentru că nu are băieți, muşcă din felia de pâine. Şi tatăl tău? Îşi doreşte să fii fericit?

— Părinții mei au murit într-un accident cu barca pe când aveam nouă ani, dar îmi place să cred că asta şi-ar fi

dorit pentru mine. Nu am decât cele mai frumoase amintiri cu ei, zâmbi melancolic, dar asta a fost cu mult timp în urmă. După ce am venit să locuiesc cu Richard, el a fost pentru mine şi tată, şi unchi. Cred că şi-ar fi dorit să fiu fericit. Privirea lui o întâlni pe a ei. A crezut că îmi voi găsi fericirea alături de tine.

Pentru o clipă nesfârşită, şi-au aţintit privirea unul asupra celuilalt. Întrebări fără răspuns zăboveau în ochii lui albaştri. Întrebări şi determinare. Trase adânc aer în piept şi îşi întoarse atenţia către pâine, adoptând un ton diferit.

— Ce ai de gând să citeşti în continuare?

— Nu ştiu. Ce îmi sugerezi?

— Nu ştiu ce ar trebui să citeşti după *Mândrie şi prejudecată.* Poate ceva nu chiar la fel de romantic.

— Îmi place puţin romantism, spuse el într-o manieră dezinvoltă. Fiorul neaşteptat al atingerii. Bătăile inimii la adierea unui miros despre care ştii că este al ei şi numai al ei. Momentul în care ochii tăi îi întâlnesc pe ai ei pe ringul de dans sau într-o încăpere aglomerată sau la o farfurie cu pui rece.

— O, ea se uită la el, simţind ceva diferit înăuntrul ei. Într-adevăr, îşi drese glasul şi se ridică de la masă. Te rog să mă scuzi. Cred că pot dormi acum.

— Noapte bună, Violet, zâmbi el înţelegător şi mulţumit.

— Noapte bună, James, dădu ea din cap aprobator şi plecă grăbită.

Aproape de uşa ei îşi dădu seama că nu doar plecase, ci fugise ca o căprioară speriată. Desigur, nu era speriată. Era confuză? Intrigată de bărbatul acela – acel soţ – care părea hotărât să facă tot ce era necesar pentru a-i face pe plac.

Trebuia să-l ierte pentru că nu o dorea? Că nu ar fi încercat nimic pentru a se face plăcut dacă Richard nu l-ar fi forţat? Dacă moştenirea lui nu era în joc?

Nu, indiferent cât de mult se schimbase, nu voia să-i facă loc lui James în inima ei. Asta ar fi însemnat cea mai mare greşeală, o ştia foarte bine. Nu exista nici o îndoială în mintea ei că avea dreptate în privinţa asta.

Ideea că se va îndrăgosti din nou de el era ridicolă. Violet

era o femeie umblată prin lume, iar femeile de genul acesta nu îşi pierdeau minţile în faţa bărbaţilor fermecători, doar pentru că aveau cuvintele la ei şi zâmbetul perfect sau pentru că ştiau cum să facă o femeie să se simtă de parcă era cea mai perfectă din lume.

O femeie umblată putea face faţă cu siguranţă unui bărbat ca James Branham fără să-şi piardă capul. Sau inima.

Însă se înşelase în privinţa unui singur lucru. Nu reuşi să închidă un ochi toată noaptea.

Capitolul 10

— Aseară ai dansat cu ştii-tu-cine? o întrebă Cleo pe Violet mai mult şoptit, în momentul în care intra în sala de mic dejun.

Dormise până mai târziu decât de obicei, dar fusese o noapte lungă, plină de gânduri despre soţul ei şi patul lui scârţâind în camera alăturată.

— Nu trebuie să te referi în continuare la vicontele Welles ca la ştii-tu-cine, spuse Violet, umplându-şi farfuria cu mâncarea încă caldă de pe bufet.

— Încerc să fiu discretă, spuse Cleo. Nu se ştie niciodată cine ne ascultă. Deşi lordul Ellsworth a plecat cu ceva timp în urmă. A! A menţionat că ştie o agenţie care-l poate ajuta în găsirea unui apartament de închiriat. L-am ignorat. Apoi făcu o pauză. I-ai spus lordului Welles?

— Nu, dar o voi face, îmi va face o vizită astăzi. Ciudat, dar aproape că uitase cu desăvârşire despre sosirea lui Duncan. Ar fi trebuit să facă ceva în legătură cu Duncan până atunci. Fusese o mare laşă. Îşi dăduse seama de asta când dansase cu el noaptea trecută şi, de asemenea, mai înţelesese că nu fusese chiar atât de clară cu privire la sentimentele ei pe cât crezuse ea.

— Ai de gând să-i spui despre testament?

— Am convenit să limităm numărul de oameni care ştiu despre testament. Nu-mi pot imagina cât de mult vor bârfi

oamenii despre asta dacă ar afla despre clauze, se cutremură ea la gândul acela. Însă am încredere în Duncan şi nu văd altă modalitate de a explica situaţia.

— Situaţia este că tu şi soţul tău trăiţi sub acelaşi acoperiş şi arătaţi lumii întregi cât de fericiţi sunteţi.

— Da, spuse Violet slab, cam asta ar fi.

— Hm…

— Nu crezi că fac ceea ce trebuie, nu-i aşa?

— Cred că rişti să pierzi un bărbat care vrea să-ţi ofere un viilor din motive care, sincer, mă depăşesc.

— Ţi-am spus că…

— Da, da, te simţi datoare Excelenţei Sale. Cleo strânse hârtiile pe care le terminase de citit şi se ridică în picioare. Nu înţeleg şi nici nu cred că e o idee bună, dar tot ce contează este ca tu să crezi asta.

— Duncan este un om rezonabil, sunt sigură că va înţelege.

— O, da, bărbaţii rezonabili înţeleg întotdeauna când o femeie cu care speraseră să se căsătorească decide să petreacă trei ani cu un alt bărbat.

— Cu soţul meu, spuse Violei hotărâtă. Eu nu am vrut niciodată nimic de la Duncan.

— Serios?

— Desigur că nu. Nu eram liberă să fac asta. Desigur, am discutat ce s-ar putea întâmpla dacă aş fi liberă, dar nu am spus niciodată că s-ar întâmpla.

— Semantica, draga mea prietenă, o privi Cleo cu milă. Indiferent de ceea ce spui, bărbaţii aud ceea ce vor. Vicontele Welles este şi el inclus în această categorie. Regret că nu voi fi prezentă, dar am un apartament de văzut. Cu domnul Davies, zâmbi. Ştie un apartament într-un cartier respectabil şi mi-a aranjat o vizionare.

Violet ridică o sprânceană.

— Serios?

— I-am menţionat aseară că sunt în căutarea unei noi reşedinţe, iar azi-dimineaţă la prima oră, am primit un bilet cu privire la un apartament disponibil. Cleo ridică din umeri. A fost foarte atent din partea lui.

— Foarte grijuliu. Violet îşi privi prietena cu subînțeles. Îți place de el, nu?

— Este inteligent, glumeț şi destul de drăguț. Fermecător, atrăgător şi chipeş. Tot cu părul acela blond întotdeauna puțin ciufulit. Şi are cei mai căprui ochi pe care i-am văzut vreodată, de parcă ar deține tot felul de secrete obscure. Nu-mi pot imagina de ce nu mi-ar plăcea de el.

— O, pentru numele lui Dumnezeu. Violet făcu ochii mari. Îți place foarte mult de el.

— Nu, făcu Cleo o grimasă. Ei bine, posibil. Oftă. Nu am mai simțit nicio atracție pentru vreun bărbat de când a murit soțul meu şi asta a fost acum şapte ani. Sincer, nu ştiu cum mă simt şi e prea devreme să simt ceva. Abia îl cunosc. Dar…

— Dar?

— Dar cred că mi-ar plăcea să îl cunosc mai bine. Oftă oarecum nervoasă. Totul e destul de confuz.

— Văd asta. Violet îşi alese cuvintele cu grijă. Ți-ai petrecut ultimii şase ani alături de mine, sacrificându-ți propria fericire pentru a mea.

— Nu fi ridicolă. Nu am sacrificat nimic, mai ales nu fericirea mea. Aceşti ani au fost cei mai vii din viața mea. Dacă nu erai tu, nu aş fi călătorit niciodată. Am văzut locuri pe care majoritatea oamenilor nu le vor vedea niciodată. Am cunoscut oameni extraordinari. Nu aş schimba ultimii şase ani cu nimic pe lume.

— Chiar şi aşa, spuse Violet cu blândețe, poate că e timpul să-ți pui nevoile, necesitățile şi dorințele mai presus de mine.

— Mă dai afară? se încruntă Cleo.

— Categoric nu! Violet făcu o pauză. Dar puțini bărbați îşi doresc ca soțiile lor să fie angajate, iar eu…

— Doamne, Violet, râse Cleo, în mintea ta, deja m-ai văzut căsătorită cu bărbatul ăsta. Până acum, nu am împărtăşit mai mult decât puțină conversație şi câteva dansuri. Nici eu şi nici Marcus nu suntem pregătiți să mergem către altar.

— Deci e Marcus, nu?

— Da, este şi suntem pur şi simplu, nu ştiu, prieteni în

acest moment. Cât despre orice altceva... rânji Cleo, ei bine, vom vedea.

— Într-adevăr, vom vedea, concluzionă Violet, iar rânjetul ei se potrivea cu cel al prietenei sale.

Discutară despre balul din seara precedentă preț de câteva minute, apoi Cleo plecă să se întâlnească cu Marcus. Nu mai mult de o jumătate de oră mai târziu, Andrews o anunță pe Violet că un vizitator o aştepta în salonul din față. Acesta era momentul.

Violet se aranjă în oglinda din afara uşilor salonului, arboră zâmbetul cel mai primitor şi intră în cameră, închizând uşile în urma ei.

— Bună ziua, Duncan. Ce bine...

Vicontele Welles se sprijinea de polița şemineului, cu brațele încrucişate la piept, arătând extraordinar de chipeş şi destul de furios.

— Potrivit bârfelor, tu şi soțul tău v-ați împăcat.

— Cum? Fără introduceri politicoase? Nimic nu risipea mai bine tensiunile decât introducerile politicoase. Nici un „bună ziua, Violet”? Nici un „arăți mai minunat ca niciodată, Violet”? Trecem direct la subiect?

— Bună ziua, Violet. Arăți mai minunat ca niciodată, Violet, spuse Duncan cu maxilarul strâns.

Desigur, astea nu funcționau întotdeauna.

— Mult mai bine, îi aruncă ea un zâmbet strălucitor.

— Se zvoneşte...

— Doamne, Duncan, crezi tot ce se zvoneşte? îi reteză ea comentariul.

— Şi totuşi, eşti aici. O notă sumbră răsuna în vocea lui. Imaginează-ți surpriza mea când m-am întors la Londra pentru a afla că tu şi James locuiți împreună în aceeaşi casă, participați la evenimente sociale, mergeți călare în parc în zorii dimineții împreună.

— De unde naiba ai aflat despre asta? se încruntă Violet.

— Poate că ai uitat cum e viața la Londra. Puține lucruri rămân secrete.

— Presupun că ar fi trebuit să mă aştept la asta.

Se aşeză pe canapea şi făcu semn către cel mai apropiat

scaun. El îi ignoră oferta şi se aşeză lângă ea.

— Tu şi James…

— Nu, spuse ea repede, apoi tresări. Ei bine, e complicat.

— Aşa?

— Şi destul de greu de explicat.

— Pentru că este complicat?

— O, bine. Violet radia. Ştiam că vei înțelege.

— Să înțeleg ce mai exact? se încruntă Duncan.

— Trebuie să promiți că nu vei dezvălui nimănui ceea ce sunt pe cale să-ți spun, spuse Violet după ce trase adânc aer în piept.

— Violet, ce naiba se întâmplă? Îngrijorarea îi strălucea în ochi. Te-a amenințat James cu ceva…

— Nu, desigur că nu. Nu fi absurd. Făcu o pauză. Nu eu sunt cea amenințată. Ei bine, nu în totalitate, ochii i se îngustară. Dă-mi voie să-ți explic.

— Sunt numai urechi.

Violet abia putu schița un zâmbet.

— După cum ştii, unchiul lui James, Richard, a murit acum câteva luni, spuse ea, la care Duncan încuviință din cap. Întotdeauna a crezut că eu şi James ar trebui să fim împreună. Fata căuta cuvintele potrivite, nu părea însă să existe aşa ceva. James nu va moşteni proprietatea, nici averea unchiului Richard decât dacă locuim împreună, ne afişăm ca un cuplu şi nu iscăm niciun scandal în următorii aproape trei ani.

Duncan o fixă cu privirea.

— Trei ani?

— Nu chiar trei ani, spuse ea cu voioşie. De fapt, sunt doi ani, zece luni, două săptămâni şi cinci zile de astăzi. Mai mult sau mai puțin.

— Şi ai fost de acord cu asta? o ignoră el.

— Nu prea am avut de ales.

— Bineînțeles că ai avut de ales. Puteai să spui nu. Ai fi putut să-i spui lui James că ți-ai făcut planuri care nu-l includ. Ai fi putut să-i spui că vrei să divorțezi.

— Presupun că aş fi putut, tresări ea.

— Nu ai deschis subiectul divorțului în ultimul an

pentru că nu ai vrut să-l superi pe bătrânul conte. Acum că el nu mai e printre noi, credeam că nu mai există nici un motiv pentru care să amâni cererea de divorț.

— Am făcut-o, dar...

— E complicat?

— Da, este! Violet se ridică în picioare şi se plimbă de colo-colo. Nu mă aştept să înțelegi. Făcu o pauză. Nu, de fapt, mă aştept ca tu, dintre toți oamenii, să înțelegi.

— Îmi pare rău că te dezamăgesc, Violet, dar nu înțeleg. Duncan se ridică şi el în picioare. Ştiu că financiar nu trebuie să faci asta. Chiar dacă ăsta ar fi fost motivul, pot avea grijă de tine.

— Îți mulțumesc pentru oferta generoasă, dar nu am nevoie să mi se poarte de grijă. Nici nu vreau.

— Da, ştiu, spuse el cu un oftat îndelungat. În ciuda tuturor lucrurilor bine punctate de către Duncan, el pur şi simplu nu putea înțelege că o femeie se putea bucura de independență financiară şi de libertatea de a lua propriile decizii. Ai fost foarte clară în legătură cu acest subiect.

— Bărbații nu sunt singurii care doresc să rămână singuri, să ştii.

— Da, continui să spui asta, o privi cu prudență.

— Nu e niciodată destul de des. Făcu o pauză. Cât despre mine şi James, îşi îndreptă umerii şi întâlni privirea lui Duncan, James nu m-a abandonat când ar fi putut face asta cu uşurință. Nu-l voi abandona când stă în puterea mea să-l salvez.

— Pentru că eşti îndrăgostită de el?

Tonul dur din vocea lui se potrivea cu privirea din ochii săi.

— Nu fi absurd! Dragostea nu are nimic de-a face cu asta, îşi încrucişa brațele la piept. Tu şi cu mine ne întâlnim prin lume de aproape doi ani. Ți-am dat vreodată vreun indiciu că sunt îndrăgostită de James?

— Din câte îmi amintesc, nu.

— Ideea că aş fi îndrăgostită de soțul meu este cel mai prostesc lucru pe care l-am auzit vreodată.

— „Cred că protestezi prea mult.”

— O, pentru numele Domnului, îşi dădu ochii peste cap. În momentul în care un bărbat crede că pierde o ceartă, recită din Shakespeare, ca şi cum doar asta i-ar dovedi punctul de vedere. În primul rând, citatul corect este „Doamna protestează prea mult”, cred. Şi în al doilea rând, nu protestez prea mult. Nu protestez suficient. Îndrăgostită de James? Cât de ridicol!

— Eşti sigură?

— Foarte.

— Presupun că şi asta e ceva. Privirea lui o cercetă pe a ei. Întotdeauna am ştiut că sentimentele mele pentru tine sunt mai puternice decât sentimentele tale pentru mine.

— Îmi eşti foarte drag, Duncan. Nu putu nega cele spuse de el, chiar dacă i se părea destul de neplăcut să recunoască cu voce tare.

— Am fost dispus să accept asta cu speranța că sentimentele tale pentru mine vor creşte în timp.

— Nu te-am mințit niciodată. Ți-am spus de la început cum mă simt.

— Ne-am făcut planuri, Violet.

— Nu, Duncan. Clătină din cap. Ceea ce am discutat au fost posibilități.

— Speram că sunt mai mult decât simple posibilități, oftă, dar ai dreptate. Nu mi-ai făcut nicio promisiune.

— Te consider un prieten drag, spuse ea cu afecțiune.

— Da, bine, nu este suficient, nu? o studie el atent.

— Mă tem că nu.

— Doar pentru că ai fost de acord…

— Nu e asta, nu în întregime, se gândi ea o clipă. James mi-a oferit libertatea şi mi-a pus la dispoziție mijloacele necesare pentru a vedea lumea, pentru a deveni cine sunt acum. Înainte de căsătorie, nu eram genul de fată căreia un bărbat ca tine să-i fi acordat atenție. Abia când ne-am întâlnit acum câțiva ani m-ai observat.

El o fixă cu privirea.

— Erai într-adevăr timidă şi blândă, dar inteligentă, liniştită şi drăguță. Deloc genul de fată care s-ar uita de două ori la cineva la fel de gălăgios, de nesăbuit şi de prost ca mine.

— Poftim?

Ea clătină din cap confuză. Era singura care-şi amintea trecutul sau amintirile celorlalți erau mai exacte decât ale ei?

— La vremea aceea nu eram deloc vrednic de tine, Violet, şi ştiam asta. Acum sunt. Şi dacă trebuie să îmi petrec următorii trei ani demonstrându-ți asta, o voi face, spuse el.

— Nu pot să-ți cer să aştepți trei ani, spuse ea încet.

— Nu mi-o ceri tu, zâmbi el şi se apropie de ea, luând-o de mână. Nu îmi pot imagina viața fără tine, Violet, şi dacă trebuie să aştept o viață întreagă, fie şi numai pentru cea mai mică posibilitate că ai putea fi cu adevărat a mea, o voi face. Ridică mâna ei la buze şi o privi în ochi. Pare un preț suficient de mic de plătit.

— Duncan, eu...

— Nu intenționez să renunț. Îşi trecu buzele peste dosul mâinii ei. Dacă trebuie, voi lupta pentru tine.

— Nu cred că va fi necesar, spuse ea încet şi îşi trase mâna dintr-a lui. Dacă ar fi fost îndrăgostită de bărbat, nu s-ar fi pus problema să-i ceară să o aştepte. Însă ea nu era îndrăgostită de Duncan şi se îndoia că va fi vreodată. Se gândise că într-o zi ar putea avea un viitor împreună, dar nu era suficient. Nu ar fi fost corect față de Duncan, merita mai mult. Trase adânc aer în piept. Cred că e mai bine să ne despărțim acum.

— Chiar vrei asta? îşi aținti el privirea asupra ei.

— Nu mă pot aştepta ca tu să renunți la trei ani din viața ta, sperând că sentimentele mele s-ar putea schimba. Îşi ridică privirea spre el. Toată această situație, toată viața mea este...

— Complicată? zâmbi el.

— Ei bine, da, clătină ea din cap. Îmi pare foarte rău, Duncan. Nu te-aş fi rănit pentru nimic în lume.

Duncan se îndreptă către uşă.

— Sentimentele mele nu s-au schimbat, dar înțeleg regulile şi sunt de acord să joc după ele.

— Ce vrei să spui? Violet se încruntă. Ce reguli?

— Tu şi James trebuie să arătați ca un cuplu fericit, fără bârfă sau scandal. Nu voi spune mai multe despre asta, dar nu îmi pot imagina că nu există nicio cale legală de scăpare.

— Unchiul Richard a fost foarte hotărât, iar avocații săi sunt foarte atenți.

— Nu la fel de hotărât ca mine, zâmbi el. Atâta timp cât nu eşti îndrăgostită de el, am o şansă. Chiar dacă va dura trei ani.

— Chiar nu cred…

— Am vorbit serios când am spus că nu intenționez să renunț, începu să deschidă uşa, apoi făcu o pauză. Aminteşte-ți un lucru, Violet. Sunt dispus să lupt pentru tine. Crezi că soțul tău va spune vreodată acelaşi lucru?

Şi cu asta, plecă. Violet se încruntă. Ei bine, asta nu mersese aşa cum crezuse ea, dar într-adevăr Duncan merita mai mult decât o femeie care doar ținea la el. Ce însemna că nu avea de gând să renunțe? Violet crezu că fusese destul de clară că el trebuia să-şi continue viața fără ea.

Cel mai absurd era faptul că Duncan era îngrijorat că Violet era îndrăgostită de soțul ei. Era cel mai prostesc lucru pe care i-l spusese. Odată, cu mult timp în urmă, fusese îndrăgostită de James. Dar oricare ar fi fost sentimentele ei atunci, era destul de inteligentă acum pentru a nu permite ca acest lucru să se repete.

James intră cu paşi mari în salon.

— Bună dimineața, Violet.

— Cred că e deja după-amiază, zise Violet cu un zâmbet plăcut.

— A sosit o telegramă pentru tine, spuse el şi îi întinse un plic.

— Mulțumesc.

Violet ezită o clipă – din experiența ei, telegramele aduceau rareori veşti bune –, apoi se îmbărbătă, deschise plicul şi citi mesajul scurt.

— Era Welles cel pe care l-am văzut plecând?

— Lord Welles, da, spuse ea absentă. Cu siguranță, citise greşit telegrama.

— Ce voia?

— Doar m-a vizitat, pentru a mă întâmpina la Londra, sau ceva de genul acesta.

Se aşeză pe canapea. Acest lucru nu putea fi de bine.

— Nu a făcut asta aseară? întrebă James, iar Violet ridică din umeri drept răspuns, cu privirea ațintită asupra cuvintelor care păreau să înoate pe pagină. Violet? În vocea lui răsuna îngrijorarea. E ceva în neregulă?

Violet continua să se uite la hârtia din mâna ei. Potrivit prietenei sale dragi din Paris, care îi gestiona averea, banii ei dispăruseră. Totul dispăruse. Investițiile ei eşuaseră. Curând avea să urmeze o scrisoare care să explice totul, deşi părea că modul în care se întâmplase nu era nici pe departe la fel de important ca însuşi faptul că nu mai avea nicio avere.

— Violet! Tonul ascuțit al lui James îi atrase atenția şi ea îşi îndreptă privirea spre a lui. Ce s-a întâmplat? Sunt veşti proaste?

— Veşti proaste?

Banii ei dispăruseră şi odată cu ei şi independența ei. Un lucru era să urmeze condițiile impuse de Richard, deoarece ea făcea ceea ce trebuia din recunoştință şi corectitudine, şi cu totul altceva era să nu aibă nici o altă opțiune. Dacă James pierdea totul, şi ea pierdea totul.

— Eşti în regulă?

James se aşeză lângă ea pe canapea.

— Da, se forță ea să sune cât mai natural, doar nişte veşti neaşteptate. Nimic serios.

— Eşti sigură? Privirea lui o cercetă pe a ei. Pari supărată.

— Nu, chiar sunt bine.

Imediat îşi dădu seama că prin simplul fapt că respectarea termenilor testamentului lui Richard fusese alegerea ei, îi oferise un fel de scăpare, în caz că ar fi ales să se folosească de ea. Mai important, îi permitea să fie stăpâna propriei sale vieți. Pierderea finanțelor – a independenței ei – îi lua şi schimba totul. Miza jocului pe care Richard îl concepuse tocmai crescuse. Acum, Violet avea la fel de mult de pierdut ca James.

În urmă cu şase ani, deciziile privind viitorul ei fuseseră luate pentru ea.

Acum, părea că se întâmplă din nou.

Şi nu putea face nimic în privința asta.

Capitolul 11

Violet se privi în oglinda din afara salonului

Pentru o clipă, o tânără fată, în drum spre petrecerea de logodnă a prietenei ei cu bărbatul care îi frânsese inima lui Violet Hagen, se uita la ea. O fată care învățase că era mai bine să-şi păstreze părerile pentru ea, să facă ceea ce se aştepta lumea de la ea şi să respecte toate regulile stabilite de societate şi de mama ei. O fată lipsită de stimă de sine, care habar nu avea cine putea deveni. Sau cine îşi dorea cu adevărat să devină.

Clătină din cap pentru a-şi limpezi gândurile. Violet, în vârstă de douăzeci şi unu de ani dispăru imediat, iar în locul ei apăru contesa de Ellsworth – sofisticată, încrezătoare, o femeie care ştia cine este. Trecuseră şase săptămâni de când mama ei o anunțase despre balul de logodnă al surorii sale, şase săptămâni pentru a se pregăti pentru seara aceea, deşi bănuia că o viață întreagă nu ar fi fost suficientă. În seara asta, avea să se confrunte pentru prima dată cu crema societății londoneze în rolul de Lady Ellsworth. Cu siguranță că participase la câteva evenimente sociale de fiecare dată când fusese în Londra, deşi era întotdeauna circumspectă şi rareori rămânea pentru mult timp. Îi plăcea mai degrabă când bărbații ca Evan, care acum o căutau, nu-şi aminteau că odinioară nu-i acordaseră nici o atenție.

Totuşi, societatea era una, iar mama ei era alta. Cu câteva luni în urmă, ar fi fost fericită să ignore însăşi existența fiicei sale celei mai mari. Însă acum că Violet şi James formau un cuplu, acum că erau Lord şi Lady Ellsworth, fiica ei nu o mai făcea de râs, iar prezența lor adăuga un plus de onoare familiei lor, ceea ce îi plăcuse dintotdeauna mamei sale.

Femeia elegantă, sigură pe sine, din oglindă, îşi ridică bărbia şi adoptă un zâmbet strălucitor. Seara aceea reprezenta un fel de test, Violet Hagen nu ar fi fost la înălțimea provocării. Dar Lady Ellsworth, o femeie umblată prin lume,

care se simțea ca acasă într-un castel din Bavaria sau într-o vilă din sudul Franței, precum o făcea în marile conace din Mayfair, nu accepta eşecul.

Ironia făcea ca, în urmă cu şase ani, un alt bal de logodnă să îi schimbe viața. Simțea că ceea ce începuse atunci avea să se încheie în seara aceea.

— Arăți minunat. James păşi în spatele ei şi-i întâlni privirea în oglindă. Absolut uluitoare.

Ea începu să protesteze, dar în schimb zâmbi. Comandase rochia de la Casa Worth din Paris de îndată ce aflase data balului. Faimosul creator de modă îi avea deja măsurile, aşa că era doar o chestiune simplă de a-i scrie şi de a-i explica cum îşi dorea să fie rochia. Ca întotdeauna, domnul Worth se întrecuse pe sine. Rochia de satin verde pal, cu mărgele pe mâneci şi care îi dezvăluia umerii, fusta elegantă şi împodobită şi turnura acoperită cu gust era într-adevăr unul dintre cele mai măgulitoare lucruri pe care le purtase vreodată. Culoarea îi însenina ochii, îi făcea pielea să arate mai plină şi-i scotea în evidență roşul intens al părului.

— Este foarte drăguț din partea ta să spui asta.

— Voi fi cel mai norocos bărbat de la bal cu tine la braț, spuse el ferm.

— Doamne, James. S-ar putea să mi se urce la cap.

El zâmbi, acel surâs fad care promitea tot felul de lucruri viclene. Era din ce în ce mai greu să ignore promisiunea făcută.

Ciudat cât de departe ajunseseră în doar şase săptămâni. Abia trecea o noapte în care să nu se întâlnească în bucătărie după ce restul gospodăriei plecase la culcare. Discutau ore în şir despre toate şi totuşi despre nimic. James terminase *Mândrie şi prejudecată,* precum şi *La răscruce de vânturi,* despre care spunea că era o poveste prea întunecată şi îngrozitoare pentru a fi considerată o lectură plăcută. Îl tachinase despre lipsa lui de perspicacitate literară şi-i spusese că nu era de acord. Îi dăduse apoi *Minele regelui Solomon,* pe care el o proclamase cea mai bună carte scrisă vreodată. Lui Violet îi venise greu să nu fie de acord, dar, dacă nu era cea mai bună, cu siguranță era cea mai distractivă.

Continuaseră plimbările de dimineață şi, bineînțeles, în fiecare miercuri, Effie, Poppy şi Gwen li se alăturau la cină. Ocazional, Cleo şi Marcus erau şi ei prezenți. Îndatoririle lui Cleo ca secretară a lui Violet o aduceau în casă în fiecare zi, dar femeia luase apartamentul pe care Marcus i-l găsise, situat convenabil în aceeaşi clădire în care locuia el.

Violet nu şi-ar fi putut imagina că vor deveni un grup destul de vesel. Cele trei doamne mai în vârstă aveau întotdeauna poveşti fascinante de spus despre isprăvile soților lor, iar ceilalți insistau să audă totul despre călătoriile ei. Din când în când îl surprindea pe James privind-o cu o atenție răvăşită, ceea ce era pe cât de îmbucurător, pe atât de enervant.

Balul Clubului Exploratorilor era încă cea mai mare întâlnire la care ea şi James participaseră, dar fuseseră la câteva evenimente sociale mai mici, câteva petreceri în grădină, la deschiderea unei galerii şi printre altele la o expoziție la un mic muzeu. Se întâlniseră cu o mulțime de oameni pe care îi cunoscuseră de mult şi, deşi exista o anumită curiozitate în legătură cu ea şi James – de aşteptat, desigur –, erau tratați cu cordialitate. Părea că Violet era singura încă preocupată de scandalul de demult. Fiecare apariție publică îi reînnoia încrederea şi-i întărea curajul. Curaj de care, fără îndoială, avea nevoie în seara aceea.

— Am ceva pentru tine, spuse James zâmbind.

— Un cadou? Violet ridică o sprânceană, iar el încuviință din cap. Încerci să mă mituieşti? îl tachină ea.

— Numai dacă funcționează. Închide ochii.

— Nu fi absurd.

— Dacă nu-i închizi…

— Foarte bine, oftă ea şi închise ochii.

Simți un colier în jurul gâtului. James se chinuia să-l închidă la spate.

— Aşa, gata. Satisfacția răsună în vocea lui şi mâinile lui se sprijiniră pe umerii ei. Erau mult mai calde decât mâinile oricărui bărbat, şi totuşi i se făcu pielea de găină. Poți să te uiți.

Ea deschise ochii şi trase aer în piept. Un şir de

smaralde perfect intercalate cu diamante îi străluceau în jurul gâtului.

— Îți place?

— Doamne, James, este magnific. Ea se uita la reflexia ei din oglindă. Nu am purtat niciodată ceva atât de rafinat.

— Ei bine, mergem la balul de logodnă al fiului unui duce. Am crezut că este înțelept să facem o impresie bună. James era foarte conştient de reținerea ei în legătură cu acea seară şi gestul lui era emoționant. Colierul a fost al mamei mele şi acum e al tău.

— Nu ştiu ce să spun, zise ea şi atinse smaraldul mare din mijloc.

— Ea ar fi vrut să-l ai. Privirea lui o surprinse pe a ei în oglindă. Eşti soția mea.

Pentru o clipă lungă, niciunul nu-şi luă privirea de la celălalt, iar în final el îşi drese glasul şi mâinile îi căzură de pe umerii ei. O cuprinse un ciudat sentiment de nostalgie. James îi întinse o cutie de catifea.

— Cerceii din set.

— Mulțumesc, murmură ea şi deschise cutia. Smaraldele care se potriveau cu colierul erau înconjurate de diamante şi străluceau pe căptuşeala de catifea. Sunt perfecți.

— La fel ca tine.

— Doamne, James, lucrurile pe care le spui… Se privi în oglindă şi înlocui cerceii simpli din aur pe care îi purta cu cei de la James. Ştiu că doar încerci să fii fermecător pentru a mă îmbuna şi pentru a mă face să te plac.

— Eu? adoptă el o expresie inocentă. Nu aş încerca niciodată să te mituiesc ca să mă placi.

Ea făcu ochii mari şi-i întâlni privirea în oglindă.

— Chiar îmi place de tine.

— Mai mult decât ai făcut-o până acum.

— Mai mult decât în ultimii ani.

— Ştiam că în cele din urmă nu vei putea rezista fizicului meu extraordinar şi farmecului meu inestimabil.

— Da, exact de asta, spuse ea pe un ton ironic.

Era inevitabil, într-adevăr. Jucând rolul unui cuplu fericit, fie ajungeau să se deteste unul pe celălalt – ceea ce nu

i-ar fi fost de folos nici unuia dintre ei –, fie să se placă şi să fie din nou prieteni, ceea ce ar fi fost de ajuns. Nimic mai mult, desigur, doar prieteni. Da. A fi prieteni suna bine.

Violet îşi ajustă pentru ultima oară cerceii, dădu un ultim semn mulțumit din cap imaginii din oglindă şi se întoarse spre James.

— Ar trebui să mergem. Nu aş vrea să întârziem. Mama nu ne-ar ierta niciodată.

— Atunci, la luptă, Lady Ellsworth! zise el şi îi oferi brațul. Împreună, vom înfrunta cu curaj dragonii.

— Tocmai mi-ai numit mama dragon? ridică Violat o sprânceană.

— Termenul reprezintă toate lucrurile de care ne temem şi toate lucrurile care ne fac să cugetăm. Toți avem propriii noştri dragoni de ucis, de învins sau de care să fugim.

Ea îl luă de braț.

— Cât de filosofic! Nu ştiam că eşti atât de profund.

— O, sunt un om cu multe gânduri profunde şi abstracte, ridică el din sprâncene într-un mod misterios. Precum şi multe secrete. Sunt tot felul de lucruri ascunse în adâncurile întunecate ale minții mele. Abia ai văzut o mică parte din adâncimea intelectuală pe care o posedă James Branham. Ea râse. Ar trebui să fiu jignit, dar pare inutil, zâmbi el.

James o escortă pe Violet afară şi o luă de mână pentru a o ajuta să urce în trăsură. Brusc, o cuprinse gândul că nu exista nimeni altcineva pe care ar fi vrut să-l aibă alături în seara aceea.

— Ai perfectă dreptate, spuse ea odată instalați în trăsură.

— Bineînțeles că am. Se opri brusc. În legătură cu ce?

— Mama mea chiar este un dragon.

*

Ajunseră la impunătoarea casă care fusese în familia lui Violet de generații. Un şir de trăsuri se formase deja. Festivitățile erau în desfăşurare când Violet şi James intrară

în sfârşit pe uşă.

Se opriră la capitul scărilor care duceau în sala de bal pentru a le fi anunțată sosirea de către majordomul familiei. Wilkens lucrase cu familia lor de când îşi amintea ea şi în seara aceea era îmbrăcat în cea mai frumoasă uniformă a lui – nu de parcă mama ei ar fi permis altceva.

James îi strânse mâna înfăşurată în jurul brațului lui şi vorbi încet.

— Eşti gata?

— Mai mult decât gata, spuse ea cu o încredere pe care nu prea o simțea.

Trase adânc aer în piept şi adoptă un zâmbet strălucitor. Wilkens îi făcu cu ochiul discret înainte să anunțe sosirea lor. Violet îi aruncă un zâmbet majordomului. Acesta nu o plăcuse niciodată pe mama ei.

Coborâri scările pentru a-i saluta pe părinții lui Violet, împreună cu Caroline şi cu viitorul ei logodnic, Neville, şi părinții lui Neville, ducele şi ducesa de Trentham.

Tatăl îi întâmpină cu un zâmbet care lui Violet îi părea că bărbatul ar fi preferat să fie oriunde altundeva decât acolo, dar îşi cunoştea responsabilitățile. Privirea mamei se abătu asupra fiicei ei mai mari şi Violet aprobă reticent din cap.

— Ați întârziat, se încruntă mama el.

— Nu a fost vina noastră, Lady Cranton, spuse James mieros înainte ca Violet să poată deschide gura. Am întârziat din cauza numărului mare de trăsuri care aşteptau înainte. James se aplecă uşor spre ea şi coborî vocea. Acesta este într-adevăr evenimentul social al sezonului.

Mama lui Violet radia.

— Cât de amabil din partea dumitale, Lord Ellsworth.

Caroline arăta uimitor, aşa cum arăta întotdeauna, cu ochii ei de un albastru intens şi cu părul blond-roşcat. Era aproape la fel de înaltă ca sora ei, dar avea forme mai feminine. Aflată la al doilea sezon, Caroline era o partidă excelentă, iar Neville, un partener pe măsură. Sora ei se bucura de atenția tuturor ca fiind cuvenită, chiar dacă părea puțin plictisită. Violet nu îşi cunoştea prea bine sora, având în vedere diferența de aproape şapte ani dintre ele. Poate că dacă ar fi rămas la

Londra… Nu. Nu regreta că părăsise Londra. Dar regreta că nu îşi cunoştea singura soră, deşi, chiar şi în copilărie, Caroline fusese întotdeauna fiica mamei ei.

Fură prezentați lui Neville, un tip scund, destul de dolofan, cu ochi blânzi şi un zâmbet vesel, care îi amintea lui Violet de un cățeluş nerăbdător şi care o privea pe Caroline de parcă ar fi fost cea mai minunată ființă din lume. Violet nu se putu abține să nu se întrebe dacă bărbatul ştia în ce se băga. Ducele era următorul la rând şi vorbiră timp de câteva minute despre unchiul Richard – care se părea că fusese prieten atât cu ducele, cât şi cu tatăl său – apoi trecură să o salute pe ducesă.

— Draga mea. Ducesa luă mâna lui Violet într-a ei. Suntem atât de bucuroşi să te vedem înapoi la Londra. Arăți minunat. Ridică o sprânceană în timp ce studia rochia lui Violet. Merită, nu-i aşa?

— Da, Excelență, dădu Violet din cap aprobator.

— Ştiam eu, zâmbi ea satisfăcută. Pot deosebi munca domnului Worth de a celorlalți Se aplecă spre Violet într-o manieră confidențială. Nora mea preferată a aşteptat cu nerăbdare să te cunoască.

— Asemenea. Din păcate Violet habar n-avea cine putea fi nora ducesei. Ar fi trebuit să acorde mai multă atenție la ce se întâmplase în societate, şi nu doar bârfelor despre James.

Ducesa îşi îndreptă atenția către următoarea sosire anunțată, iar Violet şi James se alăturară mulțimii în creştere. Sala de bal era plină de cei din înalta societatea londoneză. Luminile cu gaz din candelabrul masiv care domina centrul camerei străluceau la fel de mult ca bijuteriile care împodobeau gâtul fiecărei doamne din încăpere. Ghirlande uriaşe cu flori proaspete erau poziționate în fiecare spațiu disponibil, iar palmieri înalți erau de-o parte şi de alta a fiecărui prag. Mama se depăşise pe ea însăşi. Extravagant era cuvântul care-i veni lui Violet în minte, poate chiar excesiv, îi venea greu să creadă că aceea era o sală de bal din Londra şi nu un palat al magiei strălucitoare şi al romantismului deplin. Interesant era faptul că mama ei nu fusese niciodată pasionată de magie sau de romantism.

Violet şi James continuau să-şi facă loc prin mulţime. El îi prezentă o mulţime de oameni pe care nu-i cunoscuse până atunci şi ea îşi reîntâlnea prietenii din tinereţe – dintre care niciunul nu părea câtuşi de puţin dezaprobator cu privire la absenţa ei din ultimii şase ani sau cu recenta reapariţie în societate. Chiar şi Lady Dalrymple, una dintre cele mai apropiate prietene ale mamei ei, o cosmopolită şi o femeie care răspândea bârfe mai mult chiar decât mama ei, părea încântată să o vadă.

Violet îşi spusese iar şi iar că nu avea de ce să-şi facă griji în seara aceea şi chiar existau dovezi reale care să susţină acel optimism. Cu fiecare persoană nouă pe care o întâlnea şi cu fiecare veche cunoştinţă pe care o revedea, încrederea ei creştea şi teama că va redeveni cumva tăcuta şi timida Violet Hagen se stinse din nou. Fără niciun fel de îndoială, îl trimise pe James să socializeze cu cunoscuţii săi. Nu era nevoie să fie alături de ea toată seara. Violet Branham era bine pregătită să facă faţă evenimentului monden.

— Violet! O femeie înaltă, cu părul negru, se apropie de ea şi o luă de mână. Am fost atât de încântată să aud că te-ai întors la Londra.

Violet se uită la femeie pentru o clipă.

— Jenny Smythe?

— Sunt Lady Larkfield acum, zâmbi femeia. M-am căsătorit cu unul dintre fraţii lui Neville.

În zilele de demult, când Violet aştepta la nesfârşit să fie invitată la dans, Jenny se afla lângă ea. Era singura persoană căreia Violet îi vorbise despre sentimentele ei pentru James şi despre speranţele ei la fericire, cu câteva zile înainte de nuntă. Nu o mai văzuse pe Jenny de când se căsătorise cu James, dar femeia din faţa ei avea doar o vagă asemănare cu fata pe care o cunoscuse Violet. Era într-adevăr remarcabil cât de mult încrederea în sine şi poate în fericire putea schimba comportamentul şi înfăţişarea cuiva.

— Eşti nora ducesei?

Jenny încuviinţă din cap.

— Una dintre ele.

— Mi-a spus că eşti favorita ei.

— Spune asta despre noi toate, râse Jenny. Are trei până acum. Ne înțelegem surprinzător de bine. Jenny aruncă o privire rapidă spre Caroline şi Neville care se aflau pe ringul de dans şi o vagă expresie de nelinişte i se citi în ochi. Sora ta va fi a patra şi sunt sigură că se va potrivi perfect în familie.

Violet ridică o sprânceană.

— Dar tu?

— Nu chiar, se încruntă Jenny, dar tu eşti sora ei şi n-ar trebui să-ți spun nimic. Sper că îl va face fericit pe dragul Neville. Este cel mai tânăr dintre toți şi este un tip vesel. Merită să fie fericit.

— Sunt sigură că Caroline va face tot posibilul să-l facă fericit, spuse Violet, forțând o notă de încredere în voce, pe care însă nu o simțea.

— Doamne, Violet. Este evident că te-ai schimbat atât de mult, dar în continuare nu te pricepi să minți, spuse Jenny şi făcu o pauză. Din moment ce te-ai întors, îndrăznesc să presupun că tu şi James v-ați împăcat?

— Ai putea spune asta.

Privirea lui Violet se îndreptă spre James, angajat într-o conversație cu un grup de domni. Zâmbi.

— Pari fericită, o studie Jenny pe Violet gânditoare. Eşti fericită? întrebarea o luă pe Violet prin surprindere.

— Ei bine, da, presupun că sunt.

— Bine. Jenny zâmbi. Şi tu meriți să fii fericită.

Cele două vechi prietene mai discutară câteva minute şi îşi promiseră că se vor revedea curând, apoi James păru că vrea să-i ceară soției sale următorul dans.

— Aş spune că prima ta apariție semnificativă în societate este un succes uimitor, zâmbi el. Am avut dreptate.

— Serios?

— Sunt cel mai norocos bărbat de aici.

Îşi fixă privirea asupra lui Violet, ochii lui arzând de dorință.

— Doamne, James, îşi mută privirea de la el, un val de căldură cuprinzându-i chipul. Lucrurile pe care le spui…

James nu putu decât să chicotească, dar din fericire nu insistă.

Violet tocmai terminase de dansat cu un domn în vârstă, când fu abordată de o femeie pe care reuşise să o evite timp de şase ani. Doamne, ce voia de la ea?

— Violet, spuse Marie cu ceea ce părea a fi un zâmbet autentic pe chipul ei. Cât mă bucur să te revăd!

— Asemenea, spuse Violet slab.

Nu ştia cum să continue. Întâlnirea față în față cu Marie era un test.

— Doamne, asta e ciudat. De aşteptat, presupun, având în vedere că nu am vorbit de ceea ce pare să fi fost o veşnicie.

— De şase ani, murmură Violet.

— Am auzit că te-ai întors de tot la Londra. Am vrut să îți fac o vizită, dar nu ştiam dacă erai dispusă să mă primeşti. Marie clătină din cap. Mult timp, am fost supărată atât pe James, cât şi pe tine.

— De înțeles.

— Nu mi-am dat seama atunci, dar urma să mă căsătoresc cu James din motive greşite.

— Serios?

Violet făcu ochii mari.

— O, era chipeş, bogat şi moştenitorul unui titlu impresionant, şi asta părea mai mult decât suficient. Marie trase adânc aer în piept. Să nu mă căsătoresc cu James a fost poate cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat vreodată.

— Nu sunt sigură că înțeleg, spuse Violet încet.

— Nu l-am iubit, spuse ea simplu. Îndrăznesc să spun că probabil ştiai asta, deşi dragostea nu părea importantă atunci. Marie îşi alegea cuvintele cu o grijă evidentă. Mi-a luat ceva timp să realizez că mi-a rănit mândria, dar cu siguranță nu mi-a frânt inima. La fel de mult mi-a luat şi să înțeleg că am greşit în ceea ce îmi doream, ceea ce credeam că mă va face fericită. Întâlni privirea lui Violet. Sunt fericită.

— Am auzit că te-ai căsătorit.

Marie încuviință din cap.

— Titlul lui nu este la fel de impresionant ca al lui James, averea lui nu este la fel de mare, dar, zâmbi ea, mi-a furat inima.

— Cât de minunat!

Violet se eliberase de o greutate pe care nu-şi dăduse seama ca o purta. Zâmbi.

— Nu ți-am fost o prietenă bună atunci. Chiar şi aşa, poate am putea fi de acum încolo.

— Prietene? Violet ştiuse că în cele din urmă o va întâlni pe Marie, dar nu se aştepta să o vadă în seara asta şi cu siguranță nu anticipase asta. Îi luă mâna. Niciodată nu poți avea prea mulți prieteni.

Marie zâmbi cu evidentă uşurare. Mai vorbiră un timp şi Violet fu surprinsă să constate că puteau fi prietene.

La aproximativ o oră după festivități, logodna lui Caroline şi Neville fu anunțată cu tot fastul şi ceremonia pe care un astfel de anunț o meritau. Mama lor se simțea în elementul ei.

Balul fu, după orice standard, un succes răsunător. Mesele cu răcoritoare nu se goleau niciodată, muzica nu se oprea şi ringul de dans era mereu plin. Şi pentru Violet fu o seară plină de surprize. Scandalul care îi schimbase viața în trecut părea uitat sau chiar nesemnificativ.

Nici măcar lui Marie nu-i mai păsa şi părea cu adevărat interesată să fie prietene. Când Violet dansă cu tatăl ei, el îşi oferi scuzele sincere pentru că nu fusese un părinte mai bun şi-i spuse că era mândru de femeia care devenise, o revelație venită în urma unei discuții pe care o avusese cu James.

Totuşi, Violet nu putea să-şi scoată din cap întrebarea lui Jenny. Era fericită? Cu siguranță nu era nefericită. Ea şi James stabiliseră câteva reguli şi compania lui devenise plăcută – era imposibil să îl țină la distanță prea mare. Descoperise că îi plăcea compania lui aproape la fel de mult ca odinioară. Nu, poate mai mult. Dar o prietenie era tot ce era între ei. Era tot ce-şi putea permite ea să fie.

Chiar şi aşa, când plutise pe ringul de dans în brațele soțului ei, îşi aminti că aşa îşi imaginase ea cândva că va fi viața ei – acceptată în societate şi căsătorită cu un bărbat care îi împărtăşea sentimentele. Gândul acela dispăruse însă a doua zi după căsătoria lor. Deocamdată, orice era între ea şi James era suficient.

Totuşi, oare acel final fericit dispăruse pentru

totdeauna? Şi mai mult – voia ea să dispară?

Capitolul 12

Violet era perfectă.

James nu îşi putea lua ochii de la ea, care dansa cu un alt partener norocos. Noua Violet era irezistibilă, un amestec încântător între femeia pe care o cunoscuse cândva şi femeia care devenise. Aceea era femeia pe care şi-o dorea, femeia pe care era hotărât să o aibă. Pentru James, era clar că fuseseră făcuți să fie împreună. Desigur, avea aproape trei ani la dispoziție să-i câştige inima, dar trei ani nu însemna mult şi nu voia să piardă nici măcar o secundă.

— Cât de nefericiți sunt cei lipsiți de răbdare, Lord Ellsworth.

James îşi întoarse privirea spre ducesă.

— Shakespeare?

— Foarte bine. Ea îl privi pentru o clipi şi el rezistă nevoii de a se agita ca un copil. Ştii, când

eşti ducesă, te aştepți ca persoana cu care vorbeşti să fie atentă la conversație.

— Îmi cer iertare, ducesă. Nu…

— Te uitai la soția ta. Mama lui Neville îşi flutură mâna în semn de iertare. Eşti iertat. Privirea ei se mută înapoi la Violet. A devenit frumoasă, nu-i aşa?

— Într-adevăr.

— Dacă cuiva i-ar fi păsat câtuşi de puțin cu ani în urmă, ar fi putut vedea potențialul în ea. Chiar şi dumneata.

— Am fost un idiot în tinerețe. Fără îndoială, ducesa îl cunoştea pe unchiul Richard exact aşa cum îl cunoştea şi ducele. James nu putea să nu se întrebe cât de des căsnicia lui fusese subiectul conversației printre oameni pe care nu îi cunoştea. Nu ştiam că o cunoaşteți pe Violet.

— Nu am cunoscut-o personal, dar ştiu toate tinerele care au intrat în societate în ultimii zece ani, zâmbi ducesa. Sunt mama a cinci băieți.

— Desigur.

— A dobândit o purtare aleasă în aceşti ani în care aţi fost separaţi. Şi este evident, cel puţin pentru mine, că are şi o inimă bună. James dădu din cap aprobator. Au existat zvonuri despre ea, pe când călătorea în afara ţării. Era o femeie căsătorită la urma urmei, iar galanteriile nu sunt ceva neobişnuit, mai ales că aţi trăit separat. De asemenea, au existat zvonuri despre tine. Ştim veridicitatea bârfelor despre tine. Se uită la James. Crezi ce s-a spus despre ea?

Ideea că Violet fusese cu alţi bărbaţi îl făcu să se zvârcolească pe dinăuntru. Totuşi, ar fi fost ipocrit dacă ar fi condamnat-o. În afară de comportamentul său, el fusese cel care o lăsase să plece, cel care îi spusese că e liberă să facă ce doreşte. Dacă voia mai mult de la relaţia lor, trebuia să lase trecutul în urmă.

— Sincer să fiu, nu cred că contează.

— Un răspuns excelent. Ducesa schiţă un zâmbet. Se pare că te-ai maturizat. Clătină din cap. A existat un moment în care posibilitatea ca acest lucru să se întâmple era extrem de mică.

— Mă bucur că sunteţi de acord, James chicoti. Ştiţi totul despre toată lumea?

— Da, spuse simplu ducesa. E treaba mea să ştiu. Să fii un lider al societăţii nu este la fel de uşor precum ţi-ai imagina. Am trei nurori care mă ţin la curent. Ducesa se opri. Am cunoscut-o pe mama dumitale.

— Serios?

— Am fost la şcoală împreună, ducesa încuviinţă din cap. Mi-a fost o prietenă bună şi chiar şi în ziua de azi îmi este foarte dor de ea.

— Nu am ştiut.

— Nu ai avut cum să ştii. Erai un copil când a murit. Ducesa îşi îndreptă din nou atenţia spre Violet. I-ar fi plăcut de Violet.

— Cred că da.

— Eu ştiu că da, o privi pe Violet pentru o clipă. Au fost discuţii recente despre dumneata şi soţia dumitale, să ştii. O, nu a fost nimic nelalocul lui, doar speculaţii despre motivul

pentru care v-ați împăcat. Unele dintre ele – despre bani şi poziție – sunt destul de nemiloase. Despre dumneata, dar mai mult despre ea.

James ar fi trebuit să se aştepte la aşa ceva.

— Mulțumesc că mi-ați spus.

— Ai grijă să nu faci ceva care să accentueze bârfele.

— Îmi voi da silința.

— Ei bine, asta ar trebui să fie îndeajuns, nu?

Muzica se opri, iar ducesa îi făcu semn lui Violet să se apropie.

— Tocmai ce-i spuneam soțului tău cât de radiantă eşti în seara asta, zâmbi larg ducesa. Îndrăznesc să spun că există foarte puțini domni aici care nu doresc un dans sau o vorbă cu tine.

— O, Doamne, sper că nu, râse Violet. Nu am avut o clipă să respir toată noaptea.

— Din păcate, ducesa are dreptate, oftă James dramatic. Abia am reuşit să avem un singur dans împreună. Îşi coborî vocea într-o manieră confidențială. Nu e uşor să ai o soție strălucitoare şi minunată ca Violet.

— O astfel de soție trebuie să fie prețuită, Lord Ellsworth, iar ea trebuie să ştie că este prețuită. Să-ți aminteşti asta, spuse ducesa, privindu-l cu o oarecare atenționare în ochi.

— Nu intenționez să uit vreodată, îi zâmbi el ducesei, apoi îşi întoarse atenția spre Violet.

Un val de căldură îi cuprinsese obrajii, probabil doar din cauza dansului excesiv şi a căldurii din încăpere. Cu toate astea, inima lui tresări de bucurie.

— Formați un cuplu frumos, zâmbi ducesa mulțumită, dar am avut această părere dintotdeauna. Îmi place când totul se termină cu bine, când o poveste se termină cu un final fericit.

— Încă nu este sfârşitul poveştii. Violet ridică din umeri într-o manieră dezinvoltă. Cine ştie ce se va întâmpla în continuare? Incertitudinea face parte din viața noastră.

— Dar vă asigur, ducesă, spuse James cu un zâmbet, un final fericit merită orice sacrificiu.

— Aici erai, Violet! Mama lui Violet li se alătură celor trei, însoțită de Lady Dalrymple. Ducesă, adăugă ea ca şi cum ar fi fost surprinsă să o vadă, deşi James ar fi pariat că ştia.

— Margaret, Eloise, spuse ducesa într-o manieră plăcută. Trebuie să spun că te-ai întrecut pe tine însăți, Margaret, se uită în jurul sălii de bal. Seara aceasta este un succes garantat.

— Mulțumesc, ducesă, zâmbi Lady Cranton, plină de mândrie. Am vrut să marchez logodna copiilor noştri cu toată splendoarea pe care o merită.

— Da, ei bine, cu siguranță ai reuşit, zâmbi ducesa.

Pentru James, totul părea mai degrabă pretențios, dar apoi, ce ştia el despre organizarea unui bal?

— Toată lumea vrea să se facă remarcată, proclamă Lady Dalrymple. Mai ales cu o logodnă. N-aş fi suportat să fie altceva decât perfectă.

— Perfecțiunea, ca multe alte lucruri, este diferită de la om la om, spuse ducesa într-o manieră plăcută.

— Da, desigur, ducesă. Pur şi simplu am vrut ca totul să meargă ca uns, spre deosebire de alte evenimente similare din trecut.

Buzele lui Lady Cranton se lipiră într-o linie dezaprobatoare, James simți tensiunea care venea de la Violet. Zâmbetul senin însă rămăsese pe fața ei.

— Cu toate astea, Violet şi James au promis să se comporte adecvat în această seară, adăugă Lady Cranton.

— Nu-mi amintesc să fi promis nimic de genul acesta, spuse Violet cu un zâmbet plăcut. Nu credeam că era necesar.

— A fost destul de plăcut până acum.

Privirea ducesei se mută de la mamă la fiică.

— Nu vrem ca ceea ce s-a întâmplat la ultima petrecere de logodnă la care a fost Violet să se repete, îi aruncă Lady Dalrymple lui Violet a privire critică.

— O, Doamne, Eloise, asta s-a întâmplat cu mult timp în urmă, spuse ducesa cu fermitate. Şi nu trebuie ca lucrul acesta să fie menționat în seara asta.

— Promisiune sau nu, o ignoră mama lui Violet, nu ai vrea să distrugi balul, aşa cum ai făcut cu petrecerea de

logodnă a lui James. Şi pe deasupra, şi cu logodna lui.

Violet îngheță. De ce, în numele a tot ce este sfânt, trebuia să dezgroape trecutul tocmai atunci? Nu trecuseră deja peste asta? Deşi, poate că aceea era ocazia lui James de a veni în ajutorul ei, de a-i lua apărarea, devenind astfel cavalerul ei. Eroul ei.

— Asta a fost în întregime vina mea, Lady Cranton, îi întâlni el privirea. Violet a fost pur şi simplu prinsă în propria mea greşeală.

— Dacă îmi amintesc bine, nu a părut să fie în întregime vina ta, spuse Lady Dalrymple cu jumătate de gură.

— Şi totuşi, o notă gravă răsună în vocea lui, a fost vina mea.

— Cu toate astea, a existat entuziasm de ambele părți. Lady Dalrymple făcu o grimasă. Să nu uităm de palmă, desigur.

— Pe care am meritat-o, adăugă el rapid şi aruncă o privire rapidă lui Violet, imaginea însăşi a calmului.

— Indiferent, sublinie ducesa, a fost un simplu sărut. Şi la urma urmei, în totalitate nesemnificativ.

— A fost distrusă o logodnă, murmură Lady Dalrymple. Nu aş numi acest lucru nesemnificativ.

— L-aş numi noroc, îi zâmbi James lui Violet, care nu-i dădu atenție.

— Dacă nu ar fi fost un sezon atât de plictisitor, continuă ducesa, îndrăznesc să spun că nu ar fi făcut deloc impresie. Tot răul spre bine.

— Este foarte amabil din partea dumneavoastră să spuneți asta, dar s-a lăsat cu un scandal îngrozitor. Ochii lui Lady Cranton se îngustară. Nu a fost de-ajuns incidentul în sine. După ce James a făcut lucrul corect şi a fost de acord să se căsătorească cu ea, Violet a fugit din țară şi a făcut Dumnezeu ştie ce, cu Dumnezeu ştie cine!

— Lady Cranton, spuse James brusc.

Violet nu părea înfricoşată, dar era cu siguranță mai palidă la față decât fusese cu un moment în urmă.

— Ea face doar ce vrea, continuă soacra lui fără pauză. E în întregime hotărâtă să nu fie câtuşi de puțin respectabilă.

Ducesă, suntem norocoşi că ați fost dispusă să treceți cu vederea comportamentul ruşinos al fiicei mele şi să îi permiteți fiului dumneavoastră să se căsătorească cu draga mea Caroline.

— Pentru Dumnezeu, Margaret, se încruntă ducesa, cred că eşti prea dură.

— Îmi pare rău că nu am fost mai dură. Mama lui Violet îşi ridică bărbia. Am primit-o în casa mea ori de câte ori a binevoit să se întoarcă în Anglia şi am invitat-o în această seară aici, ceea ce ar fi putut fi o greşeală.

— E de-ajuns, spuse James brusc.

— Nu e necesar, James, spuse Violet, aşezându-şi mâna pe brațul lui. Sunt mai mult decât capabilă să vorbesc pentru mine.

— Este necesar. Este mai mult decât necesar. A venit timpul. James o fixă pe Lady Cranton cu o privire aspră. Fiica dumneavoastră este o femeie pe care sunt mândru şi onorat să o numesc soția mea. Într-adevăr, mă consider cel mai norocos bărbat de aici. Ba nu, din toată lumea!

Violet se încruntă. El o ignoră.

— James…

— Dacă nu o puteți trata cu respectul cuvenit, nu vă vom mai vizita şi nici nu veți fi bine-veniți în casa noastră.

— Atunci poate că ar trebui să plecați, se răsti Lady Cranton.

— Mi se pare, mamă, că stresul pregătirii acestei petreceri te-a afectat. Violet coborî vocea şi se aplecă spre mama ei, cu zâmbetul ei neînfricat. Dacă plecăm acum, va fi observat şi remarcat, creând bârfe pe care cred cu tărie că încerci să le eviți, iar seara perfectă a lui Caroline va fi într-adevăr pătată. Nu îmi doresc ca seara aceasta să îi fie ruinată.

Lady Cranton se încruntă.

— Îndrăzneşti…

— Nu, mamă, nu vei spune un cuvânt în plus. Vocea lui Violet era rece şi hotărâtă, dar în ochii ei se aprinse furia. Violet era într-adevăr magnifică. Eu şi James vom sta cât se cuvine. Atunci, şi nu mai devreme, vom pleca.

— Foarte bine, draga mea, murmură ducesa.

— Acum, dacă mă scuzați, am văzut pe cineva cu care trebuie să vorbesc. Este o petrecere excelentă, mamă. Meriți să fii lăudată pentru asta. Ducesă, se întoarse ea spre ducesă şi-i zâmbi, apoi se întoarse spre celelalte doamne.

Le salută pe cele prezente, după care îşi făcu drum prin mulțime într-o manieră senină şi neperturbată.

— Nu a fost nevoie de asta, Margaret, spuse ducesa, uitându-se la mama lui Violet. Trebuie să-ți spun că sunt foarte dezamăgită de tine.

— Cu tot respectul, ducesă. Lady Cranton îşi îndreptă umerii. James nu ar fi crezut că aşa ceva era posibil. Nu aveți fiice. Nu aveți nicio idee cât de greu poate fi să ai o fiică nesimțită. Îi aruncă lui James o privire nimicitoare. Şi, aparent, nici soții lor nu sunt mai buni, adoptă un zâmbet strălucitor. Acum, dacă mă scuzați, am lucruri de rezolvat. Ducesă, încuviință din cap şi, aproape la fel de demnă ca fiica ei, se îndepărta.

James spera că nu era nimic mai mult decât o coincidență şi nu o trăsătură comună împărtăşită de mamă şi fiică.

— Ducesă…

Lady Dalrymple făcu ochii mari. Se uită după prietena ei, apoi înapoi la ducesă, apoi făcu o reverență şi plecă.

— Oh, Doamne, oftă ducesa.

— Reconsiderați alianța cu această familie, ducesă?

— Din păcate, nu pot face nimic. Bietul meu Neville este îndrăgostit de Caroline până peste cap. Nici măcar nu sunt căsătoriți, adăugă ea, apoi ridică o sprânceană. Ai făcut bine să îi iei apărarea lui Violet. James încercă să se abțină să nu zâmbească, dar fu imposibil. Cu toate astea, ar fi putut fi o greşeală. Ea clătină din cap. Femeile care şi-au purtat singure de grijă nu apreciază întotdeauna când un bărbat binevoieşte să o facă în locul lor.

— Nu are niciun sens, se încruntă James, Cred că apreciază. Cu siguranță eu aş face-o.

— Pentru un bărbat care are o anumită reputație cu femeile, nu ştii absolut nimic despre noi.

— Încercam să fiu, ei bine, eroul ei.

— Doamne, salvează-ne de oamenii care încearcă să fie eroi! Ducesa dădu ochii peste cap. Totuşi, deşi nechibzuit, a fost un gest drăguț.

— Vă mulțumesc.

Cu siguranță ducesa se înşela. Cu siguranță Violet aprecia venirea sa în ajutorul ei.

— Nu ar trebui să mergi după soția ta? În ciuda faptului că s-a arătat neafectată în toată politețea ei, bănuiesc că e totuşi supărată.

— Da, desigur.

— Şi, James, zâmbi ducesa, cred că ai dreptate. S-ar putea să fii cel mai norocos bărbat de aici.

— Mulțumesc, ducesa, zâmbi el. Ştiu.

Capitolul 13

Violet îşi croi drum senină şi fără grabă prin sala de bal, cu un zâmbet ferm pe buze, de parcă nu ar fi fost preocupată de nimic mai important decât următorul ei partener. Însă o sumedenie de emoții dăduseră năvală peste ea. Avea nevoie de o clipă de singurătate pentru a inspira aer adânc şi a aştepta ca tremurul mâinilor, precum şi fiorul din interiorul ei să se liniştească.

Părăsi sala de bal cât de grațios putea în acel moment şi se îndreptă către bibliotecă. Cu rafturile sale nesfârşite şi mirosul distinct, care îi aminteau de ținuturi necunoscute şi de aventuri neînchipuite, biblioteca fusese locul ei preferat în copilărie, iar când crescuse mai mare, un sanctuar. Canapeaua lată de piele din capătul îndepărtat al încăperii, poziționată cu fața la şemineu, era locul unde se ghemuise ori de câte ori descoperea o nouă poveste în care dorea să se afunde. Uşile de sticlă cu plumb dădeau către un mic balcon unde îşi imagina că era o eroină din epoca victoriană la care putea doar să viseze. Un sanctuar era cu siguranță ceea ce avea nevoie atunci. De asemenea, biblioteca era, din fericire,

aproape de sala de bal.

Se strecură înăuntru, închise uşa în urma ei şi se propti de ea. O, Doamne, ce era în neregulă cu ea? Nu fusese pregătită pentru neplăcerile pe care mama ei le provocase în seara aceea. Toți cei de față asistaseră la greşelile ei, la umilirea ei. Iar petrecerea de logodnă era într-adevăr una pe cinste. Oricine putea face o legătură între petrecerea de atunci şi cea care avusese loc cu şase ani în urmă.

Nu, evadarea era cel mai inteligent lucru pe care îl putea face. Chiar dacă fuga ar fi făcut-o să se simte la fel ca acum şase ani, iar toată încrederea şi rafinamentul pe care le dobândise de-a lungul timpului ar fi părut doar o spoială subțire, uşor de spart cu un singur cuvânt venit din partea mamei ei.

— Slavă Domnului că eşti tu, se auzi o voce din capătul îndepărtat al camerei şi capul lui Caroline apăru deasupra spătarului canapelei.

— Ce faci aici? întrebă Violei.

— O, Caroline îşi aranjă părul, nimic semnificativ.

Din spatele canapelei, se auzi un râs masculin înfundat. Violet gâfâi. Nu eşti singură?

— Eşti perspicace, surioară dragă.

— Doamne Dumnezeule, Caroline, unde ți-a fost mintea? Violet îşi dădu ochii peste cap. Ridică apoi vocea. Haide, Neville. Putem pleca împreună şi nimeni nu va şti nimic.

— Avem o mică problemă. Un tânăr frumos apăru lângă sora ei pe canapea. Afişa un zâmbet irezistibil şi amuzat. Violet cunoştea acel zâmbet. Se îndrăgostise de el. Era zâmbetul lui James. Nu sunt Neville.

Violet o fixă pe sora ei cu privirea.

— Ştii că asta este petrecerea ta de logodnă, nu?

— Nu fi ridicolă. Bineînțeles că ştiu.

Tânărul se ridică brusc şi o ajută şi pe Caroline.

— Poate că nu m-ai auzit, se încruntă Violet, ce faci aici?

Într-adevăr era o întrebare stupidă. Era mai mult decât evident ce făceau cei doi.

— Ar trebui să plec? o întrebă tânărul pe Caroline,

luându-şi haina de pe braţul canapelei şi îmbrăcând-o.

— Probabil că aşa ar fi cel mai bine.

Caroline îşi netezi cutele de pe rochie.

— O, cu siguranţă că aşa ar fi cel mai bine, se răsti Violet.

El zâmbi, apoi luă mâna lui Caroline şi o duse la buze, uitându-se în ochii ei de parcă ar fi fost singura femeie din lume. O, Doamne, se pricepea la asta.

— Până data viitoare.

Caroline chicoti.

— Nu va mai fi o dată viitoare! se încruntă Violet. E pe cale să se mărite!

Tânărul se îndreptă către uşă, oprindu-se lângă Violet. Era într-adevăr şocant de frumos.

— Pot trece asta cu vederea, zise el aruncând un rânjet răutăcios şi se făcu nevăzut.

În momentul în care uşa se închise în urma lui, Violet se întoarse către sora ei.

— Ai idee ce s-ar fi întâmplat dacă te-ar fi descoperit altcineva?

— Îmi imaginez că ar fi fost o problemă. Caroline aduna câteva scame de pe rochie. Nu e ca şi cum am aranjat să se întâmple. Nu a fost o aventură planificată, Caroline păşi către fereastră şi îşi privi reflexia în noaptea întunecată. Toată lumea o face.

— Cu siguranţă nu toată lumea!

— A fost pasiune, Violet. Pasiune pură, impulsivă, irezistibilă. Îşi aranjă părul şi agrafele. Din câte am auzit, înţelegi conceptul de pasiune.

Violet se holbă la sora ei.

— Pardon?

— O, haide, ştii exact despre ce vorbesc. Privirea lui Caroline o întâlni pe a lui Violet în geam. Potrivit bârfelor, chiar nu eşti în măsură să vorbeşti despre aventurile amoroase.

— Dacă aş fi în locul tău, nu aş asculta tot ce se spune.

— O, dar nu cred chiar tot ce aud. Lăsă pe spate o altă şuviţă de păr rătăcită, dar nu eşti în poziţia în care să vorbeşti

despre comportamentul nepotrivit. Între reputaţia soţului tău şi a ta, cu siguranţă nu ai niciun motiv să mă priveşti de sus.

Violet era gata să nege, dar părea inutil. Plătea preţul pentru că permisese să existe zvonuri neadevărate, iar sora ei era hotărâtă să-şi urmeze propriul drum plin de scandaluri. Trase adânc aer în piept.

— Nu trebuie să te căsătoreşti cu Neville dacă nu vrei.

Caroline făcu ochii mari.

— De ce naiba nu aş vrea să mă căsătoresc cu Neville?

— În cazul în care există altcineva cu care ai prefera să te căsătoreşti.

— Nu fi ridicolă! Neville este exact ceea ce vreau, şi el obţine exact ceea ce îşi doreşte. Se întoarse cu faţa spre sora ei. Nu sunt vreo idioată, Violet. Neville îmi va oferi o poziţie bună în societate. Îi voi oferi o soţie impresionantă şi moştenitorii de care are nevoie. După aceea, obligaţia mea va fi îndeplinită. Nu că această întâlnire cu tine nu a fost plăcută, dar… zâmbi ea şi se îndreptă către uşă, dar trebuie să mă întorc la logodnicul meu.

— Ştii că nu eşti corectă cu el.

— Draga mea soră. Caroline îi aruncă lui Violet o privire peste umăr. Neville nu a fost niciodată mai fericit.

Caroline zâmbi şi plecă, lăsând uşile bibliotecii pe jumătate închise în urma ei.

Şocul o ţintui pe Violet în loc pentru o clipă, apoi se întoarse pe călcâie şi păşi către uşa deschisă spre balcon. Se sprijini de balustradă, trase aer în piept şi privi noaptea. Nu ştiuse până atunci despre natura surorii ei şi nici că mama ei era atât de supărată pe ea. James i se alătură pe balcon.

— Eşti în regulă?

Nu era deloc mulţumită de el în acel moment.

— Cât de mult ai auzit?

— Am ajuns în faţa uşii exact când Caroline pleca, spuse el încet. Avea o privire clar triumfătoare pe faţă.

Violet ridică din umeri. James se încruntă.

— Ţi-a spus ceva?

— Mi-a spus tot felul de lucruri şi eu la rândul meu i-am spus câteva. Nu aveam idee că seamănă atât de mult cu

mama, se încruntă. Mă descurc cu sora mea. La fel şi cu mama. Nu era nevoie să te implici.

El ezită.

— Ce este? miji ea ochii.

— Păreai să ai nevoie de ajutor.

— Nu aveam nevoie de ajutor, îşi întoarse ea atenția înapoi către grădini.

— Aşa am crezut, se opri. Încă o cred.

— Ei bine, te înşeli, se răsti ea.

— Te apăram, spuse el şi îşi îndreptă umerii.

— Nu am nevoie şi nici nu vreau să o faci. Am avut grijă de mine însămi destul de bine în ultimii şase ani, mulțumesc.

— Da, dar acum eşti acasă şi…

— Şi?

— Şi nu mai e nevoie să ai grijă de tine.

Violet se încruntă.

— Poftim?

— Este responsabilitatea mea. Ar trebui eu să am grijă de tine.

— Cam târziu, nu crezi? îi aruncă ea o privire sceptică.

— Încerc să compensez pentru asta.

— A, da, efortul tău de a repara lucrurile.

— Şi asta desigur, dar… sunt soțul tău. E de datoria mea să te susțin financiar şi să am grijă de tine.

— Nu în această căsătorie, spuse ea în batjocură.

— În orice căsătorie, spuse el ferm. Aşa ar trebui să stea lucrurile.

— Cine zice asta?

— Toți oamenii pe care îi cunosc.

În alte circumstanțe, ar fi găsit declarația lui – şi probabil întreaga conversație – destul de amuzantă. În acel moment însă, nu.

— Ai idee cum m-a făcut *asta* să mă simt? Clătină din cap. De parcă nu îmi pot purta de grijă. De parcă aş fi slabă. Nu mi-a plăcut deloc.

— Am încercat doar să ajut. Tonul lui fu puțin mai ridicat decât înainte. Cu siguranță nu *el* era deranjat de toate astea. Am încercat să fiu eroul tău.

— Doamne, James, dădu ea ochii peste cap. Am încetat să mai cred în eroi în urmă cu ceva timp.

— Poate că te pot face să te răzgândeşti.

Ea îl studie o clipă îndelungată. Chiar dacă nu avusese nevoie de ajutorul lui, fusese un gest drăguț.

— Poate, oftă Violet, iar James se uită la ea.

— Vorbeşti serios?

Era inevitabil, într-adevăr. Era un prieten bun şi un soț perfect.

— Presupun că da, încuviință ea din cap.

— Excelent, zâmbi James. Ştiam că te pot convinge. Ea ridică o sprânceană. Nu încă, desigur, adăugă el repede.

— De ce eşti atât de hotărât? Şi de ce acum?

Nu era sigură că voia să audă răspunsul lui. Îşi ținu respirația.

— A fost o mare greşeală din partea mea că nu am încercat să repar lucrurile între noi cu ani în urmă. Cred că am recunoscut asta deja. Îi întâlni privirea. Am vorbit serios în legătură cu ce i-am spus mamei tale. Ultimii şase ani au fost în întregime vina mea, începând cu noaptea în care te-am sărutat.

— A fost o greşeală, James. Ai crezut că sunt Marie. Nu voia să-i împărtăşească mărturisirea pe care i-o făcuse Marie. O greşeală din partea amândurora.

— Atunci mă ierți?

— Ei bine, da, pentru sărut, presupun că da.

— Bine, pentru că aş prefera să începem o nouă viață împreună cu o notă de onestitate.

O, Doamne, James arăta ca un şcolar rătăcit.

— Onestitatea este o idee bună.

— Da, asta cred şi eu, se opri. Sunt multe de spus. De fapt, mă gândesc la asta de ceva vreme.

— Abia aştept să aud.

— Nu a fost o greşeală, oftă el îndelung şi-i întâlni privirea.

— Ce nu a fost o greşeală? se încruntă Violet. Imediat răspunsul o lovi şi trase aer în piept. Incidentul?

— Întotdeauna m-am gândit la asta ca la *sărut,* dar şi

incident este un cuvânt bun.

— M-ai sărutat *în mod deliberat?* Cu siguranță nu spusese asta. Cu siguranță se înşelase. Ştiind că sunt eu, şi nu Marie?

El tresări.

— Mă tem că da.

— Dar… De ce?

— Nu am vrut să mă căsătoresc cu ea, James făcu o grimasă. Ştiam că va afla de sărutul nostru şi se va despărți de mine.

Ea îl privi neîncrezătoare.

— Este cel mai stupid lucru pe care l-am auzit vreodată!

— Da, bine, îmi dau seama.

— Dacă nu voiai să te căsătoreşti cu ea, ai fi putut spune asta! Să anulezi totul!

— Şi asta am intenționat să fac, dar nu am ştiut cum. Când a apărut ocazia şi am văzut o cale de a scăpa, am profitat de ea, ridică el din umeri a neputință. *Carpe diem*, sau ceva de genul.

— *Carpe diem?* Violet ridică vocea. *Carpe diem?* Te-ai gândit măcar la ce s-ar fi putut întâmpla?

— Când cineva profită de ocazie, rareori se gândeşte la consecințe.

— Mi-ai distrus reputația!

— Ştiu.

— Mi-ai distrus viața!

— Ştiu şi eu asta, şi sunt..

— M-ai făcut subiect de scandal! Ai făcut să-mi fie imposibil să găsesc un partener adecvat.

— M-am căsătorit cu tine, sublinie el de parcă asta ar fi avut vreo importanță.

Nu avea.

— Din obligație!

— Am făcut ce trebuia, spuse el ferm.

— Numai pentru a remedia o problemă pe care ai cauzat-o, clătină din cap. Nu ai vrut să te căsătoreşti cu mine.

— Nu am vrut să mă căsătoresc cu tine. Nu am vrut să mă căsătoresc cu nimeni, se opri. Puteai să spui nu.

— Oare? Am avut de ales?

— Ei bine, eu…

— Şi apoi m-ai dat la o parte!

— Nu este pe deplin adevărat, se încruntă el.

— Nu este? Ea se uită urât la el. Ai decis că vom merge pe drumuri separate. Ai decis cum ne vom trăi viețile. Nu mi-ai dat de ales în această chestiune.

— Am încercat să fac ce era mai bine, ridică el din sprânceană. Pentru amândoi.

— Pentru amândoi? În acel moment, Violet se strădui să se controleze, însă fu în zadar. Nu poți să împaci şi capra, şi varza!

— Am stabilit deja că am făcut multe greşeli.

— Greşeli şi decizii îngrozitoare, îşi încrucişă brațele la piept. Deci care din ele?

— Ambele, se răsti el.

— La dracu, au fost ambele! Violet încă nu putea înțelege că sărutul acela nenorocit fusese intenționat. De ce eu?

— De ce tu ce? clătină el din cap confuz.

— De ce m-ai sărutat pe *mine*? De ce nu pe altcineva?

— Pentru că eşti, ei bine, Violet.

— Ce înseamnă asta? se holbă ea din nou la el.

— Nu ştiu, făcu el o grimasă.

— Sărmana şi tăcuta Violet ar fi putut rezista unui sărut scandalos? Ar fi putut-o face mai atractivă pentru alții?

— Nu! pufni el. Ți-am spus că nu m-am gândit la consecințe.

— Şi când mă gândesc că au fost momente în care de fapt am simțit un strop de milă pentru tine, clătină ea din cap. Că ai fost forțat să te căsătoreşti cu o femeie cu care nu ai vrut să te căsătoreşti din cauza unei greşeli stupide. Nu mi-am imaginat niciodată…

El o trase în brațele lui pe neaşteptate şi îşi lipi buzele de ale ei. Ea îngheță. Atingerea buzelor lui şi căldura trupului lui o trimiseră cu gândul la altă perioadă, la altă petrecere, la alt sărut. Ceva în interiorul ei se topi şi, la fel ca atunci, ea îl sărută înapoi. Se pierdu în gustul lui, în parfumul lui îmbietor, în senzația corpului lui lipit de al ei. În cele din urmă, el îşi

ridică privirea şi se uită în ochii ei.

— De ce ai făcut asta?

Violet abia putu rosti cuvintele.

— Mi s-a părut că am auzit pe cineva în bibliotecă.

— Nu e nimeni acolo, spuse ea, cu respirația tăiată.

— Atunci e greşeala mea.

— Încă una?

— Nu ar fi bine să fim prinşi certându-ne. Asta ar duce la zvonuri şi…

— Şi ai pierde totul, îl împinse ea şi se dădu câțiva paşi înapoi. Trebuie să mă întorc în sala de bal.

— Cel puțin nu m-ai pălmuit. Zâmbi. Sunt un bărbat ridicol de curajos.

— Nu încă, dar îmi rezerv dreptul de a face acest lucru mai târziu. Porni către uşă. Poți să te opreşti din zâmbit, James.

— Am crezut că e impresionant de perfect, strigă după ea.

— Da, bine, întotdeauna ai ştiut să săruți! Îi întoarse spatele. M-ai mințit, James. Timp de şase ani, m-ai mințit.

— Nu chiar şase. Şi am mințit pe toată lumea. Nu că asta ar fi o scuză, desigur, adăugă el repede.

— Nu îmi pasă de toată lumea. Ți-am găsit scuze. Cum aş putea să mai am încredere în tine vreodată?

Se întoarse şi plecă din bibliotecă. Faptul că o sărutase în mod deliberat, că nu o confundase cu Marie, punea lucrurile care se întâmplaseră între ei într-o lumină nouă. Şi apoi tocmai ce o sărutase din nou şi tot ceea ce încercase să ignore că simțea puse stăpânire pe ea. Cum se va descurca următorii trei ani? De ce nu prevăzuse defectul din întregul plan?

Îşi dădu seama că era îndrăgostită de soțul ei, şi fusese îndrăgostită de el dintotdeauna.

Capitolul 14

— ...cu siguranță puteți înțelege de ce nu pot rămâne în Londra cu un bărbat în care nu pot avea încredere. Violet mergea de colo până colo prin salon, de la şemineu la uşă şi înapoi, răsucindu-şi mâinile la fiecare pas. Pur şi simplu nu pot face asta. Ar fi prea mult pentru oricine.

Effie, Gwen şi Poppy stăteau pe canapea, una lângă alta, privirile lor urmărind fiecare mişcare a lui Violet de parcă vizionau un meci de tenis. Fără îndoială, nu era ceea ce se aşteptau când trecuseră să întrebe despre balul de aseară. Deşi apreciau ceaiul servit de Andrews, prăjiturile şi biscuiții excelenți ai doamnei Clarke.

— Cu siguranță putem înțelege de ce eşti supărată, spuse Effie cu precauție, aşezând un biscuit pe farfuria deja plină.

— O, sunt mai mult decât supărată. Nu e ca atunci când bagajul întârzie să ajungă sau când trenul are întârziere sau când îmi prind călcâiul în tiv! O, nu, nu sunt doar supărată. Sunt furioasă.

— Aşa cum ar fi oricine, dădu Gwen din cap aprobator.

— M-a mințit. Timp de şase ani m-a mințit. Ea se opri brusc din mers, apoi le fixă cu privirea. Şase ani!

— Nu chiar şase, spuse Poppy încercând să vină în ajutor şi muşcând dintr-un biscuit.

— De la bun început, Violet o ignoră. Pentru o clipă, noaptea trecută, când o sărutase, uitase înşelăciunea ticăloasă cu care începuse totul. Întreaga căsnicie se bazase pe o minciună. Strânse din dinți. A fost destul de rău că am crezut că a fost doar o greşeală.

— Una dintre multe altele, remarcă Gwen.

— Viața lui a fost plină de decizii şi greşeli îngrozitoare. Violet gesticula, indignată. Şi se pare că sunt în fruntea acestei liste!

— Dar din ceea ce ai spus, cel puțin recunoaşte, Poppy zâmbi timid. A recunoaşte greşelile este primul pas către corectarea lor. O să-şi ceară iertare.

— Nu există nicio rezolvare. Cum ar putea exista? Să creadă în toate acele lucruri pe care le spunea în mod constant despre ea – despre ei. L-am iertat, dar acum, ştiind că nu a fost

o greşeală, ştiind că m-a înşelat în toți aceşti ani, ştiind adevărul... cum aş putea să-l iert? Şi apoi, să adaugi o insultă la vătămare. Se lăsă pe un scaun cu fața către canapea. Ieri m-a sărutat.

— Vai, făcu Poppy ochii mari.

— Foarte interesant, spuse Gwen.

— De parcă un sărut ar putea compensa şase ani de minciuni, spuse Effie pe un ton batjocoritor. Sper că l-ai pălmuit din nou. Şi cu ardoare.

— De fapt, spuse Violet cu un oftat resemnat, l-am sărutat înapoi. Violet încă încerca să-şi dea seama de ce îl sărutase înapoi, de ce i se înmuiaseră genunchii şi de ce simțise cum îi curgea sângele prin vene, iar inima crescuse în ea. De ce se agățase de el ca şi cum s-ar fi înecat, iar el era singurul care o putea salva. Pur şi simplu o luase prin surprindere – nu era nimic mai mult decât atât. O, cu siguranță, noaptea trecută îi dăduse prin minte că era îndrăgostită de el dintotdeauna. Acum, că mintea îi era mai limpede, credea că fusese cel mai stupid gând.

— Cred că poți să-ți scoți asta din cap, îi ignoră Gwen comentariul. Te-a luat pe neaşteptate, asta-i tot. Într-adevăr, Violet, a fost un simplu sărut.

— Nu a fost un sărut simplu, se strâmbă Violet.

— Atunci a fost un sărut excepțional? ridică Effie o sprânceană.

— Mă tem că da.

Sărutul îi invadase simțurile, îi învăluise sufletul. Se instalase undeva în vecinătatea inimii ei. Senzația de adâncire în stomacul ei, precum şi toate sentimentele pe care le avusese cândva pentru James o copleşeau cu cruzimea unei forțe a naturii. Erau sentimentele pe care le negase timp de şase ani. Era convinsă că ceea ce simțise nu fusese altceva decât pasiunea trecătoare a unei fetişcane, nicidecum o dragoste nebună şi pasională. Era convinsă că sentimentele ei vor trece cu timpul, ceea ce se şi întâmplase. Era o aberație să se gândească că lucrurile stăteau altfel.

— Aşadar, James te-a sărutat şi tu l-ai sărutat înapoi, spuse Gwen încet, şi a fost un sărut extraordinar.

Violet încuviință din cap.

— Ei bine, au trecut şase ani, spuse Poppy umplându-şi din nou ceaşca de ceai.

— Şi acum, pentru că ai descoperit că te-a mințit timp de şase ani şi că a avut îndrăzneala să te sărute, vrei să fugi în Europa ca o vulpe înspăimântată fugărită de o haită de câini Gwen zâmbi inocent. Am dreptate?

— Nu, nu ai dreptate. Indignarea îşi făcu loc în sufletul lui Violet. Nu sunt deloc speriată.

Effie ridică o sprânceană, reflectând la expresiile sceptice de pe chipurile prietenelor ei.

— Foarte bine, presupun că, în anumite privințe, poate că sunt speriată. Violet făcu o pauză pentru a-şi alege cuvintele. Aseară, James m-a făcut să simt tot felul de lucruri pe care nu le-am mai simțit de şase ani.

— Asta cu siguranță schimbă puțin povestea, făcu Poppy ochii mari.

— Nu am spus asta nimănui niciodată. Nu mi-am imaginat că o voi face.

— Poți conta pe discreția noastră.

Gwen adăugă încă o lingură de zahăr în ceai.

— Şi nu te mai agita, dragă, tresări Poppy. Ne faci şi pe noi să ne simțim neliniştite.

— Îmi pare rău.

În realitate, Violet era prea agitată ca să stea nemişcată. Era tot ce putea face să nu fugă chiar în acel moment. Nu avea absolut niciun sens, dar simțea o nevoie urgentă de a fugi, alimentată de o noapte nedormită şi de mult prea multe întrebări fără răspuns. Era de-a dreptul ridicol. Oricum, noaptea trecută avusese o revelație. În afară de mama ei şi de Lady Dalrymple, nimănui nu-i păsa de scandalul care dusese la căsătoria ei. Oricum, un sentiment asemănător cu panica o cuprinse. Nu-i plăcea deloc situația. Trebuia să părăsească Londra şi trebuia să o facă atunci Bagajele ei erau deja făcute, iar Violet îi trimisese lui Cleo un bilet la noua ei reşedință cu privire la plecarea lor iminentă.

— Ştiți de ce m-am căsătorit cu James, trase Violet adânc aer în piept.

— Sărutul accidental deliberat, se încruntă Poppy, sau sărutul deliberat accidental.

— Continuă, dragă.

Gwen o privi pe Poppy, apoi îşi întoarse atenția spre Violet.

— Atunci aveam, ei bine, *sentimente* pentru el. Sentimente despre care mai târziu mi-am spus că nu erau deloc legitime.

— Aşa cum oricine tinde să facă, încuviință Effie din cap.

— Când m-a sărutat pentru prima dată, am crezut că şi el simțea la fel pentru mine, dar că într-un fel îşi dăduse seama de asta în mod miraculos, clătină Violet din cap. Desigur că a fost o prostie din partea mea. M-am înşelat. Apoi, după ce ne-am căsătorit, când a fost hotărât să mergem pe drumuri separate, când nu m-a dorit…

— Ți-a frânt inima, zâmbi Poppy cu compasiune.

— Nemernicul, mormăi Effie.

— Aseară, când m-a sărutat, tocmai ce avusesem un schimb de cuvinte cu mama şi o scenă neplăcută cu sora mea. Şi el tocmai mărturisise că sărutul care a început toate astea nu a fost o greşeală, aşa cum pretinsese dintotdeauna. Violet încerca să găsească cuvintele potrivite, însă parcă nu mai existau. M-am simțit ca şi cum aveam din nou douăzeci şi unu de ani. Şi tot ce devenisem de atunci brusc a dispărut, se încruntă. Nu sunt sigură că ce spun are vreun sens. Mi-e teamă că, dacă rămân aici, voi redeveni vechea Violet.

— Şi James îți va frânge din nou inima, spuse simplu Gwen.

— Ceva de genul.

Violet îşi duse mâna la frunte.

— Să văd dacă am înțeles, se gândi Gwen pentru o clipă. Ți-e frică să nu devii fata care ai fost cândva. Fata care s-a îndrăgostit de James. Fata căreia i-a frânt inima.

Violet încuviință din cap. Effie o studie.

— Nu crezi că femeia care eşti acum este mai puternică decât femeia care erai atunci?

Violet făcu ochii mari.

— Categoric.

— Dar acea femeie îşi face griji că trecutul, inclusiv James, este prea puternic, continuă Effie, şi că s-ar putea ca ea să nu fie suficient de puternică?

— Încă ceva ce nu ştiu. Violet se uită în jos la mâinile ei, strânse în poală. Aproape că vedea inelul pe care nu-l mai purta din ziua în care hotărâse să plece din Londra. În primul an, m-aş fi întors dacă mi-ar fi cerut-o. De asemenea, în cea mai mare parte a anului următor. Dar când m-am întors la Londra, era evident că el continua să-şi trăiască viața ca şi cum n-ar fi fost căsătorit.

— Alte femei, încuviință Poppy din cap într-o manieră înțeleaptă.

— Nu am fost încântată de comportamentul lui, dar nici foarte surprinsă nu am fost, aprobă Violet din cap. La urma urmei, James era cine era. Chiar şi aşa, am fost supărată şi dezamăgită. A venit momentul, dacă nu cumva a trecut de mult, să mă confrunt cu adevărul. El nu m-a vrut atunci. Nu m-a vrut niciodată, ridică privirea spre cele trei doamne. Probabil că nu o va face vreodată.

Gwen se încruntă, iar Poppy gâfâi.

— Nemernicul, mormăi Effie.

— Aşa că mi l-am scos din cap. *Şi din inimă.* Ori de câte ori mă întorceam la Londra, nici măcar o dată nu l-am văzut. În ultimii câțiva ani, unchiul Richard a vorbit despre cum James s-a schimbat, despre cum s-a maturizat. Richard a crezut cu adevărat că eu şi James suntem meniți să fim împreună. Oricât de mult am vrut, într-un colțişor îndepărtat al minții mele, să-l cred pe Richard, care încă mai credea în basme şi alte asemenea prostii, nu am putut. Sunt soția lui James de aproape şase ani. În tot acest timp, nu a făcut niciodată vreun efort să ne împăcăm. Nu mi-a scris niciodată, nu m-a căutat niciodată, nu a încercat să mă întâlnească şi cu siguranță nu a luptat niciodată pentru mine, pentru dragostea mea. Un bărbat care într-adevăr s-a schimbat ar fi dorit să îndrepte lucrurile din viața lui.

— Aşa s-ar crede, murmură Poppy.

— Bărbații sunt nişte idioți, dragă, spuse Effie. Continuă.

— În ultimele săptămâni, a spus câteva lucruri care ar putea face pe oricine să creadă... Violet se strădui să-şi adune gândurile, dar mintea ei era un amalgam de idei şi de emoții conflictuale. De unde ştiu eu că tot ceea ce spune acum nu este pentru că face tot posibilul pentru ca eu să-i respect voința lui Richard? Şi ce se va întâmpla la finalul celor trei ani? Violet îşi ridică bărbia. Nu m-a vrut atunci. Refuz să trec din nou prin asta.

— Îți dai seama că, dacă pleci, el va pierde totul, sublinie Gwen. La fel şi tu.

— Da, ei bine, asta trebuie luată în considerare. Violet nu avea nici cea mai vagă idee ce va face pentru a se întreține, cu atât mai puțin pentru a ajuta cauzele dragi inimii ei. Însă în momentul de față până şi sărăcia părea nesemnificativă. Schimbase scrisori despre starea ei financiară, dar explicațiile pe care le primise erau confuze şi nu aveau sens. Nu era prima dată când se gândea să călătorească la Paris pentru a evalua personal situația şi a determina dacă avea vreo speranță financiară. Se temea că nu există. Presupun că aş putea găsi o modalitate de a mă întreține, să scriu despre călătoriile mele sau să organizez excursii în diferite locuri pe care le-am vizitat. Sau, eventual, să-mi deschid o agenție de turism. Nu ştiu, poate una adresată în mod special doamnelor.

— Nu ai idee cât de dificile pot fi călătoriile pentru femei.

— Ce idee splendidă! spuse Poppy gânditoare.

— Nu te entuziasma prea tare, Violet, se gândi Gwen pentru o clipă. Mi se pare că totul a fost prea uşor pentru James.

— Ce vrei să spui? se încruntă Violet.

— James are nevoie să stai lângă el, să continui această aparență a unei căsnicii fericite. Nu trebuie să facă mare lucru, decât să fie fermecător şi grijuliu, ridică Gwen din umeri Nu este deloc dificil pentru el.

— Ai dreptate, Effie luă o poziție mai dreaptă şi-i întâlni privirea lui Violet. Dacă James îşi doreşte moştenirea, iar tu un târg, mi se pare că el ar trebui pus să muncească pentru asta.

— Pentru a dovedi că într-adevăr s-a schimbat, aprobă

Poppy din cap.

— Să-l fac să muncească pentru asta a fost ideea mea încă de la început. James nu a fost nevoit să pună osul la treabă pentru nimic în viața lui.

Însă James o ademenise în ceva ce părea a fi prietenie, umbrită de perspectiva a ceva mai mult – dragoste, idilă, poate fericire veşnică? Şi ea se îndrăgostise de ideea aceea. Se părea că James nu era singurul susceptibil de a lua decizii proaste şi de a comite greşeli.

— Viața ta decurgea destul de bine înainte să moară Richard, spuse Gwen. O viață pe care nu ți-ai ales-o tu. De ce ar trebui să fii acum deranjată pentru că Richard a decis să încerce să vă aducă împreună din mormânt?

— Ține minte, Violet, că James nu îşi va primi moştenirea fără tine, adăugă Poppy. Joci un rol esențial.

— Indiferent de cum te simți în acest moment, tu eşti cea care deține controlul complet asupra modului în care se întâmplă acest lucru. Prin urmare, mi se pare că... Effie îşi privi prietenele care dădură din cap aprobator. Dacă vrei să mergi la Paris sau oriunde altundeva, ar trebui s-o faci.

— Şi James va trebui fie să te urmeze, fie să-şi abandoneze moştenirea, adăugă Gwen.

— James nu a vrut niciodată să mă urmeze, sublinie Violet.

— James cu care te-ai căsătorit, poate. Acest James este diferit, nu-i aşa? întrebă Poppy.

— Aşa se pare, privirea lui Violet trecu de la o femeie la alta. Credeți că ar trebui să plec? La Paris şi poate şi la Florența şi Atena?

— Este singurul lucru de făcut, încuviință Poppy.

— Dacă îți limitezi călătoria la Paris, te poți întoarce în mai puțin de o săptămână dacă vrei, sublinie Effie. Cu greu ar ajunge limita de paisprezece zile pe an pentru timpul petrecut separat, dar ți-ar da timp să decizi dacă vrei să stai aici cu James sau nu. Dacă poți trece cu vederea minciuna care a început toate astea.

— Şi cei şase ani de atunci, adăugă Poppy.

— Ai fost împinsă în această situație neavând şansa să

spui prea multe din momentul în care am auzit detaliile testamentului lui Richard, continuă Effie. Şi chiar ai spus că ai lucruri de care să te ocupi şi locuri în care să mergi.

— Aşa este.

Deodată, Violet se simţi din nou ea însăşi.

— Poate că plecatul pentru puţin timp îţi va oferi şansa de a-ţi pune gândurile în ordine, îi zâmbi Gwen încurajator.

— Şi cu siguranţă ştim cât de dificil poate fi să ai un soţ în preajmă tot timpul, făcu Poppy o grimasă.

— Ar trebui să pleci imediat la Paris, spuse Effie.

— Nu ar fi deloc corect să plec fără să-i spun, zâmbi Violet nu foarte jovial. Deşi nimic nu e corect în acest moment.

— A fost corect din partea lui James sau a lui Richard să te pună în această situaţie? întrebă Gwen. Nu, nu a fost.

— James m-a făcut subiect de scandal şi nu a avut curajul să-mi spună adevărul timp de şase ani. Fără să ţină cont de sentimentele mele, mi-a schimbat cursul vieţii.

— Şi Richard ţi l-a schimbat de două ori, spuse Effie. Nimeni nu te-a consultat în legătură cu nimic. Asta, draga mea fată, este cu adevărat nedrept.

— Absolut corect.

Violet deveni şi mai hotărâtă. Dacă James îşi dorea moştenirea, dacă o dorea pe ea, chiar trebuia să muncească pentru asta. Auzi voci şi se înarmă cu curaj.

— Violet.

James intră cu paşi mari în cameră, cu un zâmbet destul de mulţumit pe faţă, de parcă faptul că o sărutase şi ea îl sărutase înapoi ar fi schimbat totul între ei. Chiar ar fi trebuit să-l plesnească seara trecută. James se întoarse spre doamnele de pe canapea.

— Şi cum se simt cei trei îngeri păzitori preferaţi astăzi?

— Doamne, James, zâmbi Gwen. Eşti un ştrengar.

— Mulţumesc, zâmbi James. V-a povestit Violet despre balul surorii ei? Îi aruncă lui Violet o privire admirativă. Ea îl ignoră. A avut un succes uimitor şi am fost invidiat de toţi bărbaţii de acolo.

— Nu avem nicio îndoială că aşa a fost, zâmbi Poppy.

Andrews apăru în pragul uşii.

— Domnul Davies este aici, milord.

— James, am nevoie de... Marcus intră, apoi se opri brusc şi le salută pe cele patru doamne. Violet, doamnelor, mă bucur să vă revăd.

— Ai ajuns la timp. S-ar putea să fi întrerupt ceva interesant, se încruntă James într-o manieră menită să tachineze. Voi patru complotați ceva? Se uită la Marcus. Pentru a cuceri lumea, fără îndoială. Marcus chicoti.

— Nu aş numi-o chiar complot, spuse Poppy cu voioşie.

— O, nu ştiu, zâmbi Gwen. Îmi place ideea de a complota.

— Atunci complotăm, rânji Effie.

— Îndrăznesc să întreb ce complotați mai exact? rase James. Violet se ridică în picioare. Cel mai bine era să-i spună.

— Am treburi de care trebuie să mă ocup la Paris. Există, de asemenea, angajamente în altă parte la care am promis că voi participa. Plănuiesc să plec în această după-amiază.

James o fixă cu privirea.

— Pleci la Paris?

— Cred că tocmai asta a spus, murmură Marcus.

James ridică o sprânceană.

— Nu vorbeşti serios, nu-i aşa?

— Nu am fost niciodată mai serioasă, spuse ea plăcut.

— Ce fel de treburi? Răsună o bănuială în vocea lui James.

— Nimic care să te preocupe pe tine, zâmbi Violei. Pur şi simplu trebuie să ai încredere în mine.

— De ce? Tu nu ai încredere în mine.

— Am toate motivele să nu am încredere în tine, spuse ea pe un ton tăios.

— Dacă pot să intervin, spuse Marcus, îți dai seama că a fi despărțiți pentru mai mult de paisprezece zile va încălca termenii testamentului.

— Sunt foarte conştientă de asta, se întoarse spre James, dar m-am răzgândit. Despre respectarea prevederilor testamentului, vreau să spun.

— Ce vrei să spui? întrebă el nesigur.

— Vreau ceva în schimb.

Marcus tresări la cuvintele lui Violet, iar James o studie cu atenție.

— Ce vrei, mai exact?

— Tu doar spui lucruri fermecătoare. Cum că vrei să-ți ispăşeşti greşelile, că faptul că te-ai căsătorit cu mine a fost cel mai bun lucru pe care l-ai făcut vreodată, şi aşa mai departe, spuse Violet pe un ton batjocoritor. Bazaconii, James, Numai bazaconii.

— Nu este adevărat, spuse, iar în vocea lui se simțea indignarea.

— Nu poți compensa pentru şase ani cu câteva fraze frumoase şi un colier de smarald.

— Ai spus că a fost magnific.

— Este, dar nu asta e ideea.

— Care e ideea?

— Ideea este că a venit timpul să dovedeşti că ai vorbit serios în legătură cu toate lucrurile pe care le-ai spus. Asta vreau, miji ea ochii. Nu ai fost deloc deranjat de testamentul unchiului Richard. Viața ta nu s-a schimbat deloc.

— N-aş spune asta, zise James cu jumătate de gură.

— Viața mea a fost complet perturbată. O viață, aş putea sublinia, pe care nu eu am ales-o. Sunt lucruri pe care plănuisem să le fac înainte să se întâmple toate astea, oameni pe care intenționam să îi văd. Am prieteni, James, precum şi obligații. Mi-am luat angajamente şi intenționez să le onorez, îşi încrucişă brațele la piept. Timp de şase ani nu mi-ai acordat nicio atenție, pe unde am fost, ce am făcut. Nici măcar nu ai avut curajul să stai în aceeaşi casă cu mine.

— Făceam doar ce ai vrut tu, o fixă cu privirea. Ai spus că nu vrei să mă mai vezi niciodată.

— Dar nu ai depus niciun efort să mă faci să mă răzgândesc.

— Ți-am respectat dorința!

— Ai fost un laş.

Indignat, James trase aer adânc în piept.

— O, Doamne, murmură una dintre doamne.

— Ai profitat din plin de situația în care ne-am aflat.

Situația în care tu ne-ai pus, clătină Violet din cap. Intenționat. Nu ai luptat niciodată pentru mine, pentru noi. Nu ai ridicat niciodată nici măcar un deget. Nu ai făcut nici cea mai mică încercare de a avea o căsnicie împreună.

— Am recunoscut că a fost o greşeală.

— Spui ca te-ai schimbat. Pretinzi că îți doreşti să fiu soția ta, că mă vrei, zâmbi. Vreau să demonstrezi asta.

— Cred că noaptea trecută a demonstrat ceva, răsună o nota mulțumită în vocea lui.

— Doamne, nu o poate săruta ori de câte ori e în interesul lui şi să creadă că asta e tot ce trebuie să facă, spuse o altă doamnă, indignată, dar liniştită.

— O, a fost un sărut deosebit, James, dar ai avut mult timp pentru practică, zâmbi Violet. Nu poți decât să te mândreşti cu asta.

— Asta nu este în totalitate…

— Intenționez să-mi recapăt viața. Testamentul cere doar să fim împreună – nu stipulează unde. Mi se pare că ai trei opțiuni, numără ea pe degete. Poți să mă însoțeşti. Poți să mă urmezi în călătorie de la distanță. Sau poți începe să cauți un loc de muncă.

— Dacă te duci doar la Paris, spuse el încet, te-ai putea întoarce în mai puțin de paisprezece zile.

— Aş putea şi chiar o voi face, dacă aşa decid. Îi întâlni privirea. Eşti dispus să-ți asumi riscul?

— Am spus că nu vreau să călătoresc, zise el, iar maxilarul i se încleştă.

— Nici eu nu am vrut să mă căsătoresc cu un bărbat care nu voia să se căsătorească cu mine, ridică Violet din umeri.

— Nu am de ales, nu?

— Ai mai mult decât am avut eu acum şase ani.

Privirile celor doi se întâlniră. Ea refuză să cedeze.

— Ai spus că m-ai iertat pentru asta.

— Te-am iertat pentru greşeală. Nu te-am iertat pentru actul deliberat. Vocea ei se înăspri. Sau pentru anii care au urmat.

— Acesta este un test, nu-i aşa?

— Poți să-i spui cum vrei.

— Nu plec azi la Paris, spuse el cu răceală.

— Foarte bine. Un val de dezamăgire o cuprinse. Dar, de fapt, la ce se aşteptase? În acest caz, am aranjamente de făcut. Doamna Ryland mă va însoți.

Aşa era cel mai bine. Cu cât rămânea mai mult aici, cu atât era mai probabil ca totul să se termine dezastruos. Ar fi fost o proastă să creadă că s-ar fi putut termina altfel. Violet se întoarse cu fața spre femeile în vârstă.

— Doamnelor, vă mulțumesc pentru înțelepciunea dumneavoastră şi pentru sfaturile bune. Ne vedem când mă întorc.

Doamnele aveau dreptate. Avea nevoie de timp pentru a-şi limpezi mintea. Era timpul să decidă dacă pentru salvarea viitorului lui James merita să-şi rişte inima şi sentimentele. În momentul de față, era prea supărată pentru a lua decizii raționale. Făcu un semn din cap spre soțul ei şi prietenul lui, apoi părăsi încăperea într-un mod cât mai senin posibil.

Trebuia să facă ce avea de făcut, chiar dacă nu era uşor. Având în vedere durerea de undeva din vecinătatea inimii, era mult prea târziu.

Capitolul 15

— Ei bine, asta ar fi putut merge mai bine, mormăi Marcus.

— Sarcasmul, domnule Davies, îi reproşă Lady Blodgett, nu este de ajutor în acest moment.

— Îmi pare rău, tresări Marcus.

Totul mersese destul de bine până în momentul în care James intrase în salon. Cu siguranță Violet era supărată de revelația lui, dar avea să-i treacă. La urma urmei, ea îl iertase, chiar dacă asta se întâmplase înainte să cunoască adevărul. Însă noaptea trecută o sărutase, iar ea îl sărutase înapoi entuziasmată. El simțise sărutul până în vârful degetelor de la picioare şi asta nu avea nimic de-a face cu faptul că nu

sărutase pe nimeni de ceva vreme, ci cu femeia din brațele lui, femeia care ar fi trebuit să fie mereu în brațele lui. De asemenea, asta îl făcu să viseze la ceva care nu mai părea imposibil. James era încrezător că sărutul lor fusese un moment decis în relația lor şi un prim pas către viitorul lor împreună. Se părea că greşise.

— Doamnelor, le chestionă James pe cele trei. Ce ştiți despre toate astea?

— Lady Ellsworth are treburi de rezolvat la Paris, făcu doamna Higginbotham un gest nepăsător, deşi a menționat ceva despre o petrecere la care plănuise să participe. Sărbătorirea unei zile de naştere şi ceva legat de caritate, cred.

— Ne riscă viitorul pentru o petrecere?

— A fost o vreme… spuse Marcus cu jumătate de gură.

— Aş spune că dumneata eşti cel care riscă, sublinie doamna Higginbotham. Nu te poți aştepta ca ea să-şi schimbe total viața pentru a o salva pe a dumitale. Asta ai făcut până acum. Este nerezonabil şi arogant din partea dumitale, făcu o pauză. Şi din partea unchiului dumitale la fel.

— Bărbații! pufni Lady Blodgett.

James le aruncă doamnelor o privire aspră.

— Plănuieşte să se întoarcă în paisprezece zile?

— Nu a spus nimic despre asta. Mi-a dat impresia că încă nu s-a hotărât, se încruntă doamna Fitzhew-Wellmore, dar a menționat că ar putea continua călătoria mai departe la Florența şi Atena. În acest caz, nu cred că se va întoarce în paisprezece zile.

— Ce ai de gând să faci? îl întrebă Marcus pe James.

— Nu prea am de ales, nu?

— Cred că ți-a dat trei opțiuni, spuse doamna Fitzhew-Wellmore.

James se gândi o clipă. Nu-i plăcuse deloc asta. Era ceva în itinerarul ei – Paris, Florența şi Atena – care părea important, dar încă nu îşi putea da seama exact ce.

— Atunci aleg a doua opțiune, spuse James pe un ton dur. O să merg după ea.

— Excelent, milord! Într-adevăr e mult mai bine decât să o însoțeşti. În acest fel, apariția dumitale va fi o surpriză, de

parcă te-ai fi răzgândit. Femeilor le place când bărbații își vin în fire.

— Știam că vei face ceea ce trebuie, zâmbi larg doamna Fitzhew-Wellmore.

— Am încercat sa fac *ceea ce trebuie* de când a început totul, spuse James pe un ton tăios. Am făcut tot posibilul să fiu grijuliu, galant și soțul perfect.

— Ceea ce nu a reprezentat niciun efort semnificativ pentru dumneata. Tonul din vocea lui Lady Blodgett indică faptul că vorbea serios. La un moment dat, va trebui să decizi ce este mai important – moștenirea sau soția – și ce ești dispus să sacrifici pentru a-l obține.

— S-ar putea să aveți dreptate, Lady Blodgett, spuse James privind spre Marcus, și eu am aranjamente de făcut. Pot pleca mâine.

— *Putem* pleca mâine. Doamna Ryland pleacă, așa că fără îndoială vei avea nevoie de asistență sau măcar de o față prietenoasă. Am fost la Paris mai recent decât tine. Doamnelor, se întoarse Marcus spre cele trei doamne. Aveți de gând să ne însoțiți?

Doamnele făcură schimb de priviri.

— Oricât de mult ne-am dori, oftă Lady Blodgett, mă tem ca avem treburi mai urgente de rezolvat și care ne interzic să vă însoțim.

— Financiare, strâmbă din nas doamna Fitzhew-Wellmore.

— Atunci, Marcus aprobă din cap, pentru că nu veți putea să-i supravegheați pe lordul și Lady Ellsworth, aș putea să mă ofer să-i însoțesc în calitate de reprezentant al dumneavoastră și al firmei mele?

— O idee excelentă, domnule Davies. Doamna Fitzhew-Wellmore se lumină la față. Ne așteptăm să ne țineți la curent cu totul.

— Vă voi scrie în mod regulat.

— Telegramele vor fi suficiente.

Doamna Higginbotham îl fixă pe Marcus cu o privire oarecum confuză.

— Doamnelor, spuse James, eu și domnul Davies avem

multe de discutat. Dacă mă iertați, îl voi pune pe Andrews să vă conducă afară.

Toate cele trei doamne se ridicară în picioare. Lady Blodgett fu prima care păşi către uşă.

— Îți dorim toate cele bune, milord.

— Vă dorim o călătorie plăcută, spuse doamna Fitzhew-Wellmore în timp ce trecea pe lângă James. Parisul este minunat în această perioadă a anului.

— Femeile iubesc sacrificiul aproape la fel de mult pe cât îi iubesc pe bărbații care recunosc că au greşit, adăugă doamna Higginbotham.

James le lăsă pe cele trei doamne în grija lui Andrews, iar el şi Marcus se opriră în bibliotecă. James turnă imediat câte un pahar de whisky.

— Chiar ai aranjamente de făcut sau pur şi simplu încerci să demonstrezi ceva?

— Ambele. Luă o înghițitură sănătoasă de whisky. Nu voi face tot ce vrea ea când pocneşte din degete. În plus, nu pot să mă ridic şi să părăsesc Londra pe nepusă masă.

— Ea controlează situația.

— Are la fel de multe de pierdut ca mine.

— Nu chiar, sorbi Marcus din băutură. Se pare că soția ta are bani.

— Desigur că are bani. Banii mei, pufni James. A cheltuit în toată Europa în ultimii şase ani. Probabil că plănuieşte cum să cheltuie şi mai mult la Paris chiar în timp ce vorbim.

— Nu, vreau să spun că are banii ei. Mi-am dat seama în dimineața asta. Din câte am reuşit să aflu, unchiul tău a înființat un fel de fond pentru ea cu o zi înainte de a vă căsători. Marcus făcu o pauză. Îți aminteşti că ai semnat ceva înainte de nuntă, care prevedea că orice proprietate sau fonduri pe care le-a adus în căsătorie vor rămâne numai ale ei?

— Am semnat tot felul de lucruri, se încruntă James. Unchiul Richard a făcut asta?

— Contele a vrut, probabil, să aibă o soluție de rezervă în caz că lucrurile dintre voi deveneau dificile.

— Adică dacă m-aş dovedi un adevărat ticălos?

Îl deranja, dar nu putea să-l învinovăţească pe unchiul Richard că încercase să o protejeze pe Violet. Cel puţin, ea nu ar fi fost lipsită de bani dacă nu îndeplineau termenii testamentului.

— E doar o măsură de precauţie, James, nimic mai mult. Marcus îi zâmbi încurajator. Cu toate astea, se pare că printr-un management şi investiţii inteligente, acea sumă iniţială a devenit o avere frumuşică. Contul este gestionat la Paris de un conte de Viviers.

— Nu a spus niciodată un cuvânt despre asta, se încruntă James.

— O să-i spui că ştii despre asta? sorbi Marcus din băutură.

— Momentan, nu, se gândi pentru o clipă la această nouă revelaţie, dar mi se pare interesant.

— Fondurile secrete sunt întotdeauna interesante.

— Mai mult decât atât. Asta înseamnă că nu a fost nevoită să accepte dorinţa unchiului Richard. O face pentru că vrea.

— Sau pentru că a fost ultima dorinţă a unchiului tău, iar ea a ţinut foarte mult la el.

— Sau ţine foarte mult la mine, zâmbi James. Asta înseamnă că există speranţă.

— Nu părea să te placă foarte mult acum câteva minute.

— O neînţelegere minoră, ignoră James comentariul. Toată această călătorie la Paris şi oriunde altundeva plănuieşte să meargă este doar pentru că e supărată pe mine.

— Doamne, eşti optimist. Părea mai mult decât supărată.

— Am sărutat-o aseară, chicoti James. Şi ea m-a sărutat înapoi.

— Este posibil să supraestimezi impactul sărutului tău. Marcus îşi studie prietenul. Nu vezi aici o paralelă ciudată? A fost un sărut nepotrivit la o altă petrecere de logodnă.

— Sărutul de aseară nu a fost deloc nechibzuit.

— Pari puţin îngâmfat, ştii.

— Marcus, lucrurile merg bine. O, cu siguranţă, Violet

mă conduce într-o goană la Paris şi Dumnezeu ştie unde altundeva. Vrea să-i demonstrez ceva, să muncesc pentru ceea ce vreau, şi am toată intenția să o fac. Dincolo de asta, cu cât petrec mai mult timp cu ea, cu atât mă va cunoaşte mai bine şi este mai probabil să mă ierte pentru greşelile mele din trecut, să mă vadă bărbatul care sunt acum. Poate chiar va avea încredere în mine.

— Nu sunt sigur că este un plan bun, dar este mai bine decât nimic.

— Fă-ți bagajele, prietene, ridică James paharul. Mergem la Paris.

*

— Credeți că am făcut ceea ce trebuie? se încruntă Poppy.

— Încurajând-o pe Violet să părăsească Londra, vrei să spui? întrebă Gwen. Poppy dădu din cap aprobator. Ei bine, nu sunt sigură că a fost tocmai un lucru greşit.

— Femeia se hotărâse deja, sublinie Effie. Pur şi simplu aştepta ca noi să-i susținem decizia. În plus, James trebuie să depună un anumit efort dacă o vrea pentru mai mult decât moştenirea lui.

— Crezi că o va face? întrebă Poppy.

— Richard aşa a crezut, se gândi Effie pentru o clipă. Cu siguranță s-a comportat ca şi cum ar face-o, dar Violet trebuie să ştie dacă este sau nu un act pentru a o mulțumi pe ea şi de a respecta condițiile testamentului sau dacă e ceva mai mult decât atât la mijloc. Singură, departe de Londra, cu siguranță va găsi răspunsul pe care îl caută.

— Dincolo de asta, mi se pare că abia se cunosc acum, dacă într-adevăr s-au cunoscut vreodată, spuse Gwen gânditoare. Dragul meu Charles obişnuia să spună că nu există o modalitate mai bună de a cunoaşte un bărbat decât să-l duci într-o expediție.

— Poate că ar trebui să-i însoțim la Paris?

O notă de tristețe răsună în vocea lui Poppy.

Effie clătină din cap.

— Nu intenționez să risipesc banii care mi-au fost alocați pentru această afacere într-o călătorie la Paris, indiferent cât de tentant sună.

— Şi e tentant, murmură Gwen.

— Îmi amintesc Parisul, oftă Poppy. E cel mai romantic oraş. Cât despre francezi…

— Romantismul este cu siguranță necesar. Deşi… Gwen se gândi la o posibilă problemă. Cred că James e deja îndrăgostit de ea. Posibil că a fost de ani de zile. E ceva la felul în care se uită la ea.

— Indiferent ce spune Violet! spuse Effie, alegându-şi cuvintele cu grijă, bănuiesc că sentimentele pe care le-a avut pentru James nu au dispărut niciodată.

— Atunci, crezi că ăsta e un test din partea lui Violet? ridică Poppy o sprânceană.

— Nu, spuse Effie, cred că este un test pentru amândoi.

PARTEA A DOUA

Paris, Florența, Atena

Capitolul 16

James îşi sprijinea mâinile pe balustrada de fier ornamentată a balconului din camera lui din Grand Hotel, în timp ce privea străzile Parisului, strălucind în soarele după-amiezii târzii. Aceasta nu era prima sa şedere în capitala Franței, dar vizita lui anterioară făcuse parte dintr-un mare tur, iar amintirile lui erau neclare şi încețoşate de negura timpului, precum şi de excesul de băutură. De asemenea, de tendința revoltătoare a stomacului său de a se răzvrăti ori de câte ori călătorea pe apă sau era închis pentru prea mult timp într-un tren. La acea vreme, el o atribuise faptului că el şi prietenii lui erau rareori treji. Întâmplarea de astăzi dovedise

că teoria fusese greşită dintotdeauna. Dacă îşi amintea corect, somnul mereu ajuta la ameliorarea suferinței. Poate că ar putea cumpăra o pastilă de dormit, pentru a trece mai uşor prin restul călătoriei.

Ultima oară când vizitase Europa, fusese în compania unui grup de prieteni tineri cu gânduri asemănătoare şi care fuseseră mult mai interesați de distracțiile din Paris – şi de peste tot din lume – decât de ofertele culturale şi istorice. Erau câtuşi de puțin interesați de cultivarea minții, dar fusese distractiv. Distracția de orice fel era ultimul lucru la care se aştepta în această călătorie.

Optimismul pe care el simțise ieri se diminuase considerabil din cauza traversării neplăcute a canalului – pe care o petrecuse în cea mai mare parte aplecat peste balustrada feribotului – şi a faptului că conştientizase adevăratul scop al călătoriei lui Violet De când doamna Fitzhew-Wellmore îi spusese că Violet ar putea merge de la Paris la Florența şi apoi la Atena, ceva nu-i dădea pace. Undeva în timpul călătoriei cu trenul către Dover, în feribotul peste canal şi în trenul spre Paris, pusese piesele cap la cap, iar misterul pe care nu reuşise să îl deslușească mai devreme devenise limpede.

Se auzi o bătaie în uşă şi cineva deschise înainte ca el să poată răspunde. James aruncă o privire peste umăr.

— Nu ar trebui să aştepți până când cineva îți spune să intri înainte de a intra într-o cameră?

— Uşa era descuiată. Marcus intră cu paşi mari. Oarecum prostesc într-un hotel. Nu se ştie niciodată cine ar putea rătăci înăuntru.

— Aparent.

— Te simți mai bine? îl întrebă Marcus.

— Mult mai bine.

Mersul direct de la feribot la tren nu-l ajutase, dar încă o oră şi ultimele efecte persistente ale răului de mare ar fi trebuit să dispară complet.

— Ei bine, nu mai eşti verde la față. Marcus i se alătură pe balcon. De asta nu-ți plac călătoriile?

— Dacă ai petrece fiecare minut la bordul unei nave

peste balustradă, ai face-o? James făcu o grimasă. Călătoriile lungi cu trenul, în special în zonele muntoase, sunt aproape la fel de teribile. Somnul este singurul lucru care mă ajută, îşi aruncă privirea asupra prietenului său. Aş prefera să nu pomeneşti asta nimănui. Este destul de jenant.

— Dacă insişti, dar în cele din urmă cineva ar putea observa, îşi privi el curios prietenul. Deci, apreciezi priveliştile Parisului sau încă eşti bosumflat?

— Nu sunt bosumflat, spuse James pe un ton mai tăios decât s-ar fi aşteptat Marcus.

— Scuzele mele. Evident am confundat mormăitul şi pufăiturile de indignare cu supărarea.

— Pur şi simplu am multe pe cap, ridică James din umeri. În sfârşit mi-am dat seama ce face Violet.

— Da?

— Gândeşte-te la asta pentru un moment.

James trecuse pe la club în seara anterioară şi dăduse în treacăt de Welles. Pentru o vreme, vorbiseră despre nimicuri, dar pe chipul vechiului său prieten se vedea că ştie ceva când James menționase itinerarul lui Violet. Nu-i acordase nicio atenție în acel moment – mintea lui era preocupată să-şi pună în ordine gândurile. Nu ştia cât timp va fi plecat şi dacă Violet intenționa să zboare prin Europa. Intenționa să fie lângă ea. Încă nu era sigur ce voia ea să demonstreze, dar era o provocare pe care intenționa să o câştige.

Abia când văzuse peisajul englezesc în drum către Dover, răspunsul prinsese contur. La început, i se păruse absurdă ideea. Acum, era convins că avea dreptate.

— Ce au în comun Parisul, Florența şi Atena?

— Toate se află în Europa? spuse Marcus precaut.

— Dincolo de asta, se întoarse cu fața spre prietenul său. Gândeşte-te la zvonurile care au circulat despre Violet în ultimii şase ani.

— În regulă, Marcus se gândi pentru o clipă. Îmi pare rău* bătrâne, nu am nici o idee.

— Un conte francez, un sculptor italian şi un poet grec. James strânse din dinți. Toți au fost – aproape că se îneca spunând cuvântul cu voce tare – iubiții lui Violet.

— Nu poți fi serios, pufni Marcus.

— O, ba da. Cu cât James se gândea mai mult la asta, cu atât avea mai mult sens. Ea a recunoscut că această călătorie este un test. Ce modalitate mai bună de a determina dacă m-am schimbat cu adevărat, dacă sunt dispus să las trecutul în urmă, decât să-şi etaleze propriul trecut? Ce modalitate mai bună de a mă face să plătesc pentru toate greşelile mele?

— Este cel mai ridicol lucru pe care l-am auzit vreodată, râse Marcus.

— Sau cel mai genial de diabolic.

— Violet nu mi se pare a fi genul de femeie care ar face aşa ceva, clătină din cap Marcus.

— Mânia schimbă o femeie, Marcus, spuse James într-o manieră întunecată. Răzbunarea este răul cel mai mic, trase aer în piept. Se pare că a fost supărată pe mine timp de şase ani. A spus că eu nu am luptat pentru ea. Este modul ei de a-mi oferi posibilitatea de a face exact asta.

— Nu vreau să fiu eu cel care îți strică tot avântul, dar contele de Viviers este omul care îi gestionează banii.

— Cine este mai demn de încredere să se ocupe de finanțele unei femei decât un iubit?

— Se pare că era prieten cu unchiul tău, spuse Marcus cu blândețe.

— Femeile iubesc bărbații mai în vârstă, bogați, cu titluri, i se îngustară ochii, mai ales dacă sunt străini. Femeile leşină după bărbații cu accent.

— Nu el este străin aici. Noi suntem.

— Poate că pot folosi asta în avantajul meu.

— Cred că ai avut dreptate când ai spus că Violet încearcă să te înnebunească, râse Marcus. Cred că a reuşit.

— Cu asta nu pot fi de acord cu tine, îi aruncă o privire prietenului său. Să ştii că sunt gata să lupt pentru ea.

— Ai ajuns la concluzia asta?

— Au trecut două luni, dar cred că am ştiut din prima zi. De aceea a trebuit să-i spun adevărul.

— Adevărul? spuse Marcus încet. Ieri ai fost destul de încrezător că tu şi Violet veți reuşi să vă dați o şansă, dar ai spus că a existat un dezacord minor. Nu a fost minor, nu-i

aşa?

James trase aer în piept.

— I-am spus că acum şase ani când am sărutat-o…

— Încheind astfel logodna cu domnişoara Fredericks, încuviinţă Marcus din cap.

— Nu a fost un accident, James făcu o grimasă. Ştiam foarte bine că Violet se afla pe terasă.

Marcus îl privi fix.

— Ai sărutat-o în mod deliberat?

— Mă tem că da.

— Asta explică de ce e atât de furioasă, zise avocatul, care încerca să se abţină să nu râdă.

— Mă bucur că ţi se pare amuzant.

— Este aproape imposibil să nu i se pară oricui amuzant.

— Desigur, poate că a fost o greşeală să-i spun adevărul tocmai acum. Poate că ar fi primit vestea mai bine dacă aş fi aşteptat încă un an sau doi. Sau zece.

— Onestitatea te va elibera de fiecare dată, ştii asta. Marcus zâmbi, după care avu o revelaţie. Asta face ca lucrurile să fie destul de ciudate. Revizuiam testamentul unchiului tău aseară, să văd dacă a făcut vreo referinţă la fondul lui Violet. Nu am găsit nimic, dar m-am împiedicat de o clauză ascunsă inteligent într-o porţiune a testamentului pe care nu o examinasem la fel de amănunţit precum condiţiile.

— Aşa?

— Oferă o modalitate de a pune capăt condiţiilor testamentului. Marcus trase adânc aer în piept. Ai primi totul, iar tu şi Violet v-aţi putea relua viaţa aşa cum credeţi de cuviinţă.

— Există şi o capcană, nu-i aşa?

James îşi examina prietenul.

— Nu chiar, scutură Marcus din cap, dar nu cred că e înţelept să te informez despre clauza asta.

— De ce nu?

— Dacă lucrurile se desfăşoară aşa cum speri tu cu Violet, şi ea află vreodată că tu ştiai, Marcus se încruntă, acţiunile tale vor fi suspecte. Ai încredere în mine, James.

Ideea de a scăpa de sub prevederile testamentului – deşi tentantă – însemna şi că Violet nu va mai fi obligată să rămână cu el. Asta nu ar fi mers bine. Dacă voia să o cucerească, evident avea să dureze mai mult decât şi-ar fi dorit el. Ar fi putut avea nevoie de tot timpul acordat.

— Am încredere în tine, Marcus, spuse James în cele din urmă. Dacă crezi că ar fi o greşeală să-mi spui, atunci nu-mi spune.

— O decizie înțeleaptă. Marcus răsuflă uşurat. Încă vrei să îi intri în grații. Ai nevoie de ea.

— Fac tot ce pot, spuse el şi îşi întoarse atenția către străzile Parisului. Nu doar pentru moştenire.

— Deci e vorba de dragoste?

— M-ai mai întrebat asta o dată acum ceva timp şi nu am ştiut ce să-ți răspund, îi întâlni privirea prietenului său. Acum ştiu.

— Da, am observat cât de afectuoşi ați fost ieri unul cu celălalt.

— O aberație de moment, James ignoră comentariul.

— Îți dai seama că a te lupta *cu* ea nu este acelaşi lucru cu a te lupta *pentru* ea?

— O, intenționez pe deplin să lupt pentru ea, indiferent dacă lupta este cu un fost iubit sau cu Violet însăşi. Odată ce îi demonstrez ceea ce vrea să-i demonstrez, vom putea merge mai departe. James deveni şi mai hotărât. Ea a vrut să o urmez şi am făcut-o, ceea ce înseamnă un punct pentru mine. Cu puțin noroc, acum ne putem întoarce acasă.

— Putem doar spera. Marcus făcu o pauză. Deci, reticența ta de a călători se datorează problemelor pe care le-ai avut la trecerea canalului.

— Ți-ai dat seama de asta?

— Dacă ea decide să călătorească mai departe, spre Italia şi Grecia?

— Atunci vom merge cu toții în Italia şi în Grecia.

În vocea lui James răsună determinarea, dar stomacul i se zgudui la simplul gând.

— Abia aştept. Marcus îşi sprijini mâinile pe balustradă şi privi oraşul. Ai de gând să o vizitezi acum sau aştepți până

diseară?

Marcus vorbise cu doamna Ryland înainte ca ea şi Violet să plece. Era evident de ceva vreme că lui Marcus îi plăcea femeia – reuşise să-i găsească un apartament în aceeaşi clădire în care locuia el –, dar James era încrezător că orice era între ei nu era ceva semnificativ. Poate câteva galanterii, nimic mai mult decât atât. Marcus i-ar fi mărturisit dacă era ceva mai mult de atât. Dacă era interesat de doamna Ryland cu adevărat, James ar fi trebuit să-i bage mințile în cap şi să-l salveze. Cum ar fi putut cel mai apropiat prieten al lui să fie implicat cu o femeie care îl detesta? Deşi într-adevăr era atractivă şi remarcabil de eficientă. Îi recomandase lui Marcus câteva hoteluri, îl îndemnase să le telegrafieze înainte pentru rezervări şi îi dăduse numele directorului hotelului, deşi ea şi Violet stăteau în vila contelui din Paris. Nu fusese asta convenabil? Doamna Ryland îi spusese lui Marcus despre balul dat cu ocazia zilei de naştere a contelui în seara aceea. Când ajunseseră la hotel, deja primiseră invitațiile la eveniment, pentru care James fusese recunoscător, însă fără prea mare tragere de inimă. Femeia nu-l plăcea, dar fusese extraordinar de utilă, deşi James era sigur că era mai mult în beneficiul lui Marcus decât al lui.

— Diseară. Va fi rândul meu să o surprind. Ce loc mai bun decât la un bal?

— Pentru că aveți amintiri atât de frumoase despre balurile la care ați participat?

— Pentru că dansul cu ea este una dintre marile plăceri ale vieții.

— Spune-i ei, nu mie. Marcus îl privi ironic. Ne-ai fi putut salva pe toți de o mulțime de necazuri dacă i te-ai fi confesat lui Violet ieri, asta dacă nu cumva ai îndoieli.

— O, ştiu exact ce vreau şi ce simt.

Violet avea deja inima lui – acum trebuia doar să o câştige şi el pe a ei.

— Şi? confuz, Marcus ridică o sprânceană.

— Pur şi simplu nu văd de ce nu le pot avea pe toate, ridică el din umeri. Doamna şi moştenirea.

— Joci periculos, prietene, izbucni Marcus în râs.

— Un joc care necesită strategie, depăşirea adversarului şi ascunderea gândurilor adevărate. Încă o nouă provocare.

— Cred că oamenii numesc asta iubire. O simpatie autentică străluci în ochii lui Marcus. Îți dai seama că s-ar putea să pierzi totul.

— Întotdeauna am fost bun la a-mi juca norocul pe o singură carte sau pe o aruncătură de zar, mai ales când miza este mare. Miza nu a fost niciodată mai mare, determinarea i se auzi în glas. Intenționez să câştig totul.

*

James credea că dacă cineva se oferea voluntar să însoțească pe altcineva într-o excursie la Paris, era de înțeles că avea cunoştințe de limbă măcar minime.

Franceza lui Marcus nu era mai bună decât a lui James, iar James era conştient că abilitățile sale de vorbi limba erau practic inexistente. Din cauza lipsei de înțelegere a limbii sau a unei hărți, a vizitiilor cărora le era antipatic orice englez, când ajunseră la marele conac al contelui care se afla într-o zonă cu case la fel de mărețe, chiar lângă Champs-Élysées, balul era deja în plină desfăşurare. Sosirea lor fu anunțată la intrarea în sala de bal dar mulțimea era atât de mare încât James era sigur că nimeni nu le auzise numele. Sau că le păsa câtuşi de puțin.

— Ce facem acum?

Marcus studie mulțimea.

— O să-mi caut soția. James îşi ajustă manşetele. Aş vrea să-l cunosc şi pe conte.

— N-ai de gând să faci nimic prostesc, nu-i aşa?

— Cum ar fi să-i cer să se întoarcă acasă imediat? clătină James din cap. Nu sunt atât de idiot.

— Bine. Trebuie să ai grijă la orice pas.

— Sunt foarte conştient de asta.

Dacă ar fi acasă, James ar fi putut pur şi simplu să întrebe pe cineva dacă o văzuse pe Violet. Acolo însă asta necesita un pic mai mult efort. Cu toate astea, o manieră fermecătoare şi un zâmbet la fel de fermecător nu cunoşteau

bariere lingvistice.

— Deoarece nu vreau să asist la fericita reîntâlnire cu soția ta, cred că te voi lăsa pe cont propriu.

Marcus făcu semn din cap şi se pierdu în mulțime, fără îndoială pentru a o găsi pe doamna Ryland.

James cerceta mulțimea. Nu era uşor, căci încăperea era plină de oameni veniți să-l sărbătorească pe conte. Din înfățişarea distinsă a domnilor, din hainele elegante şi bijuteriile strălucitoare ale doamnelor, era evident că aceea era crema societății pariziene. Arboră cel mai captivant zâmbet şi-şi făcu loc printre invitați, rezumându-se la perimetrul ringului de dans debordant, murmurând un *bonsoir* politicos şi dând din cap în semn de salut prefăcut în timp ce avansa. În cele din urmă, o văzu pe Violet mişcându-se de la un grup de oaspeți la altul. Inima începu să îi bată mai tare. Nu-şi dăduse seama până atunci cât de dor îi fusese de ea. Dacă îi era atât de dor de ea după o singură zi, cum s-ar fi simțit dacă ar pierde-o pentru totdeauna? Stomacul i se răsuci la acel gând.

Violet se mişca cu grație şi eleganță, complet în largul ei, ca şi cum ar fi făcut parte din lumea aceea. Se părea că se simțea mai în largul ei la un bal din Paris decât la Londra. Fără vreun avertisment, îl lovi un gând – ar putea ea să fie fericită cu el? Şi mai rău, era el demn de ea? Se eliberă de întrebarea de-a dreptul tulburătoare.

Violet salută un domn în vârstă din partea îndepărtată a sălii de bal şi începu ceea ce părea a fi o discuție serioasă, judecând după liniile rigide ale posturii ei. Fără îndoială că bărbatul era contele de Viviers. Era cu siguranță de vârsta unchiului Richard, chiar dacă lui James i se părea un pic mai vioi decât fusese unchiul său. Apoi, mai era şi francez, iar francezii erau cunoscuți pentru traiul lor lipsit de griji, ceea ce probabil făcea într-adevăr o diferență.

— *Pardonnez-moi!* O femeie în vârstă, elegantă păşi lângă el. *Êtes-vous Lord Ellsworth? J'ai voulu vous rencontrer depuis*

longtemps, mais je ne savais pas que vous étiez à Paris[1].

James regretă lipsa de interes pe care o avusese în tinerețe când luase ore de limba franceză. Sau de orice altă limbă, de altfel. În afara numelui lui, habar n-avea ce-i spusese femeia.

— Îmi pare rău, clătină din cap în semn de scuze, dar mă tem că franceza mea se limitează la *plume de ma tante est bleue*. Femeia se încruntă.

— De ce ar fi stiloul mătuşii dumitale albastru? întrebă ea într-o engleză cu accent.

— Nu am nicio idee, zâmbi, dar asta este singura frază pe care mi-o amintesc de pe vremea când încercam să învăț franceza.

— O frază destul de lipsită de valoare, nu-i aşa?

Amuzamentul străluci în ochii ei. Era o femeie frumoasă, evident fusese fermecătoare în tinerețe. Atunci avea în jur de şaizeci sau şaptezeci de ani, se gândi el.

— Într-adevăr, chicoti el, cu excepția cazului în care chiar încerc să găsesc stiloul mătuşii mele, caz în care cunoaşterea culorii ar fi de folos.

— Sunteți amuzant, râse ea. Scuzele sunt acceptate. Sunteți contele de Ellsworth, nu-i aşa?

— Da, sunt, spuse el precaut.

— Nu este nevoie să fiți suspicios. V-am auzit numele când v-a fost anunțată sosirea.

— O, nu eram…

Femeia ridică o sprânceană la auzul cuvintelor.

— Din nou, scuzele mele, zâmbi el ironic.

— E dificil să nu înțelegi nimic din ce spune lumea din jurul tău. Sunteți ca un – care este termenul? Se gândi puțin. A, da, ca un peşte pe uscat.

— N-aveți idee.

— Nu fiți ridicol. *Certainement* că înțeleg perfect, zâmbi ea. La un moment dat, cu toții ne-am simțit ca nişte peşti pe

---

1 Dumneavoastră sunteți lordul Ellsworth? De mult timp am vrut să vă întâlnesc, dar nu ştiam că vă aflați la Paris. (în limba franceză în original)

uscat care se zbat disperați. Este firesc.

— Presupun că aşa e, o privi cu atenție. Nu îmi păreți genul de femeie care s-ar simți vreodată nelalocul ei.

— Cât de fermecător din partea dumitale, dar sunt franțuzoaică. Franțuzoaicele nu permit niciodată să îți arate nesiguranța. Coborî vocea şi se aplecă spre James. Le ascundem în spatele unei voci puternice.

— Chiar şi aşa, chicoti el, bănuiesc că momentele acestea sunt rare.

— Sunteți fermecător, dar nu mă aşteptam la mai puțin.

Aşteptat?

— Mă tem că m-ați pierdut, se încruntă James.

Ochii ei scânteiau de amuzament.

— Cât de încântător!

— Se pare că mă cunoaşteți, eu însă nu vă cunosc.

— Misterul face parte din distracția unei întâlniri întâmplătoare, nu-i aşa? A, dar nu ați luat nimic de băut. Asta nu e bine.

Se uită în jur, făcu un semn din cap spre cineva şi o clipă mai târziu un chelner cu o perucă pudrată şi o livrea ornamentată apăru cu o tavă cu şampanie. James luă un pahar şi-i întinse şi doamnei unul.

— *Merci.* Luă o înghițitură. Nu există nimic mai bun decât o şampanie excelentă într-o seară frumoasă ele primăvară.

— În orice limbă, zâmbi el şi luă o înghițitură.

Era într-adevăr excelentă. Privirea i se îndreptă spre Violet, care încă vorbea cu contele.

— Văd că v-ați găsit soția.

— De unde ştiați că îmi caut soția? se încruntă James.

— Bărbații au o anumită privire pe chip când caută ceva, zâmbi femeia cu subînțeles. Şi o alta când găsesc acel ceva.

— Da, ei bine…

— V-am auzit numele, vă amintiți? Nu ați venit odată cu ea, ridică ea din umeri. A fost o simplă observație. Nimic mai mult decât atât.

— Desigur. James trebuia să fie mai puțin suspicios. Probabil că avea ceva de-a face cu senzația de peşte pe uscat.

— Deci, îl cunoaşteți bine pe conte?
— Am fost cândva amanta lui, spuse ea sorbind din vin.
— Serios?
— Cu foarte mult timp în urmă. Eram destul de tineri pe-atunci. Privirea ei se abătu asupra contelui. Era unul dintre bărbații care se tem de limitele impuse de căsătorie şi nu putea rezista ispitei, un zâmbet senin curbă buzele femeii, Dragostea, milord, este de obicei irezistibilă.
— Da, presupun că este, oftă el îndelung. Eu şi soția mea suntem, ei bine, am fost înstrăinați este cuvântul potrivit.
— Da, ştiu.
— Serios?
— O cunosc de la prima ei călătorie la Paris. Este o femeie drăguță, foarte amabilă şi foarte inteligentă. Nu vorbeşte niciodată despre dumneavoastră, îi aruncă un zâmbet subtil, dar nici nu a spus niciodată că sunteți mort.
— Asta e ceva, presupun. James se îmbărbăta. Deci, ea şi contele sunt apropiați?
— Foarte.
Lui James i se răsuci stomacul.
— Înțeleg.
— O vede ca pe fiica lui.
James se lumină la față.
— Fiica?
— Sau poate ca pe o nepoată. Femeia făcu semn din cap în direcția lui Violet şi a contelui. Gerard a fost un vechi prieten al unchiului dumitale. Când a venit pentru prima dată în Franța, a sosit cu o scrisoare de recomandare din partea lui. A rămas timp de şase luni sau cam aşa ceva dacă îmi amintesc bine. Gerard a primit-o ca şi cum ar fi făcut parte din familie.
James sorbi din vin şi încercă să nu zâmbească. Nu fusese niciodată atât de încântat că greşise.
— Credeați că e altceva, nu-i aşa? Femela îi aruncă o privire lui James. Poate o idilă?
— Nu, desigur că nu, spuse el pe un ton batjocoritor.
Femeia îl privi oarecum sceptică.
— Ei bine, au existat zvonuri, spuse el în cele din urmă, mai mult şoptit.

— Şi nu aţi cunoscut-o niciodată suficient de bine încât să vă daţi seama dacă sunt adevărate sau nu?

— Credeam că o cunosc, odată. „Oricum, cine era femeia aceea?” James se încruntă. Se pare că ştiţi multe despre Violet şi despre mine. Credeam că nu a vorbit niciodată despre mine.

— Nu a făcut-o, până la sosirea ei ieri. Dar Gerard şi unchiul dumneavoastră corespondau regulat. Aţi fi surprins cât de multe ştiu.

— Nici măcar nu ştiu cum vă numiţi. Totuşi, îndrăznesc să spun că, chicoti el, în acest moment, asta nu m-ar surprinde.

— Julienne.

— Poftim?

— Numele meu. Mă cheamă Julienne.

— James, spuse el şi ridică paharul spre ea. Este o plăcere să vă cunosc, Julienne.

— Ea nu ştie că eşti aici, nu-i aşa? Îl privi ea cu interes.

— Am vrut să îi fac o surpriză.

— Şi s-o prinzi în flagrant, în caz că era angajată în activităţi intime.

— Nimic de genul, spuse el indignat. Putea spune cu sinceritate că gândul aceia nici nu-i trecuse prin minte. Mi-am propus să îi fac o surpriză, una plăcută, şi să îi arăt intenţiile mele.

— Intenţiile dumitale de a-i câştiga inima?

— De ce spuneţi asta?

James o fixă cu privirea.

Acel zâmbet cu subînţeles apăru din nou pe buzele femeii.

— Sunt franţuzoaică.

— Şi ştiţi când un bărbat caută ceva?

— *Exactement*. Sunteţi pregătit să-i câştigaţi inima? îl privi ea gânditoare.

— Nu ştiu, brusc deveni serios, dar nu am de gând să pierd.

— Există ceva în ceea ce priveşte cât de hotărât este un bărbat, care poate fi extraordinar de atrăgător. Îţi va fi de folos, dădu din cap în direcţia lui Violet. Veniţi, o să vi-l prezint pe

conte.

— Sunteți încă prieteni? ezită James.

— Desigur, îl luă de braț şi se îndreptară spre Violet şi spre conte. Vine un moment în viața fiecărui om când trebuie să facă alegeri, să decidă ce este mai important pentru el, lucrurile fără de care nu poate trăi. Înțelegeți?

James încuviință.

— În cazul lui Gerard, am fost eu sau libertatea.

— Nu îmi pot imagina vreun bărbat să aleagă altceva decât pe dumneavoastră, spuse el cu fermitate.

— Dragul meu lord Ellsworth, sunteți atât de galant, chicoti ea, dar ați înțeles greşit. M-a ales pe mine.

— Ați spus că ați fost amanta lui.

— Şi într-adevăr am fost. Acum, totuşi... satisfacția îi răsună în voce, sunt soția lui.

Capitolul 17

— Încă de la sosirea mea am încercat să vorbesc în privat ca dumneavoastră. Încep să cred că evitați să vorbiți cu mine.

În ciuda eforturilor ei, frustrarea răsuna în vocea lui Violet. Frustrare care mergea dincolo de îngrijorarea cu privire la finanțele ei. Refuzase să se gândească la decizia lui James de a nu o însoți sau la minciuna lui care ținuse şase ani, sau la sărutul lui. Cel puțin nu acum, deşi nu-şi scosese acele gânduri din minte. Sau din inimă. Cel mai bine era să se ocupe pe rând de fiecare problemă. Cu toate astea, găsea ceva îmbucurător în frustrarea pe care o simțea când vorbea franceza.

— Dimpotrivă, draga mea Violet, zâmbi contele, ne-ai vorbit despre circumstanțele în care te afli încă de la sosirea ta de ieri. Pe deasupra, am avut o discuție înflăcărată la cina de aseară.

— Era târziu şi mai erau douăzeci de oameni acolo.

— E ziua mea de naştere, clătină el din cap într-o

manieră mustrătoare. Nu te deranjează compania prietenilor mei, nu-i aşa?

— Desigur că nu, dar...

— Nu în fiecare zi un bărbat ajunge la vârsta de optzeci şi unu de ani, lăsă el să-i scape un oftat exagerat de dramatic. Ar trebui să mi se permită să mă distrez fără a fi nevoit să vorbesc despre chestiuni serioase.

— Din câte am auzit, de când aţi împlinit şaizeci de ani, organizaţi baluri de ziua de naştere.

— Cincizeci, zâmbi el fără nici o urmă de remuşcare. Nu se ştie niciodată care zi de naştere va fi ultima.

— Sunteţi prea încăpăţânat ca această zi de naştere să fie ultima, îl tachină ea. Aţi sărbătorit şi aseară, şi azi, când mai este exact ziua dumneavoastră?

— Contează? chicoti el.

— Presupun că nu, zâmbi ea fără tragere de inimă. Bărbatul era într-adevăr un scump, în multe privinţe versiunea franceză a unchiului Richard. Totuşi, erau lucruri pe care trebuia să le ştie. Trebuie să vorbim despre fondul meu.

— Ţi-am scris, nu-i aşa?

— Ei bine, da, dar nu are sens.

Chiar şi la vârsta sa înaintată, contele de Viviers era cel mai activ bărbat pe care îl întâlnise vreodată.

— Este foarte confuz, îşi întinse mâinile într-un gest de neputinţă. Regulamente guvernamentale. Legile privind finanţele, clătină el din cap într-un mod jalnic. Ce rămâne de făcut?

— Aţi scris că banii mei au dispărut. Toţi.

— Astăzi, da, ochii îi sclipiră. Dar mâine, rămâne de văzut.

— Deci există speranţă? spuse ea încet.

— Întotdeauna există speranţă, floarea mea încântătoare. Finanţele sunt ca dragostea. Ridică din umeri într-o manieră nonşalantă. Vin şi pleacă.

— Ce prostii! Numerele sunt numere. Ele nu vin şi pleacă.

— Poate că nu în Anglia. O ţară atât de rigidă, se

cutremură contele, dar suntem în Franța. Astăzi banii tăi au dispărut. Ce se întâmplă cu ei mâine rămâne încă de stabilit.

Orice speranță pe care o simțise cu o clipă în urmă dispăru.

— Nu am ştiut că sunteți atât de enervant, pufni Viole.

— Atunci nu mi-ai acordat atenție, chicoti bărbatul.

— Despre atâtea lucruri, spuse cu jumătate de gură.

Era inutil să vină cu argumente. La bine sau la rău, de la prima ei vizită în Franța urmase sfatul unchiului Richard şi îi acordase încrederea pe care acesta i-o oferise contelui. Spusese că vechiul său prieten era genial în gestionarea banilor şi că construise averea din nimicul cu care tatăl său se refugiase în Anglia în timpul revoluției.

Indiferent de starea actuală a finanțelor sale, nu putea regreta că lăsase gestionarea fondurilor în mâinile contelui în timp ce educația ei o pregătise să fie o gazdă şi o soție excelentă, în ceea ce privea orice aspect de natură financiară dincolo de gestionarea de bază a gospodăriei, din păcate lipsea cu desăvârşire. La urma urmei, nu se aştepta ca femeile să îşi gestioneze propriile fonduri. Nu se gândise niciodată la educația ei deficitară în acest sens. După cum bine se dovedise, fusese o idee proastă.

Deşi exista posibilitatea să nu fi făcut nicio diferență. Violet nu era vreun geniu al numerelor. În anii în care călătorise împreună cu Cleo, aceasta – care nu primise educația de elită pe care o primise Violet – gestionase fondurile şi se pricepuse de minune la asta. Nu îi spusese încă lui Cleo despre problemele ei financiare. Poate că Cleo şi-ar fi putut da seama ce se întâmplase cu banii ei.

— Presupun că există extrase de cont. Înregistrări de vreun fel.

— Desigur. Îți trimit raportul în fiecare an.

— Da, ştiu.

Violet şi-ar fi dorit să fi făcut mai mult decât să arunce o privire în treacăt, dar nu aveau sens pentru ea. Nu ar fi putut acorda mai multă atenție.

Alocația şi cheltuielile de călătorie pe care le primise de la James erau mai mult decât suficiente pentru nevoile ei.

Fondul erau banii pentru zile negre.

— Pur şi simplu încerc să înțeleg…

— Nu ai încredere în mine, dragă Violet? icni contele într-o manieră prin care să-şi exprime mâhnirea. Crezi că am fugit cu banii tăi?

— Categoric nu, spuse ea repede. Îmi cer scuze dacă asta este impresia pe care v-am lăsat-o sau dacă ați avut vreodată impresia că nu am încredere. Întotdeauna am avut încredere în dumneavoastră, însă sunt teribil de confuză şi pur şi simplu nu înțeleg, oftă ea. Este timpul să acord mai multă atenție unor astfel de chestiuni.

— Îți voi furniza toate actele pe care le consideri necesare înainte de a părăsi Parisul, o bătu el uşor pe mână. Mi s-ar zdrobi inima dacă m-ai considera nedemn de încrederea ta.

— Nu, niciodată. Eu nu asta am vrut şi spun. O, îmi pare rău. Doamne!

Nu-şi mai pierduse niciodată calmul. Fără îndoială că asta putea fi pus pe seama lui James. Nimic nu mai fusese la fel de când unchiul Richard îl readuse pe soțul ei în viața ei.

— E o neînțelegere. Nimic mai mult decât atât.

Contele îi ignoră comentariul, cineva din spatele ei atrăgându-i atenția. A, văd că avem un nou-venit. Fără îndoială că pe tine te caută. Violet se întoarse, iar respirația se tăie. „James?” Soțul ei, la braț cu contesa se îndreptau spre ei. În cele din urmă, soțul ei o urmase în Franța. Inima îi bătea cu putere. Fir-ar ea de inimă. Fără îndoială, prezența lui avea mai mult de-a face cu moştenirea decât cu orice altceva.

— Nu e la fel de chipeş pe cât mi-l amintesc.

— Prostii. James avea numeroase defecte, dar aspectul lui nu era unul dintre ele. Este unul dintre cei mai atrăgători bărbați pe care i-am întâlnit vreodată.

— Îl aperi. Gerard ridică o sprânceană. Foarte interesant.

— Deloc, ridică ea din umeri. E adevărul. Ce vreți să spuneți cu *mi-l* amintesc? se încruntă ea. Credeam că nu l-ați întâlnit pe James.

— O singură dată şi pentru scurt timp. M-ar mira dacă şi-ar aduce aminte, îi întâlni privirea. Acum şase ani, eu şi

Julienne am fost printre cei prezenți la balul de logodnă.

— Nu v-am văzut, făcu Violet ochii mari.

— Erau foarte mulți oameni acolo, chicoti contele.

— N-ați menționat niciodată un cuvânt, clătină ea din cap.

— Care ar fi fost rostul? ridică el din umeri. Nu te-ar fi făcut decât să te simți incomod.

— Poate. Poate că nu despre asta era vorba. Dacă Violet ar fi ştiut că Gerard şi Julienne fuseseră martorii umilinței ei, ar fi fost prea mândră să locuiască cu ei sau să rămână la Paris. Dar o primiseră pe ea, precum şi pe Cleo, în viețile lor, oferindu-le un refugiu după ce ea fugise din Londra.

— Richard te-a trimis la mine.

— Să-mi gestionați finanțele, spuse ea încet.

— Da, şi să te ajut cu orice altceva ai fi avut nevoie, spuse el cu blândețe.

Iar contele şi contesa fuseseră într-adevăr de mare ajutor. Când părăsise Parisul, era pe cale să devină femeia care era acum. O ghidaseră prin evenimente sociale, încurajând-o să savureze farmecul vieții din capitala Franței, îndemnând-o să-şi spună părerea şi să se apere. Gerard îi insuflase gustul pentru muzica bună, artă şi istorie. Julienne o instruise subtil în artele frumoase ale flirtului şi conversației şi cum să găsească echilibrul între a fi sinceră cu ea însăşi şi a-i face pe ceilalți să se simtă importanți.

— Aveați de gând să-mi spuneți vreodată asta?

— Nu ți-am ascuns asta, draga mea Violet. Nu ai întrebat niciodată şi nu m-am gândit să menționez, zâmbi el. A fost necesar să ştii că Richard te-a îndrumat către noi?

— Nu, clătină ea din cap. Richard o ajutase mult mai mult decât ştia ea. Nu era sigură dacă să fie recunoscătoare sau nervoasă. Oricum, nu mai conta. Presupun că nu a contat, îi întoarse zâmbetul bătrânului.

— Uite cine a venit să ni se alăture, spuse contesa în franceză. Dragul meu, cred că l-ai judecat greşit.

— O, mă îndoiesc, răspunse Violet în franceză. Ce faci aici? se întoarse spre James.

— Nu ştiu ce ai spus. El îi luă mâna şi o ridică la buze,

privind-o în ochi. Dar a sunat încântător.

Un fior o străbătu pe Violet la atingerea lui.

— Ce vrei să spui că nu ştii?

— Nu vorbeşte franceza, se aplecă contesa spre Violet, apoi îi aruncă lui James o privire de aprobare. În afară de asta, îl găsesc destul de fermecător.

Violet îl întrebă apoi în engleză.

— Nu vorbeşti franceza?

— În afară de o frază complet inutilă, mă tem că nu, făcu James o grimasă. Prețul unei tinereți pierdute.

— Atunci e o chestiune de noroc că noi vorbim engleză, deşi întotdeauna mi s-a părut o limbă incomodă.

Gerard se încruntă de parcă dificultățile limbii engleze ar fi putut fi puse direct pe seama lui James.

— Trebuie să vorbesc cu regina despre asta, spuse James zâmbind.

Violet rezistă impulsului de a-şi da ochii peste cap.

— Foarte amuzant, Lord Ellsworth, chicoti contele. Dacă nu cumva o cunoşti personal pe regină, deşi mă îndoiesc că până şi ea ar putea face ceva în legătură cu limba voastră.

— Nu cred că autoritatea ei se extinde până la sintaxă, milord.

— Mare păcat. Gerard îl studie pe James pentru o clipă. De mai bine de cincizeci de ani, eu şi unchiul tău am corespondat regulat. Te considera foarte amuzant.

— Ştiu, zâmbi James.

— Deşi nu pare necesar, începu Violet, permiteți-mi să vă prezint. Acesta este soțul meu, contele de Ellsworth. James, acesta este contele de Viviers.

— Întotdeauna mi-am dorit să întâlnesc – privirea lui James alunecă spre Violet şi înapoi – un conte francez.

Un conte francez? Desigur, Violet îşi dădu seama. Zvonurile…

— Arătând astfel o lipsă totală de ambiție, spuse Gerard cu răceală.

Violet tresări. Ar fi trebuit să ştie că se putea ca bătrânul conte să nu aibă cea mai bună părere despre James.

— Nu am fost întotdeauna un bărbat cum şi-ar fi dorit

unchiul meu să fiu, îi întâlni James direct privirea contelui, care deveni mai aspră.

— Şi acum eşti?

— Nu sunt sigur că un bărbat va putea vreodată să se ridice la înălţimea aşteptărilor. James îşi măsură cuvintele care erau însă, fără îndoială, sincere. Nu poate decât să încerce.

— *Très bon,* murmură Julienne. Foarte bine.

Contele îl analiză pe James pentru un timp. Lui Violet i-ar fi fost greu să nu se zvârcolească sub o asemenea privire din partea contelui, dar James nu tresări deloc. Comportamentul lui era pe cât de impresionant, pe atât de admirabil. Un sentiment neaşteptat de mândrie o învălui. Era bărbatul cu care o femeie se putea mândri. Cine şi-ar fi imaginat vreodată aşa ceva. În cele din urmă, Gerard dădu din cap aprobator.

— Poate că vei ajunge într-o bună zi.

— Mulţumesc, domnule.

— Presupun că eşti aici să vorbeşti cu soţia ta.

— Intenţionez să dansez cu ea mai întâi. James se întoarse spre Violet. Dacă îmi face onoarea.

— Cum aş putea să spun nu?

Deşi ar fi preferat mult să nu danseze sau să vorbească cu el. Sau să facă orice altceva decât să ţipe la el despre toate lucrurile la care se gândise de când ieşise ieri din salon. Începu un vals, iar el o luă în braţe. Erau prea aproape unul de celălalt decât era considerat potrivit, cel puţin în Anglia. Ea încercă să pună puţină distanţă între ei, dar el o ţinu ferm şi ea se predă.

— De ce eşti aici?

— Tu mi-ai cerut să vin.

— Ai spus că nu vei veni.

— Dimpotrivă, am spus că nu pot veni ieri, spuse el uşor, cu o mică sclipire de satisfacţie în ochi. Am responsabilităţile mele. Pur şi simplu nu pot să las totul şi să plec la Paris. Am renunţat să fiu impulsiv cu ceva timp în urmă. Aveam nişte aranjamente de făcut mai întâi aşa că le-am făcut, ridică James din umeri. Am rămas în urmă doar

cu o zi.

— Ce ai de gând, James? miji ea ochii.

— Mă răneşti profund, Violet, oftă el. Sunt aici pentru că eşti aici şi nu pot suporta nici măcar o zi fără tine.

Neîncrezătoare în cuvintele lui, ea ridică o sprânceană.

— Tu ai vrut să te urmez, aşa că sunt aici.

Zâmbi şi o conduse într-o piruetă.

— Nu am încredere în tine.

— Nici nu ar trebui, cel puțin nu în acest moment. Dar am toată intenția de a-ți câştiga încrederea. Şi iertarea.

— Aşa?

— Nu pot schimba trecutul, Violet, pot doar să plătesc pentru greşelile mele, zâmbi el şi o strânse mai tare, aplecându-se pentru a-i şopti la ureche. Nu ai câştigat această rundă, draga mea.

— Ce vrei să spui cu asta?

Violet aproape că se împiedică la auzul cuvintelor lui.

— Acest joc pe care îl jucăm acum, spuse el într-o manieră dezinvoltă, de parcă nu spusese nimic important. Escapada ta prin Europa, eu care trebuie să-ți dovedesc că m-am schimbat.

Un joc? Crezuse că era un joc? Nu era un joc – restul vieții lor era în joc.

James făcu un pas complicat, iar ea îl urmă neobosită. Cu toate astea, lui Violet îi plăcuseră dintotdeauna jocurile şi se pricepea destul de bine la ele. De fapt, excepțional de bine. Nu o ajutase unchiul Richard să-şi perfecționeze abilitățile la şah? Era mai competitivă decât se cădea pentru o femeie. Încă o trăsătură pe care nu o descoperise decât după căsătorie. Dacă un joc era ceea ce îşi dorea James, ea era mai mult decât dispusă să fi joace, dar după regulile ei.

— Nu mi-am dat seama că acesta e un joc.

— Bineînțeles că ştiai, chicoti el, aşa că renunț.

— Ai spus că ai câştigat această rundă.

— A, dar prin capitulare, câştig. Ai vrut să mergi la Paris. Eu nu, şi totuşi, iată-mă. Muzica se încheie şi ei încetiniră până când se opriră. James se uită la ea, cu zâmbetul lui prea îngâmfat. Voi fi alături de tine în fiecare minut. La Paris şi

oriunde vrei să mergi.

— Oriunde? ea îşi înclină capul într-o parte şi se uită la el. Ai spus că nu ai chef să călătoreşti.

— Găsesc călătoriile incomode şi inconfortabile. Cu toate astea, deoarece am foarte puțină experiență, m-am răzgândit. Recunosc că s-ar putea să greşesc. Ceva care semăna enervant de mult cu un triumf străluci în ochii lui. Acum văd că pot exista anumite beneficii, oportunități educaționale, lărgirea orizontului, lucruri de genul ăsta. Tu ai fost cea care mi-a spus că nu ar strica să îmi lărgesc orizonturile.

— Aşa este, se părea că jocul deja începuse. Doamne, asta da, schimbare!

— Să plăteşti pentru greşelile tale nu e uşor.

— Nici nu ar trebui să fie, zâmbi ea plăcut. Deşi ar trebui să îți mărturisesc că aproape mă hotărâsem să mă întorc în Anglia odată ce afacerea mea aici se termina.

— Excelent, zâmbi el cu vădită uşurare. Atunci ne putem întoarce acasă mâine.

— Nu fi ridicol. Îngrijorarea mea era legată de condiția că nu putem fi despărțiți mai mult de paisprezece zile. Am plecat fără să acord atenția cuvenită. A fost destul de necugetat din partea mea. Dar acum că mi te-ai alăturat, radie ea, nu văd niciun motiv pentru care să nu continuăm.

— Să continuăm? spuse el încet.

— Doamne, James, sigur nu ai crezut că jurământul tău de a fi alături de mine în fiecare minut m-ar face să mă întorc acasă, nu?

— Nu, nici măcar pentru o clipă.

— Cu excepția cazului în care nu ai vorbit serios, făcu ea ochii mari într-un mod inocent, şi doar ai încercat să faci tot ce poți într-un moment de *carpe diem!*

— Am vorbit serios, spuse el ferm.

Să călătorească prin Italia şi Grecia era într-adevăr o idee excelentă. De la revelația lui despre incident, simțise de parcă ar fi luat-o de la început. A fi departe de Londra însemna un fel de amânare şi le oferea amândurora timp să-şi rezolve diferendele sau să decidă ce-şi doresc după trei ani. Era ea dispusă să renunțe la viața plină de aventură şi de libertate pe

care o avusese de la căsătoria cu James şi să rămână în Anglia cu el pentru tot restul vieții? Era el interesat doar de moştenirea lui sau Violet era cea pe care şi-o dorea cu adevărat?

— Ai menționat Florența şi Atena doamnei Higginbotham şi prietenelor ei.

Ea dădu din cap aprobator, îl luă de braț şi ieşiră de pe ringul de dans.

— Ai vizitat Italia şi Grecia?

— Nu am călătorit în Grecia, dar am petrecut ceva timp la Roma şi la Florența. Cu toate astea, am fost cu mult timp în urmă, adăugă el rapid. Abia îmi amintesc ceva.

— Atunci îți va plăcea. Singurul lucru mai bun decât prima vizită la Florența este cea de-a doua. Cât despre Atena, oftă ea îndelung, prezența anticilor se poate simți în aer!

— Sună încântător.

Privirea îi dezmințea însă cuvintele. Chiar nu-i plăceau călătoriile.

— Când luna luminează marmura Parthenonului, este cel mai romantic lucru pe care l-am văzut vreodată.

— Într-adevăr? spuse el gânditor, apoi zâmbi. Abia aştept să-l văd. Nu era sigură că îi plăcea zâmbetul lui hotărât şi răutăcios. Cu toate astea, zâmbi şi ea în aceeaşi manieră.

— Şi eu abia aştept să ți-l arăt.

— Când plecăm?

— Voi vorbi cu Cleo despre aranjamente. Am un comision de rezolvat dimineața, dar, în funcție de orarul trenurilor, probabil că putem fi pe drum până diseară.

Dura cel puțin două zile cu trenul de la Paris la Florența. Violet ar fi trebuit să verifice cu Cleo, dar, după calculele ei, ar fi ajuns la Florența cu o zi sau două mai devreme.

— M-am gândit că poate mai rămânem o zi şi îmi poți arăta Parisul.

Ochii lui Violet se măriră.

— Vrei să vezi Parisul?

— Nu în mod special. Am mai fost aici o dată, dar îmi amintesc doar puțin din atracțiile importante. M-am gândit că vrei să-mi spui despre cât de umblată şi de informată eşti şi

cât de ignorant şi provincial sunt eu.

— O, ei bine, când o spui aşa… zâmbi ea. Sună distractiv, dar avem doar o după-amiază la dispoziție. Va avea loc o adunare la Florența la care am promis să particip şi trebuie să plecăm din timp. Cu toate astea, aş fi bucuroasă să îți arăt cât de ignorant şi de provincial eşti în Florența.

— Atunci Florența rămâne. Încă un lucru, îşi puse el mâna peste a ei, aflată încă pe brațul lui. Vom rămâne aici în seara asta sau vii cu mine la hotel?

— Nu am de gând să stau altundeva decât aici. Încercă să-şi tragă mâna înapoi, dar el o ținu strâns.

— Foarte bine, aprobă el din cap. Atunci rămân şi eu.

— De ce ai face asta?

— Paisprezece zile, îți aminteşti? Se încruntă. Sau paisprezece nopți, presupun. Indiferent, am risipit deja una dintre ele. Aş urî să mai pierdem încă una.

James avea dreptate. Chiar şi aşa, era dispusă să mai irosească o noapte.

— Nu plănuisem…

— Poate că ai înțeles greşit când am spus că intenționez să petrec fiecare minut cu tine, zâmbi el într-o manieră exagerat de agreabilă. Dacă preferi să stai aici, sunt sigur că contesa îmi poate găsi o cameră. Pare că mă place.

— Contesa place pe toată lumea, spuse Violet pe un ton tăios. Ultimul lucru pe care şi-l dorea era să fie sub acelaşi acoperiş cu soțul ei. Apariția lui neaşteptată îi dădea multe de gândit. Numeroşi oaspeți stau aici, cunoştințe şi prieteni, se strădui să vorbească cu calm. Îndrăznesc să spun că nu sunt camere disponibile.

— Atunci va trebui să dorm pe podea, în fața camerei tale. Cu siguranță există o pătură de rezervă pe undeva.

— Nu ai vrea asta, zise ea şi îşi eliberă mâna.

— O, ba da, insistă el. În fiecare minut, Violet.

— Dacă te aştepți să împart cu tine camera ta de hotel…

— Apartamentul. Apartamentul meu de hotel, ridică el din umeri în semn de capitulare. Are două dormitoare.

— Încrezător, nu-i aşa?

— Da, zâmbi el.

— Şi Cleo?

— Am aranjat şi pentru ea o cameră.

— Cât de grijuliu din partea ta!

— Grija este una dintre multele mele calități.

El ridică din sprâncene, iar ea rezistă impulsului de a râde. Ce-i drept, era amuzant, dar asta nu era suficient.

— Da, bine, vom vedea.

Ignoră privirea din ochii lui, de parcă câştigase din nou. Dragul de el, ce scump şi prostuț era! Ea nici măcar nu începuse jocul.

*

Violet avusese dreptate. Era imposibil să gândească limpede ştiind că James se afla în camera alăturată. La fel de imposibil îi era să adoarmă. În ciuda orei târzii la care ajunseseră la Grand Hotel, nu făcuse nimic altceva decât să se răsucească în pat. Bineînțeles că acelaşi lucru îl făcuse şi noaptea trecută. Aparent, lipsa de somn era prețul pentru a avea o legătură cu James Branham.

Noaptea trecută, decisese să se întoarcă la Londra şi să respecte condițiile stabilite de testament în privința zilelor petrecute separat. Cel puțin pentru moment. Motivele ei pentru care acceptase să respecte prevederile erau aceleaşi. Totuşi, ştiind că sărutul care le schimbase viața amândurora pentru totdeauna nu fusese o greşeală, îi venea greu să se simtă recunoscătoare pentru viața pe care i-o dăduse James. Cu siguranță, dacă nu ar fi sărutat-o, nu ar fi fost forțat să se căsătorească cu ea şi apoi s-o trimită să-şi trăiască propria viață, iar ea nu ar fi devenit femeia care era atunci.

Chiar şi aşa, nu se putea abține să nu se întrebe ce s-ar fi putut întâmpla dacă James ar fi făcut vreun efort pentru a avea o căsnicie în adevăratul sens al cuvântului. Sau dacă n-ar fi sărutat-o deloc.

Ar fi fost fericită, cu un soț care avea grijă de ea şi o casă plină de copii? Sau ar fi fost singură, fata bătrână şi sora incomparabilei Caroline? Subiect de bârfă şi de milă şi al comentariilor din spatele mâinilor înmănuşate. „Nu este

curios cum una dintre surori e atât de drăguță şi încântătoare, iar cealaltă, ei bine, cealaltă citeşte mult?”

A-l ierta pe James pentru greşeala lui era una, a-l ierta pentru un act deliberat însă era cu totul altceva. Dacă îşi dorea cu adevărat iertarea ei, el trebuia să muncească pentru asta, chiar dacă însemna să-l oblige să viziteze fiecare țară de pe pământ.

Din fericire, patul de hotel al lui James nu scârțâia, deşi ea stătea cu urechile la pândă. În cele din urmă, închise ochii.

O bătaie în uşa salonului apartamentului se auzi. Încă puțin şi ar fi adormit adânc. Violet dădu cuvertura la o parte, se dădu jos din pat şi trase halatul pe ea, după care se îndreptă către uşă, deschizând-o larg.

— Da?

James încremeni, cu mâna încleştată de parcă s-ar fi pregătit să bată din nou.

— Bună. Eşti trează.

— Nu eram până acum o clipă, minți ea. Ce vrei?

— Nu pot să dorm.

James avea părul uşor ciufulit şi aspectul drăguț al unui băiețel. Purta halatul lui de un albastru intens, cel care se potrivea perfect cu ochii lui, peste pantaloni de pijama de mătase. Cu halatul înnodat, era imposibil de spus dacă purta şi cămaşa pe dedesubt. Desigur, nu că lui Violet i-ar fi păsat.

— Poate că nu te străduieşti suficient

— Nici tu nu poți dormi, spuse el cu un zâmbet înțelegător. Patul tău scârțâie, am auzit.

— Patul meu nu scârțâie, zise ea, deşi era oarecum adevărat.

— Nu arăți precum cineva care dormea profund, îi ignoră el comentariul.

— O, mulțumesc.

— A fost un compliment? se încruntă e.

— Da. Acum, noapte bună.

Începu să închidă uşa treptat, dar el o opri cu piciorul.

— Nu pot să dorm.

— Da, ştiu, ai spus asta, oftă ea. Se pare că ai impresia că eu pot face ceva în privința eşecului tău de a adormi. Ce te

aştepți să fac?

Surpriza îi fulgeră în ochi, apoi zâmbi. Un val de căldura învălui obrajii lui Violet. Ignoră asta şi ridică o sprânceană.

— Serios, James? Te aştepți să vin în patul tău doar ca să poți dormi bine?

— Nu mă pot gândi la o modalitate mai bună şi este o idee excelentă, dar – chicoti el – nu mi-a trecut prin cap până acum o clipă.

— Nu sunt sigură dacă să mă simt jignită că nu ți-a trecut prin minte mai devreme sau jignită că în cele din urmă s-a întâmplat, spuse ea fără să se gândească, observând ceea ce ar fi putut fi cel mai simplu indiciu de dezamăgire. Se eliberă de acel gând.

— De fapt există un set de şah în salon şi mă întrebam dacă ştii să joci.

— Desigur că ştiu să joc, trecu pe lângă el şi intră în salon, unde tabla era deja aşezată pe o mică masă rotundă. Dar nu mai mult de două partide, poate trei dacă fiecare câştigă una. Deşi îndrăznesc să spun că nu va fi necesar, zise şi se aşeză ia masă.

— Te aştepți să câştigi, nu? zâmbi el şi se aşeză. Violet zâmbi înapoi. Pentru ce să jucăm?

— Pentru satisfacție, făcu ea semn din cap către tablă. Poți juca cu albul.

— Şi să mut primul? James ridică o sprânceană. Eşti dispusă să-mi oferi acest avantaj?

— Nu îl consider un avantaj.

— Foarte bine atunci, mută pionul din dreptul reginei, o mişcare de deschidere care era de aşteptat.

— Nu pot să-ți arăt întregul oraş într-o după-amiază, spuse Violet în timp ce făcu aceeaşi mutare la rândul ei. Vizitatorii au nevoie de săptămâni pentru a vedea tot ce este de văzut în Paris.

— Nu mă aştept s-o faci, mută el un alt pion.

— Există ceva ce vrei să vezi în mod deosebit? contracară ea cu pionul regelui.

— Nu-mi vine nimic în minte, zise el şi mută nebunul. Arată-mi ce crezi că ar trebui să văd. Poate ceva care să mă

facă mai puțin ignorant şi provincial.

— Nu se poate, murmură ea, cu privirea țintuită pe tablă. E destul de curajos din partea ta să te laşi în mâinile mele.

— Într-adevăr. El se opri. Pot fi curajos.

Ea mută un turn.

— Ne-am întors din nou la prostia cu eroul?

— Numai dacă funcționează, mută el un alt pion. Funcționează?

— Nu.

— Dar nu cred că eşti la fel de supărată pe mine acum, comparativ cu ziua de ieri.

— Greşeşti, studie ea tabla. Ți-ai adus valetul cu tine?

— Nu.

— De ce nu? Mută şi ea nebunul. Credeam că fiecare domn călătoreşte cu un valet.

— Am impresia clară că încerci să mă momeşti. Aştepți să spun ceva greşit, ca să poți să-mi reaminteşti cât de mult greşesc.

— Prostii, comentă ea, deşi James nu fusese departe de adevăr.

— Nu mi-am adus valetul pentru că nu ți-ai adus servitoarea.

Imediat, ea îşi dădu seama de strategia lui şi se abținu să nu zâmbească.

— Prefer să nu călătoresc în grup. Este mai uşor şi mai ieftin. În plus, majoritatea hotelurilor bune oferă aceste servicii. Şi este mai uşor să călătoreşti de unul singur, îi aruncă un zâmbet rapid. Nu a fost deloc rău, ci ceva mai degrabă autentic şi atrăgător.

Ea îl ignoră.

Primul joc se încheie rapid cu victoria ei, fără să se chinuie prea mult. Se părea că James nu fusese atât de atent pe cât ar fi trebuit. Al doilea joc fu mult mai lent, mult mai bine gândit, iar el jucă bine. Pentru o clipă. Violet chiar crezu că ar putea pierde în fața lui, asta până când observă că juca exact ca unchiul Richard şi astfel reuşea să mențină un avantaj.

James era un jucător foarte bun, dar la fel era şi ea. Nu

se îndoise că îl va învinge în seara aceea. Cât despre jocul mai mare pe care îl jucau – pur şi simplu urmând-o la Paris, el câştigase prima rundă şi o luase prin surprindere. Desigur, fusese o surpriză plăcută, chiar dacă motivele lui erau îndoielnice.

Acum, era rândul ei să-l surprindă.

Capitolul 18

James nu se aşteptase deloc la asta. Presupusese că treaba lui Violet era mai degrabă o oprire la o modistă sau o consultație la una dintre celebrele case de modă ale oraşului. În schimb, trăsura lor se oprise în fața unui edificiu străvechi de piatră cenuşie de la marginea oraşului într-o zonă care arăta respectabil pe o singură parte. Nu era complet sigur care anume. Clădirea avea aspectul distinct al unei şcoli mari, dar nu suficient de mare pentru a fi un conac.

— Azi pari mai puțin supărată, spuse el şi o ajută să coboare din trăsură.

— Nu sunt, spuse ea, dar nu ajută cu nimic dacă sunt mai puțin politicoasă cu tine.

— Credeam că te epuizez.

— Deloc, şi nu trebuie să mă întrebi în fiecare zi dacă sunt mai puțin furioasă pe tine. Nu prevăd că furia mea se va diminua în viitorul apropiat.

James se abținu să nu zâmbească. Violet putea să nege cât voia, dar exista o mică crăpătură în zidul pe care îl ridicase împotriva lui.

— Atunci, e greşeala mea.

— Una dintre multe altele, făcu o pauză şi cercetă casa. M-am gândit că ai vrea să vezi unde se duc o parte din banii tăi.

— Am crezut că totul s-a dus pe călătorii şi pe rochii la modă sau orice altceva pe care femeile cheltuiesc banii.

— Nu tot, cercetă ea zona cu un zâmbet mulțumit. Nu ar fi corect să nu-ți împărtăşesc generozitatea de care ai dat

dovadă.

— Cu plăcere, el se uită în jur. Ce e locul ăsta?

— Un sanctuar, James. Violet se îndreptă către uşă. Un refugiu, dacă vrei.

— De la? o urmă.

— Nedreptăţile vieţii, răspunse ea şi îi aruncă o privire peste umăr.

— Nu am idee ce înseamnă asta.

O urmă pe scări.

— Este un loc pentru femeile care au fost abandonate de bărbaţi, fie ei taţi sau soţi, îi aruncă o privire acuzatoare, ceea ce nu era deloc corect. Ele trăiesc aici atâta timp cât au nevoie şi deprind abilităţile necesare pentru a se întreţine singure. Aşa că, atunci când pleacă de aici, sunt capabile să ducă un trai decent.

— Nu te-am abandonat, se încruntă el.

— Semantică, James. Abandonată, înstrăinată, ridică ea din umeri. În cele din urmă, se află cam în aceeaşi poziţie.

— Spune-mi ceva, Violet. Eşti supărată din cauza primului sărut, a celui de-ai doilea sau că nu am luptat niciodată pentru tine?

— Sau a faptului că m-ai minţit timp de şase ani?

— Şi asta.

— Pentru tot, zise ea şi ochii i se îngustară.

— Deşi ar trebui să subliniez că nu te-am minţit timp de şase ani. Am minţit o singură dată şi pur şi simplu nu am recunoscut asta.

— O, asta e foarte diferit, i se auzi sarcasmul în voce. Voi avea asta în vedere.

Aparent, aceea era recompensa pe care cineva o primea pentru sinceritate, pentru confesiune. Poate că era bine pentru liniştea sufletească, dar cam atât. James avea să ţină cont de asta data următoare când decidea să dezvăluie secrete pe care era mai bine să le păstreze pentru el.

Uşa se deschise şi o femeie scundă, cu părul negru, le ieşi în întâmpinarea lor. Era mai în vârstă decât el, poate avea undeva la cincizeci de ani, dar, la fel ca în cazul contesei, era imposibil să-i ghicească vârsta. Evident, era ceva atemporal la

femeile franceze. Era surprinzător de drăguță şi se mişca cu grație, în contradicție cu ținuta ei simplă. Doamna o întâmpină pe Violet cu brațele deschise şi amândouă începură să vorbească în franceză.

James zâmbi politicos şi rămase prin preajmă, simțindu-se ca un idiot, care fără îndoială şi era.

— În engleză, te rog, Marceline, spuse Violet în cele din urmă, şi făcu semn din cap în direcția lui James. Am un prieten cu mine astăzi.

— Văd. Marceline zâmbi şi îşi înclină capul spre Violet. Nu este acelaşi prieten pe care l-ai adus înainte.

— Nu. El este Lord Ellsworth, spuse Violet încet, fără să menționeze că era soțul ei.

„Ce alți *prieteni* mai adusese aici?”

— James, permite-mi să ți-o prezint pe doamna Gagnon.

— Madame, spuse James şi făcu o plecăciune.

— Bine ați venit la Maison d’Espoir, milord! *Madame* Gagnon se uită în jur. Doamna Ryland nu e cu tine?

— Azi nu, spuse Violet. Azi vizitează obiectivele Parisului. Marcus fusese nerăbdător ca doamna Ryland să-i arate oraşul, chiar dacă vizitase Parisul cu un an în urmă. Pe James îl surprinsese faptul că prietenul său dorea să fie singur cu doamna Ryland la fel de mult pe cât îşi dorea el să fie cu Violet. Trebuia să aibă o discuție serioasă cu Marcus despre acea femeie.

— Marceline este o verişoară a contesei. Violet arătă cu mâna de jur-împrejur. Toate acestea sunt făcute de mâna ei.

— Serios? se miră James. Ea a început asta?

Madame Gagnon îl luă pe James de braț.

— Într-adevăr, dar este o poveste foarte lungă. *Madame* Branham îți va povesti totul despre asta când vei pleca. Dar acum, ați vrea să vedeți umila noastră întreprindere?

— Foarte mult, încuviință el.

— Excelent. Ochii doamnei licăriră. Când vom termina, fără îndoială veți dori să contribuiți şi dumneavoastră.

Violet zâmbi larg.

— Un tur în schimbul unei donații? chicoti el.

— Deloc, femeia ridică din umeri. Turul este gratuit. Dar,

dacă doriți să donați, voi fi bucuroasă să vă iau banii. Zâmbetul ei dispăru. Nu este deloc uşor. Vedeți dumneavoastră, nimănui nu-i pasă cu adevărat de ce facem noi aici. Fondurile fac acest lucru posibil, dar niciodată nu este suficient. Violet ne este de foarte mare ajutor, iar Julienne face tot ce poate. La balul ținut în fiecare an de ziua contelui se strânge o sumă substanțială, adăugă *madame*.

— Credeam că este cu ocazia sărbătoririi zilei de naştere a contelui, se încruntă James.

— Şi ce modalitate mai bună de a sărbători ziua de naştere şi norocul propriu decât să le ceri prietenilor să dăruiască altora, mai degrabă decât ție? De când ne-am deschis prima dată porțile, Gerard a cerut donații pentru noi în loc de cadouri pentru el.

— Foarte generos din partea lui, spuse James.

— El este un om bun, făcu o pauză. S-ar crede că este uşor să fii generos atunci când ai atât de multe. Totuşi, cunosc mulți oameni înstăriți care nu doresc să dăruiască celor care au nevoie disperată de bani. Dar dacă cineva organizează o petrecere atât de mare şi atât de exclusivă şi care devine punctul culminant al sezonului, nimeni nu ezită să contribuie pentru o cauză demnă în schimbul unei invitații. Violet şi *madame* îşi zâmbiră. Este într-adevăr genial.

— Într-adevăr, spuse James zâmbind şi făcu o notă mintală să verifice cu contabilii săi ce organizații caritabile susținuse unchiul Richard şi pe care le susținea acum el.

Fusese jenant să realizeze că habar n-avea. Mai rău, nici măcar nu-i trecuse prin cap să verifice vreodată. Era doar o mențiune regulată referitoare la donațiile caritabile în registrele de contabilitate peste care se uita lunar.

— Acum, milord, începu *madame* Gagnon, la acest etaj avem în mare parte săli de clasă pentru a învăța o meserie.

Îl conduse pe lângă săli de clasă, una după alta, majoritatea pline de femei de toate vârstele. James observă că unele dintre ele erau adolescente, iar altele mai în vârstă decât doamna Gagnon. Într-o sală învățau să facă pălării, în următoarea confecții fine, în alta elevele erau angajate în legarea cărților şi într-una, practicau desenul. La etajele

superioare se aflau camerele de locuit, precum şi săli de clasă dedicate cititului şi scrisului, competenţelor matematice şi a celor de contabilitate. *Madame* Gagnon îi explică lui James că aveau şi programe de pregătire pentru asistente şi profesori. Sublinie cu mândrie că unele dintre fostele rezidente deţineau magazine proprii şi că aproape toate femeile instruite acolo ajunseseră să câştige bani, chiar mulţi şi că îşi găsiseră loc de muncă în casele de modă din Paris.

— Şi totul este privat? întrebă James când se încheie turul. Nu primiţi niciun ajutor de la guvern sau de la biserică?

— Guvernul este condus de bărbaţi care nu au niciun interes în ceea ce se întâmplă cu femeile, se auzi dispreţul în vocea doamnei. Cât despre biserică… Se încruntă. Există multe activităţi caritabile care sunt conduse de biserică. Şi, deşi sunt valoroase, există cerinţe stricte cu privire la practicarea religiei. Aici, suntem unici. Nu ne interesează cum alegi să te rogi sau dacă te rogi. Avem reguli privind prezenţa şi comportamentul care sunt necesare atunci când zeci de femei locuiesc împreună, dar nu cerem supunere la regulile Romei. Credem că Dumnezeu îi ajută pe cei care se ajută singuri. Facem posibil ca femeile care stau la noi să se poată întreţine singure. Zâmbi. Totuşi există o biserică, la mică distanţă de aici, unde majoritatea rezidentelor noastre, inclusiv eu, se duc în fiecare duminică. Ne place să fim precaute.

James râse. Mai vorbiră un timp, apoi se întoarseră la trăsură, dar nu înainte ca James să-i promită o contribuţie considerabilă – nu doar pentru a o impresiona pe Violet, deşi nu l-ar fi deranjat asta, şi nici pentru a-şi uşura conştiinţa oarecum vinovată în legătură cu propria lui donaţie de binefacere, ci pentru că Maison d'Espoir era într-adevăr unică şi ajuta o cauză căreia el nu îi acordase niciodată atenţie. Evident, era o cauză la care Violet ţinea foarte mult. Îl surprinsese faptul că soţia lui şi aproape fiecare femeie pe care o văzuse erau la mai puţin de un pas de a rămâne falite. Pierderea unui soţ sau a unui tată le adusese pe străzi. Fără îndoială acela era motivul pentru care unchiul Richard crezuse necesar să aranjeze un fond pentru Violet.

Violet dădu instrucţiunile vizitiului şi o porniră înapoi

către hotel.

— Asta a fost… începu James.

— Da?

Violet îl studie îndeaproape.

— …destul de remarcabil.

— Aşa mi se pare şi mie, zâmbi ea. Nu cred că există aşa ceva nicăieri altundeva.

— Prietenele tale au identificat o mare problemă şi, în loc să o ignore, au făcut ceva în privința asta, încuviință el din cap. E admirabil.

— Maison d'Espoir şi-a deschis porțile în urmă cu mai bine de douăzeci de ani. A ajutat multe femei de-a lungul anilor.

— *Madame* Gagnon a spus că îmi vei spune cum a început totul.

— Chiar eşti interesat? ridică ea o sprânceană.

— Da, sunt.

— Foarte bine. Făcu o pauză pentru a-şi aduna gândurile. Când contesa era tânără, tatăl ei a murit şi a fost forțată să se căsătorească cu un bărbat mult mai în vârstă decât ea. Era mult prea tânără pentru a se căsători, într-adevăr, dar nu avea altă opțiune. Chiar dacă părinții ei erau de viță nobilă, tatăl ei nu a lăsat o avere îndeajuns de mare cu care să-şi întrețină familia. Căsnicia a fost una scurtă, a durat doar câțiva ani, dacă îmi amintesc bine povestea, apoi soțul a murit, lăsându-i lui Julienne o avere considerabilă.

— Deci aşa a început să ajute femeile aflate în situația ei?

— Nu atunci, dar şi-a susținut mama, frații şi surorile. Câțiva ani mai târziu, l-a cunoscut pe conte şi, în cele din urmă, s-au căsătorit.

— Şi atunci ea a început acest proiect?

— Nu, clătină ea din cap, nu până când soțul lui Marceline a murit.

— Şi a rămas fără bani?

— Mă laşi să spun povestea? pufni ea.

— Ai putea s-o spui mai repede.

— Voi face tot posibilul. Se gândi pentru o clipă. Unde am rămas? O, da. Marceline a rămas cu suficienți bani cât pentru a duce un trai decent. Din câte am înțeles, a fost o conversație întâmplătoare între cele două femei, reflectând asupra circumstanțelor respective şi cum, fără harul lui Dumnezeu, totul ar fi putut fi mult mai rău pentru amândouă. Şi cât de înfricoşătoare era viața pentru unele femei care, fără nicio vină, se găseau în situația de a nu avea ce să mănânce, sau mai rău, ce să le dea copiilor să mănânce.

— Şi? o îndemnă el să continue.

— Au decis că cineva trebuia să facă ceva. Dar guvernului nu i-a păsat, iar biserica era cu totul prea restrictivă, aşa că au fondat Maison d'Espoir.

— *Maison* înseamnă casă, cred. Casa…?

— Speranței, clătină Violet din cap. Speranța este insuficientă pentru femeile care se trezesc fără bani, fără familie la care să se întoarcă. Ai văzut femeile din Londra, în locuri precum Whitechapel. Crezi că fac ceea ce fac pentru că vor? Pentru că au alte opțiuni? Nu au nicio speranță, James. Nicio posibilitate la o viață mai bună. Locul acesta oferă femeilor un loc unde să stea, să învețe o meserie care le va aduce un loc de muncă respectabil. Pentru majoritatea dintre ele, asta începe cu a învăța să citească şi să scrie. Frecvent, ele vin cu copii, şi copiii lor sunt şi ei educați.

— Îmi dau seama de ce susții această cauză.

— De fapt, tu o susții.

— Îți cheltuieşti alocația pentru asta, spuse el încet, deşi avusese o bănuiala.

— Nu pe toată. Îmi plac hainele la modă şi lucrurile frumoase, ridică ea din umeri, dar fac şi eu ce pot. Ai fost destul de generos. Nu este un sacrificiu îngrozitor să reduci din cheltuieli acolo unde se poate. În plus, este destul de distractiv să călătoreşti fără bagaje. Există mult mai multă libertate şi independență atunci când nu târăşti după tine alți oameni şi un munte de bagaje. Face totul să arate a aventură.

— Înțeleg. Comentariile ei despre cheltuieli aveau sens. Deci acesta a fost încă un test? Să mă aduci aici?

— Depinde, se uită ea la el surprinsă, apoi zâmbi.

— De?

— De cât de bine te descurci.

Se întoarse să privească străzile pe lângă care treceau, aparent pierdută în gânduri.

La fel şi James. Nu acordase niciodată atenţie la ce făcuse Violet cu alocaţia ei. Era a ei şi avea dreptul să facă orice dorea cu ea. Faptul că îi plăcea să-i ajute pe alţii nu ar fi trebuit să fie o surpriză pentru el şi totuşi era. Fără îndoială îl făcuse să reflecteze la propria sa lipsă de conştientizare a nevoilor celor mai puţin norocoşi. Trebuia să facă ceva în privinţa asta când se va întoarce acasă, spera el cu ajutorul lui Violet.

Când ajunseră la hotel, la recepţie îi aştepta un bilet de la doamna Ryland.

— Cleo ne-a rezervat bilete la trenul de noapte către Milano, scană ea biletul. Excelent, pentru că apoi vom traversa Alpii pe timpul zilei.

— A, da?

Stomacul lui James se revoltă la acel gând.

— Apoi vei dori mereu să călătoreşti prin Alpi pe timp de zi. Peisajul este uluitor. În plus, este mult mai sigur.

— Este?

— Fără doar şi poate. Nu pot să-ţi spun poveştile pe care le-am auzit de la pasagerii care au fost forţaţi să coboare în mijlocul pustietăţii din cauza avalanşelor sau a ninsorilor abundente. Chiar nu ar trebui să avem probleme în această perioadă a anului, dar nu se ştie niciodată, spuse Violet absentă, cu privirea încă pe biletul doamnei Ryland. De la Milano, vom lua trenul spre Bologna şi mai departe spre Florenţa. Cu excepţia dificultăţilor neprevăzute, ar trebui să fim acolo în două zile. Împături din nou biletul şi-i aruncă o privire lui James. Mai doreai să vezi ceva în Paris?

— Desigur.

James nu avea nicio dorinţă specială să vadă Parisul, dar orice o ţinea pe Violet lângă el merita.

— Nu mă pot gândi la nimic din ce să-ţi pot arăta în timpul pe care îl mai avem. Am putea merge la Luvru, desigur, dar probabil că n-am putea vedea mai mult de o galerie.

Oricum lui James nu-i plăcea prea mult arta veche.

— Atunci arată-mi un singur obiectiv turistic. Ceva ce ți-a plăcut mult ție, poate.

— În Paris? Imposibil. Violet se gândi pentru o clipă, apoi zâmbi. Cred că ştiu exact ce să-ți arăt. Îl apucă de braț şi-l conduse înapoi pe uşile care dădeau la stradă. O să-ți arăt un pic din Paris pe drum.

— Unde mergem? făcu semn din cap spre portar, care le opri o trăsură neacoperită. Se părea că unele lucruri nu aveau nevoie de traducere.

Violet dădu vizitiului indicații, iar James o ajută să urce în trăsură.

— Mergem să vedem cel mai popular loc din Paris.

James văzuse o mulțime de locuri în singura sa vizită la Paris, care erau extrem de populare, dar nu-şi putea imagina că Violet îl va duce la unul dintre de. Totuşi…

— Scandalos, nu-i aşa?

— Nu te-aş duce niciodată într-un loc scandalos, James. Te-ai bucura prea mult, se auzi o notă de sinceritate în vocea ei.

James adoptă o expresie tristă.

— Atunci nu e scandalos?

— Nu chiar, deşi a fost centrul controverselor.

— Presupun că asta e de-ajuns, oftă el. Dar sunt dezamăgit.

— Îndrăznesc să spun că ultimul lucru de care ai nevoie este o vizită în orice loc scandalos.

— Nu ştiu, zâmbi el. Un scandal minor este uneori benefic pentru sufletul oricui.

— Mă îndoiesc că sufletul tău ar mai putea face față unui scandal.

— La naiba, Violet! Nu am făcut nimic rău în ultimii doi sau trei ani.

— Ştiu, făcu semn către clădirea de lângă hotel când se îndepărtară de bordură. Acesta este Palais Garnier, Opera din Paris. Interiorul este chiar mai măreț decât exteriorul. Scara de marmură este extraordinară.

— Ce vrei să spui cu asta? ignoră el prezentarea.

— Pe lângă faptul că unchiul Richard mi-a vorbit despre schimbarea ta, bârfele despre tine au fost considerabil mai puține în ultimii ani. Practic inexistente. Numele tău nu a fost legat de al unei alte femei de ceva timp, făcu semn din cap către o clădire care semăna cu un templu grecesc. Aceasta este La Madeleine, o biserică romano-catolică. Construcția a început sub conducerea lui Ludovic al XV-lea, cred, dar designul s-a schimbat şi construcția a fost oprită când a avut loc revoluția. Nu a fost finalizată până acum vreo cincizeci de ani.

— Asta nu-ți spune nimic?

— Ei bine, da, ridică ea din umeri. Presupun că îmi spune că revoluțiile nu sunt propice pentru proiecte de construcție.

— Nu, pufni el, despre mine.

— Probabil, se uită în jur. Aceasta este Place de la Concorde.

— Am devenit aproape plictisitor, ştii.

— Mă îndoiesc, se încruntă ea. Vrei să auzi sau nu despre obiectivele Parisului?

„Nu!”

— Continuă.

— După cum spuneam, aceasta este Place de la Concorde.

În stânga lor se afla o piață mare, dreptunghiulară, cu fântâni şi statui, şi tot ce se aştepta să se vadă la o piață mare. Nu era deosebit de interesant.

— Obeliscul a fost un cadou din Egipt…

— La fel ca acela din Londra, spuse el hotărât. Din experiența mea pot spune că, dacă ai văzut un obelisc, nu este nevoie să mai vezi altul.

Ea îl ignoră.

— Fântânile sunt două dintre cele mai frumoase din Paris, figurile alegorice – zei, zeițe şi nimfe – pe o parte desemnează râurile, iar pe cealaltă, mările, făcu semn într-o parte. De aici poți vedea Grădinile Tuileries şi Luvru în direcția aceea – arătă în direcția opusă – şi la vest, poți vedea Arcul de Triumf.

Structura masivă se profila împotriva soarelui de după-amiază.

— Este destul de greu să-l ratezi.

— Se spune că este cel mai mare astfel de arc din lume. Opera lui Napoleon, desigur.

— Ei bine, ştii ce se spune despre bărbații care ridică monumente enorme pentru triumfurile lor.

— Nu ştiu. Colțurile buzelor ei tremurau şi o provocare distinctă străluci în ochii ei. Ce se spune despre ei?

— Se spune că astfel de bărbați încearcă să compenseze o lipsă fizică de vreun fel.

— Da, ei bine, era scund, nu-i aşa?

— Aparent, se abținu el să nu râdă. Sunt sigur că asta era problema.

— Ține minte, James, îl privi fix în ochi, aşa cum nu mai eşti acelaşi bărbat care ai fost, nici eu nu sunt aceeaşi femeie.

— Sunt foarte conştient de asta.

Violet îşi îndreptă atenția înapoi către piață.

— Este minunată. Nici fântânile, statuile sau priveliştile fermecătoare nu pot nega istoria locului.

„O, minunat, istorie!”

— Istoria este un alt domeniu la care nu mă pricep, tresări el.

— În timpul revoluției, aici se afla ghilotina, spuse ea într-un mod cu totul dezinvolt pentru acest subiect. Acest obelisc marchează locul unde se afla. Aici şi-au pierdut viața peste o mie de oameni. Cei mai mulți dintre ei pentru că au avut nenorocul de a se fi născut în familii nobile.

— Cu aproape o sută de ani în urmă, murmură el.

Nu îndeajuns de mult timp pentru a se simți confortabil. Fără îndoială, era doar în mintea lui, dar părea că cerul se întunecase pentru o clipă. Îl cuprinse un fior.

Cotiră pe un bulevard care mărginea Sena. Violet făcu semn din cap către râu.

— Un număr destul de mare de cadavre neidentificate sunt găsite în Sena în fiecare an. Ajung la morga din Paris. Morga a fost mult timp una dintre cele mai populare obiective turistice din Paris.

— Acolo mergem?

Nu avea nicio dorință să-i vadă pe morții din Paris.

— Nu, se încruntă ea. Vrei?

— Nu în mod special. Se opri. Tu vrei?

— Nu, se cutremură ea. Am fost o dată şi a fost suficient, mulțumesc. E ceva teribil de trist să vezi un corp de care nimănui nu-i pasă suficient de mult încât să-l revendice, făcu ea o grimasă. Şi chiar mai trist e să vezi câți oameni se bucură să vadă acele biete suflete. Trăsura încetini până se opri cu totul. O, bine, am ajuns.

— Am ajuns? o ajută să coboare din trăsură. Stăteau în fața unei alei mari, care ducea la o clădire înaltă, curbată, cu turnuri şi aripi de fiecare parte. Stilul arhitectural nu era prea clar – părea un amestec de elemente din Orientul îndepărtat şi poate maure. Acesta este cel mai popular loc din Paris?

— Nu, îşi ajusta ea umbrela de soare. Aceasta este Trocadero, o sală de concerte. A fost construită pentru o expoziție. Parizienii sunt foarte pasionați de expoziții şi târguri internaționale. Se mai planifica unul şi pentru anul viitor, spuse ea, apoi se întoarse cu fața către râu. Asta am vrut să-ți arăt.

De cealaltă parte a Senei, o structură masiva de fier era în construcție. Arăta ca un schelet uriaş, neterminat, al unei fiare preistorice susținute de schele de lemn.

— Ştii ce este asta?

O notă inocentă răsună în vocea ei. Un alt test, fără îndoială.

— Desigur că ştiu ce este, spuse el pe un ton batjocoritor. Este turnul lui monsieur Eiffel. Sau mă rog, structura de bază.

— Foarte bine, James.

— Nu sunt complet neinformat, ştii. Chiar şi acasă am văzut imagini care povestesc progresul structurii, făcu semn din cap către construcție. Deasupra bazei pătrate cu patru picioare a turnului, brațele de fier asemenea unor zăbrele se întindeau către cer. Au terminat primul nivel în urmă cu două luni, dacă îmi amintesc bine. Acum sunt în a doua etapă şi pare deja terminat pe jumătate.

— De unde ştii asta? îl privi ea.

— Un bărbat mai puțin sigur de sine decât mine s-ar supăra de îndoiala din vocea ta, spuse el cu blândețe.

— Din fericire, nu îți lipseşte încrederea, ochii ei străluciră de amuzament.

— Într-adevăr, studie structura timp de câteva minute. Ceea ce fusese construit până acum era remarcabil. Turnul terminat e cu adevărat o minune modernă. Întotdeauna am fost pasionat de arhitectură şi de inginerie. Mi se pare fascinant. Aş fi urmat studii în acest sens, dar asta ar fi cerut, o! care era cuvântul?

— Efort? sugeră ea.

— Exact, zâmbi el. În plus, viitorul mi-a fost pregătit când am devenit moştenitorul unchiului Richard. Nu vedeam de ce aş studia ceva ce nu mi-ar folosi niciodată.

— Regreți asta?

— Nu m-am gândit niciodată, se gândi el pentru o clipă la idee. Îmi place mai degrabă gestionarea proprietății şi domeniul afacerilor. Nu m-am aşteptat niciodată, dar se pare că am un fel de talent pentru asta, aruncă o privire spre Violet, apoi îşi întoarse atenția către turn. Am multe regrete, dar nu, acesta nu este unul dintre ele.

— Înțeleg.

— Acum ai de gând să mă întrebi despre regretele mele?

— Îmi pot doar imagina cu toate deciziile şi greşelile pe care le-ai comis.

— A le recunoaşte nu înseamnă că le regret pe toate, chicoti şi schimbă subiectul, dând din cap către turn. Din ce-am citit, a existat o dezbatere considerabilă asupra designului.

— Unii oameni îl urăsc din toată inima, încuviință ea din cap, dar eu cred că va fi grozav. Va fi mai înalt decât piramidele, iar piramidele sunt magnifice.

— Ai fost la piramide? ridică el o sprânceană.

— Da, aprobă ea din cap. Am urcat chiar şi în vârful Marii Piramide. Dădu capul pe spate şi se uită la structura metalică. Ai mult de pierdut dacă nu urci până în vârf.

— Îmi voi aminti asta. Poate ne vom întoarce când e

terminat, adăugă el pe un ton dezinvolt.

— Mi-ar plăcea să văd priveliştea de sus. Aruncă structurii o privire melancolică, apoi se întoarse spre el. Ar trebui să ne întoarcem la hotel. Plecăm în câteva ore.

El făcu semn unei trăsuri şi câteva minute mai târziu erau deja pe drum înapoi la hotel. Violet privea la peisajul în trecere, neaşteptat de liniştită.

— Nu ai de gând să îmi arăți obiectivele pe drumul de întoarcere? o tachină el.

— Sunt aceleaşi pe care le-am văzut pe drum încoace, oftă ea. Uneori uit cât de supărată sunt pe tine.

— Atunci planul meu funcționează, zâmbi el.

— Care e planul?

— Este planul meu de a te face să mă placi, ca apoi să mă ierți. Şi trebuie să recunoşti că am avut o zi frumoasă împreună.

— Va trebui să schimb asta mâine, spuse ea cu mândrie, dar colțurile gurii i se curbară, de parcă s-ar fi abținut să nu zâmbească.

Nu era mult, dar părea un pas mare înainte. Pentru ziua aceea era suficient.

Capitolul 19

Din toate locurile din lume pe care avusese norocul să le viziteze, se îndrăgostise de Florența. În timp ce unele clădiri antice din inima oraşului fuseseră distruse în ultimii ani pentru a oferi spațiu pentru piețe noi şi bulevarde mai largi, în maniera Parisului sau a Vienei, cea mai mare parte a Florenței îți dădea impresia că ai făcut un pas înapoi în timp, cu străzi înguste şi întortocheate, care promiteau mistere străvechi şi magie ce se simțea în aer. Bineînțeles, în Londra erau pasaje la fel de vechi şi de înguste, dar acolo era ceva diferit. Acolo părea că vălul dintre trecut şi prezent se estompase, rezumându-se la nu mai mult decât o stare de spirit. Mergând pe aceleaşi străzi călcate cândva de Da Vinci şi de Michelangelo, de Dante

şi de Botticelli, Violet putea simți vitalitatea vieții în perioada renascentistă, când Florența fusese un oraş-stat în apogeul gloriei sale. Acolo era greu să ne amintim că secolul XX se apropia cu paşi repezi.

Istoria, arta şi muzica se simțeau peste tot la Florența. Era o idee prostească, fantezistă, desigur, dar una care o revendicase la prima vizita şi care nu o părăsise niciodată. Existau oameni care credeau că sufletul cuiva dăinuie chiar şi după moarte şi renaşte iar şi iar de-a lungul veacurilor. Dacă ar fi crezut în astfel de lucruri, Violet ar fi spus că Florența era casa sufletului ei.

James insistase ca el şi Marcus să ia bagajele şi să se întâlnească la pensiunea care era locul lor preferat de cazare în Florența. Violet prefera să țină grupul unit, deoarece nici James, nici Marcus nu cunoşteau limba, dar James nu părea deloc a fi în apele lui.

Într-adevăr, nu fusese el însuşi în cea mai mare parte a călătoriei la Paris. Violet le dăduse adresa, apoi ea şi Cleo chemaseră un taxi şi plecaseră primele către Palazzo Empoli, lângă catedrală.

— Am trimis o telegramă, dar nu există nicio garanție că Lady Fenton va avea camere disponibile pentru noi, spuse Cleo.

— Va trebui să riscăm. Violet cerceta peisajul în trecere, clădirile cu acoperiş cu țiglă roşie, băştinaşii care îşi făceau treburile zilnice, cărucioarele pline cu produse şi mărfuri pentru piețe, turiştii care se plimbau cu harta în mână. Asta face ca totul să semene şi mai mult cu o aventură.

— Îți dai seama că există momente în care definiția ta despre aventură şi definiția mea sunt complet în contradicție, spuse Cleo ironică. Violet râse. Aş fi şocată dacă ar avea camere libere în această perioadă a anului, aşa că am trimis o telegramă şi la Hotel dei Pucci, prin care am solicitat o cameră. Cleo făcu o pauză. Eu şi Marcus vom rămâne acolo.

— Ai cerut o singură cameră?

Violet ridică o sprânceană, iar Cleo dădu din cap aprobator.

— Înțeleg. Violet nu ar fi trebuit să fie deloc mirată şi

totuşi era. La urma urmei, Cleo era văduvă, avea aproape treizeci de ani şi cu siguranță era suficient de inteligentă pentru a şti ce face. Din momentul în care se cunoscuseră, fusese clar că ea şi Marcus erau atraşi unul de celălalt. Chiar şi aşa… Eşti sigură că vrei să faci asta?

— Oh, Doamne, da.

— Chiar nu cred că entuziasmul tău este, ei bine, aparent.

Violet era conştientă cât de prost suna ce spusese, dar nu se putuse abține. Nu semăna deloc cu Cleo, care de obicei era mult mai preocupată de bunăstare decât Violet, ceea ce părea să indice că sentimentele lui Cleo pentru Marcus erau mult mai serioase decât bănuise Violet.

— O, cred că este numai potrivit. Cleo trase adânc aer în piept şi îl lăsă afară pe tot dintr-odată. Eu şi Marcus ne-am căsătorit cu câteva zile înainte să plecăm la Paris. Putu citi şocul în ochii lui Violet. Uimită?

— Doamne, Cleo, cum ai putut?

— Nu-ți place de el? se încruntă Cleo.

— O, nu, nu e asta. Pare un om bun. E foarte amuzant şi e evident că e inteligent şi destul de atrăgător pe deasupra. Doar că, rânji Violet, nu m-ai invitat.

— Nu am invitat pe nimeni, râse Cleo uşurată. A fost doar o ceremonie civilă la biroul registratorului. Nu am vrut tam-tam.

— De ce nu mi-ai spus?

— Nici familiilor noastre nu le-am spus, deşi îndrăznesc să spun că mama va fi încântată doar de simplul fapt că m-am căsătorit. Nici nu se aşteaptă să fie cu un bărbat cu un viitor bun şi dintr-o familie respectabilă. Chiar nu am avut timp să spunem nimănui. E vina ta în totalitate. Se uită la Violet cu precauție. Ai aflat că James te-a mințit şi apoi am plecat la Paris, iar acum mergem în Italia şi în Grecia.

— Ei bine, da, lucrurile s-au întâmplat destul de repede. Îşi studie prietena. Eşti sigură de asta?

— Este prea târziu să mă gândesc la asta, zâmbi Cleo, dar da, sunt. E cu adevărat minunat.

— James ştie? se încruntă Violet.

— Marcus intenționează să-i spună la momentul potrivit, ridică ea din umeri. Nu mă place, ştii.

— Prostii.

Cu toate astea, era greu să nege.

— Nu contează, rânji Cleo. Nici mie nu-mi place de el în mod deosebit.

— Ei bine, voi doi va trebui să rezolvați asta, spuse Violet cu fermitate. Eşti cea mai bună prietenă a mea, iar James nu are un prieten mai apropiat decât Marcus. Nu va fi uşor nici pentru tine, nici pentru soțul meu să fiți în dezacord unul cu celălalt.

— L-ai numit soțul tău, făcu Cleo ochii mari.

— Ei bine, e soțul meu, spuse Violet neliniştită. L-am mai numit aşa.

— Rareori, şi cu siguranță nu pe acest ton, răsună neîncrederea în vocea lui Cleo. L-ai iertat?

— Nu, spuse Violet pe un ton batjocoritor. Desigur că nu. Îndoiala îi umbri ochii lui Cleo. Nu l-am iertat, spuse Violet pe un ton ferm, ignorând că începea să-l placă din nou. Nenorocitul!

— Vreau doar să fii la fel de fericită cu James precum sunt eu cu Marcus, clătină Cleo din cap. Şi nu sunt sigură că, după tot ce s-a întâmplat între voi, tot ce a făcut el, te-ar putea face fericită.

— Eşti sigură că Marcus te poate face fericită?

— Da, spuse Cleo fără nici măcar un moment de ezitare.

— Bine, zâmbi Violet şi lăsă deoparte întrebarea tulburătoare dacă James o putea face fericită. Sau dacă ea îl putea face fericit. Fiindcă amândoi aveți părul blond, fără îndoială, veți avea zeci de copii cu părul blond.

— Zeci? râse Cleo. Niciunul dintre noi nu vrea zeci, dar câțiva ar fi bine.

Trăsura se opri în fața Palazzo Empoli, o clădire din blocuri de piatră cenuşie, în formă pătrată, neimpresionantă la exterior în opinia lui Violet, aşa cum erau multe palate. Ferestrele cu arc dublu marcau etajele unu şi doi. Trei deschideri înalte arcuite care inițial dădeau în curte şi care atunci erau închise de panouri de lemn erau distanțate

uniform la nivelul solului, uşa fiind discretă în arcul centrai înainte să ajungă la intrare, uşa masivă din lemn se deschise cu un scârțâit.

— Violet! Lady Fenton, Penelope, ieşi în prag şi îşi aruncă brațele în jurul lui Violet. Ce surpriză minunată! Şi Cleo e aici. Penelope o salută pe Cleo la fel de exuberant. Nu o tratase niciodată pe Cleo ca pe ceva mai puțin decât ca pe o prietenă. Sunt atât de încântată să vă revăd pe amândouă. Violet, scrisoarea ta de luna trecută spunea că renunți la călătorii pentru o vreme. Ce minunat că te-ai răzgândit. Se uită în jurul lor. Unde vă sunt bagajele?

— Ar trebui să ajungă aici în orice moment, spuse Cleo.

Penelope le luă pe amândouă de braț – deloc uşor pentru că era considerabil mai scundă decât ambele femei – şi le conduse în *palazzo*, printre coloanele care marcau curtea mare.

— Nu pot să vă spun cât de teribil de plictisitoare a fost Florența în ultima vreme.

Penelope era americancă din naştere şi fiica unui diplomat bogat, mai mare decât Violet cu cinci ani. Îl cunoscuse pe Lord Fenton şi se căsătorise cu el în prima ei călătorie la Londra. Din păcate, căsătoria durase doar câțiva ani înainte ca Excelența Sa să cedeze în urma unei gripe. Penelope nu îşi dorise să se întoarcă în America, iar Anglia nu o atrăgea în mod special, aşa că rătăcise prin Europa timp de un an până când se trezise la Florența.

Se îndrăgostise de oraş la fel ca Violet, iar când i se ivise ocazia de a cumpăra Palazzo Empoli, nu ezitase. Închiria apartamente în *palazzo* nu pentru că avea nevoie de bani – deşi deseori mărturisea că întreținerea unei clădiri din secolul al XVI-lea o storcea de bani continuu –, ci pentru că îi plăcea să aibă companie. Lui Penelope nu-i plăcea deloc singurătatea. Oaspeții ei veneau întotdeauna prin recomandare, iar casa ei era rareori goală.

— Acum că sunteți aici, viața va fi mult mai interesantă.

Penelope le conduse pe cele două femei la o masă din spatele curții unde Tomasia, bucătăreasa lui Penelope, le întâmpină cu îmbrățişări entuziaste italieneşti şi materne.

O femeie bătrână şi durdulie, cu un zâmbet care spunea clar că te va trata ca pe unul dintre copiii ei, indiferent dacă vrei sau nu, bucătăreasa le oferi pahare cu limonadă, însoţite de farfurii cu produse de patiserie. Nu accepta niciodată un refuz şi încercarea de a refuza avea ca rezultat o prelegere bine-intenţionată în italiană despre cât de imposibil era pentru o femeie slabă să-şi găsească un soţ bun. Violet şi Cleo o adorau.

— În ciuda scrisorii tale, am sperat că vei veni – având în vedere evenimentul de mâine. Am putut să trag cu ochiul la noua sculptură şi este cu adevărat capodopera lui Rinaldo, se încruntă Penelope, confuză, iar mai apoi ochii ei se măriră. O, Doamne, de aceea…

— De aceea ce? întrebă Cleo.

— Nimic important. Penelope renunţă la gând. Ştii cum rătăceşte mintea mea, ezită ea. S-ar putea ca sculptura să arate altfel decât v-aţi aşteptat.

— Încă este zeiţa Minerva, nu-i aşa? întrebă Violet.

— Da, desigur. Comisia a fost clară cu privire la subiectul lucrării. Şi îi cunoşti pe italieni – orice altceva ar echivala cu un sacrilegiu, zâmbi ea. Cred că o să-ţi placă.

Penelope era îndrăgostită de artă, când îi plăcea lucrarea în cauză. Şi îi plăcea munca lui Rinaldo Lazzari. Penelope se interesa de opera sa şi îi oferea sprijin financiar artistului, la fel ca şi Violet.

— Din păcate, din moment ce nu am mai primit veşti de la tine, am presupus că nu vei veni. Mă tem că am doar o cameră, aşa că va trebui să o împărţiţi. Cu toate astea, este apartamentul enorm de la ultimul etaj.

— Mai avem încă două persoane în grupul nostru, spuse Violet.

— Dar am fost precaute şi am trimis o telegramă la Hotel dei Pucci, adăugă Cleo repede. Deci vom fi bine.

— Sunteţi sigure? întrebă Penelope. Pot să pregătesc unul dintre saloane pentru voi.

— De fapt, călătorim cu Lord Ellsworth şi cu prietenul său, domnul Davies, spuse Violet.

— Lord Ellsworth? se încruntă Penelope. Richard,

unchiul soțului tău?

Penelope ştia totul despre Violet şi James încă de la prima vizită a lui Violet în urmă cu cinci ani. Poate pentru că Penelope era americancă şi avea o viziune unică asupra aristocrației engleze, lui Violet îi fusese remarcabil de uşor să îi spună toată povestea căsătoriei ei, ajutată de o cantitate semnificativă de vin local.

— Nu, mă tem că unchiul Richard a murit acum câteva luni.

— Atunci Lord Ellsworth este… Penelope gâfâi, apoi făcu ochii mari. Soțul tău?

— James, încuviință Violet din cap. Da, soțul meu.

— Călătoreşti cu soțul tău? Penelope îi aruncă lui Cleo o privire neîncrezătoare. Cleo ridică din umeri. Ce înseamnă asta? Cum s-a întâmplat asta? V-ați împăcat?

— Nu, clătină Violet din cap şi făcu o pauză. Oricât de mult i-ar plăcea să-i spună lui Penelope adevărul despre situația ei actuală, americancei i-ar fi fost greu să păstreze lucrurile pentru ea. Şi erau mult prea mulți englezi care trăiau în Florența pentru a risca discuții care inevitabil aveau să ajungă şi în Londra. Adică, vreau să spun că da, schiță Violet un zâmbet. Este foarte nou totul şi destul de complicat şi..

— Nu este nevoie să intri în detalii, ridică Penelope o mână pentru a o opri pe Violet din vorbit. Ei bine, nu acum. Înțeleg complet. Lucrurile sunt mereu complicate între un bărbat şi o femeie. Probabil că nu ar fi deloc distractiv dacă nu ar fi. A, şi vorbind despre complicațiile dintre bărbați şi femei, îți aminteşti de scriitorul american care a fost aici la ultima ta vizită? Ei bine, după cum se dovedeşte…

Doamnele mai vorbiră un timp, povestind tot felul de chestiuni fără importanță – ce cunoştințe comune erau în Florența în acel moment şi cele mai recente bârfe. Penelope îşi propuse să cunoască tot ce ar putea-o interesa atunci când venea vorba despre comunitățile engleze şi americane din Florența.

Inelul de fier de la poartă răsună în toate curtea, uşa fiind imediat deschisă de majordomul lui Penelope. James şi Marcus păşiră înăuntru, Marcus citea cu voce tare dintr-o

cărticică pe care o ținea într-o mână – evident, o carte cu fraze în limba italiană.

— Ei trebuie să fie însoțitorii voştri.

Penelope se uită la nou-veniți. Majordomul aşteptă până când Marcus îşi termină frazele în limba italiană, apoi i se adresă într-o engleză aproape impecabilă.

— Care este al tău?

— Cel cu părul negru, din dreapta, spuse Violet.

— Deci, acela este soțul, spuse Penelope mai mult şoptit. Nu ai menționat niciodată cât de atrăgător este.

— Nu?

— Nu, cu siguranță nu ai făcut-o.

Penelope îl privi pe James cu un zâmbet apreciativ. Era surprinzător de enervant.

— Are o atitudine pe măsură, mormăi Cleo.

— Bărbații ca el au de obicei atitudine. Şi celălalt este prietenul lui?

— Domnul Davies este avocatul Excelenței Sale, spuse Cleo. Trebuie să fi fost ceva în vocea ei. Penelope îi aruncă lui Cleo o privire curioasă.

— Şi el este al tău?

— Da, este.

Cleo ezită, apoi zâmbi.

— Dar este un secret în acest moment, adăugă Violet.

— Nu voi spune un cuvânt, promise Penelope şi se îndreptă către intrare pentru a-i saluta pe nou-veniți.

— Te rog să nu-i spui nimic Excelenței Sale despre mine şi Marcus, se aplecă Cleo spre Violet şi-i şopti la ureche.

— Desigur că nu. Violet o bătu uşor pe braț. Nu este secretul meu. Şi încearcă să-l placi măcar puțin. Vom fi împreună pentru următorii trei ani. „Pe puțin."

Gândul îi veni nechemat. Îl ignoră.

— Singurul motiv pentru care nu-l plac este fiindcă te-a dezonorat.

— Asta a fost cu mult timp în urmă, Cleo.

Privirea lui Violet se abătu asupra soțului ei.

— Şi apoi a continuat să te lase să crezi o minciună timp de şase ani.

— Sunt foarte conştientă de ce a făcut, dar încearcă să-şi repare greşelile.

— Îmi voi da silința să-l plac, dar nu va fi uşor, se încruntă Cleo. Fii cu ochii în patru!

— Te asigur că nu e nimic de care să-ți faci griji. Nu l-am iertat pentru cei şase ani de înşelăciune, se încruntă Violet. Este doar în imaginația mea sau e destul de palid?

— A spus că a mâncat ceva care nu i-a picat bine, sublinie Cleo.

— Şi apoi şi-a petrecut cea mai mare parte a călătoriei în cuşetă, de unul singur.

De fapt, Violet nu-l văzuse pe James în cele două zile cât durase să ajungă la Florența. În prima dimineață a călătoriei, când trenul îşi făcuse drum prin Alpi, James îşi făcuse apariția pentru scurt timp, apoi plecase brusc, Marcus explicându-i mai târziu că James încă se simțea rău de la ce mâncase. Din fericire, niciunul dintre ceilalți nu fusese afectat. Desigur, James li se alăturase când schimbaseră trenul, dar apoi dispăruse într-un vagon de dormit pentru o mare parte din restul călătoriei. Potrivit lui Marcus, James dormise cea mai mare parte a timpului, ceea ce îi făcea de obicei bine.

Nu era neobişnuit ca cei care nu călătoreau frecvent să se confrunte cu o serie de probleme la stomac din cauza alimentelor necunoscute. Atât Violet, cât şi Cleo avuseseră parte de dificultăți de-a lungul anilor. Şi chiar dacă era încă furioasă pe el, nu se putea abține să nu îşi facă griji pentru el. Somnul era într-adevăr cel mai bun leac pentru el.

— Tocmai îi spuneam soțului tău cât de rău îmi pare că nu am locuri de cazare pentru toți. Penelope şi domnii se alăturară lui Violet şi Cleo. Violet, gențile tale şi ale lui Lord Ellsworth vor fi aduse în cameră.

— Lady Fenton are o singură cameră, dar am rezervat o cameră pentru domnul Davies şi pentru mine la un hotel din apropiere, îi explică Cleo lui James.

— Lady Fenton, se încruntă James. Sunteți sigură că nu puteți face nimic?

— Nu-ți face griji, James, spuse repede Marcus. Eu şi

doamna Ryland vom fi bine la hotel. Ne vedem la cină?

Poate că era doar o iluzie creată de lumina după-amiezii târzii care pătrundea în curte de la ferestrele din apropierea tavanului, dar părea că James se înverzise la față doar la gândul de a lua cina.

— De fapt, mă gândeam să renunț la cină în aceasta seară şi să mă retrag mai devreme, spuse Violet repede, privindu-l pe James. Ea nu era deloc obosită, dar, evident, el avea nevoie de odihnă. Am călătorit două nopți şi aproape două zile întregi. A fost teribil de obositor şi nu dorm niciodată bine în tren.

— Desigur, dacă asta vrei *tu,* nu am nimic de obiectat.

Uşurarea îi fulgeră în ochi atât de repede încât s-ar fi putut înşela, dar arăta deja mai bine decât cu un moment în urmă.

Cleo şi Marcus îşi luară rămas-bun, iar Penelope le arătă suita de la ultimul etaj. Violet şi Cleo aveau de obicei camere separate, alăturate unei mici sufragerii. Sufrageria era o cameră mare, magnifică, cu picturi murale, tavane vechi din lemn cu grinzi şi podele din lemn încrustate. Exista şi o zonă de relaxare cu o canapea şi scaune din acelaşi set – destul de simpatice şi probabil vechi de cel puțin o sută de ani. Un paravan ornamentat pictat, aşezat în colțul camerei, putea fi desfăcut pentru a ascunde un suport de bărbierit cu un urcior, precum şi pentru a oferi un minim de intimitate pentru schimbatul îmbrăcămintei. Patul părea mic în camera imensă, dar era de fapt masiv, din lemn de culoare închisă, cu tăblia şi capul patului sculptate într-o manieră complexă. Stâlpii sculptați susțineau un baldachin drapat cu mătase de un roşu intens. Era scos direct dintr-un tablou al lui Rafael din secolul al XVI-lea. Tot ce avea nevoie erau curtezane goale şi zburdalnice pentru a completa imaginea.

Două dintre slujnicele minunat de eficiente ale lui Penelope terminaseră de desfăcut bagajele şi se retraseră imediat după aceea.

— Vorbesc cu Tomasia să vă pregătească o cină uşoară când vreți. Penelope aruncă o privire în jurul camerei cu un ochi critic, apoi aprobă din cap cu satisfacție. Sper să putem

purta o discuție lungă mai târziu. Mor de nerăbdare să aud totul despre… îl privi repede pe James, Londra. Da, asta e. Nu am mai fost la Londra de ani de zile. Ştiți cât de repede se schimbă lucrurile în Londra.

— Într-adevăr, aşa e. James o privi gânditor. Nu sunteți englezoaică, nu-i aşa?

— Numai prin alianță. Ei bine, am alte chestiuni de rezolvat şi oaspeți, desigur. Ne vedem mai târziu, le aruncă un zâmbet strălucitor şi plecă.

Penelope avea întotdeauna o duzină de lucruri care se petreceau în acelaşi timp. Pe lângă oaspeți, ea găzduia frecvent recepții pentru vizitatori din Anglia sau America şi organiza săptămânal dezbateri şi discuții pe teme variind de la artă la literatură, la politică pentru compatrioții care locuiau la Florența.

— Americancă? întrebă James.

— S-a căsătorit cu Lord Fenton în urmă cu vreo doisprezece ani, încuviință Violet din cap. Din păcate, el a murit, iar ea nu avea un ataşament real pentru Londra, aşa că a decis să călătorească şi în cele din urmă a ajuns aici.

— Atunci când a spus că vrea să audă despre Londra, ceea ce a vrut să spună a fost că vrea să audă despre tine şi despre mine?

— Desigur că asta a vrut să spună. Este curioasă de faptul că suntem împreună.

— Ştie totul despre noi?

— Totul până acum câteva luni, da, făcu Violet o pauză. A devenit o prietenă destul de bună şi, deşi o ador, nu poate păstra un secret absolut deloc. Dacă i-aş spune că tu şi cu mine suntem împreună din cauza testamentului unchiului Richard, ar fi doar o chestiune de timp până să ştie toată lumea din Londra. Florența are o comunitate mare de englezi şi de americani.

— Deci… îşi îndreptă James privirea către pat şi zâmbi.

— Nici să nu te gândeşti la asta, făcu Violet semn din cap către canapea. Acolo vei dormi.

— Nici nu m-am gândit la altceva, spuse el pe un ton ferm, dar ochii îi străluceau amuzați.

Violet scoase câteva pături şi o pernă dintr-un cufăr de la picioarele patului şi le aruncă pe canapea.

— Sunt sigură că te vei simți destul de confortabil.

— Fără îndoială. Zâmbetul lui James dispăru. Sincer, Violet, deşi este prea devreme să mă retrag, nu m-ar deranja să mă întind puțin.

— Cred că este o idee excelentă, îl studie ea pentru o clipă. Arăți mai bine decât înainte, dar tot nu arăți deloc bine.

— Acesta este prețul pe care îl plătesc pentru a călători, mormăi el, după care se îndreptă către canapea.

— Aventura are întotdeauna un preț, James. Să mănânci ceva care nu îți cade bine la stomac este o problemă comună, deşi aş crede că ar fi trebuit să te simți mai bine până acum. Mă întreb dacă nu cumva ai făcut indigestie.

— Fără îndoială.

Se aşeză pe canapea.

Era evident că mobilierul antic şi delicat, cu spătarul din nuc sculptat şi picioarele cabriole, deşi suficient de lung, era prea îngust pentru a fi confortabil. Dacă James s-ar fi simțit în stare s[fumeze, ei nu i-ar fi păsat deloc de starea lui de sănătate. Atunci însă, un sentiment distinct de vinovăție o cuprinse. Sărmanul ascundea faptul că nu se simțea bine, dar era evident că încă nu îşi revenise.

— O să merg s-o caut pe Penelope, făcu ea semn către pat. De ce nu te întinzi în pat până mă întorc?

— Eşti sigură? răsună speranța în vocea lui.

— Da, încuviință Violet din cap.

— Mulțumesc. Bărbatul aproape că ajunse dintr-un salt în cealaltă parte a camerei. Poate că nu se simțea atât de rău pe cât părea. Mulțumesc lui Dumnezeu că nu se mişcă, spuse el după ce se întinse pe pat.

Violet se abținu să nu zâmbească şi părăsi camera, închizând uşor uşa în urma ei. O găsi pe Penelope în salonul principal cu unii dintre oaspeții ei – două surori din Yorkshire, îmbrăcate la modă, şi un cuplu din America, proaspăt căsătorit. Surorile erau cu vreo douăzeci de ani mai mari decât Violet, banale ca înfățişare şi rude îndepărtate cu regretatul soț al lui Penelope.

Se aflau în prima lor călătorie în afara Angliei, şi urmau să stea timp de o lună întreagă în Florența. Americanii plecaseră la Roma pentru câteva zile. Oaspeții erau toți destul de plăcuți şi cultivați, iar nu după mult timp, Violet se trezi cufundată într-o discuție despre cea mai mare contribuție la istoria Italiei, Imperiul Roman sau Renaşterea.

Violet se întoarse în camera ei o oră şi jumătate mai târziu, pentru a verifica starea lui James. Îl găsi dormind profund, aşa că ea i se alătură lui Penelope şi luă o cină uşoară şi bău mai mult vin decât era poate înțelept. Violet nu fusese la Florența de mai bine de un an şi aveau multe de povestit. Nimic nu se compara cu o discuție între prietene, despre tot şi în acelaşi timp despre nimic, deşi reuşise să țină subiectul James la distanță. Singurul lucru care lipsea în seara aceea era Cleo. Violet trebuia să se obişnuiască cu absența ei. Oricât de drăguț părea Marcus, Violet bănuia că el nu şi-ar fi dorit ca soția lui să muncească. Nu ar fi fost greu să angajeze o altă secretară, dar era imposibil să-şi înlocuiască prietena.

Era târziu când se întoarse în sfârşit în cameră. Hainele lui James erau împrăştiate pe podea şi el sforăia încet, cu un braț atârnând afară din pat. Ceea ce o făcu pe Violet să se întrebe în ce dormea, dacă purta vreo haină pe el. Pentru o clipă, fu tentată să ridice cuverturile şi să afle. Era influența vinului fără îndoială. Ce rău ar fi făcut o privire rapidă? La urma urmei, era soția lui. Totuşi, ar fi fost o invazie îngrozitoare a intimității lui. Şi foarte nepoliticos din partea ei. Încerca să nu fie nepoliticoasă. Mai rău, el s-ar fi putut trezi şi apoi… Trase aer în piept şi împinse gândul la o parte. Fusese vorba ca el să doarmă pe canapea. Violet nu avu inima să-l trezească. Bărbatul era evident epuizat în plus, arăta atât de dulce, ciufulit şi fermecător, aproape ca un copil. Probabil aşa aveau să arate copiii lui. Ea renunță şi la gândul acela.

Pentru o noapte, canapeaua trebuia să fie în regulă. Violet reuşi să se dezbrace de hainele de zi şi să-şi îmbrace cămaşa de noapte fără să-l trezească. Umflă perna, apoi se aşeză pe canapea şi trase pătura peste ea. Imediat îşi dădu seama că era poate cea mai incomodă canapea din lume. Posibil să fi arătat încântătoare când fusese nouă, cu sute de

ani în urmă. Umplutura care mai rămăsese în ea era evident originală. Fata încercă să se întoarcă de pe o parte pe alta, dar canapeaua era prea îngustă. Se apropie de marginea ei în efortul de a găsi un minim de confort, dar eşuă. Niciodată nu-şi dăduse seama până atunci cum se putea trece cu vederea lipsa de confort a unei canapele când stai aşezat îmbrăcat pe ea. Era cu totul altceva când cineva încerca să doarmă.

Privirea lui Violet se îndreptă către patul enorm. Chiar dacă canapeaua ar fi fost mai îngăduitoare, probabil că sforăitul lui James ar fi ținut-o trează.

Deşi, într-adevăr, nu era chiar atât de rău, nici pe departe la fel de enervant ca scârțâitul constant al patului său de acasă. Până în seara aceea, nu mai dormiseră împreună în aceeaşi cameră din noaptea nunții.

Noaptea aceea fusese mai frumoasă decât se aşteptase. James fusese grijuliu, pasional şi priceput. Sau aşa presupunea ea, având în vedere experiența lui cu femeile. În anii următori, în discuțiile purtate cu Cleo şi Penelope, precum şi cu alte femei mult mai experimentate cu ce se întâmpla între un bărbat şi o femeie, descoperise că singura ei experiență intimă cu James ar fi putut fi remarcabilă doar prin faptul că fusese prima.

Fusese tentată de-a lungul anilor să aibă relații cu bărbați, inclusiv cu Duncan. Cu siguranță avusese numeroase oportunități şi multe invitații. Nu că i s-ar fi părul tocmai greşit, în sens moral. Pur şi simplu, cu nici un alt bărbat nu părea să fie ce trebuia.

Se lăsă pe spate şi se uită la tavanul străvechi cu grinzi de lemn, ferit de lumina slabă a stelelor care pătrundea prin ferestrele deschise. Era obosită, dar somnul nu venea, iar ideea enervantă, *care* îi trecuse prin minte cândva între Paris şi Florența, refuza să plece.

James nu fusese singurul care luase decizii proaste şi care comisese greşeli în ultimii şase ani. Cu siguranță, Violet l-ar fi putut întâlni într-una dintre vizitele ei în Anglia. În afară de asta, i-ar fi putut scrie. Se gândea că deşi el nu-i mărturisise niciodată despre incident, nici ea nu-i spusese

niciodată despre sentimentele ei pentru el. El nu luptase niciodată pentru ea – pentru ei – dar nici ea nu o făcuse. Îi era atât de teamă că îi va frânge inima sau era o chestiune de mândrie? Totuşi, nu avea nici o cale de întoarcere, chiar dacă nu ştia ce însemna să meargă tot înainte.

Violet stătea cu ochii în tavan de câteva ore sau cel puțin aşa simțea. Cu siguranță soarele avea să răsară în curând şi să pună capăt torturii ei. Totuşi, doar stelele străluceau prin ferestre.

Era absurd. Gata, era de-ajuns. James dormise toată seara şi cea mai mare parte a nopții. Cu siguranță trebuia să se simtă mai bine până atunci. Şi, până la urmă, fusese de acord să doarmă el pe canapea. El dormea acum în pat doar pentru că ea era grijulie. Pur şi simplu James trebuia să se mute din pat. Violet aruncă pătura la o parte şi se îndreptă către pat. Cuverturile atârnau în jos pe spatele lui – un spate destul de frumos sculptat din ceea ce putea vedea ea. Rezistă impulsului de a-şi trece degetele de-a lungul coloanei lui, de a simți căldura pielii lui sub atingerea ei. Se părea că într-adevăr dormea dezbrăcat. Din fericire, era prea obosită să-i pese.

— James, spuse ea încet. Niciun răspuns. James, spuse ea din nou puțin mai tare şi-l împunse cu degetul. Nimic. Îl împinse şi ridică vocea. James, trezeşte-te.

James pufni şi îşi schimbă poziția, dar nu se trezi.

Doamne, bărbatul dormea buştean. N-ar fi auzit nimic nici dacă o turmă de elefanți ar fi tunat prin cameră. Sau dacă clădirea s-ar fi prăbuşit în jurul lui. Şi cu siguranță nu ar fi observat dacă nu ar fi fost singur în pat.

Dacă nu ar fi fost atât de obosită şi dacă ar fi băut cu un pahar de vin mai puțin, ar fi renunțat la idee. Dar în momentul acela părea o idee foarte bună. Cu siguranță, ea nu avea încredere în el în general, dar el nu avea să profite niciodată de ea. Mai ales dacă ea se trezea şi se ridica din pat înainte ca el să se trezească. Da, exact asta avea să facă. Ar fi putut fi un alt fel de test. Pentru amândoi.

Mai trase câteva perne şi creă o barieră în mijlocul patului. Nu se gândi nicio clipă că James va încerca ceva. Pernele erau pur şi simplu o măsură de precauție ca ea să nu

se răstoarne şi să se înfăşoare în jurul lui în somn. Şi, într-adevăr, dacă vreunul dintre ei ar vrea ceva mai mult decât să doarmă, pernele ar fi interzis asta. Indiferent, era suficient. Violet se întinse cu grijă pe partea ei de pat şi înăbuşi un sunet de încântare. Patul era mai tare decât era ea obişnuită şi salteaua destul de noduroasă. Cu toate astea, se simțea ca în rai.

Închise ochii, sforăiturile lui slabe erau destul de liniştitoare. Şi în ultimul ei gând conştient înainte ca somnul să pună stăpânire pe ea, cea mai neaşteptată idee îi veni în minte.

Se putea obişnui cu asta.

Capitolul 20

Violet deschise ochii şi dădu de expresia amuzată a lui James.

— La naiba! mormăi ea.

— Bună dimineața.

James stătea întins pe o parte, sprijinit într-un cot. Îi zâmbea.

— Te-ai trezit, spuse trăgând aşternutul până la gât.

— Şi tu la fel.

— Am vrut să mă trezesc înaintea ta.

— Şi totuşi, iată-te, clătină el din cap, prefăcându-se nedumerit. Îmi amintesc dar că m-am întins pe pat aseară, de unul singur. Imaginează-ți bucuria mea să mă trezesc şi să descopăr că nu sunt singur.

— Bucurie? înălță ea o sprânceană.

— Absolut.

Zâmbetul i se întinse, mândru şi cât se poate de viclean. Şi aproape imposibil de ignorat

— Trebuia să dormi acolo, se ridică ea făcând semn din cap către canapea.

— Am încercat, se cutremură el.

— Te simți mai bine?

Culoarea îi revenise în obraji, era din nou de recunoscut.

— Mult mai bine. Reîmprospătat şi revigorat. Trase adânc aer în piept. Trebuie să fie aerul de aici.

— Şi mult somn.

— Cum te simți în dimineața asta minunată? întrebă el politicos, de parcă tocmai se întâlniseră pe stradă şi nu pe deasupra unei metereze din perne.

— Destul de bine, mulțumesc. Îl privi încruntată. Ai de gând să te ridici?

— Mă întrebam, spuse el privind către perne. Sunt pentru protecția ta sau a mea?

— A ta.

— În caz că te hotărai să mă seduci în toiul nopții.

— Te asigur că nu te paşte niciun pericol, râse ea.

— Mare păcat, oftă el demonstrativ.

Ea nu-şi imaginase vreodată că un bărbat putea fi atractiv, abia trezit. Cu părul ciufulit şi obrazul umbrit, cu zâmbetul acela al lui, insinuant, părea aproape irezistibil .Nu pentru ea, desigur.

— Sper că ştii că nu aş profita niciodată de tine, spuse el în cele din urmă, după ce se mai dezmetici.

— Ştiu.

Privirile li se întâlniră şi, preț de-o clipă ce părea că nu se mai sfârşeşte, se uitară unul la celălalt. Aproape fără efort, James putea să se aplece peste perne să-şi lipească buzele de ale ei. Sau să dea pernele deoparte şi o ia în brațe. Sau…

— Totuşi… Zâmbetul lui răutăcios reveni, destrămând vraja. Dacă vei dori vreodată, tot ce trebuie să faci este să spui.

— Voi ține cont de asta. Abia se stăpâni să nu zâmbească. Acum, te dai jos din pat sau nu?

— M-am gândit să te las pe tine prima.

— De ce?

— Pentru că sunt un domn, spuse el cu mândrie.

— Nu ai nimic pe tine, nu-i aşa? spuse ea mijind ochii.

— Nici măcar o ață.

— Mereu dormi dezbrăcat?

— Nu, dar aseară… îşi trecu mâna prin păr. Sincer, Violet, nu-mi amintesc mare lucru de când ai plecat, se

încruntă el. Am avut nişte vise confuze, unul în care se făcea că mă dezbrăcăm şi mă urcam în pat şi un altul în care cuprindeam în braţe o femeie voluptuoasă, cu piele fină.

— Ai încercat să seduci pernele! gâfâi ea prefăcându-se indignată.

— Nu fi absurdă, spuse el pe un ton batjocoritor. Cred că pernele au încercat să mă seducă.

— Ce perne obraznice! zâmbi ea. Chiar trebuie să ne ridicăm din pat.

— Credeam că am fost politicos oferindu-mă să te las să pleci prima, să nu fii stânjenită la vederea trupului meu gol.

— O, dă-mi voie să spun că n-aş fi deloc stânjenită, minţi ea.

Nu văzuse niciodată un bărbat gol, în afară de unul sculptat în marmură. Fusese întuneric beznă în noaptea aceea pe care o petrecuseră împreună.

— În cazul ăsta, s-ar putea s-o fac.

— Serios?

— Probabil că nu, spuse aruncând o privire spre el. Din câte văd, se pare că porţi o haină deosebit de voluminoasă. Îndrăznesc să spun că asta n-ar face pe nimeni să se simtă stânjenit.

— E drept că e amplă, spuse privind cămaşa de noapte, dar este destul de transparentă.

— Este? făcu el ochii mari, poznaş.

— Ne putem juca aşa toată ziua, James, dar eu, una, sunt dornică să mă ridic. Avem lucruri de făcut, spuse ea hotărât. O să-mi adun hainele şi le duc la toaleta din hol. Mă voi îmbrăca acolo. Tu te poţi îmbrăca în timp ce sunt plecată.

— Foarte bine, dădu el din cap aprobator, dar ochii îi sclipeau în continuare jucăuş.

Ea începu să se dezvelească, apoi se opri şi se uită la el.

— Acum, poţi să fii cu adevărat un domn şi să închizi ochii.

— Aşa ar face un domn, dar – clătină el din cap – unde mai e hazul?

— Doamne, James!

Violet aruncă păturile, coborî din pat şi merse la dulap.

Știa foarte bine că James o urmărea cu privirea şi înțelese prea târziu că probabil exista o cale mai rapidă către garderobă, care să nu presupună traversatul camerei prin fața ferestrelor.

— Doamne, chiar e transparentă, murmură James.

— Şi asta te stânjeneşte?

— Da, dădu el cu convingere din cap. Nu am fost niciodată mai stânjenit ca acum.

Ea apucă halatul şi-l trase pe ea.

— Dacă tot te-ai hotărât să mă seduci, îmi permiți să-ți sugerez să porți altceva? spuse el.

— Nu-ți place halatul meu?

Halatul văzuse poate şi zile mai bune, dar încă era viu colorat şi frumos, iar lui Violet îi plăcea destul de mult. Era confortabil şi foarte practic.

— O, îmi place. Este destul de exotic. Însă cred că ar arăta mai bine dacă nu ar fi pe tine.

— Continuă să visezi, James.

Doamne, omul era incorigibil. El râse.

Se grăbi să aleagă ceva de îmbrăcat, ştiindu-se privită. Era stresant. Şi enervant. Un val de căldură îi cuprinse obrajii. Apucă rochia de oraş cu dungi albastre şi albe, lenjeria intimă, traversă în grabă încăperea şi deschise uşa.

— Dacă e nevoie, te ajut bucuros.

— Apreciez oferta, dar mă descurc, spuse şi ieşi în grabă. Abia aştept să plec, mai avem doar o zi.

— Cum? În vocea lui se simțea suferința. Credeam că stăm câteva zile, posibil o săptămână sau mai mult.

— Nu ştiu de unde ți-a venit ideea asta, dar sunt bucuroasă să discutăm după ce mă schimb.

— Poate pentru că a fost o călătorie lungă şi dificilă să ajungem aici, spuse el pe un ton tăios.

— Prostii. Am ajuns în timp record şi nu a fost deloc dificil, închise uşa ratând următorul lui comentariu.

Probabil că aşa era mai bine. Din fericire, toaleta era liberă. Violet intră în încăperea largă şi încuie uşa în urma ei.

Când îl cumpărase, Penelope voise să aducă *palazzo*-ul acesta în epoca modernă, fără să-l lipsească de farmecul trecutului. Deşi în clădire încă existau toaletele originale,

Penelope instalase facilități moderne în interiorul lor. Nu se zgârcise la bani şi, în timp ce se mândrea în continuare cu frescele vechi de secole pe pereți – dintre care unele imitau draperii împodobite şi plăci ornamentate –, accesoriile erau moderne.

Una dintre cele mai importante lecții pe care Violet şi Cleo o învățaseră în anii lor de călătorie era cum să te îmbraci fără ajutorul unei menajere. Învățaseră de asemenea că era important să te grăbeşti atunci când împărți baia unui hotel sau a unei pensiuni cu alții. În cel mai scurt timp, Violet fu gata.

— James?

Violet se întoarse în cameră şi aruncă o privire în jur. Nici urmă de James.

— În spatele paravanului. Mă bărbieresc.

— Credeam că domnii merg la frizer pentru asta, spuse ea culegându-i absentă hainele de pe jos, aruncate de cu seară şi aruncându-le pe pat. Sau sunt ajutați de valeți.

— Nu mi-am adus valetul. Şi sunt perfect capabil să mă bărbieresc singur. Nu mi-a plăcut niciodată să las pe altcineva să-mi pună o lamă la gât.

— E de înțeles.

— Acum, ce ai vrut să spui mai devreme? James ieşi din spatele paravanului, fixându-şi manşetele de la cămaşă. De ce avem doar o *zi* la dispoziție? Credeam că o să-mi arăți obiectivele turistice din Florența, să mă plimbi prin galerii nesfârşite de picturi vechi, plictisitoare, şi prin nenumărate biserici şi orice altceva mai este de văzut.

— Nu ți-a plăcut arta renascentistă? înălță ea din sprânceană.

— Nici nu-mi displace, dar sunt prea multe Madone şi copii pentru mine. De fapt, nu-mi place cu adevărat nimic creat cu mai mult de un secol în urmă, ridică el din umeri. Prefer arta contemporană, precum cea a lui Manet, şi Constable, şi Turner.

— Atunci eşti norocos. Voiam oricum să renunț la Uffizi, deşi găzduieşte una dintre cele mai bune colecții de artă din lume, adăugă ea vag mustrător.

— Nu aşa sunt toate? bombăni el.

— Dar îmi place prea mult Florența ca să alergăm dintr-un loc în altul, se abținu ea să nu râdă. Prefer să mă plimb prin oraş şi să văd ce are de oferit.

— Nu te-am bănuit niciodată ca fiind genul care se lasă purtată de val, o privi el surprins. Am crezut că eşti mai degrabă genul de femeie care umblă cu un ghid turistic într-o mână şi o umbrelă de soare în cealaltă.

Fireşte, când vizitase pentru prima oară Parisul, Florența şi toate celelalte locuri, o făcuse cu un ghid într-o mână şi o umbrelă de soare în cealaltă.

— Aş zice că sunt tot felul de lucruri despre mine pe care nu le-ai bănuit niciodată.

— Aşa se pare.

— Intenționez să te duc să vezi capodopera lui Michelangelo. Întotdeauna țin să trec pe la Accademia să-l văd pe *David.*

— David? întrebă el cu dezinvoltură.

— Eşti gelos? zâmbi ea.

— Desigur că nu.

— Aşa mi s-a părut.

— Ți s-a părut.

— Îți dai seama că vorbesc despre o statuie, nu?

Violet era convinsă că era gelos.

— Ştiam.

Violet se îndoi că el chiar ştia.

— Accademia, Michelangelo, *David* – ştiu exact despre ce vorbeşti. Vocea îi răsună încărcată de indignare. Nu sunt complet incult.

— Nici nu m-am gândit că eşti, spuse ea cu blândețe. Ar trebui să te avertizez că vor fi tablouri în Accademia, dar îți promit să nu zăbovim prea mult lângă ele.

— Apreciez.

— Şi vom asista la dezvelirea unei noi opere de artă, în această după-amiază.

— Oh, sună distractiv, spuse el cu jumătate de gură. Eşti sigură că nu mai putem rămâne o zi? O zi frumoasă şi relaxantă, în care să ne plimbăm după pofta inimii? Nu sună

tentant?

— Deşi regret teribil să scurtez o vizită la Florența, în Grecia are loc o întrunire la care particip în fiecare an. Nu plănuisem să merg anul acesta, ținând cont de moartea unchiului Richard, dar planurile se mai schimbă, îi aruncă ea o privire aspră. Aceasta nu este o călătorie de plăcere. Am obligații, James. Mâine plecăm la Atena.

— Şi cum ajungem la Atena?

— Luăm trenul până la Brindisi – călătoria cu trenul e o excursie în sine, de o zi. Apoi ne îmbarcăm pe un vas cu aburi care ne va duce la Atena.

— Şi asta va dura...?

— Luând în calcul schimbările neprevăzute de vreme... Se gândi o clipă. Vreo două zile şi jumătate.

— Aşadar, vom fi pe mare două zile şi jumătate, rosti el încet.

— Nici n-o să apuci să-ți dai seama, spuse ea veselă. Vom vedea mereu pământul la orizont.

— Ei bine, da, asta e o mare diferență.

James nu părea convins.

— Probabil eşti înfometat, dădu ea din cap. Ieri abia dacă ai mâncat ceva. Bucătarul lui Penelope pregăteşte un mic dejun delicios.

— Ai dreptate – mor de foame, spuse el făcând un gest către uşă. Mergem?

— Cel puțin, suntem de acord într-o privință, zâmbi ea. Şi mie mi-e foame.

Porniră către sala de mese a lui Penelope, aflată la primul etaj. Cu țesăturile sale vesele şi culorile proaspete, părea să facă nota discordantă cu decorul antic din restul palatului, şi totuşi, lui Violet i se păruse dintotdeauna perfectă.

Surorile pe care Violet le întâlnise cu o seară înainte – domnişoara Emma şi domnişoara Nancy Green – erau aşezate la masa mare. Violet îl prezentă pe James.

— Ce plăcere, domnişoară Green. James duse mâna Emmei la buze, privind-o în ochi. Nu am cuvinte să-mi exprim încântarea că întâlnesc două tinere englezoaice fermecătoare

aici, în inima Italiei.

— O! Emma făcu ochii mari şi obrajii i se îmbujorară. Mulțumesc, milord.

Nancy, care părea cu câțiva ani mai tânără decât sora ei, întinse mâna imediat ce James eliberă mâna Emmei.

— Şi încă o domnişoară Green! Acesta apucă fără ezitare mâna tinerei şi o ridică la buze, privind-o în ochi. Cum e posibil ca două creaturi încântătoare să aparțină aceleiaşi familii?

Nancy chicoti. „Pentru numele lui Dumnezeu!” Violet se scuză şi se duse la bufet să citească oferta de mic dejun. Tomasia umplea farfuriile şi o întâmpină cu un zâmbet larg, aruncând totodată priviri discrete, admirative, în direcția lui James. Bucătăreasa se întrecuse pe sine, ca întotdeauna, cu o *frittata* încărcată de cârnați şi brânză, felii subțiri de mezeluri, produse de patiserie, mai multe tipuri de pâine, brânzeturi şi fructe proaspete. Violet îşi umplu farfuria cu vârf şi se întoarse la masă.

După toate aparențele, lipsise suficient de mult pentru ca James să-şi exercite farmecele îndoielnice, ambele doamne uitându-se la el ca la cea mai fascinantă creatură din câte existaseră vreodată. Violet uitase cât de seducător putea fi.

— Doamnele tocmai îmi spuneau că aceasta este prima lor vizită la Florența, zise James.

— O, Doamne, da, încuviință Nancy nerăbdătoare. De fapt, este prima noastră călătorie.

— De fapt, am fost la Londra, interveni Emma. De mai multe ori chiar. Se încruntă. Este extrem de aglomerat, iar traficul este destul de intimidant. Totuşi, ne place Londra, conchise luminându-se la fața.

— Dar Parisul, rosti Nancy cu suspinul sincer al unui romantic incurabil, Parisul a fost tot ceea ce ne-am aşteptat să fie.

Tomasia aşeză o farfurie uriaşă cu mâncare în fața lui James. El îi răspunse cu un zâmbet recunoscător. Ea zâmbi la rândul ei, îmbujorându-se, în timp ce Violet privea şocată. Tomasia nu servea niciodată pe nimeni. James îi surprinse privirea şi-i făcu cu ochiul. Nu avea pic de ruşine.

— Emma şi Nancy au pornit într-un fel de mare tur independent, spuse James printre îmbucături.

— Într-adevăr, recunoscu Emma. Recent am moştenit o avere, mai mult decât suficient pentru a călători, aşa că ne-am gândit, de ce nu?

— Ştiți, tata a murit, rosti Nancy cu un aer confidențial, aplecându-se către ei. Nu aveam idee că era bogat. Categoric, nu s-a comportat niciodată ca şi cum ar fi fost.

— Tata a fost cam avar de fel, spuse Emma ridicând din umeri, dar nu am dus niciodată lipsă de nimic şi ne-a fost drag, în ciuda felului lui egoist de-a fi. Suntem convinse că şi-ar fi dorit să ne bucurăm de banii lui.

— Tata considera călătoriile drept o activitate frivolă. Spunea că nu există nimic demn de văzut pe lumea asta care să nu poată fi văzut în Anglia, zâmbi larg Nancy. Aşa că acesta a fost primul lucru pe care l-am făcut.

— Nu a fost primul lucru. Zâmbetul Emmei îl egala pe al surorii ei. Mai întâi, ne-am comandat haine noi.

— Şi pot spune că nu am văzut niciodată două doamne mai elegante, rosti James curtenitor.

Nancy chicoti. Din nou.

— Şi plănuiți să stați o lună în Florența? întrebă Violet înainte ca James să mai spună ceva enervant.

— Am ajuns abia ieri-dimineață. Emma mângâie coperta roşie, cunoscută, a ghidului lui Baedeker, aşezat lângă farfurie. Intenționăm să vedem tot ceea ce este de văzut.

— Sper că plănuiți să mergeți la Uffizi, recomandă James pe un ton serios. Este unul dintre cele mai bune muzee de artă din lume.

— Da, desigur, încuviință Nancy. Suntem studente la artă. Vrem să petrecem o zi întreagă acolo.

— Dar astăzi plănuim să vedem statuia lui *David.* Ştiți, capodopera lui Michelangelo, îi spuse Emma lui Violet.

— O, da, aceea! Este într-adevăr remarcabilă.

— Ce coincidență, doamnelor!

Ochii lui James se măriră de uimire prefăcută. Ce făcea? se întrebă Violet.

— Eu şi Lady Ellsworth plănuiam să vizităm exact

sculptura cu pricina, imediat după micul dejun, zâmbi el. Ce-ar fi să ne însoțiți? se întoarse spre Violet. Dacă nu ai nimic împotrivă?

— Absolut nimic.

— Sunteți siguri? Speranța străluci în ochii Emmei. Nu vrem să deranjăm.

— Prostii, spuse Violet, surprinsă să constate că ar fi preferat să fie singura cu James. Şi cu *David,* desigur. Nu este nimic mai plăcut decât să vizitezi obiective turistice cu prieteni noi.

— După ghidul meu... Emma deschise cărticica şi citi: „*David*, cunoscut şi sub numele de *Il Gigante*, a fost modelat de tânărul artist între anii 1503 şi 1504...”

Violet mai auzise toate astea. Mult mai fascinantă decât detaliile oferite de Emma era atenția pe care James i-o acorda Emmei – şi surorii acesteia. Părea să le asculte captivat, adresând uneori câte o întrebare surprinzător de pertinentă uneia sau ambelor surori, acordându-le atenție deplină. Glumea cu ele, le tachina, râdea, dezvelind zâmbetul acela răutăcios al lui. Nu făcea nimic nepotrivit sau rău, nu flirta fățiş, cu toate acestea, era clar că cele două tinere înfloreau sub ploaia atențiilor lui.

Un sfert de oră mai târziu se aflau deja pe drum. De cum ieşiră pe uşă, James îşi oferi brațele celor două surori. Emma luă brațul drept, folosindu-şi mâna liberă pentru a ține deschis ghidul lui Baedeker şi o plasă atârnată de braț, în care avea blocurile de schițe. Nancy îi cuprinse brațul stâng, ținând umbrela de soare deasupra amândurora. Alcătuiau un trio plin de voioşie, iar Violet mergea în urma lor.

Niciuna dintre surori nu părea să se fi gândit vreodată că nu orice gând merita rostit cu voce tare. James nu părea deloc deranjat de pălăvrăgeala lor neîncetată, chiar dacă aceasta o făcea pe Violet să strângă din dinți. Când mergi în urma grupului există însă un avantaj. Nimeni nu se aşteaptă să faci vreun comentariu. Fireşte, nici nu eşti băgat în seamă. Acum ştia cum era să fii a cincea roata de la căruță.

Nu avea niciun motiv să fie deranjată de atenția pe care James le-o acorda surorilor. Chiar nu se putea abține. Era în

natura lui să fie fermecător. Şi nu doar că le asculta observațiile, participa activ la conversație, exprima opinii şi făcea recomandări. Doamnele îi sorbeau fiecare cuvânt şi îl priveau ca pe cel mai minunat bărbat din lume. James transformase excursia aceea cu două necunoscute în ceva mai mult decât simpla vizită a unor obiective turistice. Fără îndoială, surorile Green aveau să-şi amintească timpul petrecut în compania încântătorului lord Ellsworth pentru tot restul vieților lor. Privind în urmă, avea să fie unul dintre cele mai plăcute momente ale călătoriei lor. Era un gest atent şi drăguț din partea lui James.

Violet încetini pasul. Nu fusese el drăguț cu ea, în toți aceşti ani? Nu-i acordase el atenție atunci când nimeni altcineva nu o făcuse? Nu o ascultase el mereu? James Branham era într-adevăr un om bun. Fusese atunci şi era şi acum. De ce nu observase asta înainte?

Chiar şi când ajunseră la Accademia, unde Emma, aflată sub magia lui Baedeker, se simți obligată să anunțe că piesele de artă expuse acolo alcătuiau o colecție importantă, nu pentru observatorul obişnuit, ci pentru studenții artei italiene din secolele XIV-XVI, James îi acordă toată atenția lui. Bărbatul se interesă chiar cu privire la mai multe lucrări expuse pe pereții galeriei, care duceau spre salonul Cupola, reşedința curentă a lui *David*. Întrebările lui avură darul de a le mobiliza pe ambele surori, care se aşezară pe o bancă de marmură şi începură să răsfoiască frenetic ghidul, fiecare dorind să fie prima care răspunde la întrebarea lui James. Cu doamnele ocupate, Violet se apropie de James.

— Pur şi simplu nu ai putut rezista, nu-i aşa?

— Să rezist la ce? întrebă el absent, cu privirea ațintită pe lucrarea lui Fra Angelico din fața lui, o Madona cu sfinți şi îngeri

— Să flirtezi cu ele.

— Am flirtat? o privi el nedumerit.

— Da, James, asta ai făcut.

— Eşti sigură? miji el ochii.

— Fără umbră de îndoială, rosti ea muşcându-şi buzele să nu izbucnească în râs.

— Slavă Domnului, răsuflă el uşurat. Credeam că am uitat cum se face.

— Prostii, îl luă ea de braț pornind împreună către celebra statuie. Nu-mi pot imagina una ca asta.

— Nu am mai flirtat de ceva vreme, zâmbi el. Mă bucur să aflu că nu mi-am pierdut îndemânarea.

— Este o reală binecuvântare, dragule, îl bătu ea uşor pe braț.

— Ai grijă, Violet, zâmbi el. Vorbeşti ca o soție.

— Chiar nu-ți aminteşti să fi văzut asta? zâmbi ea făcând un semn cu capul către *David* de care se apropiau cu fiecare pas.

— Nu sunt sigur, ridică el din umeri. N-aş putea spune că obiectivul vizitei mele a fost îmbogățirea culturii.

Ajunseră în salon şi se opriră de o parte şi de alta a statuii. Nancy şi Emma li se alăturară un moment mai târziu.

— Ei bine? Violet se aplecă spre James. Ce crezi?

— Fără îndoiala, este uriaşă.

James îşi ridică privirea către statuia de marmură.

— Doamnelor?

Violet le aruncă o privire. Ambele surori se uitau în sus cu un soi de încântare.

— Vai! Nancy rămase cu gura căscată, privind cu ochiul cunoscător al unui adevărat student la artă. Magnific.

— Este într-adevăr o capodoperă. Emma îşi smulse cu greu privirea de la statuie, scoase două blocuri de schițe din geantă şi-i întinse unul surorii ei. Nu durează mult, spuse ea cu un zâmbet indiferent.

— Nu vă grăbiți, spuse James. Să dăm o tură în jurul lui?

— Veți dori să vedeți fiecare unghi.

— Ştiai că Michelangelo a sculptat asta dintr-un singur bloc de marmură? spuse James cu nonşalanță. Un bloc de marmură care fusese abandonat de un alt artist, din cauza unui defect?

— Ştiam asta. Sunt surprinsă că ştii şi tu.

— Chiar şi atunci când nu eşti atent la cineva care încearcă să te educe, tot se prinde ceva de tine. În plus, m-am

uitat în ghidul Emmei, adăugă el. Ea râse. Vrei să auzi mai multe?

— Nu, dar mulțumesc. Vin aici de fiecare dată când ajung în Florența şi încerc să vin în fiecare an. Statuia aceasta are ceva special, felul în care ai senzația că dacă o atingi îi simți pulsul.

— Capul şi mâinile mi se par prea mari. Pare oarecum disproporționat, nu crezi?

— Statuia a fost inițial gândită să fie amplasată sus, pe catedrală, urmând să fie privită de jos. Privită de la distanță, probabil că proporțiile par exacte. Artistul a hotărât ca statuia să nu fie amplasată pe catedrală pentru că a fost declarată perfectă şi merita admirată de aproape. Îşi plimbă privirea peste marmura alba, de la buclele de pe capul lui David, la ochii pătrunzători, coborând de-a lungul siluetei musculoase până la ciotul de care se sprijinea, care inițial fusese acoperit cu foiță de aur. Un talent autentic. Michelangelo avea doar douăzeci şi şase de ani când a realizat sculptura.

— Am depăşit de mult douăzeci şi şase de ani şi nu am făcut mare lucru, spuse James ironic.

— Nu fi absurd, îi aruncă ea o privire critică. Ai administrat proprietățile unchiului Richard. I-ai gestionat investițiile şi afacerile, iar unchiul a spus că ai făcut-o destul de bine, spuse ea întorcându-şi din nou privirea către statuie. Talentul ia multe forme şi dimensiuni, James.

— Doamne, asta a fost profundă, chicoti el.

— Citesc mult, îl trase ea de braț. Hai să vedem cum se descurcă doamnele.

Ocoliră statuia până ajunseră iar la cele două surori. Emma şi Nancy îşi comparau schițele.

— Pot să văd? întrebă Violet, venind în spatele lor.

— Da, desigur, spuse Nancy.

— Ne-ar plăcea să-ți auzim părerea, adăugă Emma.

Pentru o clipă, Violet nu ştiu ce să spună. „Pentru numele lui Dumnezeul"

Surorile erau destul de pricepute şi reproduceau fidel ceea ce vedeau, când era vorba de proporție şi perspectivă. Întrucât stătuseră foarte aproape de statuie, mai exact sub

regiunile intime de marmură ale lui *David,* detaliul cel mai proeminent era, ei bine, cel mai proeminent.

— Ştii că exemplarul din South Kensington are o frunză de smochin cu care îl acoperă ori de câte ori vizitează regina, îi spuse Nancy surorii sale.

— Mare păcat, nu-i aşa? murmură Emma.

— Felicitări, doamnelor! spuse Violet cu entuziasm stăpânit. Ultimul lucru pe care şi-l dorea era să distrugă iluzia unei alte femei. Şi nu-i plăcea nici gândul că surorile s-ar fi întors acasă cu vorbe de laudă pentru fermecătorul Lord Ellsworth, remarcând cât de neplăcută era Lady Ellsworth. Le veți agăța acasă?

Surorile se priviră una pe alta respirând adânc, emoționate.

— Cunosc locul perfect, zâmbi Nancy.

— Ce idee excelentă! recunoscu şi Emma, radiind.

— Pot să văd? întrebă James politicos.

Doamnele întoarseră blocurile de schițe spre el, cu fețele strălucind de mândrie. James făcu ochii mari.

— O treabă excelentă, doamnelor, spuse el încet, aruncând o privire către statuie. Nu cred că am văzut vreodată un desen atât de… îşi drese glasul, realist.

— Mulțumesc, milord, zâmbi Nancy.

*

Continuară să meargă de-a lungul galeriei, Violet şi James despărțindu-se de surori de îndată ce părăsiră Accademia. Emma şi Nancy voiau să viziteze o serie de biserici, inclusiv *Il Duomo*, marea catedrală care fusese inima Florenței.

— Ai văzut ce au desenat? întrebă James în timp ce se îndreptau lejer către centru.

— Da.

— Le-ai încurajat să-şi atârne desenele în casa lor, spuse el cu blândețe.

— Nu asta mi-a fost intenția.

— Parcă şi văd reacțiile vecinilor lor, în Yorkshire, la vederea impresionantei opere a lui Michelangelo, pufni el.

— Ei bine, erau corect desenate, spuse ea slab.

— Într-adevăr, chicoti el.

— Nu am vrut decât să le încurajez. Puteai să spui ceva.

— Orice aş fi spus, era jenant. Pentru noi toţi.

— Fără îndoială.

— Am avut impresia că sunt domnişoare crescute în mediul rural.

— Cred că sunt.

— Să deseneze cu atâta viteză şi precizie! Fiecare detaliu a fost perfect.

— Păreau atât de reale…

— Te pune pe gânduri.

— Nu spune asta, James, oftă ea.

— Să nu spun ce? James o privi cu ochii mari, sincer nedumerit. Eram pur şi simplu curios. Adică, nu poţi să nu te întrebi, zâmbi el. Unde au învăţat să deseneze?

Capitolul 21

Era o zi cu adevărat frumoasă.

Soarele strălucea, oraşul era o încântare pentru simţuri, iar Violet începea să-l placă din nou pe James. Poate chiar mai mult decât o plăcea el. O, fusese destul de subtilă în privinţa asta, dar James îşi dăduse seama din felul în care îl privea când credea că nu era atent. Felul în care se ţinea de braţul lui când rătăceau pe străzile oraşului. Felul în care încerca din răsputeri să nu zâmbească la comentariile lui şi felul în care îl tachina.

Îşi petrecuseră o mare parte din zi făcând exact ceea ce îi plăcea ei să facă în Florenţa – să cutreiere fără o destinaţie anume. Şi, în mod deliberat sau nu, reuşise să-i arate multe locuri din Florenţa.

— Nu sunt de acord cu el, să ştii, spuse el dintr-odată.

Mângâiau amândoi botul unui mistreţ din bronz, de trei

sute de ani, expus la marginea unei piețe acoperite, unde se vindeau articole din lână şi din piele. Se spunea că frecarea râtului animalului aducea noroc şi, deşi părea o prostie, nimeni nu se plânsese vreodată de prea mult noroc.

— Cu cine? se încruntă ea. Cu porcul?

— Nu, cu domnul Green.

— Cine este domnul Green? se încruntă ea din nou, nedumerită.

— Tatăl Emmei şi al lui Nancy, clătină el din cap, posomorât. Nu ai fost atentă.

— Desigur că am fost, spuse ea stăpânindu-se să nu zâmbească. În ce privință nu eşti de acord cu el?

— Cred că există multe locuri care merită văzute, în afara Angliei, zâmbi el. Îți mulțumesc că mi-ai arătat o parte din ele.

— Doamne, James, abia dacă ți-am arătat ceva. Nu am avut timp la Paris şi nici aici n-am avut mai mult, spuse trăgând adânc aer în piept. Eu trebuie să-ți mulțumesc pentru că m-ai ajutat să văd lumea.

— Măcar atât să fi făcut. Se opri. Îmi pare rău, în legătură cu incidentul acela.

— Da, ştiu.

— M-ai iertat?

— Nu fi prostuț. Sigur că nu, spuse ea, dar sclipirea din ochi îi contrazicea cuvintele.

Era o zi cu adevărat bună.

După-amiaza târziu, se opriră în treacăt la Lady Fenton. Violet insista că inaugurarea era un eveniment important şi dorea să fie îmbrăcată corespunzător. Pur şi simplu nu putea merge în aceeaşi ținută pe care o purtase toată ziua. Marcus şi de doamna Ryland trecuseră mai devreme pe acolo lăsând un bilet în care spuneau că li se vor alătura la eveniment. Lady Fenton le spuse că era ocupată înainte de eveniment, dar că se va întâlni cu ei tot acolo. El găsea exagerată agitația din jurul unui tablou nou, într-un oraş plin de capodopere, dar nu mai conta. Dacă Violet voia să participe la inaugurarea unei noi opere de artă, era fericit să fie alături de ea.

Evenimentul avea loc într-o galerie nu departe de

locuința lui Lady Fenton. Se opriră în Piazza della Signoria să admire Palazzo Vecchio, o clădire asemănătoare unui castel, cu un turn cu ceas înalt şi îngust, sediul puterii politice din Florența încă din secolul al XIV-lea. Un loc gol lângă intrarea din față marca locul pe care îi ocupase statuia lui *David* înainte să fie mutată la Accademia, cu vreo cincisprezece ani în urmă. James chiar studiase ghidul Emmei

Lângă palat se afla Loggia dei Lanzi, o galerie publică imensă, veche de cinci sute de ani. Înaltă de vreo trei sau patru etaje, clădirea era deschisă pe trei laturi. Coloane masive încadrau trei arcade în față şi câte una în fiecare capăt. Interiorul se înălța către tavanele boltite ca nişte arcuri. Era cu adevărat remarcabilă. Violet îi povesti că fusese construită inițial pentru întâlniri publice, ceremonii şi alte evenimente, dar acum găzduia în principal unele dintre cele mai mari sculpturi din Florența.

— Ştii cine a proiectat-o? întrebă el.

— Nu pe de rost. Aş putea să mă uit în ghidul domnişoarei Greer dacă vrei, făcu ea un semn din cap către galerie. Aici se află sculpturi din ultimele trei sute de ani.

Deşi James admira talentul artiştilor, i se părea că toate lucrările semănau foarte mult între ele – războinici goi. Murind în chinuri ori în ipostaze glorioase, căderea tovarăşilor, răpirea femeilor, şi aşa mai departe. Şi, cu excepția câtorva bronzuri, toate erau din marmură albă.

— Toate statuile din Florența sunt goale? întrebă el dezinvolt.

— Nu toate. Există un pic de diversitate, pe ici, pe colo. Violet arătă către o sculptură cu patru siluete împletite, înfățişând o legendă străveche. Silueta aia are chiar şi o cască. Dar credeam că îți place nuditatea.

— Depinde de nud.

— Încetează, James, pufni ea. Nu este nici momentul, nici locul potrivit.

— Prostii, Violet, zâmbi el, iar ea simți cum se îmbujorează, ceea ce, fireşte, o irită. Lui James nu-i plăcea nimic mai mult decât să o facă să roşească. Întotdeauna este

momentul potrivit.

— Sculptura aceea a fost realizată doar cu vreo douăzeci de ani în urmă, ignoră ea comentariul. Chiar şi în ziua de astăzi, Florența are o comunitate artistică înfloritoare. A fost o lucrare la comandă, care i-a adus artistului atât notorietate, cât şi bogăție.

— Este foarte drăguță.

— Nici sculptura nu-ți place?

— Sunt un țăran, nu-i aşa?

— Nu, oftă ea. Eşti un om privilegiat, care a ignorat oportunitățile oferite de poziția sa. James nu găsi răspunsul ei încurajator, dar putea să fi fost şi mai rău. Galeria este într-acolo. Porniră împreună pe lângă piață, pe o stradă îngustă. Lady Fenton este un sponsor al artiştilor care îi plac, şi îl place foarte mult pe Rinaldo Lazzari, artistul a cărui lucrare urmează să fie dezvelită astăzi.

James nu auzise niciodată de el, dar cu adevărat surprinzător ar fi fost să fi auzit

— Este destul de talentat. A câştigat comanda pentru această lucrare. Dacă e bine primită, va atrage mai multe comenzi, precum şi vânzarea altor lucrări. Chiar şi în Florența, nu este uşor să fii artist. Penelope îl sprijină financiar. Făcu o pauză. Şi eu la fel.

— Înțeleg.

Încă o cauză pe care o susținea Violet. James nu ştia ce să creadă despre asta. Una era să sprijini femeile aflate în nevoie, cu totul alta să-i sprijini pe artiştii care se confruntau cu dificultățile inerente meseriei. Totuşi, dat fiind că el îi oferise alocația, nu restricționa modul în care ea alegea să o folosească.

Violet opri în fața unei clădiri ce semăna cu palatul lui Lady Fenton.

— Am ajuns puțin mai devreme, dar ar trebui să intrăm. Galeria se află la parter. James, mulți dintre oamenii aceştia sunt prieteni buni. Mă aştept să-ți foloseşti farmecul, aşa cum ai făcut-o la Paris.

— Violet, ştiu să mă port, chicoti el.

— Bineînțeles că ştii. Şi-a întins mâna şi i-a îndreptat

cravata. Nu sunt foarte sigură de ce am emoții, dar am. Te voi prezenta drept soțul meu…

— Ceea ce şi sunt.

— …lăsând oamenii să creadă că ne-am împăcat.

— Ei bine, nu suntem în război. Îi ridică mâna şi o duse la buze, sărutându-i palma. Suntem? o întreba privind-o în ochi.

— Nu, presupun că nu suntem.

Făcu ochii mari, de parcă abia atunci înțelese – sau poate că în sfârşit acceptă – ea însăşi.

— Promit să mă port exemplar.

— Bun. S-ar putea să nu fie prea plăcut, adăugă ea, mai mult pentru sine, şi se întoarse către uşă, rostind câteva cuvinte în italiană portarului, care le permise imediat să intre.

Păşiră într-o curte împrejmuită de coloane. Iubitorii de artă, îmbrăcați la modă şi, evident, înstăriți, discutau în grupuri mici. Chelnerii în livrele, purtând tăvi cu şampanie şi mâncăruri delicate, îşi făceau loc prin spațiul care se aglomera rapid.

— Câte limbi vorbeşti? o întrebă el.

— Câteva, răspunse ea absentă, cercetând adunarea. Tu?

— Una. Ştiu câteva cuvinte în latină.

— *Carpe diem?* ridică ea din sprânceană.

— Da, cam atât.

Nu existau tablouri pe pereți, doar *ceva* de dimensiuni mari situat în centrul curții, acoperit cu stofă. Imediat îşi dădu seama de greşeala lui.

— Am crezut că e vorba de un tablou.

— De ce ai crezut asta?

— Nu ştiu, spuse el pe un ton mai tăios decât voise. Dar e o sculptură, nu-i aşa?

— Da, James, e o sculptură, îi zâmbi ea.

— Violetta! se auzi o voce din mulțime, făcându-i pe amândoi să se întoarcă.

Un bărbat de vârsta şi înălțimea lui James, aşezat lângă sculptura acoperită, le spuse câteva cuvinte însoțitorilor lui şi porni grăbit spre ei, zâmbind larg.

— Rinaldo! un zâmbet strălucitor înflori pe buzele lui Violet, care porni spre el, urmată de James.

— Violetta!

Italianul o ridică în brațe.

Violet râse răspunzându-i, la rândul ei, în italiană.

— Iertați-mă, spuse James fără să stea pe gânduri şi făcând un pas înainte, dar ei nu-i dădură atenție.

Rinaldo o lăsă jos, iar Violet făcu un pas înapoi. Mâinile însă îi rămaseră în mâinile lui. Începură imediat o discuție animată. Tot în italiană.

Lui James nu îi plăcea deloc asta. Nu pentru că nu înțelegea niciun cuvânt. Oricum, nu putea face nimic fără să atragă atenția asupra lor. Îi promisese lui Violet că se va comporta exemplar. Era destul de sigur că reacțiile indignate ale unui soț gelos nu intrau în categoria unui comportament exemplar. „Ale unui soț gelos." Ei bine, da. Îşi îndreptă umerii. Exact asta era. Şi ce bărbat nu ar fi când şi-ar vedea soția întâmpinată cu o afecțiune neruşinată de către un străin? Un bărbat străin – unul dintre *prietenii* ei, fără îndoială – şi un prieten şocant de atrăgător. De fapt, italianul aducea destul de bine cu statuia lui *David*, cu părul creț închis la culoare şi nasul lung, oarecum plat, umerii largi, trupul musculos şi mâinile mari. James refuză să speculeze ce alte trăsături comune mai avea acest Rinaldo cu *David*.

James afişă forțat o expresie indiferentă, de parcă în fiecare zi soția lui era întâmpinată cu un entuziasm nestăpânit de un italian mult prea chipeş. Deşi faptul că îl ignoraseră fusese enervant şi, fără îndoială, nepoliticos. Violet detesta să fie nepoliticoasă. Cel puțin, putea să o oprească, aşa că îşi drese glasul.

Violet se aplecă mai aproape de italian şi-i spuse ceva evident amuzant, la care bărbatul râse drept răspuns. În cele din urmă, se întoarse spre James.

— James, acesta este bunul meu prieten, *signor* Lazzari, spuse ea în engleză. Rinaldo, permite-mi să ți-l prezint pe soțul meu, Lord Ellsworth.

Rinaldo Lazzari? Acesta era artistul? Acesta era sculptorul italian?

— Acesta este soțul? Lazzari se încruntă. *Quindi voi due avete riconciliato le vostre differenze*[2]? i se adresă el lui Violet.

— *Si,* şovăi ea, apoi zâmbi larg.

— *Meraviglioso*[3]*!* Îl prinse pe James de umeri şi înainte ca acesta să poată spune un cuvânt, îl sărută pe amândoi obrajii. Sunt atât de încântat să te cunosc în sfârşit, spuse el într-o engleză cu un accent puternic. Şi că ai venit să-mi vezi capodopera.

— Aştept cu nerăbdare, rosti James încet.

— Rinaldo a trebuit să realizeze o sculptură a Minervei – zeița artelor, industriei, comerțului şi a războiului, explică Violet. Lucrarea sa va reprezenta Florența la o expoziție în strânsă legătură cu expoziția mondială de anul viitor, de la Paris.

— Sper că nu veți fi dezamăgiți, spuse Lazzari cu un zâmbet care spunea că o astfel de dezamăgire era imposibilă. Şi Violet crezuse că James era arogant! Artistul îşi îndreptă din nou atenția spre Violet. Înțelesesem că nu vii. Francesca va fi atât de încântată. În seara asta sărbătorim. Veniți, da?

— Suntem încântați.

Îi aruncă o privire rapidă lui James, apoi îi zâmbi larg artistului. James ştia că nu era deloc încântat, dar zâmbi totuşi cordial

— *Eccellente*[4]! Lazzari îl bătu pe James pe spate. *Scusa, per favore*[5] trebuie să vorbesc cu ceilalți, îi zâmbi el lui Violet cu subînțeles. Artistul care are şi farmec pe lângă talent primeşte mai multe comenzi, nu?

Violet râse. Lazzari îl salută pe James cu o mişcare a capului şi plecă să întâmpine alți oaspeți.

— Chiar a fost necesar? întrebă James când Lazzari se îndepărtase suficient. Felul în care te-a salutat a fost puțin exagerat, nu găseşti?

— Omul e italian, James, ocoli ea răspunsul.

---

2 Deci voi doi v-ați împăcat (în limba italiană în original)
3 Minunat! (în limba italiană în original)
4 Excelent! (în limba italiană în original)
5 Vă rog să mă scuzați (în limba italiană în original)

Entuziasmul exacerbat e natural la ei.

— Aş prefera să-şi tempereze entuziasmul când este vorba de soția mea.

— Rinaldo a fost dintotdeauna entuziast, mai ales în privința femeilor, spuse ea îndreptându-şi atenția către sculptura acoperită. Şi eu am fost întotdeauna soția ta.

— Ce ți-a spus? Când ne-ai prezentat

— Dacă vrei să ştii ce spun oamenii, poate că ar trebui să le înveți limba.

— Poate. Totuşi, în momentul de față...

— A întrebat dacă ne-am împăcat. Am spus că da.

— Înțeleg „da” în mai multe limbi, dar îți mulțumesc pentru traducere, miji el ochii. Lazzari este artistul, nu-i aşa? Sculptorul italian?

— Este un sculptor italian, ocoli ea din nou un răspuns clar. Nu sunt sigură că-l poți numi sculptorul italian. Există o mulțime de sculptori italieni. Cu greu poți arunca o daltă, sau o perie în Florența, fără să dai peste un artist.

— Ştii ce te întreb, se încruntă el

— Bineînțeles că ştiu. O, ce bine, mă întrebam când vor sosi.

— Violet!

— Nu acum, James.

Întinse mâna cuiva aflat în spatele lui.

— Schimbi subiectul, spuse James printre dinți.

— Oare? zâmbi ea inocent. Nu văd de ce aş face-o.

Violet făcu un pas înainte ca să-i salute pe Marcus şi pe doamna Ryland. O clipă mai târziu, arătă spre Lady Fenton care vorbea cu oameni pe care nu-i mai văzuseră de la ultima lor vizită, şi insistă că trebuia să o salute. Violet luă brațul doamnei Ryland şi porniră către un grup aflat în cealaltă parte a curții.

— O zi bună şi ție! Marcus ridică două pahare de pe tava unui chelner şi-i întinse unul lui James. Ce a fost asta?

— Încerca să scape, spuse James întunecat şi sorbi din şampanie.

— De?

— De mine.

— Îndrăznesc să întreb de ce?

— Îmi evită întrebările, strânse el din dinți, despre sculptorul italian.

— Italian... Pentru o clipă, Marcus se încruntă, apoi expresia i se schimbă brusc. A, da, sculptorul italian. Zvonurile care au circulat pe seama ei. Se opri. Din câte mi-a spus Cleo, Florența e plină de sculptori, de artişti şi de scriitori, atât italieni, cât şi străini. Eşti sigur că acest sculptor este sculptorul?

— Ținând cont de felul în care a întâmpinat-o, sunt foarte apropiați.

Marcus îşi studie prietenul.

— Gelos?

— Aşa se pare.

— Nu te-am mai văzut aşa până acum, zâmbi Marcus.

— Nu m-am simțit niciodată aşa până acum. James sorbi din pahar fără să-şi ia o clipă ochii de la Violet. Iar ea este soția mea.

— Parcă spuneai că ați convenit să lăsați trecutul în urmă.

— Mai mult sau mai puțin.

— Atunci ce importanță are dacă acesta este sculptorul sau nu?

— Detest când ai dreptate.

— Asta e datoria mea, chicoti Marcus.

— Ai dreptate, recunoscu James chiar dacă nu-i plăcea. Dacă mă aştept să mă ierte, trebuie să o iert şi eu.

— Desigur, iar în cazul tău, sunt multe de iertat, spuse Marcus cu blândețe. În cazul ei, nu sunt atât de sigur.

— Nici eu, trase el aer în piept sperând să se simtă mai bine. Zadarnic. Tot ce pot face e să uit. A fost ideea mea să las trecutul în urmă. Desigur, trecutul lui era cel care îl preocupa. În ciuda zvonurilor, chiar nu era sigur că existase vreun comportament inadecvat din partea lui Violet.

Marcus tuşi, o încercare eşuată de a-şi ascunde amuzamentul.

— Îți place Florența? întrebă James, dornic să schimbe subiectul. Ți-a arătat încântătoarea doamna Ryland atracțiile

turistice?

— Este încântătoare şi îmi place de ea. Îmi place mult de ea, sublinie Marcus privindu-şi ferm prietenul. Învață să o placi, James. Este cea mai bună prietenă a soției tale. Îşi îndreptă privirea spre doamna Ryland şi spre Violet. Şi plănuiesc să o păstrez în viața mea mult timp de-aici înainte.

— Sună serios, se încruntă James.

— Am înțeles că mâine ne îndreptăm spre Grecia?

Încă o persoană care schimba subiectul. Toți aveau secrete?

— Din păcate. Speram să mai stăm câteva zile ca să-mi revin. În plus, îmi place Florența.

— Şi mie. Dintotdeauna mi-a plăcut. Ai de gând să iei din nou praful de dormit?

— Ori asta, ori călătoresc cu capul într-o găleată.

— A, în cazul acesta, alegerea e clară.

Un domn cu înfățişare distinsă anunță ceva în italiană, iar mulțimea se strânse în jurul sculpturii. James schimbă paharul gol cu unul plin. Violet şi doamna Ryland veniră lângă ei

Odată ce mulțimea se potoli, domnul elegant începu să vorbească. Evident, un discurs despre cât de talentat şi extraordinar era Lazzari, ținând cont de felul în care vorbitorul gesticula în direcția lui, precum şi de modestia cu care zâmbea artistul

— Vrei să-ți traduc? îl întrebă Violet.

— E ceva interesant?

— Nu în mod special.

— Atunci, sunt fericit în ignoranța mea.

Ea se abținu să nu râdă, după care îşi îndreptă din nou atenția asupra vorbitorului care continua să laude talentul lui Lazzari.

Că o făcuse pe Violet să râdă era meritul lui. Indiferent ce se petrecuse între ei, ar fi pariat că italianul nu o făcuse să râdă. Era posibil totodată ca altul să fi fost sculptorul Şi, de asemenea, era posibil ca zvonurile despre Violet să fie neîntemeiate. Într-adevăr, se putea chiar să nu fi existat nici un sculptor. Cel puțin nu unul care să fi fost amantul ei. La

urma urmei, James se mai înşelase şi altă dată.

Cu adevărat, nu conta. Dacă James voia ca ea să treacă cu vederea trecutul lui, trebuia să treacă cu vederea peste al ei. Indiferent cât era de greu.

După un discurs nesfârşit – care poate n-ar fi părut aşa lung dacă înțelegea limba, deşi se îndoia şi de asta –, vorbitorul îi făcu semn lui Lazzari. Artistul făcu un pas şi acesta rosti câteva cuvinte – fără îndoială despre cât de mulțumit era că i se acordase această şansă şi cum spera că se ridicase la înălțimea aşteptărilor şi aşa mai departe. Apoi, cu un gest grandios, trase pânza de pe sculptură.

Mulțimea exclamă impresionată, apoi izbucni în aplauze, James rămase cu privirea ațintită, iar Marcus îşi drese glasul.

— O, vai, rosti doamna Ryland cu jumătate de gură.

— O, Doamne, murmură Violet.

Cioplită în marmură albă, statuia era de două ori mai mare decât în mărime naturală, şi o înfățişa pe zeiță întinsă pe un şezlong, sprijinită în cot. Dintr-o mână îi atârna o carte, la picioarele ei zăcea un coif. Părul îi cădea în valuri peste umeri şi peste sânii goi. Picioarele strânse îi ascundeau părțile intime. Se odihnea pe faldurile unei cuverturi. Chiar şi cu cunoştințele sale limitate despre toate lucrurile artistice, James vedea că era o lucrare magnifică.

Chipul îi era deosebit de rafinat. Şi de ce n-ar fi fost aşa? Doar era chipul lui Violet.

— Îmi dau seama de ce ai putea fi emoționată, făcu James un semn către statuie. E aproape stânjenitor.

— Este într-adevăr destul de neaşteptat.

— Nu ştiai despre asta? îi aruncă el o privire.

— Ştiam că e posibil, spuse ea cu nonşalanță. Dumnezeule, James. Pentru asta am pozat!

Capitolul 22

— Ai făcut ce?

În ochii lui James sclipea ceva asemănător groazei. Violet nu se putu abține. O singură privire către chipul lui şi izbucni în ras.

— Nu este amuzant.

În voce i se simțea indignarea.

— O, haide. Este puțin amuzant.

— Aceea eşti tu! o fixă el cu privirea.

— Nu în întregime, spuse ea examinând atent statuia.

— E chipul tău!

— Presupun că există o asemănare.

— E mai mult decât o asemănare. Privirea lui se plimba între ea şi sculptură. Şi cum rămâne cu restul? Tot tu eşti?

O, Doamne, compara în minte silueta ei cu cea a statuii.

— A făcut unele modificări spuse ea gânditoare, îmbunătățiri.

— Îmbunătățiri? cu greu rosti cuvântul cu voce tare.

— Acolo, sânul, arătă ea către statuie. Este puțin mai mare decât al meu. Şi şoldurile, la fel. Nu eşti de acord, Cleo?

— E destul de greu de spus, ridică ea din umeri.

— Aşa cred şi eu, oftă Violet. Prin urmare, James, ca să îți răspund la întrebare, nu ştiu ce să-ți spun. Chiar nu ştiu.

— Cum să nu ştii dacă eşti tu sau nu? aproape că scuipă el cuvintele.

O, situația era amuzantă.

— Doamne, James. Nu mi-am imaginat niciodată că vei fi atât de rigid.

— Cred că era de aşteptat o anumită rigiditate din partea mea. Aceea… făcu un semn către statuie, este soția mea!

— Imortalizată în piatră, zâmbi ea. Aş fi zis că o să fii mândru.

— Mândru? Mândru? Eşti goală!

— Nu, James, sunt îmbrăcată corespunzător. Arătă cu capul către statuie. Ea e goală.

— Acesta este un alt test, nu-i aşa? strânse James din dinți.

Nu era un alt test, dar nu trebuia să-i spună asta lui James. De fapt, şi ea fusese aproape la fel de surprinsă. Trecuseră câțiva ani de când pozase pentru Rinaldo. Deşi ştia

că era o posibilitate, faptul că el alesese să folosească schițele ei pentru Minerva era neaşteptat şi extrem de măgulitor.

— Nu neapărat, ridică ea din umeri, cu excepția cazului în care, desigur, vrei să fie un test.

— Este într-adevăr o lucrare remarcabilă, spuse Cleo.

— Omul e talentat, adăugă Marcus. Minerva nu era zeița războiului?

— De asemenea şi zeița artei, a industriei, a comerțului şi a înțelepciunii, rosti Penelope venind lângă ei. Era destul de ocupată pentru o zeiță.

— Desigur, încuviință Marcus, dar te-ai aştepta ca o zeiță a războiului să fie înfățişată cu o sabie, cu un scut şi probabil cu nişte haine pe ea.

O, da, să atragă şi mai mult atenția asupra nudității statuii era cu siguranță cea mai bună cale să-l distragă pe James.

— Licență poetică, dacă vrei, domnule Davies. Nu am întâlnit niciodată un artist care să nu-şi asume anumite libertăți, spuse Penelope. Cu excepția cazului în care, desigur, lucrarea în cauză a avut la bază un portret şi chiar şi atunci sperăm că artistul operează anumite… îmbunătățiri. Dacă vrem adevărul gol-goluț, am putea la fel de bine să ne facem o fotografie.

— Aş putea să precizez că aproape fiecare sculptură clasică a unui războinic sau a unui zeu masculin este de obicei nud, interveni Cleo.

— Imaginează-ți surprinderea mea când ți-am văzut chipul în lucrarea lui Rinaldo, i se adresă Penelope lui Violet.

— Pentru că ea a pozat, spuse James printre dinți.

— Sigur. Cu ceva timp în urmă, dacă îmi amintesc bine, rosti Penelope făcând ochii mari. Şi de ce nu ar fi făcut-o? El e un artist talentat şi este o onoare că a ales să-i folosească trăsăturile în lucrarea unei zeițe. Doamne, milord, toți am pozat pentru el.

Marcus îi adresă lui Cleo o privire întrebătoare. În schimb, ea zâmbi echivoc. Penelope făcu semn către statuia Minervei.

— De fapt, sunt destul de sigură că acelea sunt

picioarele mele.

— De ce tocmai tu? i se adresă James lui Violet.

— Ce vrei să spui cu de ce eu? se încruntă ea.

— Ei bine, voi doi chiar v-ați împăcat. Vă purtați exact ca un cuplu căsătorit. Penelope o luă de braț pe Cleo. O, uite, dragă, acela nu este ambasadorul? Ar trebui să îl salutăm. Privi către Marcus. Vino, domnule Davies.

— Ce ambasador? întrebă Marcus, urmându-le pe doamne.

— Nu contează, e un pretext, spuse Penelope şi cei trei îți croiră drum prin mulțime.

— De ce a ales să-ți folosească fața?

James îşi încrucişă brațele peste piept.

— De ce nu fața mea? spuse ea încet.

— Mi se pare că un bărbat ar putea dori să imortalizeze o femeie pentru care a avut anumite sentimente. O femeie cu care a avut o relație.

Era evident că James credea că Rinaldo fusese iubitul ei. Şi era la fel de evident că îl deranja.

— Eşti gelos.

— Eşti o femeie căsătorită.

— O, nu cred că tocmai tu te foloseşti de acest argument, spuse ea privindu-l cu ochii mijiți. De ce nu eu?

— Pentru că nu-mi place! Pufni, apoi făcu o pauză. De fapt, îmi place. E o lucrare destul de bună. Ceea ce nu-mi place este că eşti tu. Şi chiar dacă de la gât în jos…

— Îmi place să mă consider o sursă de inspirație.

— …eşti tu, sau Lady Fenton, sau doamna Ryland, sau Dumnezeu ştie câte altele, toți cei care vor vedea asta te vor vedea doar pe tine.

— Poate. James avea dreptate, desigur. Nu că ar mai fi contat. Când pozase pentru artist, fusese înfăşurată într-un cearşaf, ceva ce amintea de o togă antică. Şi soția lui Rinaldo fusese mereu prezentă.

— Nu vreau să te împart, fie şi în marmură, cu restul lumii.

— Eşti drăguț că spui asta, îi zâmbi ea.

— Nu am spus-o ca să fiu drăguț.

El luă de pe tava unui ospătar o minitartă.

— Atunci a vorbit doar gelozia?

— Da!

Băgă aperitivul în gură, fără îndoială pentru a nu fi nevoit să spună mai multe.

— Tu eşti cel care a vrut să lase trecutul în urmă, îl privi ea direct în ochi. Mi-ai promis că nu vei răsuci cuțitul în rană, dacă nu o fac nici eu.

— Da, ei bine, se dovedeşte un pic mai dificil decât mi-am imaginat, spuse el pe un ton tăios.

Îi veni să râdă de încântare. Bărbatul acesta chiar avea sentimente pentru ea, sentimente suficient de puternice pentru a justifica gelozia, sentimente care nu aveau nimic de-a face cu moştenirea lui. Şi nu era asta… minunat?

— O, haide, James. Sunt tot felul de oameni pe care vreau să ți-i prezint aici, îl luă ea de braț. Vreau să-mi prezint soțul.

— Nu va fi ciudat?

— Oh, cu siguranță va fi ciudat, zâmbi ea, dar cred că merită. La urma urmei, te voi prezenta drept soțul meu pentru cel puțin trei ani de acum înainte.

— Cel puțin?

Un zâmbet larg îşi făcea loc încet pe chipul lui.

— Nu fi îngâmfat, James, spuse ea cu răceală. Nu ai câştigat nimic.

— Nu cred că ai nevoie de nicio îmbunătățire, se uită James înapoi la statuia zeiței, apoi la şoldurile lui Violet.

Şi asta i se păru tot minunat. James era un bărbat loial. Nimeni nu ar fi putut cere un tovarăş mai fermecător şi mai grijuliu. Era soțul perfect. Era uşor să uite că era încă supărată pe el. Într-adevăr, devenea din ce în ce mai greu să rămână supărată pe el. Nici Violet nu era sigură cum sau când se întâmplase, dar furia îi dispăruse aproape cu totul.

Poate că ea îl iertase. Era, dintr-odată, cu totul alt bărbat decât fusese în urmă cu şase ani, şi totuşi, erau momente în care se purta la fel ca înainte.

Când recepția se apropie de sfârşit, Violet şi James luară o trăsură până la casa familiei lui Rinaldo, la periferia

oraşului. Cleo şi Marcus se scuzaseră, spunând că voiau să se retragă mai devreme, ținând cont că a doua zi călătoreau. Violet se abținuse cu greu să nu râdă la vederea expresiilor inocente de pe chipurile lor. Se părea că James încă nu aflase că cei doi se căsătoriseră.

Casa se afla în apropierea unuia dintre ultimele segmente ale zidului antic ce înconjurase odinioară oraşul. Casa lui Rinaldo aparținea familiei sale de generații. O anexă încăpătoare fusese transformată în garsonieră pentru el. Când sosiră, casa era deja plină de prieteni şi rude.

— Vreau să-ți prezint pe cineva, spuse Violet căutând cu privirea în mulțime. Nu am avut ocazia să vă fac cunoştință mai devreme.

— Un alt prieten? Alt sculptor, poate? întrebă James cu un aer nevinovat.

— Ar trebui să te plesnesc pentru asta, murmură ea.

— O, ai face-o?

Ea nu-i răspunse, căci îşi zărise prietena care-i făcea semn cu mâna.

— James, permite-mi să ți-o prezint pe signora *Lazzari.* Francesca, acesta este soțul meu, Lord Ellsworth.

— A, *il marito.* Francesca era mult mai scundă decât James, şi totuşi reuşi să-l sărute pe amândoi obraji cu un entuziasm similar cu al soțului ei pentru Violet. După toate aparențele, James nu avea nicio obiecție față de o primire călduroasă, când era vorba de o italiancă drăguță. Bine ați venit la mine acasă, milord!

— Aceasta este casa dumneavoastră? întrebă James.

— Şi. Şi a restului familiei mele, desigur. Îmi pare atât de rău că nu v-am întâlnit la eveniment. Am plecat imediat după dezvelirea Minervei, spuse ea privind în jur cu satisfacție. După cum vedeți, am avut multe de făcut aici. Violetta, l-a cunoscut pe Rinaldo?

— Da, încuviință Violet.

— Şi *signor* Lazzari este soțul dumneavoastră? spuse James încet.

— Da, este soțul meu, rosti Francesca deplasându-şi privirea drăgăstoasă spre Rinaldo, prins într-o conversație

animată, de cealaltă parte a camerei. Este mult mai convenabil aşa, pentru copii, înțelegeți?

James dădu din cap.

— Au...

Violet îşi privi prietena.

— Tot cinci sunt?

— *Si,* răsună convingător vocea Francescăi, şi cinci vor rămâne.

— Eu şi Francesca am urmat aceeaşi şcoală, în Anglia, deşi ea era mai mare şi nu ne cunoşteam atunci, zâmbi Violet. Ne-am întâlnit din nou în prima mea călătorie la Florența.

— Şi de atunci am rămas prietene. Francesca şi-a plimbat privirea peste mulțime. Violetta a fost aici de multe ori. O considerăm verişoara noastră englezoaică şi sărbătorim vizitele ei cu mâncare, vin şi muzică.

— Familia Lazzari nu ratează nicio ocazie de a sărbători, râse Violet.

Prima dată când Violet vizitase casa Francescăi şi a lui Rinaldo, experiența o copleşise puțin. Mai ales prin comparație cu familia

rezervată şi foarte englezească a lui Violet. Chiar şi când era copilă, adunările de familie erau restrânse, conforme şi obligatorii. Ar fi putut paria ca fiecare persoană din casa Lazzari, în

seara aceea, era acolo pentru că nu voia să fie în altă parte. Simțea o bucurie ori de câte ori se afla în prezența acestei familii şi a prietenilor lor, care îi încălzea sufletul. Nu pleca niciodată fără să promită că va reveni şi mereu îşi dorea să facă această promisiune.

— *Mannaggia.* Francesca văzu ceva şi se încruntă. Un moment. *Scusami,* oftă şi ridică un deget.

Apoi se grăbi să gestioneze criza inopinată. O situație des întâlnită, după câte îşi amintea Violet.

Cineva le înmână lui Violet şi lui James câte un pahar de vin. James bău dintr-o înghițitură mai bine de jumătate din pahar.

— Nu este ceea ce te aşteptai?

— Nu chiar, recunoscu el. Aşadar, soția lui Lazzari este

prietenă cu tine? întrebă el cu nonşalanţă.

— Aşa este.

Violet sorbi din vinul roşu intens care îi amintea de zilele pline de soare, brizele calde şi nopţile înstelate.

— Ba chiar o bună prietenă, se pare.

— Foarte bună. Apropo, nu m-aş încurca niciodată cu soţul unei prietene. Sau, de altfel, cu soţul oricui.

— Ştiu, dădu el din cap aprobator. Sau, mai bine spus, ar fi trebuit să ştiu. Presupun că mă aşteptam să fii la fel de… de rău famată ca mine. Ca mine cel din trecut, oftă el prelung. Dacă cineva răspunde strict propriilor dorinţe, va ignora aspecte precum responsabilităţile şi regretele. Şi sentimentul de vinovăţie.

Violet nu ştiu ce să spună. Nu se aşteptase la acest tip de mărturisire, mai ales acolo şi atunci. Nici nu înţelegea prea bine ce însemna cu adevărat, dar era intrigată.

— Aşa că… James mai luă o înghiţitură. Eşti un membru al familiei, nu?

— Da, şi sunt extrem de mândră să fiu considerată ca făcând parte din familia lor, spuse ea privind în jur. Aceşti oameni sunt primitori, oneşti şi foarte amabili. Nu ţin cont de poziţie socială…

— Sau de titluri, sau de avere. James privi şi el mai atent oamenii din jurul lor. Sunt mai degrabă nişte spirite libere, nu-i aşa? Şi fericite, se pare. Şi nu le e teamă să-şi afişeze fericirea.

— De fiecare dată când îi vizitez, nu mă pot abţine să nu-mi compar familia cu aceasta, pufni ea. Ţi-o poţi imagina pe mama aici? Sau, de altfel, pe sora mea?

— Până în seara asta nu mi te-am putut imagina nici pe tine aici.

— Aşa?

— Ei bine, toată lumea se distrează pe cinste.

— Şi eu mă distrez, se încruntă ea. Mă distrez adesea.

— Rectific, chicoti el. Violet pe care o cunoşteam acum şase ani ar fi fost stânjenită de toate astea. *Violetta* este complet în largul ei.

— Unul dintre beneficiile călătoriilor, James, spuse ea

sorbind din pahar. Am întâlnit oameni foarte drăguți în locuri foarte interesante. Trebuie să fii deschis către noi experiențe, atunci când rătăceşti prin lume. Făcând asta, descoperi lucruri total diferite de cele cu care ai fost obişnuit – deşi poate fi inconfortabil pe moment – nu este neapărat rău. Este pur şi simplu… diferit.

— Aceasta nu este lumea noastră, Violet.

Privirea lui James rătăci printre oameni şi în voce i se simțea îngândurarea.

— Ai grijă, James. Iar filosofezi. Aceasta nu era nici lumea Francescăi. A rămas orfană de la o vârstă fragedă, singurul copil al unor părinți descendenți din familii florentine proeminente. A fost trimisă în Anglia la şcoală, iar averea familiei ei şi viitorul ei au rămas în mâinile unui tutore de neîncredere. Când a terminat şcoala şi s-a întors la Florența, tutorele a susținut că averea lăsată de părinții ei fusese cheltuită integral pentru educația ei. James tresări. Din fericire, părinții ei avuseseră prieteni, în special un cuplu care a primit-o în casa şi familia lor. Violet privi din nou împrejur. Probabil că sunt pe aici pe undeva. El era negustor de artă şi, întrucât Francesca vorbeşte mai multe limbi, s-a dovedit de ajutor în relațiile lui cu clienții străini. Aşa l-a cunoscut pe Rinaldo.

— Şi au trăit fericiți până la adânci bătrâneți, zâmbi el.

— Lord Ellsworth. Francesca apăru din nou lângă ei. Aş fi cea mai groaznică dintre gazde dacă nu ți-aş face cunoştință cu restul familiei Violettei.

— Aş fi onorat, spuse James zâmbind şi oferindu-i brațul. Şi, te rog, spune-mi pe nume, James.

— O, nu aş îndrăzni, milord. Am fost învățată că nu se cuvine, spuse Francesca, apoi zâmbi. Dar James, în țara mea, este Giacomo.

— Atunci, Giacomo rămâne, se aplecă spre Violet şi-i şopti. Nu era acesta prenumele lui Casanova?

— Totuşi, aşa cum a observat Shakespeare… zâmbi ea inocent, „ce-i un nume”?

El pufni în râs, apoi îşi îndreptă atenția spre Francesca şi dădură ocol încăperii, la fiecare câțiva paşi făcând o nouă

cunoştinţă. Violet venea în urmă, apoi întâlniră persoane cunoscute şi toată lumea o saluta de parcă era cu adevărat un membru al familiei. Violet observă că Francesca îl prezentă pe James soacrei ei, care îl luă fără alte ceremonii la dans. Deşi pe chip îi trecu o umbră de teamă, nu şovăi nicio clipă. Ce om bun! Atunci o străfulgera un gând. O, Doamne, era mândră de el.

La un moment dat, Violet se retrase pe margine, să-şi tragă sufletul şi să privească de la distanţă. Nu mai puţin de o sută de oameni umpluseră casa, peste tot, până în grădină. Copiii se plimbau, râdeau şi se strigau unii pe alţii şi făceau toate acele lucruri pe care copiii tind să le facă atunci când adulţii nu le acordă atenţie.

Farfurii pline cu mâncare acopereau mesele, vinul curgea în pahare fără oprire, muzica şi râsetele umpleau aerul şi de la cel mai mare la cel mai mic, toată lumea dansa. Nu se compara cu niciuna dintre sălile de dans din Mayfair.

— Eşti fericită, draga meu prietenă, i se alătură Rinaldo umplându-i paharul.

— Nu am fost niciodată cu deosebire nefericită, îi aruncă ea o privire, deci da, presupun că sunt.

— Nu, eşti altfel acum, Violetta. E ceva schimbat la tine. Un motiv anume pentru fericirea ta, poate?

Rinaldo făcu semn din cap spre James, care dansa cu una dintre mătuşile sculptorului.

— James? Nu. Privirea îi zăbovi asupra soţului ei. E posibil, presupun. Dar nu, cu siguranţă nu.

Rinaldo ridică o sprânceană, cu un aer de scepticism.

— Poate, se încruntă ea. O, nu ştiu. Acum sunt sigură de ce simt pentru el, iar în clipa următoare nu mai sunt.

— A, confuzie, un semn sigur.

— Ei bine, asta e ceva, zise ea. Un semn sigur că ce?

— Arată ca un bărbat îndrăgostit, zâmbi Rinaldo privind gânditor către James.

— El?

Impulsul ei imediat fu să nege. Apoi înţelese că nu voia să nege. Violet voia ca James să fie îndrăgostit de ea. La urma

urmei, indiferent de cât de mult încerca să ignore sau să nu recunoască, ea era îndrăgostită de el.

— Haide, Violetta, clătină Rinaldo din cap. Dragostea este o mare fericire. Una dintre multe altele pe care le sărbătorim în seara asta.

Fără avertisment, o împinse, râzând, în vârtejul de dansatori. Violet dansă cu un partener după altul, deşi nu cunoştea majoritatea paşilor, iar termenul *partener* era categoric unul liber – nu conta câtuşi de puțin. Întotdeauna se distrase de minune la aceste adunări ale familiei Lazzari, dar în seara aceea era diferit. În seara aceea, James era cu ea acolo.

Încercă să nu se gândească la vorba lui Rinaldo, cum că James era îndrăgostit de ea. Dacă era adevărat, ea însemna pentru el mai mult decât pur şi simplu calea către moştenirea lui. Cu siguranță, fusese chiar minunat în ultimele luni. La urma urmei, el avea nevoie de ea să respecte termenii testamentului. Se împăcaseră ca să petreacă următorii trei ani într-o relație cordială, poate chiar prietenoasă, dar chiar înainte să plece din Anglia, înainte ca ea să cunoască adevărul despre acel sărut, nu se schimbaseră oare lucrurile între ei?

Evoluaseră oare? Nu fuseseră ei în drum spre… ce? Un viitor împreună? Fericire veşnică? Nu era convinsă că era pregătită să afle. Alungă orice gând despre sentimentele ei pentru James şi se bucură de festivități. La urma urmei, cine ştie când se va întoarce? În cele din urmă, Violet se trezi în brațele lui James.

— Te distrezi nemaipomenit de bine, spuse el zâmbind. Nu cred să te fi văzut vreodată atât de lipsită de griji.

— Până acum două luni, nu m-ai văzut timp de şase ani. Din câte ştii tu, aş putea fi adesea lipsită de griji, zâmbi şi ea. Şi veselă.

— Scuzele mele, Lady Ellsworth, adoptă el o mină serioasă. Nu am vrui să spun că eşti prea sobră, prea serioasă şi mult prea decentă.

— Scuzele vă sunt acceptate, milord, spuse ea într-o manieră distinsă, apoi zâmbi. Şi da, mă distrez de minune. Întotdeauna o fac. Tu te distrezi?

— Nu-mi amintesc când am petrecut ultima oară o seară atât de plăcută, zâmbi el. În afară de faptul că nu am nici cea mai mică idee despre ce vorbesc oamenii aceştia.

— Face parte din aventură, James.

— Da, presupun că da, chicoti el, apoi se opri. Nu pot să nu mă gândesc la o frază pe care o tot aud.

— Şi care e aceasta?

— De fiecare dată când sunt prezentat cuiva, ei spun, *ah, il marito,* de parcă ar şti exact despre cine e vorba. Acum, presupun că asta se traduce prin *ah, ce diavol frumos şi strălucitor este englezul şi ce femeie norocoasă este Violetta!* Violet râse. Dar bănuiesc că s-ar putea să nu fie întocmai aşa.

— Nu întru totul, zâmbi ea. *Il marito* înseamnă soțul.

— Se explică.

— Bănuiesc că unii dintre ei nu credeau că am de fapt un soț şi că am pretins pur şi simplu că am un soț pentru a evita potențiali pretendenți.

— Şi au fost mulți pretendenți? întrebă el ca şi nu avea vreo importanță.

Dar ea bănui că totuşi avea.

— Cu zecile, răspunse veselă. Mult prea mulți pentru a fi menționați.

— M-am înşelat în privința contelui şi a sculptorului italian, o privi el în ochii, serios dintr-odată. M-am înşelat şi în privința poetului grec?

— O, haide, James, râse ea forțat. Doar nu te aştepți să-mi dezvălui toate secretele, nu?

— Nu, desigur că nu. Unde ar mai fi distracția? O trase mai aproape de el. Aş prefera să-mi folosesc farmecele pentru a te face să-mi spui. Ea râse. Văd că deja funcționează, ridică el din sprâncene.

— Te pricepi foarte bine la asta.

— Ştiu, zâmbi în acel fel al lui, minunat şi viclean, şi ceva în trupul ei fremătă.

— Doamne, James, chiar eşti arogant.

— Ştiu şi asta.

Violet clătină din cap, mimând dezamăgirea, dar zâmbind. Bărbatul era fără speranță. Şi aproape irezistibil. Atunci de ce îi rezista atât de vehement? Habar nu avea, aşa că ocoli întrebarea.

— Ai spus că asta nu este lumea noastră. Ai dreptate, desigur, dar este o lume încântătoare de vizitat.

— Şi o vizită nu este niciodată de ajuns, îi zâmbi el. Aşa că în seara aceasta îi lăsăm în urmă pe Violet şi pe James. În seara aceasta, suntem Violetta şi Giacomo.

— O, Giacomo, spui cele mai încântătoare lucruri, zâmbi ea.

Au râs şi au dansat, au mâncat şi au băut, şi au sărbătorit succesul lui Rinaldo până la primele ore ale dimineții, apoi s-au întors cu regret la Penelope acasă. Stelele străluceau deasupra lor, iar lămpile ofereau oaze de lumină pe străzile pietruite. Florența pe timpul nopții era şi mai magică decât era pe timp de ziuă.

— Vrei să dormi pe canapea în seara asta?

Violet adoptă un ton indiferent, ca şi cum răspunsul lui nici nu conta.

— Nu, tu vrei?

— Am încercat aseară, spuse ea încetişor. Nu mi-a plăcut deloc.

— De înțeles, recunoscu el. Nu cred că a fost concepută inițial pentru a fi o canapea, ci mai degrabă un dispozitiv de tortură renascentist, inventat fără îndoială chiar pentru familia Medici. Să iau pernele?

Ea şovăi. Nu avea de gând să împartă patul cu el fără să existe o barieră – indiferent cât de iluzorie – între ei. Chiar dacă nu era pe deplin convinsă că asta îşi dorea.

— Da. Desigur. Categoric, încuviință ea.

— Foarte bine, zâmbi cu acel zâmbet viclean al lui, care în momentul acela părea să spună că ştia exact la ce se gândea.

— Atunci mă voi schimba la baie. Îşi luă hainele de noapte şi porni spre uşă. E mai uşor aşa, cred şi, ei bine, e mai puțin…

— Incomod?

Ea zâmbi slab şi ieşi aproape în fugă. Ce naiba era în neregulă cu ea? Avuseseră o seară încântătoare. Chiar romantică. Însă, deşi era dispusă să-şi împartă patul cu el, din motive practice, nu era pregătită să se culce cu el. Era nevoie de mult mai mult decât de o seară minunată ca să se lase sedusă.

Sau ca ea să-l seducă pe el? Gândul îi intră în cap şi refuză să mai plece. Încercă să îl ignore, dar apoi ideea nu i se păru complet deznădăjduită. Cu siguranță îl putea seduce dacă voia. James nu s-ar fi opus. Faptul că nu respingea ideea o irita şi intriga în egală măsură.

Chiar şi când se întoarse în cameră, ideea era tot acolo. James era deja în pat, aparent adormit, cu pernele la locul lor. Nu ştiu dacă se simțea uşurată sau dezamăgită. Nu, cu siguranță se simțea uşurată. Să facă dragoste cu James era un pas irevocabil. Însemna trecerea unei linii pe care nu era pregătită să o treacă.

Rămase întinsă pe pat mult timp ascultându-l cum respiră, întrebându-se dacă visa, şi dacă da, visa la ea? Rezistă dorinței să întindă brațul şi să-l atingă, ignorând o nevoie dureroasă care o răscolea de fiecare dată când mâna lui o atingea uşor pe a ei sau când o lua în brațe să danseze, sau când împărțeau acelaşi pat. Doamne, ce se întâmpla cu ea?

Era imposibil să adoarmă cu atâtea întrebări ocupându-i mintea, cerând răspunsuri pe care nu le avea.

Lăsase ea trecutul în urma lor? O putea face? Fusese furioasă, pe bună dreptate, când el îi mărturisise adevărul despre sărutul lor nefericit. Dar dacă se gândea mai bine, de fapt, el o mințise o singură dată şi nu limpezise situația timp de şase ani.

Ce voia ea? Era de ajuns dragostea pe care o simțea pentru el? Şi, mai important, putea avea încredere în el? Când era vorba de viitorul ei? De inima ei?

Şi avea ea curajul să-şi asume acest risc?

Capitolul 23

Dacă James crezuse că drumul de la Paris la Florența fusese obositor, acesta pălea în comparație cu cel către Grecia. Din Florența, fu nevoie de douăzeci şi patru de ore şi trei trenuri diferite pentru a ajunge la Brindisi, pe coasta de vest a Italiei. Înțelese că în Italia călătoriile cu trenul nu erau atât de dificile deoarece nu existau Alpi de traversat, iar munții, în cea mai mare parte, se vedeau numai la orizont.

Totuşi, li se alătură celorlalți doar din când în când, preferând să rămână singur în cuşetă, pe care era obligat s-o împartă cu Marcus. Nici Marcus nu era deosebit de mulțumit cu acest aranjament. Violet se arăta destul de preocupată de fiecare dată când James ieşea din cuşetă, iar Marcus îşi petrecu cea mai mare parte a timpului în altă parte, cu doamna Ryland. Dacă ea era importantă pentru Marcus – şi devenise dureros de evident că era – şi, cu siguranță, era importantă pentru Violet, James trebuia să facă un efort să fie cât mai cordial cu ea, poate chiar să încerce să devină prieteni. La urma urmei, amândurora le păsa de aceeaşi oameni.

James aproape că îşi revenise când urcară pe un vas cu aburi, la miezul nopții, din Brindisi. Din fericire, avea propria lui cameră şi suficient praf de dormit. Iar experiența drumului până la Florența îl învățase cât de mult să folosească. Nu voia să doarmă în prima lor noapte în Atena. Deşi, până ajunseră la Pireu, portul din Atena, îi făcu Atotputernicului nenumărate promisiuni ce aveau de-a face cu mersul frecvent la biserică şi evitarea chiar şi a celor mai mici păcate şi altele asemenea. Deşi părea că se obişnuise oarecum cu balansul unui tren sau al unei nave, din moment ce ajunse în Grecia într-o dispoziție fizică mult mai bună decât se aşteptase. Oricum ar fi fost, chiar dacă nu ştia care va fi ruta lor de întoarcere în Anglia, refuză categoric să pună piciorul pe altceva decât pe un feribot pentru a traversa din nou Canalul Mânecii.

— Marcus zice că ai mâncat din nou ceva care nu ți-a priit, spuse Violet când păşiră din nou pe pământ.

Se vedea clar în ochii ei că era îngrijorată. Şi nu făcea asta să fi meritat totul? Ea insistă că era mult mai convenabil

şi mai puţin costisitor să închirieze o trăsură până la Atena decât să ia trenul, iar el nu avea nicio intenţie să o contrazică. Se simţea aproape normal, aşa că de ce să ispitească soarta? Îşi dădu seama că, la un moment dat, va trebui să-i spună lui Violet despre problemele lui cu călătoriile lungi cu trenul sau pe apă, dar prefera să amâne această discuţie cât mai mult timp posibil. Fără îndoială, vorbea mândria lui masculină. La urma urmei, ce bărbat voia să pară slab în ochii femeii pe care o iubea?

Iar el o iubea. Din ce în ce mai mult, cu fiecare zi ce trecea, cu fiecare nouă conversaţie şi cu fiecare nouă aventură. Era bună şi generoasă, inteligentă şi amuzantă. Dormitul lângă ea, cu nimic altceva între ei decât un baraj de perne, era cu siguranţă o tortură rafinată. Ceea ce simţea pentru ea era mai mult decât dorinţă.

Se prefăcuse adormit când ea se întorsese în camera lor, în Florenţa. Păruse cea mai înţeleaptă alegere. Deşi cu siguranţă începuse să-l placă din nou – poate chiar să aibă încredere în el –, nu voia să forţeze nota. O mică renunţare era un preţ mic de plătit pentru un viitor împreună. Desigur, preţul părea nedrept când stătea întins în pat la câţiva centimetri de ea, dar era nevoie de răbdare să-i recâştige încrederea şi inima. Chiar dacă asta îl omora încetul cu încetul.

Drumul până la Atena fusese neinteresant şi lipsit de evenimente. La jumătatea drumului către oraş opriră la o tavernă să-şi dezmorţească picioarele. Violet îl îndemnă să încerce din mâncărurile locale, aceasta fiind singura cale de a se obişnui cu ele. Bun sau nu, îi urmă sfatul şi încercă *loukoumia* – asemănător cu rahatul turcesc – şi o băutură numită mastică. Nu îşi dădu seama dacă îi plăcuse sau nu, gustul puternic i se păruse şocant. Nici Violet, nici doamna Ryland nu avură nicio problemă. James nu ştiu dacă era cazul să fie îngrozit sau mândru.

James nu ştia la ce se aşteptase de la călătoria către Atena. Poate un peisaj presărat cu rămăşiţele Greciei antice. Cu excepţia unor munţi în depărtare şi, când şi când, a câte unui deal, oraşul Atena era situat pe o câmpie. Peisajul era

verde şi luxuriant, dar nu surprinzător – cu podgorii şi plantații de măslini în cea mai mare parte – până când trecură de un deal care le blocase vederea şi înaintea lor răsări subit un templu străvechi pe o movilă. În spatele ei, sus, pe un alt deal, se afla Acropola. Indiferent de câte tablouri sau fotografii văzuse, nimic nu îl pregătise pentru măreția desăvârşită a monumentului antic.

— Eşti impresionat, nu-i aşa? întrebă Violet cu un zâmbet triumfător.

— Îți taie respirația. În plus, chicoti el, ai fi dezamăgită să spun nu.

— Într-adevăr, aş fi. Acesta este Templul lui Tezeu. A servit drept biserică timp de sute de ani, motiv pentru care clădirea este atât de bine conservată. Tezeu a fost un rege legendar al Atenei şi un mare erou. Se crede că a fost îngropat în templu.

— Ai învățat toate astea la şcoală?

— Deşi mi-ar plăcea să spun că da şi să subliniez cât de multe ai şti şi tu dacă ți-ai fi dat interesul la şcoală, nu pot, ridică ea din umeri. Aproape tot ceea ce ştiu despre locuri precum acesta este pentru că am avut norocul să le văd cu ochii mei, ceea ce mă face să vreau să aflu şi mai multe despre ele.

— Se pare că e contagios, recunoscu el. Spune-mi mai multe.

— O, bine, zâmbi ea. Îmi place să-ți spun despre ce nu ştii.

James râse. Venise rândul lui Violet să-l tachineze, ceea ce era de bun augur.

— Atena este considerată locul de naştere al civilizației occidentale, începu Violet. Parthenonul este poate cel mai cunoscut…

Când ajunseră la hotel, James deja cunoştea bine Acropolele, Parthenonul şi cele mai importante obiective turistice ale Atenei.

Ce-i drept, fuseseră momente în care mintea îi fugise de la ceea ce spunea Violet la felul în care lumina soarelui strălucea pe şuvițele părului ei roşcat-auriu, care scăpau de

sub pălărie. Sau la felul în care ochii ei verzi sclipeau, evident pasionată de subiect, iar el se întreba cum ar arăta încărcați de un alt fel de pasiune. Sau la felul în care îşi muşca buzele atunci când se gândea la ceva, iar el îşi amintea cât de încântător se simțiseră acele buzele lipite de ale lui.

Doamna Ryland rezervase camere la Grand Hotel d'Angleterre.

De îndată ce se cazară, Violet fu întâmpinată cu un entuziasm nestăpânit de un mic grup de cunoscuți, vorbitori de limba engleza – doamne cărora le plăcea pălăvrăgeala şi domni foarte nerăbdători.

Vorbiră despre cât de grozav era să se întoarcă la Atena, şi cum marele poet le fusese cu siguranță alături în spirit, şi cum totul fusese teribil de interesant. Lui James nu i se păruse deloc interesant şi nici nu avusese vreun sens pentru el, dar în momentul acela nu-l interesa să afle cine erau oamenii aceia sau despre ce se întâmplase şi mai departe. Se strecură – fără să-şi dea seama dacă Violet observase sau nu – şi se îndreptă către camerele lor. El şi Violet aveau un apartament aflat la ultimul etaj, cu vedere către Acropole. Din fericire, aveau la dispoziție un singur dormitor. Din păcate, în apartament se afla şi o canapea destul de confortabilă.

Violet sosi o jumătate de oră mai târziu, cu ochii strălucind de bucurie.

— Doamne, James, unde ai dispărut? Acum erai acolo şi în momentul următor n-am mai ştiut de unde să te iau. Te-aş fi prezentat. Nu-i bai. Îi vei întâlni pe toți mai târziu, spuse ea oprindu-se în dreptul uşilor deschise ale balconului. O privelişte splendidă, nu crezi?

— De parcă ne privesc cu dispreț înşişi zeii, spuse el rezemat de uşă cu brațele încrucişate peste piept.

— Sarcastic, James?

— Deloc, ridică el din umeri. E doar o observație.

— Nimic nu îți aminteşte mai clar cât de departe a ajuns omenirea ca atunci când priveşti una dintre cele mai remarcabile construcții antice din lume, spuse scoțându-şi pălăria şi mănuşile şi aruncându-le pe un scaun.

— Cine erau oamenii din hol?

James nu era sigur că o să-i placă răspunsul, dar bănuia că aveau de-a face cu motivul pentru care se aflau în Atena.

— Să vedem. Erau Lady Knowles şi doamna Hartley. Amândouă sunt din Kent. Aruncă o privire rapidă prin cameră. Au despachetat cameristele? El dădu din cap. Şi cum te simţi?

— Destul de bine, mulţumesc.

Greaţa îi dispăruse şi se simţea într-adevăr gata pentru orice.

— Bine, zâmbi ea şi păşi în dormitor, oprindu-se în faţa dulapului. Violet deschise uşile şi continuă. Doamna Baldwin şi sora ei, domnişoara Thorpe, erau şi ele în hol. Sunt de undeva în Derby, dacă îmi amintesc bine. Apoi, mai erau domnul Metcalf, domnul Irvine şi domnul Baines, toţi profesori la un internat, am uitat exact unde. Şi cine mai era acolo? O, da, mai era şi…

— Dă-mi voie să reformulez întrebarea, o întrerupse James cu blândeţe. Nu mă refer la cine sunt ei, individual. Mă refer la cine sunt ei ca grup. Cel puţin presupun că sunt un grup.

— Se poate spune şi aşa.

— De ce ne aflăm mai exact în Atena? rosti el încet, ceea ce ar fi trebuit să întrebe până acum. La Paris am fost pentru o zi de naştere, la Florenţa pentru dezvelirea unei statui, aşadar, presupun că suntem la Atena pentru ceva anume.

— Aşa este. Scoase din garderobă o pereche de pantofi de mers uzaţi, excepţional de robuşti, precum şi o pălărie mult mai simplă decât cea pe care o purtase până atunci şi se întoarse în salon. Mi-a fost teamă că i-am uitat, zâmbi ea triumfătoare şi se aşeză pe canapea. Nu eram sigură că voi ajunge până în Grecia când am părăsit Londra.

— Aceştia sunt probabil cei mai urâţi pantofi pe care i-am văzut vreodată.

— Şi totuşi, nu sunt. De asemenea, sunt practici şi confortabili şi, bănuiesc, indestructibili. M-au purtat prin multe aventuri. Îi ador.

Îşi dădu jos cizmele scurte pe care le purtase până acolo.

E surprinzător cum o privire furişă asupra unei glezne cuprinse în teaca ciorapului ar putea duce pe cineva cu gândul la tot felul de lucruri delicios de năstruşnice, cum ar fi să-ți alunece mâna de-a lungul piciorului ei, să-i desprinzi jartierele...

— Încetează, James, spuse ea cu blândețe.

— Ce anume? se miră el cu prefăcută inocență.

— Orice îți trece prin gând acum.

— Nu e la fel de uşor pe cât pare, murmură el, apoi trase uşor aer în piept. Revenind la întrebarea mea inițială. De ce suntem aici?

— Îți aminteşti că obişnuiam să scriu poezie? Încălță un pantof. Se dovedea că nimic nu potoleşte mai degrabă dorința unui bărbat cum o făcea o gleznă frumoasă acoperită de un pantof urât.

— Vag, pentru că nu cred că m-ai lăsat vreodată să-ți citesc poeziile.

— Da, bine, a existat un motiv pentru asta, făcu ea o grimasă. Erau toate destul de îngrozitoare. M-am crezut vreun fel de Lady Byron.

El tresări. Nu îi plăcuse niciodată Byron.

— Am fost la Viena în urmă cu câțiva ani şi cineva pe care l-am întâlnit undeva a spus ceva despre o societate dedicată vieții şi lucrărilor lui Lord Byron. Au menționat că se întâlneau în fiecare an la Atena, aşa că, evident, trebuia să vin, spuse încălțând şi cel de-al doilea pantof.

— Nu mi se pare deloc evident. Nu ar trebui să se întâlnească această societate în Anglia?

— Lord Byron a murit în Grecia. În războiul pentru independență, mai exact. Este un erou național aici, spuse ea cu ochii sclipind de indignare. Sunt şocată că nu ştiai asta.

— Desigur că ştiam asta.

— Aşa că eu şi Cleo am decis să ne alăturăm societății şi acum venim în fiecare an. Acesta este al treilea, cred.

— Să vorbiți despre Lord Byron?

— Ei bine, da, în parte. Discutăm despre viața lui, despre locurile pe care le-a vizitat, despre aventurile pe care le-a avut.

— Cred că toate acestea sunt extrem de scandaloase, remarcă el. Dacă îmi amintesc bine, nu i s-a refuzat înmormântarea la Westminster Abbey din cauza vieții sale desfrânate?

— O greşeală teribilă a sistemului de justiție. Omul a fost genial, unul dintre cei mai mari poeți ai Angliei. Ar fi trebuit să-şi primească locul la Westminster, alături de Chaucer, Sheridan şi domnul Dickens. Cel puțin, ar trebui să aibă un fel de memorial în interiorul mănăstirii, la fel ca Shakespeare, Milton şi Jane Austen.

— Este ruşinos când trecutul unui om, deciziile sale neinspirate şi greşelile îngrozitoare lucrează împotriva lui chiar şi după moarte, zâmbi el.

— Da, ei bine, moartea spulberă şansele cuiva de a se reforma. Din fericire, tu, întrucât te simți mult mai bine, cu siguranță ai timp pentru căință. Poate că, dacă lordul Byron ar fi trăit mai mult, şi-ar fi exprimat şi el remuşcările.

— Tot ce e posibil.

Deşi, ținând cont de ce îşi amintea James despre viața lui Byron, se îndoia că remuşcarea făcuse vreodată parte din natura poetului.

— Discuția despre viața lui este doar o parte a motivului întrunirii. Întotdeauna am avut impresia clară că, indiferent de cât de mult îi apreciază membrii societății munca, modul nepotrivit în care şi-a trăit viața îi face pe unii dintre ei să se simtă... Se opri ca să caute cuvântul. Stânjeniți, aş spune.

— Ca să vezi, se abținu James să nu râdă cu voce tare.

Oamenii pe care îi văzuse vorbind cu ea în holul hotelului păreau genul care s-ar fi scandalizat dacă cineva folosea furculița greşită la cină, darămite la viața tumultuoasă a lordului Byron.

— Şi citim din lucrările sale, câteva în fiecare zi. Uneori la hotel, dar adesea la unele dintre ruinele locale – Templul lui Zeus sau Agora. Habar nu ai cât de emoționant este să auzi pe cineva recitând *Serviciul Atenei* sau *Cântecul poetului grec*, la umbra Greciei antice. Prima lectură are loc mâine la ruinele Bibliotecii lui Hadrian. Va fi înălțător! Se ridică în picioare. Mulți dintre membri scriu şi poezie în stilul lordului Byron. E

un fel de omagiu, dacă vrei. Făcu o pauză. Trebuie să recunosc, cele mai multe sunt îngrozitoare.

— Dar tu?

James abia se abținea să nu zâmbească.

— Nu, spuse ea repede. Ei bine, nu o mai fac. Am renunțat să scriu poezie lipsită de talent cu ani în urmă. Îşi luă pălăria şi se opri în fața unei oglinzi de pe perete. În ultima noapte a întrunirii noastre, întotdeauna îi citim poemele, într-unul din saloanele hotelului. Este foarte… boem, aş zice.

— Îmi pot imagina.

Judecând după acei membri ai societății pe care îi văzuse roind în jurul lui Violet în hol, „boem” era ultimul cuvânt la care s-ar fi gândit. Cel mai probabil, seara de poezie era pretențioasă, interminabilă şi extraordinar de plictisitoare. Cu siguranță, exista o cale de a o evita.

Violet îşi aşeză pălăria pe cap.

— Nu tocmai ți-ai scos o pălărie? o întrebă James.

— Ba da, dar aceasta e mai potrivită.

— Mergi undeva? se încruntă el.

— *Mergem* undeva. Îi întâlni privirea în oglindă. Sau preferi să nu mă însoțeşti?

— Depinde, miji el ochii. Are vreo legătură cu poezia?

— Nu.

— Atunci voi fi încântat să te însoțesc, zâmbi el.

— S-ar putea să vrei să-ți schimbi pantofii. Ai adus ceva mai rezistent? Sau mai practic?

— Mai practic pentru ce? întrebă el precaut.

— Acropole. Făcu semn cu capul dincolo de balconul deschis.

— Este cam târziu pentru vizitarea obiectivelor turistice, nu crezi?

— Prostii, mai avem două ore bune până la apus. De pe Acropole vezi întreg oraşul. În plus, nu e nimic mai glorios decât să vezi ultimele raze de lumină cum dispar în spatele muntelui Aigaleo, cu Parthenonul în spate. Şi apoi să vezi cum răsar stelele. De mai bine de două mii de ani oamenii au admirat apusul de pe vârful Acropolei. Simți practic prezența tuturor celor care au fost acolo înaintea noastră, fantomele

Antichității, dacă vrei. Este modul perfect de a începe un sejur în Atena. Şi, o, Doamne, James, îi zâmbi ea, este o aventură!

— O, da, asta sună plăcut, bombăni el. E ceva de urcat până acolo, nu-i aşa?

— Doar pentru cei slabi de inimă. Sigur eşti rezistent şi nu te vei lăsa descurajat de o simplă urcare, nu?

— Nu sunt deloc descurajat, spuse el hotărât, deşi se gândea la o duzină de lucruri pe care ar fi preferat să le facă. Şi sunt sigur că pantofii mei vor face față.

Câteva minute mai târziu, se întâlneau cu Marcus şi cu doamna Ryland în hol.

— Mergem la Acropole, le spuse Violet. Veniți cu noi?

— Oh… se încruntă Marcus.

— Tocmai ce mi-a mărturisit azi că are rău de înălțime, spuse repede doamna Ryland.

— Aşa e, clătină Marcus din cap. Până şi gândul că m-aş afla deasupra acelui bloc de piatră… se cutremură el.

— Atunci e bine să eviți înălțimile cu orice preț.

James o luă pe Violet de braț şi porniră către uşă.

Undeva între aflarea destinației lor şi întâlnirea cu ceilalți, James îşi dădu seama că să viziteze Acropola şi Parthenonul şi orice altceva mai era de vizitat, singur cu Violet, era într-adevăr perfect. La urma urmei, îi spusese că lumina lunii de pe Parthenon era cea mai romantică priveliște.

Iar lui James îi plăcuse dintotdeauna romantismul.

*

James ura pantofii pe care îi purta. Sigur, erau confortabili pentru străzile Londrei, dar urcarea până în vârful Acropolei era cu totul altceva. Dacă reuşea să şi coboare de pe dealul acela năprasnic, avea să facă o prioritate din achiziționarea de încălțăminte adecvată.

Ajunseseră în vârful dealului de calcar cu vârful plat care se înălța deasupra Atenei cu puțin timp înainte de apus. Până apucară ei să admire Parthenonul, priveliştile din jur şi cine mai ştia câte ruine, soarele coborâse în dosul munților. Ultimele raze de soare aruncau umbre fascinante

peste terenul presărat cu fragmente din lumea antică. Din când în când, un fragment de marmură sculptat cu o față se uita la el de sub dărâmături. Tresări de câteva ori şi dădu vina pe pantofi, dar privind în jos ca să descoperi că şi pământul te privea era tulburător. Deşi la început se necăjise că nu erau singurii vizitatori, acum se bucură să ştie că nu erau complet singur. Comentariul lui Violet despre „fantomele Antichității" nu fusese doar o vorbă.

Împreună cu pătura pe care o întinseră pe scările de la baza Parthenonului, hotelul le oferise un felinar, un coş cu o sticlă de vin, pâine şi brânză. Şoferul îi aştepta la baza dealului.

Se înfruptară din merindele din coş, iar Violet îşi continuă prezentarea despre Grecia antică, în timp ce James privea stelele. Trecuse mult timp de când nu mai făcuse asta. Stelele nu erau nici pe departe la fel de strălucitoare acasă, estompate de ceață, fum şi luminile oraşului. Dar aici, lumina lor era atât de puternică încât nu fu nevoie să aprindă felinarul, deşi James bănuia că vor avea nevoie de el pentru a coborî scările şi pasarelele.

— Nu a existat niciun conte francez, nici un sculptor italian sau un poet grec, nu-i aşa? o întrebă el când se opri să îşi amintească un alt lucru mai puțin cunoscut despre Atena antică.

— Desigur că au fost, ridică ea din umeri. Dar nu am împărțit patul cu nici unul.

— Şi totuşi, m-ai lăsat să cred că ai făcut-o.

— Serios? zise ea cu îndoială. Nu-mi amintesc să fi spus aşa ceva.

— Nu ai negat.

— Nu ştiam că trebuie să neg, spuse cu mândrie apoi făcu o pauză. Bănuiesc că acum ştii ce-am simțit în legătură cu celelalte femei care au fost în viața ta. Neplăcut, nu-i aşa?

— Da, oftă el resemnat. Aş da orice să pot schimba alegerile trecute.

— Ştiu. Sorbi din vin.

— Să înțeleg că m-ai iertat? o fixă el cu privirea.

— O voi face în cele din urmă, zâmbi ea, contemplând

cerul nopții și luminile care pâlpâiau în clădirile din Atena. Există ceva în locul acesta, când privești în jos peste oraș, așa cum au făcut-o probabil și zeii antici, care așază lucrurile într-o lumină complet nouă. Făcu o pauză.

Fecioară a Atenei, am plecat.
Iubito, când ești singură,
gândește-te la mine!
Deși zbor la Istanbul,
inima și sufletul meu rămân în Atena.
Pot să încetez să te iubesc? Nu!

James încercă, dar nu se putu stăpâni să nu izbucnească într-un râs zgomotos.

— Nu-ți place? în vocea ei se simțea indignarea.

— Nu, îmi pare rău, dar nu-mi place, recunoscu el sorbind din paharul cu vin. E Byron, nu-i așa?

Violet dădu din cap aprobator.

— Din *Fecioara Atenei.*

— Nu mi-a plăcut niciodată. Îi găsesc opera, James căuta cuvintele potrivite, poate cam exagerată, prea înflorită și oarecum pretențioasă.

— Eu cred că este romantic, spuse ea cu fervoare.

— Cu asta sunt de acord. În special femeile par să-i aprecieze opera, zâmbi el. Până și eu l-am recitat uneori.

— Ai avut fără îndoială un succes răsunător.

— Ei bine… ridică el modest din umeri.

— Ești incorigibil, zâmbi ea. Și lipsit de remușcări.

— Te înșeli, draga mea Violetta, chicoti el. Căința este singurul meu scop în viață.

— Prostii, pufni ea. Chiar și așa, trebuie să recunoști că unele dintre poemele sale sunt irezistibile.

— Iar schimbi subiectul? Ne-am întors la Byron?

— Cum a fost și viața lui, continuă ea ignorând comentariul.

— Nu sunt așa convins că fascinant este cel potrivit pentru a-i descrie viața. Nu l-a numit cineva nebun, rău și periculos?

— Doamna Caroline Lamb, una dintre numeroasele sale iubite, adăugă ea cu nonşalanţă. Şi tu ai fost cândva considerat nebun, rău şi periculos, dacă îmi amintesc bine.

— Am fost?

— Nu fi îngâmfat.

— Nu sunt deloc îngâmfat. Poate mândru, pentru că tocmai m-ai comparat cu poetul tău preferat.

— În cel mai rău mod posibil.

— Acele zile sunt de mult apuse, chicoti el. Nu am mai fost nebun, rău sau periculos de ani de zile.

— Ştiu şi eu? Presupun că eşti încă periculos, spuse ea încet.

James nu era sigur dacă era de rău sau de foarte bine. Îi studie profilul luminat de lumina stelelor. Poate că Byron avea dreptate, începu şoptit:

Ea umblă-n frumuseţe, ca noaptea fără nor,
De pe-alte meleaguri, cu ceruri înstelate;
Şi tot ce e mai bun în întuneric şi mai strălucitor
Se întâlneşte-n ochii şi-n ţinuta ei aparte.[6]

Privirea lui Violet se îndreptă către el şi rămase aşa, cu ochii aţintiţi asupra lui.

— Ar trebui să plecăm, zise ea deodată, terminând restul vinului dintr-o înghiţitură.

Interesantă întorsătură.

— În regulă.

— A fost o zi lungă şi vreau să mă odihnesc, rosti Violet cuvintele cu grabă, de parcă intrau zilele în sac. E obositor să călătoreşti, ştii şi tu – iar mâine-dimineaţă e sesiunea de lectură, la Biblioteca lui Hadrian, nu departe de hotel. Nu ştiu exact ce poezie va fi citită, dar nu vreau să o ratez. La urma urmei, este prima zi.

James aruncă pătura în coş, apoi aprinse felinarul.

— Cel mai bine ar fi să ţin eu felinarul, spuse Violet, din

---

6 Versuri din poezia *Ea umblă-n frumuseţe* de Lord Byron

moment ce sunt mai familiarizată cu zona.

— Cum doreşti, se abţinu James să nu râdă.

Faptul că el recitase nişte versuri din Byron o afectase pe Violet într-un mod pe care nu-l anticipase. Deşi, la drept vorbitul, el nu anticipase absolut nimic. Cuvintele îi veniseră pur şi simplu în minte când îi văzuse chipul scăldat în lumina nopţii. Indiferent de părerea lui generală despre Byron, cuvintele acelea o caracterizaseră perfect.

Violet continuă să vorbească despre nimicuri pe tot parcursul coborârii şi pe drumul scurt înapoi la hotel. Dacă n-ar fi ştiut mai bine, James ar fi zis că încrezătoarea şi sofisticata Lady Ellsworth fusese clar tulburată.

Cum ajunseră în apartament, se făcu nevăzută în dormitor, pretinzând că era extenuată şi menţionând din nou că fusese o zi lungă. Era clar că erau pretexte pentru a rămâne singură.

Câteva minute mai târziu, uşa se deschise şi Violet îi întinse un teanc de pături şi perne.

— O să ai nevoie de astea.

— Dacă ai putea să-mi dai şi halatul, spuse el, acceptând teancul de aşternuturi.

— Este sub pernă, îi spuse cu un zâmbet cordial. Noapte bună, James.

Se întoarse şi intră grăbită în dormitor de parcă iadul se dezlănţuise pe urmele ei.

— Odihnă plăcută, Violetta! spuse el, chiar când se închise uşa.

James chicoti. Era convins că nici ea n-avea să doarmă, în noaptea aceea, mai bine ca el. Se dezbrăcă şi îşi puse halatul. Poate că era dispus să doarmă pe canapea, dar nu avea să doarmă îmbrăcat. Aruncă perna pe canapea, stinse lampa şi se întinse, trăgând peste el pătura uşoară. Deşi era puţin cam scurtă şi trebuia să-şi sprijine picioarele pe braţul acesteia, canapeaua era destul de confortabilă.

Violet avusese dreptate. Fusese o zi lungă. Călătoria, apoi drumeţia lor, urcuşul şi coborâşul îşi spuneau cuvântul. Şi el era obosit. Păcat că nu părea să conteze.

Gândul că Violet se afla în camera alăturată era aproape

mai greu de suportat decât să fie despărțiți de perne. Lumina în camera ei rămase aprinsă timp îndelungat, apoi în cele din urmă se stinse. Însă îi auzea patul scârțâind în încercarea ei de a adormi. Bine, era la fel de neliniştită ca el. Dar oare era la fel de conştientă de prezența lui ca cum era el conştient de a ei? Oare se gândea la sentimentele lui pentru ea, aşa cum se gândea el? Îşi dorea atingerea lui la fel de mult ca el?

Doamne, femeia asta îl făcea să-şi piardă mințile. Dacă n-ar fi fost prostiile pe care le făcuse, erau de mult împreună. Dacă ar fi făcut un efort, în urmă cu şase ani, să-i câştige inima, acum ar fi trăit fericiți împreună. Nu, atunci nu fusese pregătit pentru căsătorie, nu fusese pregătit pentru sentimentele pe care refuzase să le recunoască. Faptul că nu rămăsese cu ea când se căsătoriseră a fost singurul lucru inteligent pe care îl făcuse vreodată în ceea ce o privea. Ar fi fost amândoi nefericiți.

La naiba, se sufoca. Dădu pătura la o parte, se ridică şi deschise uşile de la balcon. O adiere uşoară trecu peste el. Era o noapte cu un cer senin, briză răcoroasă, iar stelele străluceau. Zărea umbra întunecată a Acropolei deasupra oraşului. Se sprijini de balustradă şi privi în noapte. Deodată, auzi uşa dormitorului deschizându-se.

— De ce ai făcut asta? Ai spus-o doar de dragul de a o spune? Ceva ce le spuneai de obicei femeilor?

— De ce am făcut ce? o privi el peste umăr. În dormitor, în spatele ei, lumina era aprinsă. Violet purta halatul ei ridicol de fermecător.

— Prostia aceea cu *Ea umblă-n frumusețe*.

— Prostie, zici? Credeam că-ți place Byron.

— Da, iar *Ea umblă-n frumusețe* este una dintre preferatele mele.

— Este preferata multor femei. Îşi întoarse din nou privirea către Acropole. Este singurul poem al lui Byron pe care îl cunosc. Şi mă tem că l-am mai recitat înainte.

— Înțeleg.

Cuvintele îi erau tivite de o dezamăgire resemnată.

— Dar niciodată în vârful lumii antice, cu stelele pe fundal. Niciodată când a contat cu adevărat, şi clar niciodată

mai sincer ca acum. Înainte de seara asta, am spus-o doar de dragul de a o spune.

Ea tăcea, dar el auzi sau poate doar simți apropierea ei

— Nu sunt sigură că voi putea uita vreodată relațiile tale cu alte femei. Nici faptul că nu ai venit niciodată după mine, că nu ai încercat niciodată să ai o căsnicie cu mine, că nu te-ai luptat niciodată pentru mine.

Lui James i se strânse stomacul.

— Am înțeles.

Ea tăcu, apoi trase adânc aer în piept.

— Dar s-ar putea să fiu în stare să te iert.

— Ei bine, acum ştiu cum te-ai simțit.

— Sunt sigură că a fost mai rău pentru mine decât pentru tine.

— Mă îndoiesc.

Dădu să se întoarcă spre ea.

— Nu, aşteaptă, te rog să nu te întorci. El se opri. Îmi e destul de greu şi fără să te privesc în ochi.

— Continuă, îşi ținu respirația. Se pregătea oare-i să mărturisească ceva ce n-ar fi vrut să audă?

— Da, ei bine, vezi tu, mi-a fost mai greu pentru că am fost – în vocea ei se simțea resemnarea – sunt îndrăgostită de tine.

— Eşti?

Îi tresări inima.

— Mă tem că da, oftă ea. Şi m-am săturat să mă prefac că nu sunt. Timp de şase ani mi-am spus că nu sunt îndrăgostită de tine. Se pare că fără niciun rezultat.

— Nu trebuie să fii atât de tulburată.

În mintea lui, observă cât de calm şi de liniştit vorbea, ca şi cum purta o conversație lipsită de importanță. Lucru interesant, pentru că nu era nici pe departe calm sau liniştit. De fapt, nu îşi amintea să fi fost vreodată mai fericit.

— Este greu, James. Şi am şi eu mândria mea. Tocmai ți-am mărturisit sentimentele mele pentru tine. Nu mi-e deloc uşor să fiu sinceră ai tine.

— Sunt foarte conştient de asta, schiță el un zâmbet. Poate te pot ajuta.

— Mă îndoiesc. Se încruntă ca şi cum reflecta asupra unei hotărâri, apoi scutură din cap. Mă întorc în pat acum.

Se răsuci şi părăsi camera înainte ca el să o poată opri. Uşa se închise ferm în urma ei.

— La naiba! Lasă-mă să intru, Violet.

— Vreau să mă culc, James.

El apăsă clanța şi uşa se deschise.

— Dacă vrei să ții pe cineva afară, să încui uşa e o idee bună.

— Nu m-am gândit că vei fi atât de nepoliticos încât să mă urmezi. Violet stătea lângă pat cu brațele încrucişate peste piept. Nu m-ai urmat niciodată.

— Şi totuşi, iată-mă aici. Cred că avem multe de vorbit.

— Eu cred că nu mai e nimic de spus.

— Nu vrei să ştii ce gândesc? Se apropie de ea. Ai avut multe de spus când ți-am mărturisit incidentul.

— A fost diferit. A fost ceva ce ai făcut, nu ce ai simțit.

— Totuşi, nu am dreptul să răspund?

— Da, presupun că da, spuse ea dându-şi ochii peste cap. Spune ce ai de spus.

— Pur şi simplu cred că este o coincidență nemaipomenită, atâta tot.

Se apropie şi mai mult de ea.

— O coincidență? Ce vrei să spui cu asta?

— Este destul de simplu, draga mea soție. Violetta mea. O trase către el. Şi eu sunt îndrăgostit de tine. Presupun că am fost dintotdeauna.

— Nu trebuie să spui asta dacă nu e adevărat. Nu e nevoie s-o spui ca să respect termenii testamentului.

— O, dar cred că trebuie să o spun. Şi vorbesc foarte serios. Se uită în ochii ei de un verde infinit. Moştenirea nu înseamnă nimic fără tine. Tu eşti adevăratul premiu. O ştiu de ceva timp. Ea făcu ochii mari. Am fost un prost să nu vin după tine, să nu încerc să te recâştig, să nu lupt pentru tine. Am fost un prost şi un încăpățânat. Unchiul Richard a ştiut dintotdeauna că noi suntem meniți să fim împreună. Şi eu ştiu asta.

— James, eu…

Înainte ca ea să mai spună ceva, îşi lipi buzele de ale ei. Ea încremeni pentru o clipă, nu mai mult, apoi braţele ei îi cuprinseră gâtul. El o trase şi mai aproape, simţindu-i căldura trupului prin haine. Gura ei avea gust de vin roşu intens şi de cer înstelat, şi de veşnicie.

— Doamne, James, se retrase ea uşor. Preţ de-o clipă lungă nu făcu altceva decât să-l privească în ochi. Am pierdut atât de mult timp.

Capitolul 24

Violet îl trase mai aproape şi din nou buzele li se întâlniră. Trupul îi fu zguduit dureros de o dorinţă arzătoare. Se lipi de el, disperată după gustul lui, delectându-se cu căldura trupului lui. El îşi înclină uşor capul într-o parte, adâncind astfel sărutul lor, limba ei jucându-se cu a lui. O voce slabă îi şopti „în sfârşit”.

El se smulse din sărutul lor, pentru a-i săruta linia bărbiei, iar ea gemu încet. Lăsă capul pe spate şi el o acoperi de săruturi până la baza gâtului, explorându-i trupul cu senzualitate. Mâinile îi coborâră de-a lungul spatelui, zăbovind pe posteriorul ei, mângâindu-l prin mătasea halatului. Scuturată de un fior, îşi aduse şoldurile mai aproape şi simţi pe abdomen dovada excitării lui. Doamne, îşi dorea asta, îl dorea pe el. Ea se agăţă de umerii lui, delectându-se cu senzaţia de fermitate de sub mătasea halatului.

Ea îşi înălţă capul şi se mişcă atingând cu buzele scobitura gâtului lui. El gemu de dorinţă, sunetul vibrând în trupul ei, învelindu-i sufletul, îşi plimbă mâinile peste pieptul lui, desfăcându-i halatul şi însoţind buzele cu mişcarea mâinilor. Avea gust de căldură, arome şi promisiuni nerostite.

Degetele ei desfăcură pe pipăite cordonul strâns al halatului şi mâna ei coborî tot mai jos, mângâind uşor lungimea fierbinte a erecţiei lui.

— Violet.

O prinse de mână... arzătoare.

— Nu există cale de întoarcere, adăugă el.

— Nici nu vreau să existe.

Îşi eliberă mâna din strânsoarea lui, îşi desfăcu halatul şi îl lăsă să alunece pe podea, într-o grămăjoară de mătase. Nu mai stătuse niciodată goală în fața lui, în fața nici unui bărbat, de altfel. Alungă toate îndoielile. Ridică hotărâtă bărbia şi îl privi în ochi. Voia asta. Îl voia pe el.

Privirea lui se întunecă realizând că ea venise să-i vorbească înveşmântată în nimic altceva decât halatul de mătase. Ea îşi odihni mâna pe pieptul lui, ridicând privirea.

— Tu?

— Niciodată. Şopti cuvântul de parcă şi un singur cuvânt îi cerea un efort pe care nu voia să-l irosească. Îşi scutură halatul de pe umeri şi se aşeză pe marginea patului şi o trase între picioarele lui. Vreau să te venerez.

Îi cuprinse sânii în palme, bucurându-se când de unul, când de celălalt, până când unghiile ei i se înfipseră în umeri, ochii i se rostogoliră, iar genunchii aproape că îi cedau. Atunci îşi dădu seama că sunetul care aducea cu un suspin venea de la ea.

— James, şopti ea. Te rog...

El o cuprinse în brațe şi o trase pe pat, unde se pierdură printre brațe, picioare, dorință şi revendicare. Nevoia, urgentă şi necruțătoare, o mistuia şi toată reținerea dintre ei dispăru. Mâinile lui, buzele ei erau peste tot, deodată. O explorare – nu, o cucerire a gustului, şi a atingerii, şi a senzației nemiloase. Tensiunea creştea în ea şi voia – nu, avea nevoie – nu, cerea mai mult. Trupul ei, întreaga ființă voia să simtă pielea lui încinsă sub degetele ei, pe limba ei. Îl mângâie, iar el gemu cu buzele pe gâtul ei. Îşi strecură mâna între picioarele ei, iar ea îşi simți propria dorință umedă şi lipicioasă sub atingerea lui. Gemu, arcuindu-se sub mâna lui.

El îşi plimbă gura pe trupul ei în jos, jucându-se cu buzele, cu limba şi cu dinții, până când ajunse între picioarele ei, îşi trecu limba peste centrul plăcerii pe care doar ea îl atinsese vreodată.

— Oh, Doamne, James, striga ea, ridicând şoldurile spre

gura lui.

Oh, Doamne, nu făcuse asta în noaptea nunții lor. De ce naiba nu o făcuse? Îşi trecu degetele prin părul lui, cu tot trupul atent la plăcerea neaşteptată, la tortura dulce a limbii şi a gurii lui care o revendicau.

Când crezu că va muri negreşit sub atacul nemilos al gurii lui, când ajunse pe marginea unei trăiri necunoscute, ceva la care tânjise cu întreaga ci ființă, el se opri şi veni deasupra ei. Simți apăsarea fierbinte a mădularului lui şi fremăta de nevoie îndelung reprimată, nevoia de a-l simți în ea. Şi atunci o cuprinse cel mai straniu moment de claritate.

— Aşteaptă!

— Să aştept? În ochii lui întunecați, plini de pasiune şi de dorință se citi surpriza. Acum vrei să aştept?

— Vreau să ştii… Avusese dreptate. Acesta nu era momentul potrivit. Totuşi… A trecut mult timp de când nu am mai făcut asta.

— Şi pentru mine a trecut mult timp, zâmbi el.

— O, bine, atunci. Îl sărută scurt pe buze. Continuă.

Buzele lui se lipiră apăsat de ale ei şi o pătrunse încet. La început, trupul ei se încordă. Fusese dureros când o făcuse prima dată. De atunci, fireşte, i se spusese că doar prima dată era aşa. Dar nu fusese convinsă.

Blândețea lui alungă tensiunea. Nu simți niciun pic de durere. Aproape uitase cât de ciudat era să îl simtă înăuntrul ei. Ciudat şi… plăcut. El se retrăgea şi revenea cu mişcările încete, deliberate, alimentându-i nerăbdarea. Îşi dorea – avea nevoie de mai mult. Îl cuprinse cu picioarele, controlând mişcarea, întețind ritmul.

Se lăsă purtată de senzațiile din adâncul trupului ei. Sângele îi pulsa vijelios, inima îi bătea puternic în piept, iar respirația îi devenea din ce în ce mai accelerată. Ea nu îşi amintea să fi fost atât de intens înainte.

Tot ceea ce ştiuse că era Violet dispăru, înlocuită de o creatură care trăia doar pentru bucuria extraordinară a unirii lor, care se întrupa din căldura trupului lui, fierbinte peste trupul ei, senzația lui înlăuntrul ei şi tensiunea care creştea în miezul ființei ei.

El împinse din nou şi din nou, din ce în ce mai repede şi din ce în ce mai adânc, până când senzația aceea puternică de plăcere erupse, străbătând-o în valuri. Trupul îi fremăta fără voie, spatele i se arcui, îi strigă numele. În tot acest timp, îi simțea corpul încordându-se şi pulsând, iar numele ei sună ca o rugăciune pe buzele lui.

— Violetta.

Violet ştiu atunci, cu o certitudine pe care nu o cunoscuse niciodată înainte, că locul ei era lângă el, iar locul lui era lângă ea, şi că aşa fusese dintotdeauna. Unchiul Richard avusese dreptate.

*

Preț de o clipă nesfârşită rămaseră nemişcați, în tăcere, prea extenuați ca să se mişte. În cele din urmă, el îşi înălță capul, îi zâmbi, o sărută uşor şi se întinse lângă ea.

— Doamne Dumnezeule, James, oftă ea prelung. A fost remarcabil.

— Într-adevăr, a fost, chicoti el.

— Nu-mi amintesc să fi fost chiar atât de cutremurător ultima dată.

— Nu? spuse el încet.

— Deloc. O, a fost destul de plăcut. Un pic dureros la început, dacă îmi amintesc bine, dar plăcut.

— Plăcut? repetă el.

— Ei bine, nu o mai făcusem până atunci. Aş zice că *plăcut* este o confirmare destul de puternică.

— *Plăcut* este o confirmare? ridică el o sprânceană.

— O aprobare *încurajatoare.*

Abia se abținu să nu râdă la vederea indignării de pe chipul lui.

— Şi în seara asta?

— Dragul şi prostuțul de tine. Îşi trecu un picior peste el apoi îl încalecă, încrucişându-şi brațele pe pieptul lui şi privindu-l în ochi. A fost mai mult decât plăcut.

— Bine.

James nu părea convins.

— Ai făcut tot felul de lucruri pe care nu mi-am imaginat vreodată că le-ai face, spuse ea după o clipă de gândire. Cu siguranță sunau interesant, dar…

— Cu cine ai vorbit despre asta? se încruntă el.

— Cu prietene, alte femei. Ştii cum le place femeilor să vorbească despre experiențele lor.

— Se pare că habar n-aveam, spuse el ironic.

— Dar cred că, după standardele orişicui, ceea ce s-a petrecut a fost remarcabil. Desigur, lipsa mea de experiență ar putea juca un rol important în evaluarea mea. Se aplecă peste el şi-i muşcă uşor buza inferioară. La urma urmei, singura mea experiență anterioară a fost plăcută.

Sub ea, corpul lui se încordă. Se trase înapoi să o vadă mai bine.

— Deci să înțeleg că ai făcut asta doar cu mine?

— Eşti surprins?

— Nu ştiu, spuse el încet. Ştii că eu am avut şi alte iubite.

— Bineînțeles că ştiu asta.

— Da, ei bine, nu au însemnat nimic pentru mine.

— Sunt sigură că dacă aş fi avut iubiți, nici ei nu ar fi însemnat nimic pentru mine.

Se aplecă şi-l sărută la baza gâtului.

— Nu, spuse el morocănos. Probabil că ar fi însemnat foarte mult. Nu eşti genul de femeie care se culcă cu bărbați pentru care nu are sentimente.

— Dumnezeule, James, dar te pricepi la dulcegării.

— Vorbesc serios, Violet, se încruntă el. M-am înşelat în privința contelui şi a sculptorului.

— Nu uita de poet, zâmbi ea.

— Trebuia să te fi crezut. Îi căuta privirea. Încă o greşeală din partea mea.

— Nu mă cunoşteai suficient de bine încât să mă crezi. Nu chiar. Făcu o pauză. Şi nici eu nu te cunoşteam suficient de bine să am încredere în tine.

— Dar acum? îşi ținu respirația, privind-o cu ochii lui de un albastru intens.

— Dacă te cunosc destul de bine sau dacă am încredere

în tine?

— Ambele.

— Da, cred că da. Îl privi lung.

— Îți jur, Violet, că voi fi demn de încrederea ta. Nu voi mai face niciodată nimic să te fac să regreți că ai avut încredere în mine.

— Bine, zâmbi ea. Deşi, trebuie să recunosc, îmi va lipsi să am superioritatea morală.

— Scuzele mele, zâmbi el cuprinzând-o în brațe. Poate există o cale să mă revanşez.

Şi o făcu, de mai multe ori până la venirea dimineții. Când în sfârşit adormiră, dormiră îmbrățişați. Violet nu-şi amintea să fi fost vreodată atât de mulțumită sau să se fi simțit atât de iubită.

Când se trezi, dădu cu ochii de el întins pe o parte, cu capul sprijinit într-o mână, şi cu un zâmbet satisfăcut pe față.

— Bună dimineața, Violetta.

Se întoarse cu tot trupul spre el.

— Bună dimineața, Giacomo.

— Cred că, după noaptea trecută, trebuie să îți reevaluezi comentariul legat de „ce este un nume”.

— Crezi că te ridici la nivelul standardelor lui Casanova? Destul de arogant din partea ta, nu crezi?

— Ei bine, ai folosit cuvântul remarcabil, spuse el modest, iar ea râse.

— Mi-e o foame de lup.

Se apropie şi-şi frecă nasul ele gâtul ei.

— Atunci, să facem ceva în privința asta, tremură ea de încântare. Din păcate, înseamnă că trebuie să ne îmbrăcăm, spuse plimbându-şi degetele peste pieptul lui. Nu prea îmi surâde ideea.

— Putem sta aici toată ziua dacă vrei, râse el, sărutându-i mâna. Nimic nu mi-ar face mai mare plăcere, dar atunci am rata toate comorile Atenei antice.

— Doamne, James! îşi eliberă mâna să-l cuprindă pe după gât, trăgându-l mai aproape de ea. Am văzut comorile Atenei antice. Îl sărută. Pot să-ți spun totul despre ele.

— Oricât de îmbietor ar suna, nu ai o sesiune de lectură

la care să participi?

— La naiba! oftă ea resemnată. Am uitat complet! Zâmbi seducător. E numai vina ta.

— Cu plăcere.

Îi zâmbi ştrengăreşte. Zâmbetul care îi făcea inima să bată mai repede şi îi strângea stomacul. Aşa cum o făcuse cu şase ani în urmă.

— Cât este ceasul?

— Nouă şi jumătate.

— Am timp să mănânc, dar trebuie să mă îmbrac. Mare păcat, nu crezi?

— Într-adevăr, râse el. Dar nu putem recupera şase ani într-o singură noapte. Deşi cred că am încercat cu succes.

— Cu siguranță, râse ea.

— Nu e un restaurant la parter?

Ea dădu din cap. Doamne, bărbatul avea corpul unei statui greceşti – toate cioplitурile, văile şi umbrele. Putea sări peste lectura din acea dimineață…

— Cobor să iau ceva la pachet, spuse el îmbrăcându-şi pantalonii.

La naiba!

— Excelent! Mă îmbrac şi cu cât eşti plecat.

El îi aruncă o privire provocatoare.

— Dacă ții neapărat.

Ea râse. Din nou. Bărbatul acela o făcuse să râdă. Exista ceva mai minunat decât atât? Cu excepția, desigur, a situației în care o făcea să geamă, să-i strige numele şi să fie străbătută de valuri de plăcere.

El termină de îmbrăcat, iar ea se mulțumi să privească. Nu, cuvântul mulțumit nu era de ajuns să exprime ce simțea în acel moment. Era fericită. Da, asta era. Delirant, nebunesc, extrem de fericită. Era mai mult decât urma lăsată de noaptea petrecută împreună. Bărbatul pe care îl iubea o iubea la rândul lui. Ce putea fi mai minunat de atât?

— Vin repede. Se aplecă peste pat şi o sărută pe vârful nasului, apoi şovăi. Îmi pare cu adevărat rău, să ştii, pentru cum m-am purtat după nuntă. De fapt, îmi pare rău pentru tot. Regret profund.

— Nu pot spune că nu m-a deranjat, dar şi eu aş fi putut face tot ce mi-am dorit. Faptul că nu am făcut-o – ridică din umeri – a fost… alegerea mea. La urma urmei, aşa am hotărât atunci, să plecăm pe drumuri diferite, să ne trăim viața separat. Şi deşi am fost supărată pe tine că nu ai venit după mine, că nu mi-ai cerut să mă întorc, ştiu că aş fi putut să fac un efort. Aş fi putut insista să te văd, ți-aş fi putut scrie.

— Înțelegerea nu a fost o idee strălucită. Dacă aş putea schimba trecutul. M-aş întoarce la ziua aceea, imediat după nuntă…

— Eu nu, spuse ea fără să stea pe gânduri. Dintr-odată îi răsări în minte un gând straniu. James nu menționase sărutul cu care începuse totul. Regretele lui veneau după ce se căsătoriseră. Inima începu să-i bată cu repeziciune. Era posibil ca el să nu creadă că acel sărut, căsnicia lor, fusese o greşeală? Aceşti şase ani au fost benefici pentru amândoi. Te-ai maturizat, ai învățat să fii bărbatul care unchiul Richard şi-a dorit să devii, iar eu m-am maturizat şi am devenit femeia care mi-am dorit să fiu.

— Da, ei bine…

— Cu toate acestea, cred că am pierdut mult timp.

Întinse mâna să-l oprească.

— Şi eu cred la fel. O privi lung. Şi nu vreau să mai pierd nicio secundă, începând de astăzi. Mă întorc în cel mai scurt timp.

— Aşa să faci, spuse ea pe un ton mai sever. Vrei să mă însoțeşti? La sesiunea de lectură?

— Nu te însoțeşte doamna Ryland?

Cleo suferea de aceeaşi problemă. Ca şi Violet, nu era matinală.

— Probabil că da.

— Atunci vă las vouă plăcerea. Sunt sigur că găsesc ceva interesant de făcut între timp.

— Nu poți merge pe străzile Atenei fără să te împiedici de ceva antic şi fascinant. Şi apoi, mai sunt ruinele. Vrei să-ți fac o listă? Am văzut că nu există articole de papetărie pe birou, dar sunt sigur că la recepție…

— Nu, nu am nevoie de o listă, râse el. Poți să-mi arăți

câteva dintre acele ruine mai târziu.

James îşi luă haina pe el, o sărută din nou şi ieşi.

Violet se strecură din nou sub aşternuturi şi rămase cu privirea aţintită în tavan. Deci aşa se simţea bucuria? Se putea obişnui ai asta. De ce nu? Soţul ei o iubise mereu, iar după toţi aceşti ani începeau în sfârşit o viaţă împreună. Înălţă către cer o rugă de recunoştinţă.

„Mulţumesc, unchiule Richard!”

*

Violet studie opţiunile modeste din garderobă şi, pentru prima dată în ultimii ani, i se păru că nu avea cu ce să se îmbrace. O, hainele ei erau toate la modă şi îi veneau destul de bine, dar avea o regulă strictă în privinţa bagajelor şi refuzase să împacheteze mai mult decât era necesar. Păcat. Şi-ar fi dorit să poarte ceva special, ca să se potrivească cu starea ei de spirit. Trebuia să se mulţumească cu rochia ei de zi, de culoarea lavandei.

Era mijlocul lunii mai, o primăvară înfloritoare, şi Violet era pe punctul de a-şi începe restul vieţii cu bărbatul pe care îl iubea.

Cum termină de îmbrăcat, răsună o bătaie în uşă. Poate James aranjase ca micul dejun să fie trimis în cameră, deşi, din experienţa ei, restaurantele de hotel nu erau niciodată atât de prompte. Iar James nu se întorsese. Poate se întâlnise cu Marcus. Şi cu Cleo. Ideea în sine o făcu să chicotească.

Bătaia se auzi din nou, un pic mai tare şi cu siguranţă, mai nerăbdătoare.

— Vin! se grăbi ea către uşă, o deschise şi încremeni.

— Ce naiba cauţi aici?

În faţa uşii, pe coridor, cu o expresie sumbră pe chip stătea Duncan.

— Am informaţii pe care trebuie să le afli.

Capitolul 25

De la restaurant îi spuseră că vor trimite micul dejun în

cameră, şi îl asigurară pe James că o vor face cât mai curând. Porni înapoi spre apartamentul lor, dar se opri mai întâi pe la Marcus. Violet îi spusese că nu aveau hârtie în cameră şi lui James îi venise o idee. Tot ce trebuia era să facă rost de nişte hârtie.

Camera prietenului lui se afla la un alt etaj, iar James îşi dădu seama că zâmbise tot drumul. Ce modalitate mai bună de a-i arăta femeii pe care o iubea decât o poezie de dragoste scrisă special pentru ea? Poate chiar scrisă în stilul lui Byron. Desigur, *Ea umblă-n frumusețe* era un poem clasic ce-i inspirase pe atâția. Îl inspirase şi pe James. Nu mai încercase niciodată să scrie o poezie, dar cât de greu putea fi să înşiri câteva cuvinte pe o foaie şi să le faci să rimeze?

Găsi uşa lui Marcus şi bătu cu putere. Niciun răspuns. James bătu din nou.

— Da? auzi vocea lui Marcus din spatele uşii.

— Bună dimineața, bătrâne, spuse James jovial. Deschide!

Marcus bombăni ceva nedesluşit, dar câteva clipe mai târziu uşa se întredeschise.

— Ce vrei?

Marcus era în halat şi stătea în fața uşii ca un obstacol.

— Hârtie, şopti James încet, apoi râse. Nu eşti singur, aşa-i?

— Desigur că sunt singur, pufni Marcus. Pur şi simplu am dormit până târziu, atâta tot. Eram în pat când ai bătut. Singur. Cred că mi-aş da seama dacă n-aş fi singur. Sunt complet singur. Îndrăznesc să spun că nu am fost niciodată mai singur.

— Protestezi cam mult, nu crezi?

— Pentru numele lui Dumnezeu, Marcus, răsună o voce feminină din spatele lui. O voce feminină foarte cunoscută. Lasă-l să intre.

— Intră atunci. Marcus îi aruncă o privire de avertisment, apoi se aplecă şi-i şopti: încearcă să fii, nu ştiu, plăcut.

Apoi îi făcu loc să intre.

— Bună ziua, milord. Doamna Ryland stătea în picioare,

lângă un pat foarte dezordonat, legând cordonul unui halat foarte asemănător cu al lui Violet.

— Evident, v-am întrerupt, spuse James încet.

Ştia deja că Marcus o plăcea, deşi nu bănuise niciodată până unde ajunseseră. Totuşi, Marcus ar fi trebuit să ştie mai bine. Desigur, şi el se schimbase în ultimii ani, dar puține dintre aventurile lui Marcus se terminaseră cu bine. Dacă şi aceasta avea să se termine la fel – James refuză să se gândească la cum ar fi reacționat Violet dacă Marcus îi frângea inima prietenei ei.

— Se poate spune şi aşa.

Marcus îi aruncă o privire doamnei Ryland, zâmbind, iar ea se abținu să nu râdă.

— Am nevoie doar de nişte hârtie şi m-am gândit că s-ar putea să găsesc la voi. O salută cu un gest pe doamna Ryland, apoi îl apucă pe Marcus de braț şi-l trase către uşă unde puteau vorbi fără să fie auziți. Chiar crezi că e bine ce faci? Cum crezi că se va simți Violet când va afla că i-ai sedus cea mai apropiată prietenă? Şi dacă asta nu se termină bine – îl scutură un fior, va fi furioasă pe tine şi, fără îndoială, şi pe mine.

— De ce ar fi furioasă pe tine?

Tonul lui Marcus era prea nonşalant pentru gravitatea situației.

— Pentru că sunt prietenul *tău!* se răsti James. Lăsând asta la o parte, nici nu i-ar trebui un motiv. Asta e rău, Marcus, e foarte rău.

— Este?

În vocea lui Marcus răsuna îndoiala.

— Doamne Dumnezeule, da!

— Nu sunt convins că ai dreptate, dar înțeleg unde bați. Îşi încrucişă brațele peste piept. Ce propui să fac?

— Nu ştiu, pufni James, dar va trebui să te gândeşti la ceva.

— Presupun că m-aş putea căsători cu ea, spuse Marcus cu blândețe.

— Ți-am sugerat asta cu luni în urmă şi nu ți-a plăcut ideea.

— Cred că am spus că nu vreau să mă căsătoresc cu cineva doar pentru a-ți face ție viața mai uşoară. Cu toate acestea, poate m-am răzgândit. Măcar atât pot să fac în calitate de prieten şi avocat al tău. Făcu un pas înapoi şi ridică vocea. Cleo, vrei să te căsătoreşti ai mine?

— Poftim? Din nou? ridică ea o sprânceană. Crezi că e necesar?

— Îmi pare rău. Marcus ridică din umeri. Nu crede că e necesar.

— Poftim?

James scutură din cap, nedumerit.

— James, permite-mi să ți-o prezint pe doamna Cleona Cecily Davies, chicoti Marcus. Soția mea.

— E o plăcere să vă cunosc, milord, spuse doamna Ryland – doamna Davies.

Marcus zâmbi şi merse lângă ea.

— Soția ta? privirea lui James se plimba de la unul la celălalt.

— Cred că tocmai asta am spus.

— Eşti căsătorit?

Îşi privea neîncrezător prietenul.

— E al naibii de greu să ai o soție fără să fii căsătorit.

— Putem dovedi, dacă doriți.

Doamna Davies îi zâmbi soțului ei.

— Nu e nevoie. Sunt doar în stare de şoc. Nu mi-am imaginat... James îşi privi încruntat prietenul. De ce nu mi-ai spus?

— Te protejam, ridică Marcus din umeri. Şi voiam să îți spun, dar nu am avut ocazia până acum.

— Cum adică mă protejai?

— Ştiam că vei vedea căsătoria cu cineva care nu te place ca pe o trădare. Şi eu, zâmbi către soția lui, noi ne-am gândit că poate vei ajunge să o cunoşti mai bine în timpul călătoriilor noastre, deşi îndrăznesc să spun că nu aşa s-a întâmplat.

— Am fost prea ocupat încercând să-mi fac propria soție să mă placă. James făcu o pauză. Şi nu o displac, ea nu mă place.

— Nu contează dacă te plac sau nu, nu-i aşa? spuse ea.

Tot ce contează cu adevărat este ceea ce simte Violet pentru tine, oftă ea. Cu toate acestea, am promis că voi încerca să te plac.

— Este simpatic, să ştii, îşi înghionti Marcus soţia.

— Mulţumesc, doamnă Davies, spuse James. Voi face tot ce îmi stă în putere pentru a-ţi câştiga prietenia.

— Vom vedea, domnul meu, zâmbi ea reţinut. Prietenii îmi spun Cleo.

— Şi mie James. Părea că această prietenie era benefică tuturor. Într-adevăr, era mult mai bine să o ştie pe Cleo drept soţia lui Marcus, decât ca prietena nedespărţită a lui Violet. Şi nu am nevoie de protecţie, îi spuse lui Marcus.

— Bineînţeles că ai, mereu ai avut, răspunse Marcus. Te protejez de ani de zile. Este datoria mea.

— Nu cred.

— Îţi aminteşti când femeia aceea a susţinut că…

— Da, se grăbi James să răspundă. Dar asta a fost cu ani în urmă.

— Foarte bine. Marcus începu să numere pe degete. Recent, te-am protejat de nenumărate dezastre financiare, evitând procese fără rost.

— Nu-mi amintesc aşa ceva, se încruntă James.

— Pentru că nu ţi-am spus, oftă Marcus. Sunt lucruri care ajung în atenţia mea, în calitate de avocat al tău, pe care nu ţi le menţionez. Pentru asta mă plăteşti atât de bine. Rareori te deranjez cu dificultăţi minore legate de contracte, sau licenţe sau posibile acţiuni în instanţă. Este mai bine aşa.

— Cum e asta bine?

— În primul rând, îţi ofer libertatea să te ocupi de chestiuni mai importante. De exemplu, dacă ai şti că poţi scăpa de prevederile testamentului dacă ai un moştenitor…

James îl fixă cu privirea.

— Poftim?

Fruntea lui Cleo se increţi.

— Poftim?

Marcus făcu ochii mari înţelegând ce făcuse.

— Poftim?

— Ce vrei să spui?

James miji ochii.

— Nimic, spuse repede Marcus. Mi-a scăpat. E o prostie. Mintea mea este evident confuză de euforia căsătoriei. În locul tău, aş ignora ceea ce tocmai ai auzit.

— Asta e clauza despre care nu voiai să-mi spui?

— Posibil, tresări Marcus.

— Ai dreptate, spuse James încet. Violet nu poate afla despre asta. Mai ales acum.

— Categoric nu, aprobă Marcus.

— Dacă află despre asta. Nu va crede niciodată că aseară…

— Aseară? întrebă Marcus.

— Nu eşti singurul a cărui minte este confuză de euforia căsătoriei. James îşi trecu mâna prin păr. Aşadar, suntem de acord.

— Îmi pare rău, James. Cleo îşi încrucişă braţele peste piept. Eu nu am fost de acord cu nimic. Cred că Violet trebuie să ştie despre asta.

— Va crede că tot ce s-a întâmplat între noi…

— … noaptea trecută, murmură Marcus.

— … a fost doar din cauza voinţei unchiului Richard. Va crede că am folosit-o. James clătină viguros din cap. Mi-a luat atât de mult să-i câştig încrederea. Încredere pe care o voi pierde dacă află despre asta.

— Îi voi spune că am fost prezentă când ai aflat, că nu ştiai, spuse Cleo.

— Chiar te aştepţi să creadă că nu ştiam despre ceva atât de important? Că Marcus nu mi-a spus niciodată? James clătină din cap. Şi dacă te crede, îndoiala va rămâne.

— Nu contează, este cea mai bună prietenă a mea. Cum naiba să nu-i spun despre asta?

— Această informaţie va distruge totul. Ne va distruge. La naiba, Cleo, o iubesc. Nu o pot pierde.

— Ai văzut vreodată un bărbat mai sincer? spuse Marcus. Chiar e un om bun. Şi asta e vina mea. Nu mi-aş ierta-o niciodată dacă eu sunt cel care va strica fericirea prietenului meu celui mai bun. Mai ales când eu sunt atât de

fericit.

— Marcus, nu e corect!

— Ştiu.

Cleo rămase pe gânduri.

— Prea bine, atunci, spuse în cele din urmă, n-o să-i spun. Privirea ei fermă îl fixă pe James. Dar tu va trebui să-i spui.

James ar fi vrut ca Violet să nu afle deloc despre asta. O, cu siguranță, într-o zi, într-un viitor îndepărtat, când poate copiii le erau mari, atunci i-ar fi putut spune. Ea poate ar râde, deşi el se îndoia. Era cu totul altceva dacă i-ar fi spus înainte de noaptea trecută. Acum, însă… Se părea că nu avea de ales.

— De acord. Îmi vei permite măcar să-i spun când cred că este momentul potrivit?

Cleo şovăi, Marcus dădu din cap aprobator, în speranța că soția lui se va lăsa înduplecată.

— Da, presupun că da, oftă ea, însă, în locul tău, n-aş aştepta prea mult. Cu cât îți ia mai mult să-i spui, cu atât va fi mai ciudat.

— Sunt conştient, spuse el uşurat. Mulțumesc.

— Presupun că aşa fac prietenii, spuse ea zâmbind reținut.

— N-o da în bară, adăugă Marcus.

— Voi încerca. Se întoarse să plece, apoi îşi aminti. O, venisem după hârtie.

Cleo luă câteva coli de hârtie de pe birou şi i le aduse. La urma urmei, poezia era încă o idee genială.

— Mulțumesc. Porni din nou spre uşă şi, din nou, se întoarse din drum. Încă ceva. James îi zâmbi vechiului său prieten şi, probabil, noii sale prietene. Am uitat să vă felicit. Să fiți fericiți!

— Mulțumim, James, zâmbi Cleo.

— Mult noroc! adăugă Marcus.

James îi mulțumi şi ieşi.

Cel mai inteligent lucru era să-i spună imediat lui Violet şi să treacă peste asta. Trebuia să fie complet sincer cu ea şi să-i spună imediat ce aflase despre clauza aceea. Faptul că aflase după ce făcuseră dragoste era cu siguranță un punct în

favoarea lui. Asta, fireşte, dacă îl credea. Se părea că încrederea era pe cale să-i fie pustia încercare.

Iar miza jocului nu fusese niciodată mai mare.

*

James trase aer în piept, deschise uşa şi intră în apartament, dar se opri imediat.

— Welles?

Vicontele Welles era angajat într-o discuție cu Violet, care era vizibil supărată. Ce naiba căuta el aici?

— Ellsworth, îl salută acesta.

James se uită la Violet, apoi la Welles.

— Întotdeauna este o plăcere să te revăd, spuse James încet, aşezând hârtiile pe birou. Nu ştiam că vei fi aici.

— O, am mai fost în Grecia.

— Înțeleg.

„Cu Violet?" Alungă gândul. Încrederea era un sentiment reciproc.

— Duncan a aflat ceva şi a considerat că era necesar să aflu neîntârziat.

Violet îşi împreună mâinile.

— Şi o telegramă nu era de ajuns? Se întâmpla ceva aici. Plutea în aer, deasupra lor, ca un nor de ceață. Şi James părea singurul care nu ştia despre ce era vorba. Ai venit până în Grecia pentru asta?

— Am considerat că cel mai bine este să transmit informația personal

— Tu nu scrii poezie, nu? îl întrebă James.

— Nu.

Bărbatul părea sincer indignat.

— Duncan tocmai îmi spunea că în testamentul unchiului Richard există o clauză conform căreia, dacă am avea un copil, nu ar mai trebui să respectam niciuna dintre prevederi, iar moştenirea ți-ar reveni ție. Integral.

James îşi reprimă impulsul de a-l întreba pe Welles cum ajunsese în posesia unei asemenea informații. Asta însă l-ar fi dat de gol şi nu părea cea mai înțeleaptă abordare. Nu era

sigur că avea multe cărți, dar prefera să le mai țină o vreme pe cele pe care le avea.

— Continuă.

— Ştiai despre asta? întrebă Violet.

James deschise gura să răspundă. Pe neaşteptate însă, adevărul situației îl izbi şi făcu o pauză, Trebuia să îşi aleagă atent cuvintele.

— Ai spus că ai încredere în mine.

— Aşa este, recunoscu ea.

— Atunci, îți cer să ai încredere în mine acum.

— Nu vreau decât să îmi spui dacă ai ştiut despre asta sau nu, se încrunta ea.

— Înainte de noaptea trecută, vrei să spui.

— Noaptea trecută? întrebă Welles.

— Pentru că dacă ştiam, noaptea trecută nu a fost altceva decât un truc din partea mea pentru a-mi obține moştenirea. James îl ignoră pe Welles. Şi noaptea trecută nu a însemnat nimic. Violet şovăi. Dacă ai încredere în mine, nu ar trebui să mă întrebi.

— Este o întrebare simplă, James. De ce nu răspunzi?

— Pentru că am obosit, Violet. M-am săturat. Am făcut tot ce am putut pentru a-ți câştiga încrederea şi tocmai mi-am dat seama că dacă nu ai încredere în mine acum, nu vei avea niciodată. Oboseala şi-a spus cuvântul. Şi nu mai vreau să joc acest joc.

— Pentru mine nu a fost niciodată un joc.

— Ori ai încredere în mine, ori nu ai, clătină el din cap. Am încercat să îți dovedesc că m-am schimbat, că nu mai sunt acelaşi bărbat cu care te-ai căsătorit şi că poți avea încredere în mine.

— Am spus că am încredere în tine, îl repezi ea.

— Atunci e rândul tău să o dovedeşti

— Nu ai de gând să-mi răspunzi, nu-i aşa?

— Nu văd nevoia.

— În privința aceasta, avem păreri diferite. Trase adânc aer în piept. Foarte bine. Putem continua această discuție mai târziu. Am o lectură la care trebuie să asist.

— Fugi. James o fixă cu privirea. Cum de nu-şi dăduse

seama de asta mai înainte? Fugi din nou.

— Vorbeşti prostii. Nu fug. Îşi ridică bărbia. Merg la un eveniment.

— Ai fugit după ce ne-am căsătorit. Ai fugit după ce ne-am sărutat.

— V-ați sărutat? se încruntă Welles.

— Şi acum fugi din nou.

— Nu fi ridicol, spuse ea pe un ton dispreţuitor. Sunt aşteptată să particip la lectura din această dimineaţă şi intenţionez s-o fac.

— Nu pot garanta că voi fi aici când te întorci, spuse el fără să se gândească, apoi îşi dădu seama că vorbise serios.

— Doamne, James, nu fi atât de melodramatic. Îşi puse pălăria şi mănuşile. Ne vedem în câteva ore.

— Vorbesc serios, Violet.

James se săturase să îi tot demonstreze că se schimbase. Ce putea face mai mult?

— Atunci pleacă! se răsti ea.

Apoi se răsuci pe călcâie şi ieşi înainte să poată protesta cineva.

Asta fusese tot?

Welles îşi drese glasul. James aproape uitase că era şi el acolo. Întotdeauna îi plăcuse Welles – îl considerase un prieten. Până acum.

— Ce cauți de fapt aici, Welles?

Fusese o întrebare prostească. Era evident că el şi Violet erau legați, cumva.

— Am crezut că este important ca Violet să ştie despre asta, spuse Welles cu superioritate.

Mult prea superior pentru cineva care încerca să fure soția celui mai bun prieten.

— În caz că o seduceam?

Chipul lui Welles împietri.

— Ea poate are încredere în tine, dar eu nu am.

— Ți-a spus despre testament?

Welles şovăi, apoi recunoscu.

— Da, la Londra.

— Aşa că ai pus câteva întrebări şi ai tras câteva sfori, în

speranța că vei găsi ceva care să-ți servească.

— Nu a fost uşor, dar cam aşa ceva. Şi nu am urmărit altceva decât să o protejez pe Violet, spuse el cu fermitate. Intenționez să mă căsătoresc cu ea.

— E deja căsătorită, şuieră James printre dinți.

— Deocamdată. Nu va putea niciodată să aibă cu adevărat încredere în tine, ştii. Nu după asta.

— Nu cred.

James strânse pumnii, dar nu putea ignora adevărul din vorbele lui Welles.

— Şi cred că ea tocmai a dovedit-o. Cei doi bărbați se priveau în ochi. Ceea ce înseamnă că niciunul dintre voi nu va fi fericit cu adevărat. Asta îți doreşti pentru ea?

— O pot face fericită.

— Tu? Welles clătină din cap. I-ai luat deja şase ani din viață. Merită să irosească şi restul? Crede că ți-e datoare pentru că i-ai permis să vadă lumea. Nu cred că vrei să rămână cu tine din recunoştință.

James simți un nod în stomac.

— Cel mai bun lucru pe care îl poți face pentru ea este să o laşi să plece. Ai spus că nu vei fi aici când se întoarce. Îți sugerez să-ți respecți cuvântul.

— O iubesc.

— Atunci salvează-o de o viață de îndoială şi neîncredere. Salvează-o de ani în care se va întreba dacă poate avea încredere în singurul bărbat în care ar trebui să aibă încredere. Nu merită asta. Tonul lui se îmblânzi uşor. Nici tu nu meriți. Şovăi apoi îl salută. O zi bună, Ellsworth!

Şi ieşi. James rămase privind în urma lui. Cum de luaseră lucrurile întorsătura aceasta groaznică? Cu mai puțin de o oră în urmă, viitorul – viitorul lor – păruse strălucitor. Poate dacă i-ar fi răspuns pur şi simplu la întrebare…

Nu, ori avea încredere în el, ori nu avea. Şi dacă nu avea încredere în el acum, nu va avea niciodată. Şi fără încredere, era suficientă doar dragostea?

Îi spusese că voia să fie eroul ei. Poate că, lăsând-o să plece, era singurul act de eroism. Cu siguranță pierdea totul, dar tot ce conta pentru el era să nu o piardă pe ea. I se strânse

inima de durere. Chiar dacă nu fusese niciodată cu adevărat a lui.

Welles străbătuse un continent pentru ea. El putea avea grijă de ea. Oricum, ea avea banii lăsați de unchiul Richard în contul ei personal. Stătea bine din punct de vedere financiar.

Îşi luă hainele din dulap şi le aruncă în geamantan. James plănuia să se întoarcă în Anglia şi acolo să decidă ce va face cu restul vieții lui. Nici asta nu-l interesa prea mult.

Chiar dacă îi luase mult timp să accepte şi mai mult să recunoască, în adâncul inimii lui ştia ceea ce ştiuse şi unchiul Richard, şi anume că el şi Violet erau făcuți să fie împreună.

Păcat că asta nu avea să se întâmple niciodată.

Capitolul 26

Ea? Să fugă? Ce acuzație absurdă!

Violet pomi cu pas sprinten pe stradă. Renunță să cheme un taxi care să o ducă la ruinele Bibliotecii lui Hadrian. Nu făcea mai mult de treizeci de minute de mers pe jos, iar mersul pe jos era cel mai bun mod de a-şi limpezi gândurile şi a alunga supărarea.

Nu fugise niciodată de nimeni şi de nimic.

Cu excepția lui James.

Prostii. Violet încetini pasul. Ideea nu i-a mai trecut niciodată prin minte, dar poate că James avea dreptate. Nu încerca ea chiar acum să alunge sentimentul îngrozitor de frică ce o cuprinsese în momentul în care Duncan îi spusese despre testament? Nu cumva plecase mânată de durerea sfâşietoare dinlăuntrul ei? Chiar şi aşa, nu ea era cea care greşise.

Sau era?

Se apropie de ruinele vechii biblioteci, unde scaunele fuseseră deja aranjate în fața coloanelor pentru lectura zilei. Violet îi salută pe unii dintre membrii societății aflați deja acolo, deşi mintea nu-i stătea deloc la poezie. Domnul Tibbets, din ramura din Berkshire a familiei Tibbets, care avea legături

îndepărtate cu un ducat dispărut – despre care se plângea şi totuşi insista să-l menționeze de fiecare dată când se întâlneau – vorbea mereu în deschidere. Violet habar nu avea de ce, căci nu era bun la asta.

Se aşeză cât mai în spate şi încercă să se concentreze asupra lecturii, una dintre cântările din *Pelerinajul lui Childe Harold* – deşi, dacă cineva i-o cerea, n-ar fi putut repeta nici măcar un cuvânt din ceea ce se recita înaintea ei.

De ce nu îi răspunsese James la întrebare? Asta în cazul în care, fireşte, nu ştiuse despre clauză înainte de a se culca cu ea. Poate că întrebarea nu era dacă avea încredere în el, ci dacă avea încredere în ea însăşi. Noaptea trecută fusese tot ce-şi dorise. Tot ceea ce tânjise să trăiască. Îi mărturisise sentimentele ei lui James, iar el spusese că o iubea la rândul lui. Nu existase nici o îndoială în mintea ei, cu o noapte în urmă. Nici de dimineață.

De ce naiba trebuia să se îndoiască de el acum?

Dumnezeule! Se îndreptă în scaun. James avea dreptate. Ori avea încredere în el, ori nu. Nu ajunsese ea să-l cunoască suficient de bine încât să ştie că nu va profita de ea pentru a-şi revendica moştenirea? Dacă nu credea asta, nu aveau nimic. Inima îi spunea că acesta era un bărbat în care putea avea încredere. Şi dacă într-adevăr avea încredere în el, nu avea nevoie să ştie dacă el ştiuse despre clauza din testament. Pur şi simplu nu era important. Bărbatul o iubea, ea îl iubea la rândul ei şi, la urma urmei, doar asta conta.

— Eşti bine?

Duncan se aşeză lângă ea.

— Ce faci aici?

— De ce toată lumea mă întreabă asta?

— Pentru că prezența ta aici este neaşteptată, oftă ea. Şi nedorită.

— Am venit să te ajut. În vocea lui răsună indignarea. În plus, nu a fost o călătorie ieftină.

— Înțeleg asta şi îți mulțumesc, dar nu am nevoie de ajutorul tău. Şovăi, dar trebuia să i-o spună. Şi nici nu îl apreciez.

O doamnă pe rândul din față se întoarse şi o privi

mustrător. Violet schiță un zâmbet drept scuză.

— Vino, îi spuse lui Duncan, ridicându-se şi pornind prin iarba iară şi pietriş către stradă.

Era într-adevăr inutil să încerce să asculte poezii, când ceea ce trebuia să facă era să-l găsească pe James. Şi să-i ceară scuze. Şi poate să mănânce puțin. Doamne, ce dezastru!

— Nu vei putea niciodată să ai încredere în el, spuse Duncan, apropiindu-se de ea, dar poți întotdeauna să ai încredere în mine.

— Nu ai idee cât de mult înseamnă asta pentru mine, spuse ea cu gândurile în altă parte.

Cu siguranță James nu vorbise serios când spusese că, dacă pleacă, nu-l mai găseşte acolo. Trebuia să fi fost genul de replică pe care o spui ca să demonstrezi ceva. Nimeni nu pleca la propriu. Era la fel cu „îmi vine să te plesnesc pentru asta", sau „nu vreau să mai vorbesc vreodată cu tine", sau…

„Nu vreau să te mai văd niciodată."

La naiba! Grăbi pasul.

— Violet! Tonul dur al lui Duncan o opri din mers. Încerc să vorbesc cu tine.

— Şi te ascult, dar trebuie să mă întorc la hotel. Sunt chestiuni pe care trebuie să le rezolv. Îi aruncă o privire, dar nu încetini. Tranziția de la victimă la cel care a greşit nu e uşoară.

— Dar nu ai greşit cu nimic.

— Poate că nu mă cunoşti atât de bine pe cât crezi.

— Te cunosc, Violet. Mult mai bine decât te cunoaşte el. Şi tu mă cunoşti şi pe mine. Tocmai ai spus că ai încredere în mine…

— Nu tocmai, mormăi ea.

Dumnezeule, bărbații chiar auzeau numai ceea ce voiau să audă?

— Te iubesc, Violet. Te pot face fericită.

Aşa se părea.

— Credeam că m-am exprimat foarte clar în Londra, dar se pare că nu. Se opri şi se întoarse către el. În orice alte circumstanțe, situația de față ar fi una delicată şi ea ar fi încercat să fie cât mai blândă, dar acum trebuia să-şi găsească

soțul – singurul bărbat din lume care credea că replici stupide precum „Nu vreau să te mai văd niciodată” erau literă de lege. Şi tocmai acum, Duncan îi stătea în cale. Vei avea întotdeauna un loc special în inima mea, dar mă tem că doar încrederea nu este suficientă.

— Dar te iubesc.

— Da, ai spus asta. Îmi pare rău, ştiu că este neplăcut să o auzi, dar eu nu te iubesc. Trase adânc aer în piept. Îmi pare rău, dar îmi iubesc soțul. Şi am încredere în el.

— La Londra, ai spus că nu-l iubeşti.

— Asta a fost cu mult timp în urmă, îşi puse mâna pe brațul lui. Nu ai fi fericit cu mine şi în sufletul tău ştii asta. Meriți pe cineva care vrea să te facă la fel de fericit pe cât încerci tu să o faci.

— Violet…

— Te rog, Duncan, trebuie să-mi prind soțul din urmă înainte să facă o prostie. Porni din nou la drum apoi îşi dădu seama că Duncan nu era lângă ea. Vii? se întoarse spre el.

— Ar fi mai bine să nu te însoțesc. I-am spus câteva lucruri lui Ellsworth… făcu o grimasă. Poate că l-am încurajat să plece. În interesul tău, desigur.

— Doamne, salvează-mă de bărbații proşti care vor să mă ajute! Porni în grabă spre hotel. Nu e de mirare că Shakespeare a spus că primul lucru pe care trebuie să-l facem este să-i ucidem pe toți bărbații.

— Cred că spunea să omorâm toți avocații, strigă el în urma ei.

— Destul de aproape!

*

— Tocmai veneam să te căutăm.

Cleo şi Marcus se întâlniră cu ea în fața uşii apartamentului ei.

— Să îndrăznesc să întreb de ce? încercă ea să sune cât mai normal. Judecând după chipul lor, nu o căutau să o invite în oraş. Îşi simți stomacul apăsat. Deschise uşa, o împinse şi intră în apartament, cu Cleo şi Marcus chiar în spatele ei.

Salonul era neschimbat, dar ştia că dacă deschidea dulapul vedea că hainele lui dispăruseră. A plecat, nu-i aşa?

— Mă tem că da, tresări Marcus. Mi-a lăsat un bilet. L-a strecurat sub uşă. L-am găsit abia acum câteva minute.

— Ei bine? Ce spune?

— Spune că nu ai încredere în el. Şi că probabil nu o vei face vreodată. Aşa că a decis că cel mai bine pentru tine ar fi să te elibereze de orice obligație față de el, întrucât e destul de sigur că veți fi despărțiți mai mult de cele treisprezece zile alocate pentru acest an, iar el va pierde totul. Nu va mai trebui să onorezi condițiile testamentului. Eşti liberă să-ți trăieşti viața după cum doreşti.

— A spus că este cel mai bun lucru pe care îl poate face pentru tine, spuse şi Cleo cu înțelegere în glas. A fost destul de nobil din partea lui.

— Încearcă să fie eroul meu. Renunță la tot pentru a-mi asigura mie fericirea. Nu e deloc nobil, e o prostie. Şi nu are niciun sens. Cum să fiu fericită ştiind că a renunțat la tot pentru mine? Ştiind că va pierde nu numai banii, ci şi casa din Londra, în care Richard i-a oferit un cămin? Şi conacul de la țară care e în familia lui de generații, locul plin de amintirea părinților lui. O durea gâtul şi ridică vocea. Cum să fiu fericită fără *el?*

Cleo făcu ochii mari.

— Îl iubeşti.

— Da! aproape că strigă ea. Îl iubesc. Dintotdeauna.

— Pot să te întreb ce s-a întâmplat? spuse Marcus precaut.

Violet se forță să se liniştească.

— L-am întrebat dacă ştia despre clauza din testament care ne permite să ne sustragem prevederilor

— De unde ai ştiut despre asta? întrebă Marcus.

— Ce mai contează? James a refuzat să-mi răspundă. Mi-a spus că ori am încredere în el, ori nu. El a avut dreptate.

— Înțeleg. Marcus o privea gânditor. Mai vrei să ştii răspunsul?

— Nu. Îşi ridică bărbia. Nu e nevoie. Am încredere totală în el.

— Un răspuns excelent, Lady Ellsworth, zâmbi Marcus. Acum, ce intenționezi să faci cu privire la Lord Ellsworth?

— Trebuie să faci ceva, adăugă Cleo. Nu poți să-ți plângi de milă.

— Nu am nici o intenție să-mi plâng de milă. Cu siguranță merit un moment de tristețe, dar mai târziu. Acum trebuie să acționez. Nu am lipsit mai mult de-o oră, nu poate să fi ajuns prea departe.

— Am verificat la recepție. A făcut o rezervare pentru feribotul care pleacă către Brindisi. Era programat să plece acum un sfert de oră, tresări Cleo. Şi nu mai pleacă nici un feribot până mâine. Dacă ia un vapor din Brindisi, nu-l vom ajunge niciodată din urmă.

— Nu se va urca pe un vapor, pufni Violet, apoi îl săgetă pe Marcus cu privirea. Nu-i aşa?

— Probabil că nu. Are o mică problemă cu navele, se schimonosi Marcus. Şi uneori cu trenurile.

— Am ştiut eu. Ai dreptate. Chiar dacă se întoarce pe drumul pe care am venit, nu-l vom prinde niciodată din urmă. Cât timp…

— Cel puțin o săptămână, spuse Cleo, şi asta numai dacă nu există întârzieri sau schimburi de mijloace de transport ratate. Amândouă ştim că este imposibil, deoarece James nu este un călător cu experiență. Chiar dacă totul merge bine, m-aş mira să ajungă la Londra în mai puțin de – clătină din cap cu tristețe – paisprezece zile.

— Marcus! Doamna Higginbotham este singura autoritate care stabileşte dacă s-au încălcat termenii testamentului, nu-i aşa?

Marcus dădu din cap.

— Atunci trebuie să ajungem la Londra înaintea lui James.

— Nu înțeleg, se încruntă Marcus.

— Violet are un plan.

Cleo se uită la prietena ei, apoi zâmbi.

— Ei bine, cel puțin, un început de plan, dar noi nu putem face nimic până când nu ne întoarcem la Londra şi este imperativ să ajungem înaintea lui James.

— De ce? se miră Marcus.

— Să vorbesc cu doamna Higginbotham, desigur.

— Nu înțeleg, scutură el din cap.

— Nici nu trebuie, dragă, îl bătu Cleo pe braț, apoi se întoarse spre Violet. Dacă luăm o navă direct din Atena… Mă interesez imediat.

— Bun, încuviință Violet. Timp de şase ani am fost supărată pe James pentru că nu m-a căutat, pentru că nu a luptat pentru mine. Pentru noi. Acum se pare că este rândul meu să lupt pentru el. Şi asta intenționez să fac. Uneori, îşi îndreptă ea umerii, chiar şi cei mai neînfricați eroi au nevoie de puțin ajutor.

Capitolul 27

Cincisprezece zile mai târziu

— Pentru numele lui Dumnezeu, milord! Andrews îl privea fie parcă văzuse o fantomă. Pe unde ați umblat?

— Şi eu mă bucur să te revăd, Andrews, spuse James ironic şi lăsă geamantanul la intrare.

La naiba, era bine să fie din nou acasă. Fuseseră momente în care nu crezuse că va reuşi. Desigur, aceasta nu avea să-i mai fie casă pentru mult timp. I se strânse inima. Totuşi, nu putea face nimic şi să se gândească la pierderea lui nu era de niciun ajutor.

— Scuzele mele, milord, se încruntă Andrews. Pur şi simplu ne-am făcut griji. Nici nu ne aşteptam să ajungeți în seara asta.

— Şi totuşi, iată-mă, spuse James cu un oftat. În ceea ce priveşte locul în care am fost, mi-am început călătoria către casă din Grecia, unde m-am îmbarcat pe un feribot care m-a dus la Brindisi, Italia, şi imediat mi-am dat seama că luasem încă o decizie teribilă. Din păcate, era prea târziu şi am fost forțat să finalizez călătoria. La sosirea mea în Italia, am luat imediat feribotul înapoi în Grecia unde, din nou, am întârziat.

Andrews era prea uluit pentru a vorbi.

— Aşa că m-am urcat încă o dată în acea capcană nenorocită, scârțâitoare, pe apă şi m-am întors în Italia. Ai idee câți oameni în Italia nu vorbesc engleza?

— Îmi imaginez că destul de mulți, milord.

— Un eufemism, Andrews, pufni James. Şi, desigur, când găseşti pe cineva care vorbeşte limba engleză şi acceptă să traducă pentru tine, fuge cu banii pe care i-ai plătit şi te lasă în trenul greşit.

Andrews tresări.

— În Italia, am schimbat trenurile în Napoli, Roma şi Milano. Ştiai că trenurile italieneşti sunt renumite pentru că nu ajung niciodată la timp şi că este practic imposibil să te bazezi pe legături?

— Nu, milord

— Nu ştiu cum, am ajuns în Elveția, clătină el din cap. Acolo am întâlnit un grup de femei în vârstă, din Sheffield, aflate într-un tur Thomas Cook. M-au luat sub aripa lor şi m-au însoțit la Paris. De acolo, am reuşit să ajung la Londra.

Din spatele uşilor deschise ale salonului răsună un hohot de râs.

— Este cumva…? miji el ochii.

— Lady Ellsworth v-a aşteptat, spuse Andrews. S-a întors acum mai bine de o săptămână.

Bun. Acest lucru îl scutea de efortul de a o urmări. Dar faptul în sine, că ea era aici… Pentru prima dată în două săptămâni, ceva care aducea a speranță îi răsări în suflet.

— M-a aşteptat? E singură?

— Nu, milord.

Inima lui James se prăbuşi

— E însoțită de domnul şi de doamna Davies. Şi ei erau destul de îngrijorați în privința dumneavoastră.

— Lordul Welles a trecut pe aici? întrebă el cu nonşalanță.

— Nu, milord.

Ce bine suna!

— Singurii vizitatori de la întoarcerea lui Lady Ellsworth au fost domnul şi doamna Davies, precum şi doamna

Higginbotham, însoțită de prietenele dumneaei. Andrews aruncă o privire rapidă la direcția salonului, se apropie de James şi coborî vocea. Lady Ellsworth a aşteptat întoarcerea dumneavoastră de una singură. A insistat ca domnul Davies să angajeze detectivi să vă localizeze, însă pentru că nimeni nu ştia ce rută ați luat, ideea a fost respinsă. De când s-a întors, Lady Ellsworth a măsurat la pas salonul şi biblioteca. Servitoarele se temeau că va uza covoarele.

— Înțeleg.

Şi asta era bine de ştiut.

James îşi îndreptă manşetele şi cravata, nu că asta făcea vreo diferență. Fără îndoială, arăta la fel de obosit şi de răvăşit pe cât se simțea. Totuşi, Violet era aici, ceea ce nu putea fi decât un semn bun. Indiferent de situație, fuseseră despărțiți mai mult decât timpul alocat prin testament. Nu că moştenirea lui mai conta. Violet era singurul lucru pe care şi-l dorea. Singurul lucru care merita efortul, însă încercase deja să-i demonstreze asta.

Intră cu paşi mart în bibliotecă şi trecu chiar pe lângă ea. Violet se sprijini de uşa deschisă, cu ochii sclipind de amuzament. Evident că auzise fiecare cuvânt.

— Bine ai venit acasă!

Zâmbi şi închise uşile bibliotecii.

— Ți se pare amuzant, nu-i aşa?

— Este amuzant, dar nu de asta râd. Râd pentru că mă simt uşurată că eşti în sfârşit acasă.

— Ce faci aici?

Traversă camera cu paşi mari până la carafa de whisky, aproape plină, slavă cerului!

— Aici locuiesc, spuse ea natural. Şi te aşteptam.

— De ce?

— Pentru că eram îngrijorată. Nu eram convinsă că vei găsi drumul înapoi către casă.

— Ca orice retriever respectabil, m-am descurcat.

— Şi pentru că m-am înşelat, spuse venind spre el. Teribil de mult. Şi ai avut dreptate.

— Cum?

— Nu ai de gând să îmi uşurezi situația, nu-i aşa?

— Nu sună prea tentant.

— Înțeleg.

Îi luă paharul din mână, îl dădu peste cap, apoi i-l înapoie. Evident că avea emoții.

— În primul rând, îți datorez scuze.

— Ştiu.

Turnă din nou în pahar.

— Nu ar fi trebuit să mă îndoiesc de tine. Nicio clipă. Şi, adăugă ea repede, nici nu mi-a luat mult să realizez asta. Tu, însă, plecaseşi deja.

— A părut o idee bună la momentul respectiv, să sacrific totul pentru fericirea femeii pe care o iubesc. A părut un gest măreț.

Apoi însă avusese parte de o călătorie nesfârşită către casă, încercând să-şi dea seama unde greşea şi ce avea de făcut în continuare. În mai puțin de o oră pe mare, în prima călătorie spre Brindisi, îşi dăduse seama că era un idiot. Că făcea exact ceea ce o acuzase pe ea că făcea – fugea. Că, indiferent cât de onorabile îi erau intențiile, de fapt, renunța.

— Mi s-a părut drăguț din partea ta. Şi stupid.

— Eşti mult prea amabilă. Voi recunoaşte că am fost orbit de faptul că, indiferent ce făceam, exista posibilitatea ca tu să nu mai ai niciodată încredere ni mine. Chiar şi aşa, plecarea mea din Grecia nu a fost bine gândită. Nu ştiu sigur ce mi-a venit, închină el paharul spre ea. Te învinuiesc pe tine.

— Poate că a fost vina mea, recunoscu Violet.

— Crezi?

— Prea bine. Îşi îndreptă umerii. A fost în totalitate vina mea. Am ajuns la câteva concluzii, în călătoria mea nesfârşită către casă.

— Şi eu la fel.

— Atunci o să fie distractiv. Sorbi din whisky şi o privi. Sunt îndrăgostit de tine.

Violet încuviință din cap, oarecum cu răceală, dar un sentiment de uşurare o cuprinse, risipind frica ce pusese stăpânire pe ea când se întorsese la hotel.

— Ai spus asta în Grecia.

— Ceea ce nu am spus este că am fost dintotdeauna

îndrăgostit de tine. Răsuci paharul şi o privi, alegându-şi cuvintele cu grijă. Toate acestea au început când te-am sărutat acum şase ani şi mi-am dat seama…

— Da?

— Lasă-mă să termin, i-o reteză tăios. Când te-am sărutat, nu voiam să fie mai mult de-atât, un sărut. Genul de sărut pe care l-am împărtăşit cu o mulțime de fete. Dar când te-am sărutat..

— *La naiba, tu eşti aleasa*, murmură ea.

— Îți aminteşti, nu-i aşa?

— Nu voi uita niciodată. Am crezut că eşti dezamăgit, din moment ce te aşteptai să fiu Marie. Trase adânc aer în piept. Eram la pământ, cu inima frântă. Am crezut că în sfârşit ți-ai dat seama că eram femeia potrivită pentru tine.

— Şi aşa a fost. Când te-am sărutat am fost uimit de certitudinea cu care am simțit că eşti femeia potrivită – singura femeie – pentru mine.

Ea îl fixă cu privirea.

— M-a îngrozit, oftă el. Nu ştiam ce să fac. Ajunsesem deja la concluzia că nu eram pregătit pentru căsătorie. Habar nu aveam nici că nu eram pregătit pentru dragoste. Aşa că am ignorat-o şi am făcut exact ceea ce ai făcut şi tu – am fugit. Felul meu de a fugi însă a fost să pun o distanță figurativă între noi – idioțenia aceea despre vieți separate. Apoi ai plecat şi mult timp te-am alungat din gândurile mele. Sau am încercat. Este remarcabil cum alcoolul şi comportamentele nepotrivite te pot ajuta să uiți cât de mult ai încurcat lucrurile.

— Continuă, îi ceru ea cu respirația tăiată.

— Abia când am început să-mi asum responsabilitățile pe care ar fi trebuit să mi le asum dintotdeauna, iar unchiul Richard şi-a început serios campania de a ne reuni, am început să înțeleg ce simțeam pentru tine, ce simțisem dintotdeauna. Dar nu ştiam ce să fac. Cum să dreg lucrurile între noi. Nu ai vrut să mă mai vezi niciodată.

— Ei bine, da, am spus asta, dar…

— Acum ştiu că nu ar fi trebuit să las asta să mă oprească, şi totuşi, am făcut-o. Neştiind ce să fac, am făcut cel mai rău lucru posibil, ridică el din umeri. Nu am făcut nimic.

Acele zile s-au terminat.

— Serios?

— Din cauza timpului petrecut separat, am pierdut moştenirea unchiului Richard. Voi căuta imediat un loc de munca şi va trebui să găsim o nouă casă. Privi în jurul lui cu regret. O să-mi fie dor de acest loc, dar, la urma urmei, este doar o casă. Proprietățile, averea, nimic nu contează fără tine.

Ea deschise gura ca să vorbească, dar nu scoase niciun cuvânt. Îşi dădu seama că era cel mai bine să-l lase să termine.

— Înțeleg că ai un fond care între timp a devenit o avere substanțială. Aceia sunt banii tăi să faci ce vrei cu ei, dar nu îi vei folosi pentru noi. Aceasta este responsabilitatea mea.

Ea dădu din cap aprobator. Poate că într-o zi îi va spune cum fuseseră pierduți banii ei şi apoi regăsiți. În călătoria către casă, Cleo petrecuse ore întregi studiind hârtiile pe care i le dăduse Gerard şi descoperise că Violet nu pierduse nimic, banii ei fuseseră pur şi simplu subiectul unei manipulări inteligente din partea contelui, la instrucțiunile postume ale unchiului Richard. Ce bătrân inteligent, dar diabolic.

— Nu îmi voi petrece restul vieții încercând să-ți demonstrez…

— Nici nu trebuie, se grăbi ea să spună.

— Totuşi, plănuiesc să-mi petrec tot restul vieții făcându-te fericită, sau măcar încercând.

I se puse un nod în gât şi dădu din cap.

— Îndrăznesc să spun că s-ar putea să mai greşesc.

— Decizii groaznice şi greşeli îngrozitoare?

— Sper că nu, clar nu pot garanta, scutură el din cap. Am multă experiență cu deciziile groaznice şi greşelile îngrozitoare.

— Îmi imaginez că este un obicei de care e greu să scapi.

— Îmi pare rău că am pierdut totul.

— Tu încercai să fii eroul meu.

— Mă tem că nu am prea reuşit.

— Dimpotrivă, James. Ți-am spus cândva că am încetat să mai cred în eroi. Îl privi în ochi. Tu m-ai făcut să cred din nou.

— Te-am înfrânt, nu-i aşa? În cele din urmă, un zâmbet lent apăru pe chipul lui. Am reuşit să te fac să ţii la mine.

— Nu fi îngâmfat, James. La urma urmei, te iubesc.

— Vom avea o viaţă minimală, Violet. Ajunse la ea dintr-un pas şi o cuprinse în braţele. Plină de dragoste, şi de râsete, şi de familia pe care o vom avea împreună. Îmi pare rău că nu va fi chiar atât de bogată pe cât am fost obişnuiţi, dar vom fi bogaţi unde contează.

— Da, bine, că tot vorbim despre asta, şovăi ea, alegându-şi cuvintele, amândoi am luat decizii groaznice şi am comis greşeli îngrozitoare. Cea mai mare greşeală a mea a fost să nu-mi dau seama în ultimii şase ani că am la fel de multă responsabilitate ca şi tine. Am vrut să lupţi pentru mine, dar nici eu nu am luptat pentru tine. Aşa că am făcut-o acum. E un fel de-a spune.

— Aşa?

— Când doamna Higginbotham, Lady Blodgett şi doamna Fitzhew-Wellmore au venit în vizită, le-am spus despre cât de îngrozitor de bolnav ai fost în timpul călătoriilor, ceea ce este întru totul adevărat. De asemenea, e posibil să le fi dat de înţeles că te odihneai în patul tău. Aici.

— Ai minţit nişte bătrânele simpatice? întrebă el încet.

— Prostii. Nu am spus nicio minciună, am insinuat, încercă ea zadarnic să pară nevinovată. Şi am primit nişte sfaturi juridice excelente.

— Cam aşa cu superioritatea morala, râse el.

— Nu mă simt câtuşi de puţin vinovată, pufni ea. Prevederile unchiului Richard nu aveau alt scop decât să ne unească pe noi doi. Au făcut-o. Nu avea niciun motiv să vrea ca tu să pierzi averea. Nici eu.

James râse, apoi şovăi, revenind la realitate.

— Welles a spus că îmi eşti recunoscătoare şi de aceea ai acceptat să respectaţi testamentul. E adevărat?

— Desigur că este. Se apropie şi mai mult de el, lipindu-şi buzele de ale lui. Mi-ai oferit lumea pe tavă, şi pentru asta îţi voi fi mereu recunoscătoare. Acum, mă aştept să-mi oferi mult mai mult, aşa cum şi eu plănuiesc să fac.

— Despre clauza din testament…

— Nu am nevoie să ştiu. Îşi aşează degetele pe buzele lui. Credeam că nu am curajul să am încredere în tine. Ceea ce nu am avut a fost credinţă. Cel puţin nu la început. Acum… se uită în ochii lui albaştri. Cu inima bătând de bucurie pură. Tu eşti eroul meu, Giacomo, şi vei fi mereu.

— Jocul s-a terminat, draga mea Violetta, zâmbi el.

— E remiză?

— O, sunt destul de sigur că am câştigat.

— Serios?

— Fără doar şi poate. O trase mai aproape şi îi şopti la ureche: La naiba, Violetta, tu eşti aleasa.

Epilog

Aproape şase ani mai târziu

— Chiar şi după toţi aceşti ani, trebuie să mărturisesc că încă mă deranjează, oftă Poppy de pe scaunul ei, pe terasa de la Ellsworth House, privind copiii care se jucau în grădină.

Effie şi Gwen schimbară între ele priviri îndurerate. În fiecare an, la sfârşitul primăverii, se alăturau lordului şi lui Lady Ellsworth, precum şi unui grup de prieteni pentru a marca, nu aniversarea lor oficială, ci aniversarea reuniunii lor. În fiecare an, Poppy îşi permitea să apară ca o păpădie lipsită de remuşcări.

— Ştiţi că scrisoarea lui Richard era foarte clară cu privire la modul în care trebuia să urmăresc respectarea prevederilor din testament, spuse Effie. Din nou. Scopul lui real a fost dragostea adevărată. Richard nu intenţionase să-şi lipsească nepotul de dreptul lui din naştere.

— Totuşi, am ignorat faptul că au stat despărţiţi mai mult decât timpul alocat, se încruntă Poppy. Nu că ei au ştiut că noi ştim, desigur, dar nu era deloc greu de înţeles.

— Poppy dragă, se aplecă Gwen întâlnind privirea prietenei ei. Sfârşitul este tot ceea ce contează, nu cum s-a ajuns aici. Ai schimba asta dacă ai putea?

— Nu, presupun că nu, zâmbi Poppy slab.

— Aşa ziceam şi eu.

Gwen se lăsă pe spătarul scaunului şi continuă să îi privească pe copii, care se rostogoleau pe gazon. În fiecare an mai apărea câte unul, sau chiar doi, ba din partea lordului şi a lui Lady Ellsworth, ba din partea domnului şi a doamnei Davies. Viitorul care se citea pe chipul acestor copii îndemna la reflecţie asupra trecutului.

În fiecare an, viața însăşi devenea mai emoționantă, mai prețioasă. Cele trei prietene aveau peste optzeci de ani, timpul lor se apropia de sfârşit. Era inutil să nege inevitabilul. Când şi când, vorbeau despre asta.

Mai des decât era înțelept, întrebându-se despre reîntâlnirile cu cei care plecaseră deja. Poppy cu iubitul ei Malcomb, Effie cu dragul ei William şi Gwen cu Charles, marea dragoste a vieții ei. Moartea merita, fie şi numai ca să-i revadă chipul îndrăgit.

— A fost amuzant, nu-i aşa? spuse Effie dintr-odată ca şi cum citise gândurile lui Gwen.

— Ce anume? întrebă Poppy.

— O, totul. Înființarea Societății Doamnelor Călătoare, chicoti Effie. Vânzarea ei. Călătoria în Egipt. Oamenii pe care i-am întâlnit. Planurile pe care le-am clocit. Cuplurile pe care le-am format.

— Inimile pe care le-am reunit, zâmbi Poppy, aducându-şi aminte. Toți acei oameni pe care i-am înghiontit…

— Împins, pufni Effie.

— …către fericire până la adânci bătrâneți. Toate acele finaluri minunate.

— Dumnezeule mare, „fericiți pentru totdeauna” nu e sfârşitul, zâmbi Gwen, cu ochii minții ațintiți spre trecut – femeile astea care fuseseră surorile ei, prietenii pe care îi ajutaseră, Charles, în depărtare. Este începutul. Întotdeauna.

Sfârşit